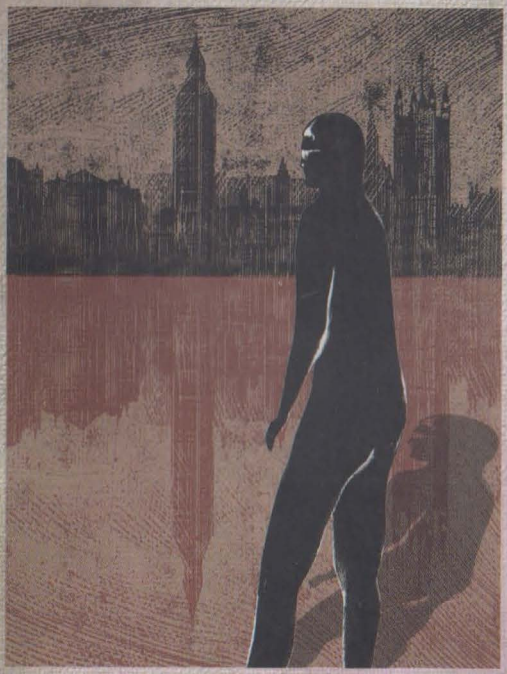
CHINA MIÉVILLE • KRAL FARE

China Miéville

Kral Fare

Roman

İngilizceden Çeviren: Güler Siper

Yordam Kitap

China Miéville (1972)

Britanyalı fantastik edebiyat yazarı. Cambridge Üniversitesi'nde sosyal antropoloji öğrenimini tamamlayan Miéville, yüksek lisans ve doktora derecelerini London School of Economics'te Uluslararası İlişkiler alanında almıştır. Doktora tezi, *Between Equal Rights: A Marxist Theory of International Law* adıyla 2005'te kitaplaştı. Miéville, Warwick Üniversitesi'nde yaratıcı yazarlık dersleri vermektedir.

China Miéville, yarattığı fantastik edebiyatı tuhaf kurgu olarak tanımlıyor. Fantastik edebiyatı ticarileşmeden ve tutucu klişelerden kurtarmayı amaçlayan Miéville'in politik duruşunu, fantastik romanlarından takip edebilmek mümkündür. Marksist tutumu romanlarında olduğu kadar, edebiyatla ilgili kuramsal duruşunda da belirgindir. Yordam Kitap'ın sırasıyla yayınlayacağı romanları şunlardır: *Kral Fare* (*King Rat*, 1998), *Perdido Sokağı İstasyonu* (*Perdido Street Station*, 2000), *Yara* (*The Scar*, 2002), *Demir Konsey* (*Iron Council*, 2004), *Un Lun Dun* (2007).

İlk romanı *Kral Fare* ile hem Uluslararası Korku Cemiyeti hem de Bram Stoker ödüllerine aday gösterilen China Miéville, çok sayıda ödül kazanmıştır. *Perdido Sokağı İstasyonu* ile 2001 yılında kazandığı Arthur C. Clarke ve Britanya Fantezi ödülleri, *Yara* ile 2003'te kazandığı Britanya Fantezi ödülü, *Demir Konsey* ile 2005'te kazandığı Arthur C. Clarke ödülü, bunlardan bazılarıdır.

Eserin orijinal adı:
King Rat
(1999, Londra: Pan Books)

KRAL FARE

China Miéville

İngilizceden Çeviren
Güler Siper

Kitap Editörü
Ülker İnce

Yordam Kitap: 88 • **Kral Fare** • China Miéville • ISBN 978-9944-122-88-7
İngilizceden Çeviren: Güler Siper • *Kitap Editörü:* Ülker İnce • *Düzeltme:* Ceren Ünlü
Kapak ve İç Tasarım: Savaş Çekiç • *Sayfa Düzeni:* Gönül Göner
Birinci Basım: Kasım 2009 • *Yayın Yönetmeni:* Hayri Erdoğan
© China Miéville, 1999; © Yordam Kitap 2009
(Telif hakları Anatolialit aracılığıyla alınmıştır)

Yordam Kitap Basın ve Yayın Tic. Ltd. Şti.
Çatalçeşme Sokağı No: 19 Kat: 3 Cağaloğlu 34110 İstanbul
T: 0212 528 19 10 F: 0212 528 19 09
W: www. yordamkitap. com E: info@yordamkitap. com

Baskı: **Pasifik Ofset**
Baha İş Merkezi
Haramidere - İstanbul
Tel: 0212 412 17 77

roman KRAL FARE

Teşekkür

Bu kitabı ilk aşamalarında okuyan herkese teşekkür ederim. Beni her zaman destekleyen annem, Claudia'ya, önerileri ve eleştirileri için kız kardeşim Jemima'ya sevgiler ve teşekkürler.

Tabii ki her şey için Emma'ya sonsuz sevgi ve teşekkür.

Çok değerli eleştirileri, bilgisayara geçirirken benden esirgemediği yardımları, genelde tatsız geçen bir yıl süresince gösterdiği büyük dostluğu için Max Schaefer'e yürekten teşekkürler.

Mic Cheetham'a ne kadar teşekkür etsem azdır. Yanımda olduğu için çok şanslıydım. Bütün Macmillan ailesine, özellikle editörüm Peter Lavery'e teşekkürler.

Adını vermem gereken birçok yazar ve sanatçı var. Ama öncelikle Two Fingers ve James T Kirk'e romanları Junglist için saygılar. Yolu onlar açtı. Kendisinden yanlışlıkla çaldığım metaforu kullanmama izin verdiği için Iain Sinclair'e çok teşekkür ediyorum. Jake Pilikian beni Davul ve Bas ile tanıştırdı ve hayatımı değiştirdi. Bana bir soundtrack oluşturan DJ'lere ve ekiplerine buradan selamlar. Özellikle A Guy Called Gerald'a, o olağanüstü Gloc için hayranlığımı ve teşekkürlerimi göndermek istiyorum: Şimdi eski ama hâlâ bugüne kadar plağa kaydedilmiş en müthiş gerilla bası parçası. Baştan alalım.

Max'a

Bi Londra Bi Şeysi. . .

Tek 9

Sizin göremediğiniz boşlukların içinden geçer, binaların arasına sokulurum. Sizin arkanıza takılır, size öylesine yaklaşırım ki soluğumdan ensenizdeki tüyler ayağa kalkar ve siz yine de beni duymazsınız. Gözbebekleriniz büyüdüğünde göz kaslarınızın sesini duyabilirim. Sizin pisliklerinizle beslenir, evlerinizde yaşar, yatağınızın altında uyurum ve ben istemezsem ruhunuz duymaz.

Caddelerin tepesinde dolaşırım. Kentin girip çıkmadığım yeri yoktur. Sizin duvarlarınız artık benim duvarlarım, benim tavanlarım ve benim zeminlerim.

Rüzgâr vurunca paltom çamaşır ipinde asılıymış gibi bir ses çıkarıyor. Kollarımdaki binlerce çizik, çatılara tırmanıp bacaların arasında dolaşırken, elektrik çarpmış gibi karıncalanıyor. Bu akşam yapmam gereken bir iş var.

Bir çatının kenarından cıva gibi akıyor ve yağmur borularından kıvrılarak on beş metre aşağıdaki sokağa iniyorum. Sepya rengi ışık altında çöp yığınlarının arasından sessizce geçiyor ve caddedeki metal kapağı ses çıkarmadan kaldırıp kanalizasyon girişini açıyorum.

Şimdi karanlıktayım, ancak yine de görebiliyorum. Tünellerden geçen suyun gürültüsünü duyabiliyorum. Belime kadar bok içindeyim. Sürüklendiğimi hissedebiliyorum, kokusunu alıyorum. Bu tünellerde kaybolmadan rahatça yolumu bulabilirim.

Akıntının içinde yürümeye çalışıyor, duvarlara ve tavana tutunarak kuzeye doğru gidiyorum. Canlı birtakım yaratıklar önümden kaçışıyorlar. Karanlık koridorlarda hiç şaşırmadan yolumu buluyorum. Öyle sürekli, yoğun bir yağmur da yağmamıştı, ama bu akşam nedense Londra'daki bütün sular hedeflerine ulaşmakta pek aceleci. Metro tünellerinin tuğla duvarları kabarmış. Suyun altına dalıyor ve yüzeye çıkma zamanı gelene kadar bu iğrenç karanlıkta yüzüyorum, sonra üzerimden sular damlayarak doğruluyorum. Yine sessizce kaldırıma çıkıyorum.

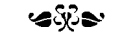
Tepemde kule gibi yükselen şu kırmızı tuğla bina, işte gideceğim yer. Sağda solda ışık kareleriyle bölünmüş koskocaman karanlık bir kütle. Saçakların gölgesinde kalan bir ışık beni ilgilendiren. Bacaklarımı iki yana açarak binanın köşesinden yukarıya tırmanıyorum. Şimdi daha yavaşım. Televizyonun sesi ve yemek kokusu geliyor yaklaştığım pencereden, şimdi ise uzun tırnaklarımla tıkırdatıyorum, tırmalıyorum, sanki bir güvercin yapıyormuş gibi ya da bir daldan geliyormuş gibi şaşırtıcı bir ses, bir yem.

I. KISIM

CAM

1. Bölüm

Çatıların üstünden görünen gemiler Londra'ya nasıl giriyorsa trenler de öyle giriyor. Uzun boyunlu deniz canavarları gibi gökyüzüne yükselen kulelerin ve pislik denizinde balinalar gibi yuvarlanan büyük gaz bidonlarının arasından geçiyor. Ta aşağıda sıra sıra garip dükkânlar, boyaları dökülen kafeler, trenlerin geçtiği köprülerin altına tıkışmış iş yerleri var. Duvar yazılarının renkleri ve çizgileri hemen göze çarpıyor. Trenler üst kat pencerelerine öyle yakın geçiyor ki yolcular içeriyi, küçük çıplak ofisleri, malzeme dolaplarını görebiliyorlar. Duvarlardaki takvimleri ve çıplak kadın resimlerini.

Londra'nın kalbi burada atıyor, banliyölerle şehir merkezi arasında, yayılıp yatmış düzlük bölgede.

Sokaklar yavaş yavaş genişliyor ve kafelerle dükkânların isimleri daha bildik geliyor artık; ana yollar daha temiz; trafik daha yoğun ve şehir raylarla buluşmak üzere yükseliyor.

Ekim ayında iş çıkışı saatinde bir tren bu King's Cross yolculuğunu yapıyordu. Havayı yararak, Kuzey Londra'nın dış semtlerine doğru ilerlerken, Halloway yakınlarında şehir ta aşağılarda belirmeye başladı. Aşağıdaki insanlar trenin geçişini hiç umursamadılar. Yalnızca çocuklar üzerlerinden gürültüyle geçerken kafalarını kaldırıp baktılar; birkaç küçük çocuk eliyle işaret etti. İstasyona yaklaşan tren, çatıların seviyesinin altına doğru inmeye başladı.

Vagonda, etraftaki apartmanları izleyen birkaç kişi vardı. Gök-

yüzü pencerelerin üzerinde kaybolmuştu. Bir güvercin sürüsü, rayların yan tarafında saklandıkları yerden çıkıp doğuya doğru kanat çırptı.

Kuşların uçma sesi, kompartımanın arkalarında oturan, iri yapılı bir adamın dikkatini dağıttı. Karşısında oturan kadına gözlerini dikip bakmamaya çalışıyordu. Kadının jölelenmiş gür saçları, kafasının üzerine bukle bukle çöreklenmiş bir yılandan farksızdı. Kuşlar geçerken gizli bakışlarına ara verdi ve parmaklarını kısacık kesilmiş kendi saçlarının arasından geçirdi.

Tren şimdi binaların altındaydı. Sanki yılların yolculuğu sonucunda rayların altındaki betonun aşınmasıyla oluşmuş gibi görünen derin bir oyuntudan kıvrılarak geçti. Saul Gramond karşısında oturan kadına baktı yine ve dikkatini pencereye çevirdi. Vagondaki ışıktan dolayı pencereler aynaya dönüşmüştü, kendisine, geniş yüzüne baktı. Yüzünün gerisinde belli belirsiz bir tuğla bina ve onun da gerisinde iki yanda dimdik yükselen evlerin bodrum katları.

Saul günlerdir şehre gelmemişti.

Rayların her tıkırtısı onu eve daha da yaklaştırıyordu. Gözlerini kapadı.

İstasyona yaklaştıkça dışarıda, rayların geçtiği derin yarık da genişlemişti. İki yandaki duvarlarda, demiryolunun bir iki metre ötesinde, çöp dolu küçük girintiler, karanlık oyuklar vardı. Vinçlerin gölgeleri ufuk çizgisinde yaylar çiziyordu. Treni çevreleyen duvarlar ikiye ayrıldı ve tren King's Cross İstasyonu'na girerken raylar iki yana doğru yelpaze gibi açılmaya başladı.

Yolcular ayaklandılar. Saul çantasını omzuna atıp ayaklarını sürüyerek vagonun çıkışına yöneldi. Büyük kemerli bina buz gibiydi. Soğuk hava yüzüne çarptı. Kalabalık grupları ite kaka, hızla binaların ve insanların arasından geçerek yürümeye başladı. Daha yolu vardı. Metroya doğru yöneldi.

Etrafındaki kalabalığın varlığını bütün ağırlığıyla hissedebiliyordu. Suffolk kıyısında, bir çadırda geçirdiği on günden sonra, hemen yanı başındaki on milyon insanın ağırlığı havada titreşi-

yordu neredeyse. Metroyu gösterişli renkleri ve çıplak bedenleriyle, gece kulüpleri ve partilere gidenler doldurmuştu.

Babası büyük olasılıkla onu bekliyor olacaktı. Saul'ün geldiğini biliyordu ve mutlaka, o akşam *pub*'a gitmekten vazgeçip onu karşılamaya çalışacaktı. Bu yüzden daha şimdiden kızıyordu ona. Kızmakla kabalık ve haksızlık ettiğini biliyordu ancak babasının iletişim kurmadaki tutarsız çabalarından nefret ediyordu. Birbirlerinden uzakta olmaları onun için daha büyük mutluluktu. Surat asmak daha kolaydı ve daha dürüst bir yaklaşımdı.

Metro, Jubilee hattının tünellerinden çıktığında hava kararmıştı. Saul yolu tanıyordu. Karanlık yüzünden Finchley Yolu'nun arkasındaki moloz yığını loş, sahipsiz bir ülkeye dönüşse de, o göremediği ayrıntıları yerine yerleştirebiliyordu; duvar yazılarına, duvar ilanlarına kadar. Burner. Nax. Koma. Boya kalemlerine sımsıkı yapışmış, korkusuz, küçük afacanların adlarını, nerelerden geldiklerini biliyordu.

Solunda Gaumont State Sineması'nın görkemli binası, Kilburn Caddesi'nin küçük bakkallarının tahta perdelerinin arasında totaliterlik dönemlerine özgü tuhaf bir anıt gibi yükseliyordu. Tren Willesden İstasyonu'na gelirken, Saul pencereden gelen soğuktan ürperip paltosuna daha sıkı sarıldı. Yolcular azalmıştı. O inerken arkasında yalnızca birkaç kişi kaldı.

İstasyonun dışına çıkınca soğukta kollarıyla bedenini sardı. Havada, yakınlarda bir yerde birinin bahçesini temizlemek için yaktığı ateşten gelen hafif bir duman kokusu vardı. Saul tepeden aşağıya, kütüphaneye doğru yürümeye başladı.

Yolda, paket servisi yapan bir yerde durup yiyecek bir şeyler aldı, soya sosu ve sebzeleri üzerine dökmemek için dikkatle yiyerek yoluna devam etti. Güneş battığı için canı sıkılmıştı. Willesden'in gün batımları muhteşemdi. Böyle bir günde, havada çok az bulut varken, alçak ufuk çizgisinden ışık, en olmadık girintilere kadar, caddelere akıyordu; karşılıklı duran pencereler ışınları birbirine,

sonra da hiç beklenmedik yönlere yansıtıyor, sıra sıra kırmızı tuğla evler, sanki içeriden aydınlatılmış gibi yanıp sönüyordu.

Saul arka sokaklara girdi. Babasının evi karşısına dikilene kadar soğukta sokaklara gire çıka yürüdü. Terragon Evleri denilen bina, büyüklüğüne rağmen güdük ve yoksul görünümlü, çirkin bir Viktorya dönemi apartmanıydı. Önünde bir bahçe vardı: Sadece köpeklerin geldiği, otlarla kaplı dar bir alan. Babası en üst katta yaşıyordu. Baktığında ışığının yandığını gördü. Merdivenlerden çıktı ve iki yandaki çalılıklara ve otlara bakarak içeri girdi.

Gürültü çıkarır da geldiği anlaşılır diye, çelik kafes kapılı büyük asansöre binmedi. Onun yerine merdivenleri tırmandı ve yavaşça babasının dairesinin kapısını açtı.

Ev buz gibiydi.

Holde durup içeriyi dinledi. Oturma odasının kapısının ardından televizyonun sesi geliyordu. Biraz bekledi, ama babasından ses çıkmadı. Saul ürperdi ve etrafına bakındı.

İçeri girip uyuklayan babasını kaldırması gerektiğini biliyordu, hatta kapıya kadar gitti. Sonra durup kendi odasına baktı. Kendinden iğrenerek güldü, ama yine de ayaklarının ucuna basarak oraya doğru yürüdü.

Sabahleyin özür dileyebilirdi. *Uyuyorsun sandım, babacım. Horladığını duydum. Sarhoş geldim ve kendimi yatağa attım. Son derece yorgundum, sohbet edecek halim yoktu.* İçeriye kulak verdi. Babasının pek sevdiği tartışma programının boğuk sesi geliyordu yalnızca.

Döndü ve odasına girdi.

Hemen uyudu. Rüyasında üşüdüğünü gördü ve gece bir kez uyanıp yorganı üzerine çekti. Yine rüyasında güm diye bir ses duydu, sonra da yere çarpan ağır bir şeyin sesini; ama ses o kadar yüksekti ki onu uykusundan uyandırdı ve sesin gerçek olduğunu, yanı başından geldiğini fark etti. Adrenalini yükseldi, titremeye başladı. Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu, yataktan fırlarken sendeledi.

Evin içi buz gibiydi yine.

Biri kapıyı yumrukluyordu.

Gürültü kesilmiyordu ve korkmaya başlamıştı. Ne yapacağını bilemez durumda titremeye başladı. Hava henüz aydınlanmamıştı. Saatine baktı. Altıyı biraz geçiyordu. Sendeleyerek hole gitti. O korkunç güm güm güm sesi ara vermeden sürüyordu; şimdi buna bölük pörçük, anlaşılmaz bağırışlar da karışmıştı.

Bir yandan gömleğini giymeye çalışırken, "Kim o?" diye bağırdı.

Kapının yumruklanması kesilmedi. Yine seslendi; bu kez gürültüyü bastıran bir ses geldi.

"Polis!"

Saul kafasını toparlamaya çalıştı. Birden panikleyip çekmecesindeki küçük uyuşturucu paketini düşündü, ama olacak şey değildi bu. Uyuşturucu baronu değildi, böyle bir baskını ona harcamazlardı. Kalbi hâlâ ağzında, tam uzanıp kapıyı açacakken, gerçekten söyledikleri kişiler mi diye sormadığını fark etti ama artık çok geçti ve birileri sürü halinde eve dalarken, sonuna kadar açtıkları kapı kendisine çarpıp onu yere devirdi.

Etrafını mavi pantolonlar ve büyük ayakkabılar sardı. Hızla ayağa kalktı. Davetsiz misafirlerine saldırmaya başladı. Korku öfkesini arttırmıştı. Bağırmaya çalıştı ama biri midesine bir yumruk indirince iki büklüm oldu. Etrafında anlam veremediği sesler yankılanıyordu.

"...şu piçin soğukkanlılığına bak..."

"...kendini bi bok sanan salak..."

"...her yer cam kırığı, dikkat et..."

"...oğlu mu, kim bu? Kafayı iyi bulmuş, uçuyor..."

Bütün bu seslerin gerisinde, televizyondaki sabah programının sunucusunun neşeli sesiyle okuduğu hava raporunu duyabiliyordu. Dönüp onu yere bastıran adamların yüzünü görmeye çalıştı.

"Neler olup bitiyor, allahın cezaları?" dedi soluk soluğa.

Adamlar bir şey söylemeden itekleyerek oturma odasına götürdüler onu.

Oda polislerle doluydu, ama Saul polislerin arasından içeriyi görebiliyordu. Önce televizyonu gördü: Parlak giysili kadın bugün havanın soğuk olacağını söyleyerek uyarıyordu onu. Kanepede bir tabak, yağı donmuş makarna, yerde de yarısı içilmiş bir bira bardağı duruyordu. Soğuk esintiyi fark etti ve pencereye, pencereden dışarıdaki evlerin tepelerine baktı. Perdeler uçuşuyordu. Yere yayılmış sivri cam parçaları gördü. Pencerede, kenarlarındaki bir iki parçanın dışında, neredeyse hiç cam kalmamıştı.

Saul duyduğu dehşetten dolayı olduğu yere çöktü; yerde sürünerek pencereye doğru ilerlemeye çalıştı.

Sivil giysiler içindeki zayıf bir adam dönüp baktı.

"Merkeze gidiyoruz şimdi," diyerek, Saul'ü tutanlara sesleniyordu.

Saul'ü topuklarının üzerinde çevirdiler. Oda etrafında atlı karınca gibi dönerken sıra sıra kitaplar, babasının küçük resimleri yanından geçip gitti. Geriye dönmeye çalıştı.

"Baba!" diye bağırdı. 'Baba!'

Hiç karşı koyamadan evden dışarı çıkartıldı. Koridorun karanlığını kapılardan sızan ışıklar bölüyordu. Asansöre doğru sürüklenirken, etrafta ne olduğunu anlamayan suratlar ve gecelikle-rine sımsıkı yapışmış eller fark etti. Pijamalarını giymiş komşular gözleriyle onu izliyorlardı. Yanlarından geçerken onlara bağırdı.

Onu tutan adamları hâlâ göremiyordu. Ne olup bittiğini söylemeleri için yalvarıp yakarmaya, tehditler savurmaya, küfretmeye, bas bas bağırmaya başladı.

"Babam nerede? *Neler oluyor?*"

"Kes sesini."

"Neler oluyor?"

Bir şeyle böbreklerine vuruldu, çok sert değil ama daha kötüsünün gelebileceği tehdidini hissettirerek. "Kes sesini." Asansörün kapısı kapandı.

"*Aman allahım, babama* ne oldu?"

Kırılan camı gördüğü anda içinden gelen bir ses duymuştu. Ama şu ana kadar sesin ne dediğini anlayamamıştı. Evin içinde, botların acımasız gıcırtısı ve küfür sesleri bastırmıştı onu. Şimdi, sürüklendiği yerde, nispeten sessiz asansörün içinde, fısıltısını duyabiliyordu.

Öldü, diyordu. *Baban öldü.*

Dizlerinin bağı çözüldü. Arkasındaki adamlar onu tutup kaldırdılar, ama bütün gücünü yitirmişti. İnledi.

"Babam nerede?" diye sordu.

Dışarıdaki ışık bulut rengindeydi. Polis arabalarının mavi ışıkları yanıp sönerek donuk renkli binaları renklendiriyordu. Dondurucu hava Saul'ü kendisine getirmişti. Onu tutan kolları umutsuzca çekiştirerek Terragon Evleri'ni çevreleyen çitin arkasını görmeye çalıştı. Babasının, şimdi bir delik haline gelen penceresinden bakan yüzler gördü. Kuru otların üzerine yayılmış milyonlarca kırık cam parçasını fark etti. Tehditkâr bir ışık cümbüşü içinde donmuş gibi duran üniformalı polisler gördü. Hepsinin yüzü ona dönüktü. Biri elindeki "dikkat polis kordonu" yazan bir rulo şeridi yerdeki sopalar arasına gererek, bir alanı çevirmekle meşguldü. Bu alanın içinde çimenlerin üzerindeki bir karaltının önünde diz çökmüş bir diğerini gördü. Bu adam da diğerleri gibi ona bakıyordu. Bedeni, orada ne olduğunu Saul'ün görmesini engelliyordu. Daha fazla bir şey göremeden oradan uzaklaştırıldı.

Arabalardan birinin içine itilirken hiçbir şey hissetmedi; başı dönüyordu. Hızlı hızlı solumaya başladı. Bu arada bileklerine kelepçe takılmıştı. Önde oturan adamlara bağırdı yine, ama onu umursamadılar.

Caddelerden geçtiler.

Bir hücreye kapattılar onu; bir bardak çay ve kalın giysiler verdiler: Gri bir hırka ve alkol kokan kadife pantolon. Saul bir yabancının giysileri içinde büzülüp oturdu. Uzun bir süre bekledi.

Yatağa uzanıp ince battaniyeyi üzerine çekti.

Arada içindeki sesi duyuyordu. *İntihar*, diyordu. *Babam intihar etti.*

Bazen itiraz ediyordu. Saçma bir düşünceydi bu; babası asla böyle bir şey yapmazdı. Derken ses onu ikna ediyor, o zaman da soluğu hızlanıyor, dehşete düşüyordu. Sese kulaklarını kapadı. Kendi içinden bile gelse, söylentilere kulak asmayacaktı.

Hiç kimse neden orada olduğunu söylememişti. Ne zaman ayak sesleri yaklaşsa, bağırmaya başlıyor, bazen küfredip neler olduğunu bilmek istediğini söylüyordu.

Bazen ise ayak sesleri duruyor, kapıdaki sürgü açılıyor ve bir ses, "Geciktiğimiz için üzgünüz," diyordu. "En kısa zamanda sizinle ilgileneceğiz" ya da "Kes sesini."

"Beni burada tutamazsınız," diye bağırdı bir defasında. "Neler oluyor?" Boş koridorlarda sesi yankılandı.

Yatağına oturdu, tavana bakmaya başladı.

Bir köşesinden ağ gibi yayılan ince çatlaklar vardı. Gözleriyle izledi onları, hipnotize olana kadar.

Neden buradasın? diye fısıldadı içindeki ses endişeyle. *Seni neden yakalayıp içeri atsınlar? Neden konuşmuyorlar seninle?*

Oturup çatlaklara bakmayı sürdürdü ve sesi duymazlıktan geldi.

Uzun bir süre sonra kilitte dönen bir anahtar sesi duydu. Üniformalı iki polis, arkalarında babasının evinde gördüğü zayıf adamla birlikte içeri girdiler. Adam aynı kahverengi takım elbise ve taba rengi çirkin pardösüyü giymişti. Dikkatle, kirli battaniyesinin altından bakışlarını ona dikmiş olan, umutsuz, saldırgan ve acınacak haldeki Saul'e baktı. Zayıf adam konuştuğunda sesi Saul'ün düşündüğünden çok daha yumuşaktı.

"Bay Garamond," dedi. "Üzülerek babanızın öldüğünü söylemek zorundayım."

Saul gözlerini kırpmadan bakıyordu ona. *Bu çok açık değil miydi zaten* diye bağırmak istedi, ama gözyaşları engel oldu buna. Konuşmak istediğinde tek çıkardığı ses hıçkırık oldu. Bir dakika

kadar avaz avaz ağladı, sonra kendini toparlamaya çalıştı. Bir bebek gibi içini çekti ve akan burnunu koluna sildi. Üç polis, o biraz yatışana kadar durup ses çıkarmadan beklediler.

"Neler oluyor?" diye boğuk bir sesle sordu.

"Bunu senin bize söyleyeceğini umuyordum, Saul," dedi zayıf adam. Sesi son derece soğuktu. "Ben Müfettiş Crowley, Saul. Şimdi sana birkaç soru soracağım..."

"Babama ne oldu?" diye lafını kesti Saul. Bir an durakladı.

"Pencereden düşmüş, Saul," dedi Crowley. "Epey yüksekten hem de. Acı çektiğini sanmıyorum." Yine bir sessizlik oldu. "Sen babana ne olduğunu bilmiyor musun, Saul?"

"Ben belki de o şey... bahçede gördüğüm... Neden *buradayım* ben?" Saul titriyordu.

Crowley dudaklarını büzüp biraz daha yaklaştı. "Hımm, Saul, önce seni bu kadar beklettiğimiz için özür dilerim. İşler çok yoğundu. Biri gelip seninle ilgilenir diye ummuştum, ama göründüğüne göre gelen olmamış. Özür dilerim. Bunu ileteceğim.

Neden burada olduğuna gelince, şey, bu biraz karmaşık. Bir komşu telefon edip binanın önünde yatan birini gördüğünü söyledi, biz içeri girdiğimizde sen oradaydın, kim olduğunu bilmiyorduk... derken gördüğün gibi olaylar gelişti. Neyse, işin kısası, sen buradasın ve hikâyeyi bir de senin açından dinleyelim."

Saul, Crowley'e baktı. "Benim açımdan mı?" diye bağırdı. "Benim açımdan ne? Eve gittim ve babamın..."

Crowley, ellerini kaldırıp başını sallayarak, onu sakinleştirmeye çalıştı ve susturdu.

"Biliyorum, biliyorum Saul. Ne olduğunu anlamamız lazım. Şimdi gel benimle." Bunu söylerken hafifçe gülümsedi. Yatağının üzerinde oturan Saul'e baktı; garip giysiler içinde, kirli, pis kokulu, yüzünde kurumuş gözyaşlarıyla şaşkın, hırçın ve öksüz Saul'e.

"Sana birkaç soru soracağım."

2. BÖLÜM

Bir keresinde, Saul üç yaşındayken, babasının omuzlarına oturmuştu; birlikte parktan eve geliyorlardı. Yolda onarım çalışmaları yapan işçilerin yanından geçmişler, Saul elleriyle babasının saçlarını karıştırmış ve sonra eğilerek, babasının işaret ettiği, içinde katran kaynayan kazana bakmıştı: Kamyonetin üzerinde ısıtılan kazana ve karıştırmak için kullandıkları büyük metal çubuğa. Burnuna yoğun bir katran kokusu dolmuş, fokurdayan kaba bakarken Hansel ve Gretel'deki cadının kazanını anımsamış, ani bir korkuyla bu kazana düşüp canlı canlı haşlanacağını düşünmüştü. Birden kendini geriye çekince babası durup ne olduğunu sordu. Durumu anlayınca da onu omuzlarından indirdi; küreklerine yaslanmış, ne olduğunu merak ederek korkmuş çocuğa sırıtan işçilerin yanına gittiler birlikte. Babası eğilip kulağına onu cesaretlendiren sözler söylemiş, Saul de adamlara katranın ne olduğunu sormuştu. Adamlar, katranı nasıl inceltip yola yayacaklarını anlatmış, babası onu elinden tutarken ona göstermek için karıştırmışlardı. İçine düşmemişti, yine de hâlâ biraz korkuyordu; eskisi kadar değildi ama katranın ne olduğunu sormasına babasının neden izin verdiğini ve kendisinin de çok cesur davrandığını biliyordu.

Önünde duran bir fincan sütlü çay yavaş yavaş donuklaştı. Çıplak odanın kapısına bezgin görünümlü bir polis memuru dikilmişti. Masadaki ses alma aygıtından ritmik ve madeni hışırtı

sesi gelmekteydi. Crowley, kollarını kavuşturmuş, yüzü ifadesiz, karşısına oturmuştu.

"Babandan söz et biraz."

Saul'ün babası, oğlu eve ne zaman kızlarla gelse önüne geçemediği bir utanma duygusuyla geriliyordu. Onun için mesafeli ya da eski kafalı görünmemek çok önemliydi; her defasında korkunç bir hataya düşerek, Saul'ün arkadaşlarını rahat ettirmeye çalışırdı. Yanlış bir şey söylemekten ödü kopar, kendi odasına kaçmamak için çabalarken de kaskatı kesilirdi. Yüzüne yapışmış zoraki bir tebessümle huzursuzca koridorda dikilip sert ve ciddi bir sesle, ödleri kopan on beş yaşındaki gençlere okulda neler yaptıklarını, bunlardan hoşlanıp hoşlanmadıklarını sorardı. Saul ise gözü babasında, onları rahat bırakıp gitmesini ister, babası kayıtsızca hava durumunu ya da İngilizce final sınavlarını tartışırken, öfkeyle yere bakarak beklerdi.

"Zaman zaman tartıştığınızı duydum. Doğru mu, Saul? Bundan bahsedelim istersen."

Saul on yaşındayken, sabahları çok severdi. Babası erkenden trenle işe gider, o da evde bir saat kendi başına kalırdı. Dolaşıp babasının ortalığa bıraktığı kitapların başlıklarına bakardı: Para, politika ve tarih ile ilgili kitaplardı bunlar. Okuldaki tarih dersinde ne yaptıkları babasını çok ilgilendirir, öğretmenlerin neler anlattığını sorardı hep. Sandalyesinde öne eğilerek, Saul'e öğretmenin söylediği her şeye inanmamasını öğütlerdi. Oğlunun eline kitaplar tutuşturur, sonra başlıklarına bakar, dalgınlaşır, kitapları geri alır, sayfaları karıştırmaya başlayıp mırıldanarak Saul'ün bunları okumak için daha çok genç olabileceğini söylerdi. Tartıştıkları konular hakkında ne düşündüğünü sorardı oğluna. Söylediklerini çok ciddiye alırdı. Bazen bu tartışmalar Saul'ü sıkardı. Çoğu kez de bu

ani fikir karmaşası onu huzursuz eder, ama bir yandan ona ilham da verirdi.

"Baban sana kendini suçlu hissettirdi mi hiç?"

Saul on altı yaşındayken ikisinin arasındaki ilişkide bir şeyler kötü gitmeye başlamıştı. Bunun gelip geçici bir uyumsuzluk olduğundan emindi, ama bir kez kök salınca da bu tatsızlık sürdü gitti. Babası onunla nasıl konuşacağını unuttu. Ona öğreteceği ve söyleyeceği bir şey kalmamıştı. Saul babasının uğradığı düş kırıklığına öfkeliydi. Babası ise onun tembelliği, politik coşkudan yoksun oluşu yüzünden düş kırıklığı içindeydi. Saul onun içini rahatlatmıyor, babası da buna bozuluyordu. Saul yürüyüşlere ve gösterilere gitmekten vazgeçmişti, babası da ona sormaktan. Arada bir tartışırlardı. Kapılar çarpardı. Genellikle bir şey olmazdı.

Hediye almayı sevmezdi babası. Oğlu evdeyken eve asla bir kadınla gelmezdi. Bir defasında, Saul on iki yaşındayken okuldaki kabadayılar ona sataşmışlar, babası da haber vermeden okula gelerek öğretmenleri azarlamıştı; Saul utançtan yerin dibine girmişti.

"Anneni özlüyor musun, Saul? Onu hiç tanıyamadığın için üzgün müsün?"

Babası, güçlü omuzları ve kalın bir direğe benzeyen bedeni olan kısa boylu bir adamdı. Dökülmeye başlamış kır saçları ve gri gözleri vardı.

Bir önceki Noel'de Lenin'in bir kitabını vermişti ona. Arkadaşları gülmüş, yaşlanan babasının onu ne kadar az tanıdığını söylemişlerdi; ama onun tepkisi, babasına burun kıvırmak olmamıştı – yalnızca hüsrana uğradı. Babasının ona ne vermeye çalıştığını biliyordu.

Babası bir çelişkiyi çözmeye çalışıyordu. Yaşamdan istediğini söke söke almaktansa, karşısına ne çıkarsa kabul eden, akıllı ve eğitimli oğlunun ne yapmak istediğini anlamaya çalışıyordu. Anladığı tek şey oğlunun bir düş kırıklığı yaşadığıydı. Bu da doğruydu. Saul yetişme çağındayken sıradan, küskün, can sıkıntısıyla oradan oraya sürüklenen biriydi. Babasına göre bunun tek anlamı vardı: Saul ürkütücü ve uçsuz bucaksız bir geleceğin, koca bir yaşamın, koca bir dünyanın karşısında felç olmuştu. Saul bu evreden çıkıp yirmili yaşlarını hasarsız atlattı, ama babasıyla ikisi bir daha birbirleriyle konuşmayı beceremediler.

O Noel'de, Saul yatağına oturup küçük kitabı elinde evirip çevirip durmuştu. Sade işçi gravürleriyle resimlendirilmiş, deri ciltli bir basımdı; küçük ve güzel bir nesne. *Ne Yapmalı?* diye soruyordu başlığı. Sana ne yapmalı, Saul?

Kitabı okudu. Lenin'in geleceği yakalamayı, onun için savaşmayı, onu biçimlendirmeyi öğütlediği yazılarını okudu. Babasının ona dünyayı açıklamaya, yardım etmeye çalıştığını biliyordu. Babası onun önderi olmak istiyordu. İnsanı felce uğratan şeyin korku olduğuna ve korkuyu da cehaletin yarattığına inanıyordu. Öğrendiğimiz zaman, korkmayız artık. Bu katrandır, katran şu işe yarar, bu dünyadır, dünya şu işe yarar, biz de dünyada şu işe yararız.

Uzun bir süre kibar sorular ve tek heceli yanıtlarla geçti. Neredeyse fark etmeden, sorgulamanın hızı artmaya başladı. *Londra dışındaydım*, diye açıklamaya çalışıyordu Saul, *Kamp yapıyordum. Geç geldim, on bir gibi, hemen yattım, babamı görmedim.*

Crowley ısrarlıydı. Saul'ün ağlamaklı yanıtlarını duymazlıktan geliyordu. Gitgide öfkesi arttı. Saul'e önceki geceyi sordu.

Hiç insafa gelmeksizin Saul'ün hangi yoldan geçerek eve geldiğini yeniden anlattırdı. Saul tokat yemiş gibi hissediyordu kendini. Yükselen adrenalinini denetlemeye çalışarak ters cevaplar vermeye başladı. Crowley, Saul'ü yeniden Willesden'in karanlık

sokaklarında dolaştırdı ve ondan öğrendiği ayrıntılarla daha önce elde ettiği yarım yamalak bilgilerin ete kemiğe bürünmesini sağladı.

"Babanı görünce ne yaptın?" diye sordu.

Babamı görmedim, ben görmeden öldü, demek istedi, ama ne dediği anlaşılmadan huysuz bir çocuğun sızlanmalarından farksız olan kendi sesini duydu.

"Seni beklediğini görünce öfkelendin mi?" diye sordu Crowley. Saul ise kasıklarından dışa doğru yayılan bir korkunun bedenini sardığını hissetti.

"Seni kızdırdı mı, Saul? Tartıştınız mı?"

"Onu görmedim!"

"Kavga ettiniz mi, Saul?" Hayır diye sallanan bir baş. "Kavga ettiniz mi?" Hayır. "Ettiniz mi?"

Crowley uzun bir süre yanıt almayı bekledi. Sonunda dudaklarını büzerek bir deftere bir şeyler karaladı. Başını kaldırıp Saul'ün gözlerine baktı ve konuşmasını bekledi.

"Görmedim onu! Ne istiyorsunuz, anlamıyorum. Ben orada değildim ki." Saul korkuyordu. "Ne zaman gitmeme izin vereceksiniz?" diye sordu yalvararak. Ama Crowley yanıt vermedi.

Polis memuru ile birlikte Saul'ü yine hücresine götürdüler. Sorgulama sürecek, diye uyardılar. Yiyecek bir şeyler önerdiler, ama o bunu gurur meselesi yapıp huysuzca reddetti. Aç olup olmadığını da bilmiyordu. Nasıl anlayacağını unutmuş gibiydi.

Adamların ayak sesleri uzaklaşırken, "Telefon etmek istiyorum!" diye seslendi arkalarından, ama geri gelen olmadı ve o da bir daha seslenmedi.

Yatağına yatıp elleriyle gözlerini kapattı.

Çıkan her sesin çok iyi farkındaydı. Daha kapısına gelmeden ayak tıkırtılarını duyabiliyordu. Birbirleriyle konuşan kadın ve erkeklerin boğuk sesleri kapıdan geçerken yükselip alçalıyordu; binanın öteki tarafından ani bir kahkaha sesi geldi; ağaçların ve duvarların arkasından homurtuları duyulan arabalar gelip geçiyordu.

Uzun bir süre uzanıp dinledi. Telefon konuşması yapmasına izin var mıydı acaba? Kimi arardı ki? Tutuklanmış mıydı? Ama bu düşünceler pek fazla meşgul etmedi onu. Çoğunlukla uzanıp yattı ve dinledi.

Uzun bir süre geçti.

Birden irkilerek gözlerini açtı. Bir an ne olduğunu anlamadı.

Sesler değişiyordu.

Dünyadaki bütün seslerin içinden bir boşluk sızıyor gibiydi.

Daha önce duyduğu her şeyi hâlâ ayırt edebiliyordu, ama iki boyutlu hale gelerek uzaklaşıyordu bunlar. Hızlı ve açıklaması olanaksız bir değişimdi bu. Sesler yüzme havuzlarını dolduran çığlıkların garip yankıları gibi, net ve duyulabilir ama boştu.

Doğrulup oturdu. Bir sürtünme sesi irkiltmişti onu: Göğsünün, battaniyenin kaba kumaşına dokunma sesi. Kalbinin atışlarını duyabiliyordu. Bedeninin sesleri, yine eskisi gibi tok seslerdi; bu garip ses vampirliğinden etkilenmemişti. Hiç de doğal olmayan bir şekilde açık seçik duyuluyordu. Saul beceriksizce dünyaya yapıştırılmış bir parça gibi hissetti kendini. Başını yavaşça iki yana çevirdi, kulaklarına dokundu.

Koridorda yürüyen takatsiz birinin hafif çizme sesleri geldi. Hücresinin önünden kuşkulu adımlarla bir polis memuru geçti. Saul kararsızca ayağa kalkıp tavana baktı. Sanki odada hafif bir ışık dolaşıyormuş gibi, gölgeler yavaşça oynuyor, boyadaki çizgi ve çatlakların oluşturduğu ağ tedirgin bir biçimde hareket ediyor gibiydi.

Hızlı hızlı solumaya başladı. Gerilmiş gibi yayılan havada toz tadı vardı.

Kımıldadı, sendeledi, kendi bedeninin ses karmaşası başını döndürmüştü.

O yavaş ayak sesleri duyulur hale gelip mırıltıları bastırdı. Saul'ün çıkardığı sesler gibi ayak sesleri de etraftaki fısıltıları kolayca ve bile isteye delip geçiyordu. Koridorda gidip gelen baş-

ka insanların ayak sesleri bunların yanından geçip gitti, ama bu ayakların hızı değişmedi. Hiç durmadan yürüyüp kapısına geldiler. Saul kurumuş havadaki titreşimleri duyabiliyordu.

Ne yaptığını fark etmeden, odanın bir köşesine sindi ve kapıya bakmaya başladı. Ayaklar durdu. Anahtar sesi duymadı, ama kapının kolu döndü ve kapı açıldı.

Bu açılma işi çok çok çok uzun sürdü gibi geldi Saul'e, sanki kapı birden yapışkanlaşan havayı yarıp geçmekte zorlanıyormuş gibi. Bakımsızlıktan bir deri bir kemik kalmış menteşelerin yakınması, kapının hareketi durduktan sonra epey bir süre devam etti.

Koridordaki ışık parlıyordu. Saul hücresine giren ve arkasından kapıyı yavaşça kapatan karaltıyı seçemedi.

Karaltı Saul'e bakarak hiç kımıldamadan bekledi.

Hücrenin ışığı adamı aydınlatmada yetersiz kalıyordu.

Ay ışığı gibi hiçbir şeyi tam göstermiyor, sadece kenar çizgilerini belirginleştiriyordu. Karanlık iki göz, keskin bir burun ve ince dudaklar.

Gölgeler örümcek ağları gibi yüzünü kaplıyordu. Uzun boyluydu, ama çok uzun değil; sanki bir rüzgârdan korunuyor gibi omuzlarını büzmüştü. Hayal meyal görünen yüzü ince ve buruşuktu; uzun siyah saçları düzdü ve taranmamıştı, dağınık tutamlar halinde gergin omuzlarına kadar iniyordu. Koyu renk giysilerinin üzerine gri, şekilsiz bir pardösü giymişti. Adam ellerini ceplerine soktu. Yüzü hafifçe yere eğildi. Kaşlarının altından Saul'e bakıyordu.

Çöp ve ıslak hayvan kokusu doldurmuştu odayı. Adam, Saul'ü izleyerek, hiç kımıldamadan bekledi.

"Güvendesin."

Saul birden ürktü. Adamın ağzının oynadığını belli belirsiz görmüştü, ama sert fısıltısı sanki adam kulağının dibinde konuşmuş gibi yankılanmıştı. Ne söylediğini anlaması için bir süre geçmesi gerekti.

"Ne demek istiyorsun?" dedi. "Kimsin sen?"

"Güvendesin artık. Kimse bir şey yapamaz sana." Çok belirgin bir Londra vurgusuyla, fısıltı halinde, saldırgan, gizemli bir hırıltı kulağının ta içinde uğuldadı. "Neden burada olduğunu öğrenmeni istiyorum."

Saul başının döndüğünü hissetti; balgamla yoğunlaşan tükürüğünü yuttu. Neler olduğunu anlamıyordu.

"Kimsin sen?" dedi sinirlenerek. "Polis misin? Crowley nerede?"

Adam başıyla ani bir harekette bulundu; belki hayır demek istemiş, belki şaşırdığı için bu hareketi yapmış, belki de gülmüştü.

"Nasıl içeri girdin?" diye sordu Saul.

"Mavi giysili küçük adamların yanından parmak uçlarıma basa basa sessizce geçtim. Bankonun altından yılan gibi sürünüp geçerek senin bu küçük, acayip kafesinin içine süzüldüm. Neden buradasın, biliyor musun?"

Saul uyuşmuş gibi başını salladı.

"Onlara göre..."

"Polis memurları babanı öldürdüğünü sanıyorlar, ama öldürmedin, ben biliyorum. Doğru, onları buna inandırman... çok eğlenceli olacak... ama ben biliyorum."

Saul titriyordu. Ranzaya çöktü. Adamla birlikte içeri gelen koku dayanılmazdı. Adam soluk almadan devam ediyordu. "Seni dikkatle izlemekteyim, biliyor musun? Not tutuyorum. Konuşacak çok şeyimiz var. Sana... bir iyilikte bulunabilirim."

Saul şaşkına dönmüştü. Hasta mıydı bu adam? Alkol ya da gaipten duyduğu sesler yüzünden aklı iyice karışmış, çatlağın biri işte. Hava hâlâ yay gibi gergindi. Bu adam babası hakkında ne biliyordu ki?

"Kimin nesi olduğunu bilmiyorum," diye başladı yavaşça. "Buraya nasıl girdiğini de..."

"Anlamıyorsun." Fısıltısı biraz daha sert çıktı. "Dinle, arkadaş. Dünyanın dışındayız şimdi. Artık insan ve insana ait şeyler yok burada, kafana sok bunu, tamam mı? *Kendine bir bak*" Sesinde

tiksintiyle karışık bir öfke vardı. "Burada, ödünç giysiler içinde oturmuş, sabırla yargıcın karşısına çıkarılmayı bekliyorsun. Seni ipleyeceklerini mi sanıyorsun? Çanına ot tıkayacaklar senin, aptal çocuk." Uzun bir sessizlik oldu. "Şimdi, bir merhamet meleği gibi ben ortaya çıkıyorum; onların kilitlerini patlatıyorum, benim için sorun değil. Ben burada yaşıyorum, anladın mı?

Benim yaşadığım şehir burası. Senin ve onların her şeyini paylaşan ama kendi özelliklerini asla paylaşmayan şehir. *Ben canım nereye isterse oraya gidiyorum.* Şimdi de sana ne durumda olduğunu söylemek için buradayım. Evime hoş geldin."

Ses küçük odayı doldurmuştu ve Saul'e düşünecek yer ve zaman bırakmıyordu.

Gölgeli yüz üzerine eğildi. Adam yaklaşıyordu. Göğsü ve omuzları hâlâ gergin, küçük hamleler halinde adım atıyordu; kenardan yaklaştı, biraz zikzak yaptı, sinsice ve saldırganca başka bir yönden biraz daha yaklaştı.

Saul yutkundu. Ağzı kupkuru olmuş, başı dönüyordu. Tükürüğünü bulmaya çalıştı. Hava öylesine kuru ve gergindi ki neredeyse havanın sesini duyabiliyordu, hâlâ kapının menteşelerinden geliyormuşa benzeyen hafif bir inleme sesine benzer bir sesi. Düşünemiyordu; yalnızca dinledi.

Önündeki leş kokulu görüntü biraz gölgelerin dışına çıktı. Kirli pardösüsünün önü açıktı ve Saul altında uçları yukarı bakan sıra sıra oklarla süslü daha açık renkli bir gömlek giydiğini gördü; mahkûm modası!

"Şu Roma hakkında bilmediğim şey yok. O nonoş Paris, Kahire, Berlin ya da herhangi bir kent konusunda da, ama Londra özel benim için, uzun zamandır böyle. Bana bakıp da merak etmeyi kes, delikanlı. Kafanın alacağı şeyler değil bunlar. Daha ahırken, sonraları değirmen, derken fabrika ve banka olmadan çok önce, bu binaların arasında geziniyordum ben. Karşında insan yok, evlat. Seninle ilgilendiğim için kendini şanslı saymalısın. Sana büyük bir iyilik yapıyorum zira." Adam hırıltılı monoloğunu dramatik bir şekilde kesti.

Bunun delilik olduğunu biliyordu Saul. Başı döndü. Olanların hiçbir anlamı yoktu; bunlar anlamsız, gülünç sözcüklerdi; Saul'ün gülmesi gerekirdi, ama pıhtılaşmış havada dilini tutan bir şey vardı. Konuşamıyor, dalga geçemiyordu. Ağladığını fark etti ya da odanın durgun atmosferinde gözleri sulanıyordu yalnızca.

Gözyaşları davetsiz misafirini kızdırmış gibiydi.

"Bırak şişko baban için inlemeyi," dedi tükürerek. "Olan oldu artık ve senin endişelenmen gereken çok daha önemli şeyler var."

Yine durdu.

"Gidelim mi?"

Saul sertçe başını kaldırıp baktı. Sesine kavuşmuştu sonunda.

"Neden *söz ediyorsun* sen? Ne demek istiyorsun?" Fısıltıyla konuşuyordu.

"'Gidelim mi?' dedim. Toz olmanın zamanı, tüymenin, defolup gitmenin, pılıyı pırtıyı toplamanın zamanı." Adam komplo çeviren biri edasıyla çevresine baktı, elinin tersiyle ağzını kapattı ve melodramatik bir sahne fısıltıyla konuştu. "*Seni buradan çıkarıyorum.*" Biraz doğruldu ve başını salladı; bu arada görünmeyen yüzü heyecanla aşağı yukarı inip çıktı. "Diyelim ki ikimizin yolu bu noktada kesişiyor. Karanlık bastı artık; kokusunu alabiliyorum; seni de burada unutmuşa benziyorlar. Göründüğü kadarıyla akşam yemeği yok sana; öyleyse nazikçe reveransımızı yapalım. İkimizin birlikte bir işi var; bu işi buradan yapamayız. Daha fazla bekleyecek olursak da seni çoktan ebeveyn katili diye kilitleyip anahtarı da yutmuş olurlar. Adalet diye bir şey yok orada, biliyorum. *Bir kez daha* soruyorum sana: Gidelim mi?"

Bu işi yapabileceğini fark etti Saul. Korkutucu bir hayretle bu yaratık ile gidebileceğini, yüzünü göremediği bu adamı izleyebileceğini, ikisinin birlikte kaçabileceklerini fark etti.

"Sen kim... ne... sin?"

"Bunu sonra söyleyeceğim."

Ses Saul'ün içine doldu ve Saul bayılacak gibi oldu. Çıplak ampulün gölgelediği ince surat birkaç santim ötesindeydi. Karanlığın kara perdesinin gerisindeki yüzün çizgilerini daha iyi görebilmek

için baktı, ama gölgeler çok inatçıydı. Adamın sözcükleri tılsımlı gibi onu büyülüyor, bir dans müziği gibi hipnotize ediyordu.

"Kralın huzurundasın dostum. Uyruklarım neredeyse ben oradayım ve benim uyruklarım da her yerde. Burada, şehirde krallığıma ait bir milyon çatlak var. Bütün boşlukları ben doldururuyorum.

Sana kendimden söz edeyim.

Söylenmemiş şeyleri duyabilirim.

Evlerin gizli yaşamını ve şeylerin toplumsal yaşamını bilirim. Duvardaki yazıları okuyabilirim.

Eski Londra şehrinde yaşıyorum.

Sana kim olduğumu söyleyeyim.

Ben bütün zamanların en büyük cinayet patronuyum. Leş gibi kokanım. Çöplüklerden beslenenlerin patronuyum; beni istemediğiniz yerlerde yaşarım. Ben davetsiz misafirim. Gasp edeni öldürdüm; seni güvenli bir yere götürüyorum. Bir defasında kıtanızdakilerin yarısını öldürdüm. Gemilerinizin ne zaman battığını bilirim. Kapanlarınızı dizimle kırarım ve yüzünüzü yamyassı yaparım; idrarımla sizi kör ederim. Dişleri benimkinden daha güçlü olan yok; iki yanda bıyığı olan benim. Lağımların Duçe'siyim ben; yeraltını ben idare ederim. Ben kralım."

Ani bir devinimle yüzünü kapıya çevirdi ve pardösüsünü omuzlarından aşağı sıyırarak, gömleğinin arkasına, okların arasına kabaca kalemle yazılmış ismi ortaya çıkardı.

"Kral Fare."

3. Bölüm

Güneye epey uzakta, şehrin tam göbeğinde bir yerde acı acı sirenler çalmaya başladı. Havada hâlâ hafif duman kokusu vardı. Egzoz gazlarına ve çöp kokularına karışmıştı. Geceyle birlikte bu kokular soğuyup tazelenecekti.

Siyah torbaların ve terk edilmiş sokakların üzerinde Kuzey Londra'nın duvarları yükseliyordu; duvarların üzerinde ise arduvaz döşeli çatılar, arduvaz çatıların üzerinde iki kişi; biri polis merkezinin en tepesinde bir dağcı gibi bacaklarını açarak durmuş, ötekiyse antenlerin gölgesine sinmiş.

Saul kollarıyla bedenini sımsıkı sarmıştı. Kurtarıcısının olasılık dışı karaltısı heyula gibi yükseliyordu. Saul'ün canı yanıyordu. Kaçarlarken o ödünç giysiler kim bilir kaç kez betona sürtmüş, derisi sıyrılarak kanamaya başlamış ve yaranın üzerine gelen pamuklu dokumanın kabartma gibi izi kalmıştı.

Boşalttığı hücre ayaklarının altındaki binanın iç taraflarında bir yerdeydi. Şimdiye kadar polis kaçtığımı fark etmiştir, diye aklından geçirdi. Deliler gibi koşuşturuşlarını, pencerelerden dışarıyı izleyip bölgeye bir sürü araba gönderişlerini görür gibi oldu.

Hücredeyken, kendisine Kral Fare diyen gülünç varlık cafcaflı ve akla mantığa sığmayan konuşmalarıyla onu serseme çevirmiş, soluksuz bırakmıştı. Sonra yine durmuş ve ince omuzlarını, kendisini korumak ister gibi, kamburlaştırmıştı. Ardından yine, bir partide canı sıkılmış bir aşığınki kadar kayıtsız, aynı davet.

"Gidelim mi?"

Saul'ün ayakları yerden kesilmişti; kalbinin atışlarından bedeni sarsılıyordu; Saul söylenenleri yapmaya hazırdı. Kral Fare yan yan kapıya gidip bu kez hiç ses çıkarmadan kapıyı sessizce aralamıştı. Ani bir hareketle kafasını kapı ile kapının çerçevesi arasındaki ince aralığa uzatıp abartıyla döndürerek iki yana bakmış, sonra arkasını dönmeden eliyle Saul'e işaret vermişti. Sihirli bir şey onu götürmeye gelmişti ve Saul suçluluk, umut ve heyecan içinde sürünerek ilerledi.

Kral Fare, birden dönüp hiç uyarmadan, yaklaşan Saul'ü bir itfaiyeci gibi kaldırıp omzuna almış, onu havada uçurarak gövdesini onunkine yapıştırırken, Saul bir çığlık atmıştı. Kral Fare, "Kes sesini," dedi dişlerinin arasından.

Kral Fare hiç zorlanmadan yürürken, Saul hiç kımıldamadı. Leş kokulu varlık odadan çıkarken, o da sarsılıp hoplayıp duruyordu. Dinledi.

Kafası adamın sırtına yapışmıştı. Hayvan ve kir kokusu her tarafına sinmişti. Kapı iyice açılırken hafif bir gıcırtı duyuldu. Gözlerini kapadı. Koridordaki ışık kapalı göz kapaklarından sızarak kıpkırmızı parlıyordu.

Kral Farenin zayıf omzu karnına batmaya başlamıştı.

Göbeğinin hareketinden, Kral Fare'nin duraklayıp sonra da hiç ses çıkarmadan yürümeye başladığını hissetti. Gözlerini sımsıkı kapattı. Kesik kesik soluyordu. Yakınlardaki insanların sessiz koşuşturmalarını duyabiliyordu. Duvarın basıncını hissetti. Kral Fare gölgeleri kucaklıyordu.

Önlerinde bir yerlerden, hızlı ve sert ayak sesleri geldi. Kral Fare hemen yere çömelip hareketsiz kalırken, duvar Saul'ün bir yanını sıyırdı. Soluğunu tuttu. Ayak sesleri gitgide yaklaştı. Saul bu dayanılmaz gerilimi kırmak için bağırarak suçunu, nerede olduğunu ya da işte ne olursa olsun bir şeyler söylemek istedi.

Hafif bir esinti ve bir anlık sıcaklık, derken ayak sesleri geçip gitti.

Gri karaltı, bir kolu sımsıkı Saul'ün bacaklarına sarılı, yoluna devam etti. Kral Fare, Saul'ün hareketsiz bedeninin altında bir mezar soyguncusu gibi iki büklüm olmuştu.

Kral Fare ve yükü ses çıkarmadan salonlardan geçtiler. Arada yine ayak sesleri, gülüşler geliyordu kulaklarına. İnsanlar neredeyse Kral Fare'ye değecek kadar yakından, onu ve yükünü görmeksizin geçerlerken, Kral Fare sakince bekliyor, Saul ise soluğunu tutuyordu.

Gözlerini hep kapalı tuttu. Göz kapakları kapalı olduğu halde karanlığın ve ışığın değiştiğini fark ediyordu. Zihninde, kendiliğinden, karakolun bir haritası çizildi; harita bu çıplak ve ani zıtlıkların ülkesine dönüştü. *Şimdi öcüler çıkacak*, diye düşündü ve neredeyse gülmeye başlayacaktı. Seslerin fazlaca farkındaydı. İçinden geçirildiği odalar büyüyüp küçüldükçe, duyduğu yankılar da yükselip alçalarak onun umutsuz kartografisine yardımcı oluyordu. Bir kapı daha gıcırdayarak açıldı. Kımıldamadan bekledi.

Yankılar yok olup yön değiştirdi. Gövdesi daha fazla sarsılmaya başladı. Yukarı kaldırıldığını hissetti.

Gözlerini açtı. Küf kokulu, çıplak ve kötü aydınlatılmış, dar ve gri bir merdivenden çıkıyorlardı. Yukarıdan ve aşağıdan kısık sesler geliyordu. Kurtarıcısı, onu her katın kirli pencerelerinin ve kapılarının önünden geçirerek yukarılara taşımış, sonunda durmuş ve eğilerek Saul'ü indirmişti. Kemikli omuzlardan kendisini kurtaran Saul, dönüp etrafına baktı.

Binanın tepesine varmışlardı. Sol tarafında beyaz bir kapı gördü; kapının ardından, tuşlarına basılan bir klavyenin sesi geliyordu. Gidecek başka bir yer yoktu. Öteki taraflar duvarla kaplıydı.

Yol arkadaşına döndü. "Şimdi ne olacak?" diye fısıldadı.

Kral Fare merdivenlere doğru döndü. Tam karşısında, merdivenin döndüğü yerdeki asma katta büyük, kirli bir pencere vardı. Saul dikkatle izlerken, gri varlık başını havaya dikti; kendisiyle üç metre ötedeki pencere arasında kalan havayı kokladı. Bir sıçrayışta tırabzana tutunarak ata biner gibi üzerine çıktı ve sağ ayağı sol ayağından daha aşağıda bir yere basar halde, hiç kımıldamadan, eğik plastiğin üzerinde dengelenerek durdu. Omuzlarını kısmış, dertop etmiş gibiydi; tek tek bütün kaslarını ve sinirlerini aman-

sızca kastı. Bir an bekledi; sivri, tam seçilmeyen yüzünü ekşitmiş ya da sırıtmış gibi buruşturdu; kol ve bacaklarını sessizce ama aceleyle hareket ettirerek, asma kat ile tavan arasındaki boşluğa fırladı. Havadan uçarak geçti, pencerenin kolunu yakaladı ve ayaklarını küçük pervaza yerleştirdi. Camın üzerinde kolları ve bacakları ayrık, öylece kımıldamadan bekledi. Devinen tek şey hafifçe sallanan pardösüsüydü.

Saul, soluğu tıkanarak eliyle ağzını kapattı; korkuyla, omzunun üzerinden yanındaki kapıya göz attı.

Kral Fare yan yan kaymaya başladı. Eli ayağı birbirine karışmıştı ve sol eli yavaşça pencerenin kilidiyle oynamaya başladı. Bir tıkırtı, ardından içeri dolan soğuk havayla birlikte pencere açıldı. Tuhaf hayalet sağ eli hâlâ pervazda, gövdesini burgu gibi çevirerek küçük açıklıktan yavaş yavaş dışarı çıkarmaya başladı. Pencerenin açılabilen aralığından, bu dikey karanlık yarıktan geçmeye çalışırken, ipince hale gelmişti. Bu geçişi, yerin beş kat yukarısında, beş santimlik bir tahta parçasının üzerine tünemiş, hem içeriden hem de dışarıdan pervaza sımsıkı yapışmış olarak, kirli camdan dışarı çıkışı, bir cinin lambadan çıkışı kadar büyüleyiciydi. Sonunda o bulanık gözler kirli camın ardından Saul'e bakıyordu

Kral Fare'nin yalnızca sağ eli karakolun içinde kalmıştı. Saul'e işaret etti. O karaltı dışarıdan camı buğulandırdı; sonra da sol elinin işaret parmağıyla bir şeyler yazdı. Harflerin aynadaki görüntülerini kullanmıştı, böylece Saul öteki taraftan yazıyı okuyabildi.

SIRA SENDE yazmıştı ve bekliyordu.

Saul tırabzana çıkmaya çalıştı. Tırmanmaya çalıştıkça ayakları yere doğru kayıyordu. Umutsuzca asılıp kendisini yukarı çekmeye başladı, ama gövdesinin ağırlığı aşağıya çekiyordu onu. Hızlı hızlı solumaya başladı.

Penceredeki zayıf karaltıya baktı. Kemikli elini uzatmış, onu bekliyordu. Asma kata indi. Berikiyse gövdesini pencere pervazına sığacak kadar yassılaştırdı, yere inen Saul'ü izleyerek, elini aşa-

gı uzattı. Saul pencere çerçevesinin altındaki ufak açıklığa baktı: Genişliği yirmi santimden fazla değildi. Başını eğip kendine baktı. Yapılı, biraz şişmanca biriydi. Ellerini bedeninin çevresinde dolaştırdı, yeniden pencereye baktı, dışarıda onu bekleyen şeye baktı, başını iki yana salladı.

El ona doğru uzanıp sabırsızca havayı tırmaladı, zorla ona ulaştı. Hayır diye bir yanıtı kabul etmiyordu. Binada, aşağılarda bir yerde bir kapı çarptı ve iki ses merdivenlere yöneldi. Saul tırabzandan eğilip baktığında iki kat aşağıda iki kafanın tepesini ve ayakları gördü. Hemen geri çekildi. Adamlar ona doğru geliyorlardı. El hâlâ onu tutuyordu; dışarıdaki gölgeli surat buruşmuştu.

Saul elin altındaki duruşunu düzeltti, kollarını uzattı ve atladı.

Güçlü parmaklar sol bileğini yakalamış, sımsıkı tutarak etine batmıştı. Bağırmak için ağzını açmıştı ki kendisini toparladı ve ıslık sesi gibi bir ses çıkardı. Sessizce havaya kaldırıldığını hissetti; seksen kilo tutan kan, et ve giysiler, hepsi. Öteki el bedenini kavramış, çizme giymiş bir ayak da alttan desteklemişti. Nereye tutunuyordu güçlü hayırsever dostu? Saul havada döndü, pencerenin yaklaştığını gördü. Başını bir tarafa çevirdi, omuzlarının ve göğsünün dar boşluğa takıldığını hissetti. Eller bedeninde kaydı, bir tutamak bulup dışarıya çıkışını kolaylaştırdı. Pencereden dışarı kaymaktaydı şimdi. Çerçevedeki kilide takılan göbeği acısa da, bu dar yarıktan dışarının soğuk havasına çıkması düşündüğünden çok daha kolay olmaktaydı.

Olanaksız görünen bu geçiş başarıyla sonuçlanmıştı.

Rüzgâr tokat gibi çarptı. Sıcak bir nefes ensesini gıdıkladı.

"Tutun," diye bağırdı dişlerinin arasından Kral Fare ve Saul kendisini havada buldu. Tutundu. Bacaklarını Kral Fare'nin zayıf beline dolayıp kollarıyla kemikli omuzlarına sarıldı. Kral Fare, o daracık pervazda duruyordu; çizmeleri boyalı kısma yapışmıştı, düşecekmiş gibiydi. Daha yapılı olan Saul, korkudan kaskatı, onun sırtına tünemişti. Kral Fare'nin sağ eli pencere pervazını

tutuyordu; sol elini ise başının üzerindeki ufacık bir oyuğa sokmuştu. Tepelerinde on on beş metre yüksekliğinde bir tuğla yapı, onu taç gibi çevreleyen yağmur boruları ve onların üstünde, arduvazları görünemeyecek kadar dik bir çatı.

Saul başını çevirdi. Midesi demir atmış gibi aşağı çekildi. Beş kat altında buz gibi soğuk bir arka sokağın çöplerle kaplı betonu görünüyordu. Baş dönmesi midesini bulandırdı. İçinden bir ses, ayaklarını yere bas, diye bağırıyordu ona. *Tutunuyor olamaz!* diye düşündü. *Tutunuyor olamaz!* Altındaki esnek bedenin kımıldandığını hissetti ve neredeyse bir çığlık atacaktı.

Merdivenlerden pencereye yaklaşan hafif sesler duydu, ama kendisinin tekrar hareket ettiğini hissedince uzaklaştılar. Kral Fare sağ elini pencerenin pervazından çekti, parmaklarıyla, duvara kim bilir ne amaçla çakılmış paslı bir çiviye tutundu. Sol eli hareket ediyordu şimdi; tuğla ve çimentonun üzerindeki görünmez patikalarda hızla kayıyor, birden bir yerde durup oraya tutunuyordu. Parmakları mimarinin saklı ipuçlarına ve bütün olasılıklarına karşı son derece duyarlıydı.

Çizmelerin pervazı terk ettiğini gördü Saul. Kral Fare, Saul'ün sağ ayağını omzuna attı; kendisini ve yükünü yalnızca eklem yerleri bembeyaz olmuş parmaklarıyla taşıyordu. Bir ahtapotun kolları gibi, ayaklarıyla sağı solu yokladı ve sonunda bir dayanak noktası bulup küçük bir deliğe, tuğladan kopmuş bir parçanın oyuğuna tutundu.

Önce sağ eliyle uzanıp tutundu; sonra sol, sonra yine sağ, bu kez tuğla ile arduvaz taşının sınırını belirleyen plastik yağmur oluğunun kenarına tutundu. Acı acı gıcırdayan ama yerinden oynamayan yağmur oluğuna iki eliyle yapıştı. Dizlerini karnına çekti, Ayaklarını sıkıca tuğla kısma dayayıp, bir süre asılı bekledi, sonra bir yüzücü gibi kalçasını kullanarak öne doğru atıldı.

Saul ile Kral Fare havada bir takla attılar. Duvar, aşağıdaki sokak, binaların ışıkları, sokak lambaları ve yıldızlar başının etrafında dönerken korkuyla bağıran Saul, kendi sesini duydu. Elleri bedeninin çizdiği dairenin tam ortasındayken, Kral Fare'nin tu-

tıkandığı boru çatladı. Fare elleri ni bıraktı, ayakları çatının kenarındaki arduvazlara değdi, sesi bastırmak için çömeldi ve gövdesini döndürüp kendisini çatının üzerine fırlattı. Hiç durmadan, arkasında kendisine, neredeyse hiç kopamayacakmış gibi sımsıkı sarılmış Saul ile birlikte taşların üzerinde bir örümcek gibi sürünmeye başladı.

Kral Fare eğimli taşların üzerinden dört ayak üzerinde, çizmeleri hiç ses çıkarmadan hızla koşturuyordu. Derken, bir ip cambazına benzeyen bu gerçeküstü varlık çatının tepesinden bacalara, oradan da arkada kocaman gölgesi yükselen binaya doğru sürünerek ilerledi. Saul korkudan adamın sırtına adeta çimento gibi yapışmış, leş kokulu pardösüsünün kumaşına tırnaklarını sımsıkı geçirmiş, bir ölü gibi kaskatı kesilmiş halde duruyordu. Ama Kral Fare onu hiç zorluk çekmeden kaldırıp omuzlarından indirdi ve titreyen Saul'ü bacanın gölgesine bıraktı.

Saul orada öylece uzanıp kaldı.

Kendisiyle hiç ilgilenmeyen o ipince adamın bulanık karaltısı tepesinde dikilmiş olanaksız şeyler yaparken, o da dakikalarca titreyerek bekledi. Gecenin rüzgârıyla orantılı olmayan korkunç soğuktan dolayı titrerken, bir yerine inme indiğini hissedebiliyordu.

Ama kasılma gelip geçti, tehlike azaldı.

Bu çılgınca gecede bir şey onun sakinleşmesine yol açtı. Korkmanın ne yararı var, diye geçirdi aklından. Yarım saat önce bütün sağduyuyu askıya almıştı; sağduyu olmayınca da kendini heyecan dolu geceye bırakmasını engelleyen bir şey kalmamıştı.

Soluğu yavaş yavaş sakinleşti. Gevşedi. Başını kaldırıp gözlerini tepelerinde heyula gibi yükselen kuleye dikmiş duran Kral Fare'ye baktı. Elleriyle bedenini sardı, sonra soluğunu tutarak binanın tepesinde iki yana açılmış bacaklarının üzerinde doğrulurken, yükseklikten başı dönüp yalpalamaya başladı. Sol elini bacaya dayayarak dengesini bulmaya çalıştı ve biraz rahatladı. Kral

Fare ona kısaca göz atıp binanın tepesinde dengesini bozmadan bir iki metre kadar ilerledi.

Saul Londra'nın karaltısına baktı. İçini dolduran ve gitgide artan yoğun bir mutlulukla, sallanarak çığlık çığlığa gülmeye başladı.

"*Akıl alacak* gibi değil! Ne işim var benim burada?" Başını çevirdi ve o sırada durup tam seçilemeyen gözlerini kendisine çeviren Kral Fare'ye baktı. Kral Fare eliyle bacanın arkasında bir şeyi gösterdi, Saul onun aslında kendisine bakmadığını fark ederek döndü. Tepede yükselen binanın yan tarafında bazı ışıklar yanıyordu.

"Şunlara bak," dedi Kral Fare, "Penceredekilere."

Saul baktı ve sağda solda, her biri küçücük bir renk ve hareket noktası halinde koşuşturup duran minyatür varlıklar gördü. Binanın orta kısmında, kımıltısız, karanlık bir leke vardı: Biri camdan sarkmış, Saul ile Kral Fare'nin gecenin örtüsü altında hiç çekinmeden durduğu çatının tümsek ve çıkıntılarına bakıyordu.

"Şimdi buna elveda deme zamanı," dedi Kral Fare.

Saul dönüp soru sorarmış gibi baktı.

"Şurada durmuş bakan şu bunak, ilk kez bu kadar yakından görüyorsun. Baktığı yer –hayır bakmıyor, gözüne bir şey ilişti, *bir işaret*, ne olduğunu çıkarmaya çalışıyor – senin düzenbazın bu, benim, arkadaşım." Boğuk sesindeki duyguyu gizlemeye çalışıyordu, ama sanki iyi bir iş yapmış gibi memnun görünüyordu. "Bundan sonrası için senin yapacağın iş sadece arayı doldurmak. Bütün ana caddeler, ön odalar ve geri kalan ne varsa hepsi yalnızca işin dolgusu, yalnızca *ıvır zıvır*. Oraya ancak arka kapıdan ulaşmak mümkün. Seni pencerelerde gördüm, hem geceleri hem gündüzleri. Dışarı bakarken, bak-ama-dokunma oynarken. Ama şimdi dokundun. Bütün boşluklar ve ne varsa –hepsi senin tepinme alanın şimdi, senin meskenin, senin inin, Saul. Burası Londra.

Artık geri dönemezsin, öyle değil mi? Benden ayrılmıyorsun artık, evlat. Seninle ben ilgileneceğim."

"Neden ben?" dedi yavaşça Saul. "Benden ne istiyorsun?" Saat-

lerdir ilk kez karakola götürülme nedenini anımsayarak, durdu. "Babamla ilgili ne biliyorsun?"

Kral Fare dönüp Saul'e baktı. Zaten bulanık yüz hatları, ay ışığında iyice belirsizleşmişti. Gözlerini Saul'den ayırmadan, yavaşça, at biner gibi çatının kenarına oturdu.

"Yanıma gel, aslanım, sana bir hikâye anlatacağım. Pek hoşuna gitmeyecek ama."

Saul dikkatle yere çöktü; yüzü Kral Fare'ye dönük, aralarında elli altmış santim kadar mesafe bırakarak berikinin yanına oturdu. Biri görecek olsaydı onları, çizgi romanlardaki hantal, bacaklarını sallayarak oturan iki okul çocuğu sanırdı, diye düşündü. Saul'ün neşesi yerine geldiği gibi birden yok olmuştu. Kaygıyla yutkunuyordu. Babasını anımsadı. Her şeyin anahtarı bunda, diye düşündü; çözüm buradaydı, onu bir hortum gibi içine çeken gerçeküstü durumun açıklaması.

Kral Fare konuşmaya başladı, karakol hücresindeki gibi, bir gaydanın gıygıyının rahatsız edici tekdüzeliğinde bir sesle konuşuyordu. Saul söylediklerinin anlam ve önemini yarı üstü kapalı, yarı açık seçik bir şekilde kavradı.

"İşte bu Roma, bu Londra, benim saraylarım, ama saraydaki küçük adamlarım, Hırsız başı için nerede tahıl, çöp buldularsa oralarda dolaştım. Benim için *onlar pazarlık yaptılar,* çünkü ben onların krallarıydım. Hiç yalnız kalmadım, Saul; hiçbir zaman. Fareler bebelerine düşkündür ve ha bire de ürerler; onlara çalıp çırpmaya çıkacak adam lazım!

Annenle ilgili neler biliyorsun, Saul?"

Bu soruyu hiç beklemiyordu. "Ben... adı Eloise'di... şey, sağlık görevlisiymiş. Ben doğduğumda ölmüş, bir terslik olmuş galiba..."

"Hiç suretini gördün mü?"

Saul anlamadan kafasını iki yana salladı.

"Suretini, yani resmini, fotoğrafını..."

"Tabii... kısa boylu ve esmer, güzel... Neden soruyorsun bunları? Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Bazen, dostum, bazen, ailenin yüz karaları olur, ne yapsa yaranamayan, anlıyor musun ne demek istediğimi? Kalıbımı basarım ki senin ve babanın birbirinizin boğazına sarıldığı zamanlar olmadı değil, haklı mıyım? Düşündüğün gibi gelişmedi ilişkiniz? Farelerin farklı olduğunu mu sanıyorsun gerçekten?

Soylu bir hatundu o, annen. Babana çok düşkündü, o da ona. Nasıl bir güzellikti ama, nefis bir varlık, kim kaçırmak isterdi ki?" Kral Fare abartılı bir hareketle bitirdi cümlesini, başını çevirmeden yan yan Saul'e baktı.

"Annen bir seçim yaptı, Saul. Sağlık görevlisi! Saygısız bir şakaydı bu. Hırsızı yakalama görevini hırsıza vermek diyorlar, değil mi? Neyse, onun için de öyle oldu. Annen bir yere girip koku radarını çalıştırmayagörsün, orada tam olarak kaç fare var, fareler nerede, hepsini bilirdi. Sabıkalı, hain, diyorlardı ona, ama sanırım bu sevginin gücüydü..."

Saul inanmayarak bakıyordu Kral Fare'ye.

"Senin gibilere uygun değildi onun bedeni. Dünyaya gelirken öldürdün onu. Büyük, güçlü bir delikanlısın sen, çocuk, düşündüğünden daha güçlü. Daha bilmediğin birçok şey var yapabileceğin. Bahse girerim ki arkadaşların arasında, geceleri pencerelerden dışarıya daha uzun süre ve daha dikkatle bakan sendin. Bence bu şehre karışmak için uzun bir zamandır can atıyordun.

Babanı kimin hakladığını bilmek istiyorsun, biliyorum. Hani o mantıksız öfke dediğin şey, yani, camdan atılmış, bahçede yamyassı olmuş yatan insan...

Bunu yapan kişi... senin peşindeydi. Baban karşısına çıktı.

Sen özel birisin Saul, damarlarında akan kan özel; bu şehirde o kanı akıtmak isteyen biri var. Annen benim kız kardeşimdi, Saul.

Senin annen bir fareydi."

4. Bölüm

Kral Fare, bu akıl dışı iddiasını havada asılı bırakıp poposunun üzerinde geriye yaslandı ve sessizleşti.

Saul, kuşku, heyecan ve tiksinti arasında gidip gelerek başını salladı.

"O bir... neydi?"

"Ne olacak... bir... *fare*," dedi Kral Fare yavaşça. "Kanalizasyonlardan çıktı, çünkü babana aşık oldu. Romeo ve Juliet'ten bile daha acıklı. Üstelik annenin kanında soyluluk vardı; buna rağmen gitti. Benden kaçamamıştı ama. Arada bir görmeye gittiğimde bana ortalıktan toz olmamı söylüyordu. Geçmişiyle ilgili her şeyi geride bırakmaktı amacı, ama yeni burnuyla kendi kötü kokusunu duymaya başladı. Soydan gelen özellikleri değiştirmek olanaksız, biliyorsun. Et tırnaktan ayrılmıyor ve farelerde budaha da zor."

Aşağıda zifiri karanlıkta bir yerde, bir devriye arabası sağa sola yalpalayıp mavi ışığını kusarak park yerinden çıktı.

"Annen toprağa girdiğinden beri, gözüm senin üzerinde, başına bir şey gelmesin diye uğraşıyorum. Aileler bu günler içindir, değil mi, Saul? Bak işte buluştuk. Kendi kanından olanı terk edemiyorsun, Saul. Öyle anlaşılıyor ki senin kim olduğun anlaşılmış ve kabak babanın başına patlamış."

Saul ses çıkarmadan oturdu ve gözlerini Kral Fare'nin omzunun ötesine bir noktaya dikti. Yapmacık bir hareketle, önemsiz bir şey söylemiş gibi söylediği bu sözler üzerine Saul'ün içinde bir kapı açıldı. Babasının yüzlerce görüntüsü geldi gözlerinin önüne.

Derken anımsadığı bütün bu donmuş anların arka planında, ağır çekim bir hareketle yukardan düşerken, etrafında fırıl fırıl dönen binlerce sivri cam parçasıyla, karanlık çimenliğin tundra gibi donmuş toprağına doğru uçarken korku ve dehşetle açılmış ağzı, tutunacak bir yer bulmak için delice çevresine bakınan gözleri, mum ışığı gibi titreşen seyrek saçları, yer çekiminin birden değişmesi sonucunda titreyen çenesi, çaresizce çırpınan kalın bacaklarıyla güçlü, şişman birini gördü.

Soluğu tıkandı ve hafifçe, üzüntüyle inledi. Gözlerinin göremez hale gelmesine yol açan gözyaşlarının hızı onu şaşırttı.

"Ah Baba..." diye hıçkırdı.

Kral Fare öfkelendi.

"Tamam artık, tamam, keser misin sesini?"

Birden elini uzatıp Saul'ün yüzüne hafifçe vurdu.

"Hey. *Hey.* Kes artık dedim."

Saul, bir yandan burnunu çeker, bir yandan ağlayıp polisin verdiği kazağa burnunu silerken, "Defol başımdan!" diyecek kadar olsun, ses çıkarabildi . "Biraz *dur.* Beni rahat bırak biraz..."

Babası için gözyaşı dökmeye devam etti. Rahat bırakıldığı köşede kendi kafasına vurmaya başladı, işkence yapanların yaptığı gibi gözlerini oymaya çalıştı, ha bire alnını yumruklarken ritmik bir sesle inledi.

"Bağışla beni, babacım, bağışla bağışla..." Sessiz feryatlarının arasında şarkı mırıldanmaya başladı. Kabarmaya başlayan öfkesi ve yalnızlığı içinde sözleri de anlamsız ve karmakarışıktı. Umutsuz ve tek başına, kollarını başına doladı.

Kollarının arasından Kral Fare'nin artık önünde oturmadığını, sessizce kalkıp bir şekilde çatının öteki tarafına ulaştığını ve oradan, üzüntüsü kendisini sinirlendiren Saul'den uzak durup Londra'ya baktığını gördü. Saul'ün bedeni hıçkırıklarla sarsılıyor, bir yandan da, ellerinin arasından iki tuğla çıkıntısının arasına tünemiş bu tuhaf karaltıya, Kral Fare'ye bakıyordu. Dayısına.

Saul solucan gibi sürüne sürüne geriye çekildi. Hâlâ ağlıyordu. Bacanın nemli sertliğini sırtında hissetti. Omzunun üzerin-

den baktı; çatının kıyısına yakın bir yerde birleşen iki baca gördü. Aralarında bir boşluk vardı ve emekleyerek bu küçük odacığa kayıverdi. İki büklüm olarak bu küçük odacığa sığıştı; gökyüzünden ve dört bir yanını saran mide bulandırıcı tiyatro perdelerinden ve Kral Fare'den kurtulmuştu. Çok bitkindi; yorgunluktan kemikleri sızlıyordu. O eğik tabanlı sıkış tepiş küçük odacıkta, bir kolunun üzerine yattı ve başını elleriyle kapattı. Biraz daha ağladı; sonunda gözyaşları mekanikleşti, neden ağladığını unutan bir çocuğunki gibi. Saul orada bacaların altındaki o eğik arduvaz düzlem üzerinde, midesinde bir lokma yiyecek olmadan, bir başkasının berbat giysileri içinde, yalnız ve kafası karmakarışık halde yattı ve şaşırtıcı ama sonunda uyudu.

Uyandığında, gökyüzü, doğudaki gri bir şerit dışında, hâlâ karanlıktı. Sabah keyfi yapmaya, uzun uzun gerinerek ya da uyku mahmurluğuyla, nerede olduğunu, neden burada bulunduğunu yavaş yavaş anımsamaya zaman yoktu. Gözlerini açtığında kırmızı tuğlaları gördü ve boğulacak gibi olarak, kendisini bir kıskaca alınmış gibi hissetti. Kral Fare'nin kendisine kollarını dolayarak yattığını fark etti. Bu duygusuz ve çıkarcı kucaklamadan kendini kurtarıp ayağa fırladı. Kral Fare'nin gözleri açıktı.

"Günaydın, delikanlı. Bu saatte soğuk oluyor. Biraz daha kestirebilesin diye sıcak tutmak istedim seni."

Kral Fare toparlandı, kol ve bacaklarını tek tek gererek ayağa kalktı. Yüksek bacanın tepesine tutunup bacaklarını sallandırarak, kollarıyla kendisini yukarı çekti. Yavaşça, aşağıda karanlıkta uzanan şehri inceleyerek iki yana baktı, sonra gürültüyle gırtlağını temizleyip bacadan aşağı bir topak balgam tükürdü.

Ancak o zaman kollarını çözüp yeniden çatıya indi. Saul eğik çatıda ayakta durmaya çabalıyordu. Yüzündeki kurumuş yaşları, toz toprağı sildi.

Kral Fare ona döndü. "Küçük sohbetimizi bitirmedik hâlâ. Dün gece... *ara verdik*. Öğreneceğin dünya kadar şey var, delikanlı ve beğensen de beğenmesen de karşında öğretmenin duruyor. Ama

önce bir yere saklanalım." Güldü: Saul'ün kulaklarını tırmalayan iğrenç, boğuk bir hırlama. "Akşam deliler gibi seni arıyorlardı. Dikkatini çekerim, hiç siren sesi yoktu ama; seni uyarmak istemediler galiba, ama çıldırmış gibiydiler: Polisler ve arabalar popolarına neft yağı sürülmüş gibi bütün gece koşuşturup durdular. Bütün bunlar olurken ben çatılarında saklambaç oynuyordum." Yine güldü. Sesi ve bütün konuşması Saul'ün tam kulağının dibindeymiş gibi geliyordu. "Ah, evet, ben dünyanın en iyi hırsızıyım." Son cümlesini bir aktörün abartılı edasıyla söyledi.

Çatının ucuna seğirtti; o çok dik eğimli düzlemde akıl almayacak kolaylıkla dengede durabiliyordu. Çatı oluklarına tutunarak, aradığı neyse onu bulana kadar kıyıda gezindi. Dönüp Saul'e kendisini izlemesini işaret etti. Saul, bir yandan tehlikeli gri arduvazlara dokunmaktan sakınarak, yavaş yavaş dört ayak üstü çatı sırtında yürümeye başladı. Kral Fare'nin tam üstündeki noktaya geldi ve orada bekledi.

Kral Fare dişlerini göstererek, "Aşağı kay," diye fısıldadı.

Saul ata biner gibi oturduğu dar beton çıkıntıya iki eliyle tutundu; bir bacağını yavaşça çıkıntının üzerinden öteki tarafa aşırdı. Kral Fare'nin yukarısında kalan eğimli yüzeyde kanatlarını açmış bir kartala benziyordu. Bu aşamada kolları isyan etti ve onu bırakmadı. Çabucak fikir değiştirdi, gerisin geriye çatı sırtının bu tarafına geçmeye uğraştı, ama korkudan kasları kaskatı kesilmişti. Kaygan zeminde kalakaldı, korktu. Hassas parmakları tutunduğu yerden kaydı.

Midesinin bulanmasına yol açan uzunca bir süre ölüme doğru kaydı ve kendini Kral Fare'nin güçlü ellerinde buldu. Fare onu birden yakalamış, çatıdan koparıp almış ve aşağıdaki çelik yangın çıkışına düşürmeden, dehşet verici bir savurma hareketiyle yukardan aşırtarak demir zemine fırlatmıştı.

Hafif ve boğuk bir ses çıkararak yere indi. Kral Fare tepesinde dikilmiş sırıtıyordu. Sol eli hâlâ çatının kenarına tutunuyordu, sağ eli ise Saul'ü bıraktığı merdivenlerin üzerine uzanmıştı. Saul onu izlerken, o kendini bıraktı, fazla olmayan bir yükseklikten

aşağı düştü, kocaman kaba çizmeleriyle hiç ses çıkarmadan kafes demirden yapılma zemine indi.

Saul'ün kalbi hâlâ korkuyla atıyordu, ama hiç de vakur olmayan bu son düşüş onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Ben... patates çuvalı... değilim," dedi yapay bir meydan okuyuşla.

Kral Fare sırıttı. "Daha hangi tarafın yukarısı olduğunu bile bilmiyorsun, ödlek çocuk. Kırk fırın ekmek yemen lazım senin."

İkisi birlikte merdivenlerden aşağı inip birbiri ardına bazı kapılardan geçtiler ve sokağa ulaştılar.

Tan yeri birden ağardı. Kral Fare ve Saul alaca karanlıkta sokaklarda yürümeye başladılar. Korku ve heyecan içinde olan Saul, yol arkadaşının akşamki çılgınlıklarını yinelemesini bekliyordu adeta; iki yandaki su borularına ve garaj çatılarına, çatı çıkışlarının girişlerine bakıp duruyordu. Ama bu kez hiçbir yere tırmanmadılar. Issız inşaat alanlarından ve araba park yerlerinden, çıkmaz sokaklara benzeyen dar aralıklardan geçtiler. Rotaları Saul'ün anlamadığı bir içgüdü ile belirlenmişti ve sabah yürüyüşüne çıkmış birileriyle karşılaşmadılar.

Karanlık azaldı. Solgun ve sararmış günışığı, sabahın yedisinde nasıl olması gerekiyorsa öyleydi.

Saul dar bir sokağın duvarına yaslandı. Kral Fare ise sokağın girişini kapatmış duruyordu. Sağ kolu uzanmış tuğlalara değiyordu; arkasından gelen günışığında gölgesi onun bir *kara film* karakterine benzemesine yol açıyordu.

"Açlıktan ölüyorum," dedi Saul.

"Ben de, delikanlı, ben de. Uzun bir süredir açım ben." Kral Fare sokaktan dışarıya başını uzattı. Sıra sıra uzanan kırmızı tuğla evlere baktı. Çatıların sivri tepelerinde şaha kalkmış seramik ejderhalar vardı; gelip geçici bir modadan arta kalan, kırılıp ufalanan örnekler. Çizgileri asit yağmurunda silinmişti.

O sabah kent arka sokaklardan oluşan bir kent gibiydi.

"Hadi bakalım," diye mırıldandı. "Yemek zamanı."

Kral Fare, Viktorya döneminin kötü adamlarından biri gibi, saklandığı yerden çıktı. Yüzünü havaya kaldırdı. Saul ona bakar-

ken o iki kez yüksek sesle havayı kokladı; yüzünü biraz yana çevirdi. Saul'e izlemesini işaret edip ıssız sokaktan aşağı yürüdü ve iki bina arasındaki bir açıklığa gelince oraya daldı. İleride siyah çöp torbaları bir duvar oluşturmuştu.

"Hep burnunun aldığı kokuyu izle," diye sırıttı Kral Fare. Dar geçidin sonunda, duvarları tuğlalarla örülmüş derin bir yarığın dibindeki tümsek şeklindeki alana gelip çömeldi. Çevrelerinde penceresiz, gizemli duvarlar yükseliyordu.

Saul yaklaştı. Kral Fare plastik bir torbayı parçalıyordu. Torbadan ağır bir yiyecek kokusu gelmeye başladı. Kral fare kolunu daldırdı ve sanki bir ameliyat yapıyormuş gibi, rahatsız edici şekilde, torbayı karıştırmaya başladı. Torbanın yırtık yerinden plastik bir kutu çıkardı. Kutuya çay yaprakları, yumurta sarıları yapışmıştı ama hamburger logosu hâlâ görünüyordu. Kutuyu yere koydu, tekrar torbaya döndü; bu kez ıslak bir ekmek kabuğu buldu.

Torbayı bir tarafa fırlatıp bir başkasına uzandı ve yırtarak açtı. Bu kez ödülü, talaşların içine gömülü, ezilmiş, yarım bir meyveli pasta oldu. Tavuk kemikleri ve parçalanmış çikolata, mısır ve pilav artıkları, balık kafaları ve bayat cipsler. Torbalardan çıkan, betonun üzerine boşalan ve pis kokulu bir yığın oluşturan şeyler bunlardı işte.

Saul o bozulmuş yiyecek yığınının büyüyüşünü izliyordu. Elini ağzına götürdü.

"Şaka yapıyor *olmalısın*," dedi ve yutkundu. Kral Fare döndü.

"Karnın zil çalıyordu hani?"

Saul, hâlâ eliyle ağzını sımsıkı kapatırken, dehşet içinde başını iki yana salladı.

"En son ne zaman kustun?"

Saul soruya kaşlarını çattı. Kral Fare ıslak ellerini trençkotuna silerek, kamuflaj desenli trençkotun koyu grisi içinde görünmeyen lekelere katkıda bulundu. Yiyecekleri dürtükledi.

"Anımsamıyorsun," dedi Saul'e bakmadan. "Anımsamıyorsun, zira hiç başına gelmedi. Hiç öğürmedin. Eminim hastalandın, ama öteki çocuklar gibi değil. Asla soğuk algınlığı ya da aksırık tıksırık

nedir bilmiyorsun; sadece günlerce sıtmalanmana yol açan garip bir hastalık, bir ya da iki kez o da. O zaman bile en ufak bir öğürme belirtisi göstermedin." Sonunda Saul'ün bakışlarını yakaladı ve sustu. Bir zafer sevinciyle ıslık gibi bir ses çıktı ağzından. "Ne olduğunu anladın mı? Senin miden isyan etmez. Ne kadar sarhoş olursan ol içtiğini kusmak yoktur; Paskalya'dan sonra yastığında yapışkan, çikolatalı safra yoktur; hazır yemekler ne kadar iğrenç olursa olsun parkelere yayılan deniz ürünleri yoktur. *Sende fare kanı var. Midenin almayacağı hiçbir şey yok senin.*"

İkisi birbirine bakarken uzun bir sessizlik oldu.

Kral Fare devam etti.

"Dahası da var. *İstemeyeceğin* yiyecek artığı yok senin. Acıktığını söyledin. Benim yemem gerekiyor; yemeyeli çok oldu. Evet, başlayalım hadi. Rahat mısın? Sana şimdi fareliğin ne olduğunu öğreteceğim. Dayının senin için ayırdığı şu yiyeceklere bak. Acıktım diyordun. İşte kahvaltı."

Kral Fare gözlerini Saul'den ayırmadan meyveli pastayı eline aldı. Yavaşça ağzına götürdü. Islak parçalar, plastik içinde kalmaktan sulanmış kuru üzümler parmaklarının arasından düşüyordu. Isırdı; zevkle soluğunu dışarı verirken ağzından kırıntılar sıçrıyordu.

Haklıydı. Saul kustuğunu hiç hatırlamıyordu. Her zaman çok yemişti; kendi cüssesine göre bile fazla yemişti ve yemek yemeyi savsaklayanları hiç anlamamıştı. Risotto üzerine anlatılan kurtçuk hikâyeleri onu hiç etkilememişti. Fazla alkol, yağ ya da şeker onu hiçbir zaman rahatsız etmemişti. Daha önce hiç düşünmemişti; bazı şeylerin midelerine dokunduğunu söyleyip yakınanları anlamış, ama asla bunun ne anlama geldiğini ya da doğru olup olmadığını sormak aklına gelmemişti.

Şimdiye kadarki alışkanlıkları pul pul dökülüp soyuluyordu. Durup Kral Fare'nin yiyişini izledi. İncecik yapılı bu adam gözlerini ondan ayırmıyordu.

Saul saatlerdir hiçbir şey yememişti. Açlığının derecesini ölçmeye çalıştı.

Kral Fare çiğnemeye devam etti. Yavaş yavaş parçalanan yiyeceklerin iğrenç kokusu dayanılmazdı. Saul torbaların önünde yığılı yiyecek artıklarına baktı; küf lekelerine, ısırık yerlerine, pisliklere.

Ağzı sulanmaya başladı.

Kral Fare yemeye devam etti.

Ağzını açtığında ıslak kek parçaları görünüyordu. "Bir araba tekerleğinden kazınıp çıkarılmış güvercin eti yiyebilirsin," dedi. "Bu buralarda iyi yemektir."

Saul'ün midesi gurulduyordu. Yiyecek yığınının önüne çömeldi. Dikkatle yarım kalmış hamburgeri aldı. Kokladı. Hamburger çoktan buz gibi soğumuştu. Dişlerin ekmeği nereden ısırdığını görebiliyordu. Eliyle vurarak, pislikleri olabildiğince temizledi.

Isırıldığı yerde ıslak tükürüğün izi hâlâ nemli ve yapış yapıştı.

Ağzına soktu. Aklından çöp tenekesinin pisliğini geçirdi; midesinin bulanmasını bekledi. Ama midesi bulanmadı.

Kafasından hâlâ uzun zaman önce duyduğu öğütler geçiyordu *-dokunma, o kirli, ağzından çıkar onu-* ama midesi hiç tepki vermemişti. Etin kokusu baştan çıkarıcıydı. Midesi bulansın istedi. İğrenmek için uğraştı.

Bir parça ısırdı. Dilini burgu gibi etin liflerinin arasına sokarak lifleri ayırdı. Pis ve kokuşmuş yiyeceği ağzında dolaştırdı. Tükürüğü ile karışmış kıkırdak ve yağ parçalarını hissetti.

Hamburger lezzetliydi.

Yuttu ve midesi bulanmadı. Açlığını kışkırttı bu; daha fazla yemek istedi. Bir ısırık daha, bir daha, gitgide daha hızlı yemeye başladı.

İçinde bir şeylerin koptuğunu hissetti. Gücünü bayat, soğuk etten alıyordu, daha önce insanlara ve çürümeye teslim olmuş, şimdi de kendisine teslim olan yiyeceklerden. Dünyası değişmişti.

Kral Fare onaylar gibi başını salladı ve yemeye devam etti. Bakmadan avuç avuç alıp ağzına atıyordu.

Saul yapışkan bir parça tavuğa uzandı.

Sokakta, elli metre ötelerinde üstlerine kocaman gelen okul formaları giymiş çocuklar görünmeye başladı. Tuğla duvarlar ve torbalar Saul ile Kral Fare'yi gizliyordu. Çocuklar geçerken kahvaltılarına kısa bir ara verip başlarını kaldırarak onlara baktılar.

Yerken sessizdiler. Bitirince, Saul dudaklarını yaladı. Kokmuş et ve pislik kokusu ağzında çok yoğundu; hâlâ midesini bulandırıp bulandırmayacağını merak ederek dikkatini kokuya yoğunlaştırdı.

Kral Fare torbalara yaslanmış, ceketini üzerine çekmişti. "Daha iyi misin?" diye sordu.

Saul başıyla onayladı. O ani kurtuluşundan bu yana ilk kez sakindi. Mide asitlerinin yediği bayat besinleri parçalamaya başladığını hissetti. Başkalarının yemek ve kahvaltı artıklarından aldıkları garip enerjiyi taşıyan moleküllerin bağırsaklarında cirit attığını hissediyordu. İçeriden dışarıya tamamıyla değişmekteydi.

Annem bu yaratık gibiymiş, dedi kendi kendisine, şu sinsi şey gibi. *Annem bu sihirli güçleri olan zayıf yüzlü serseri gibiymiş. Annem de böyle bir kişiymiş, anlaşıldığına göre, kirli bir kişi. Annem fareymiş.*

"Geri dönemezsin, anlıyor musun?" Kral Fare gözkapaklarının altından Saul'e bakıyordu. Saul onun yüz hatlarının nasıl olduğunu anlamaya çalışmaktan çoktan vazgeçmişti. Nerede dururs a da uzanırsa uzansın, ışık asla Kral Fare'nin yüzüne tam olarak vurmuyordu. Saul yine baktı, ama bir şey seçemedi.

"Biliyorum," dedi.

"Babanı senin hakladığını sanıyorlar, seni bununla suçlayacaklar. Ellerinden kaçtığın için de senin canına okuyacaklar."

Şehir güvensiz bir hale gelmişti. Şimdiye kadar sandığından çok daha uçsuz bucaksız, bilinmez ve gizemli bir uçurum gibi açıldığını görüyordu önünde şehrin.

"Öyleyse, öyleyse..." dedi yavaşça Saul. *Öyleyse Londra nedir?* diye düşündü. *Eğer neysen o olabiliyorsan, Londra nedir? Dünya*

nedir? Şimdiye kadar hiçbir şeyin farkında değilmişim. Parklardaki köprülerin altında kurt adamlar ve mağara adamları mı dolaşıyor? Dünyanın sınırları nerededir?

"Peki şimdi ne yapacağım?"

"Hmm, geri gitmiyorsun, bu durumda kaçıp saklanacaksın. Sana nasıl fare olacağını öğretmem gerekiyor. Başın fazlasıyla belada delikanlı. Soluğunu tut, bir heykel gibi hareketsiz ol... görünmezsin. Doğru yürü, parmak uçlarına bas, hiç ses çıkarmazsın. Benim gibi olabilirsin. Canın istediği sürece artık yukarılar ulaşılamaz, aşağılarsa korkulacak yerler değildir."

Dediklerini anlamıyor olması artık sorun değildi. İnanılmazdı, ama Kral Fare'nin sözleri Saul'ün bütün endişelerini ortadan kaldırmıştı. Güçlendiğini hissetti. Kollarını uzattı. Gülmek geldi içinden.

"Her şeyi yapabileceğimi hissediyorum," dedi. Şaşkındı.

"Yapabilirsin evlat. Fare kanı var sende. İşin raconunu öğrenmen gerekiyor yalnızca. Dişlerini törpüleyeceğiz. Sen ve ben birlikte, dinamit gibi olacağız. Geri almamız gereken bir krallık var."

Saul ayağa kalkmış, ilerideki sokağa bakıyordu. Kral Fare'nin sözleri üzerine yavaşça döndü ve siyah plastik içinde büzülmüş zayıf karaltıya baktı.

"Geri almak mı?" dedi sakince. "Kimden?"

Kral Fare başını salladı. "Zamanı geldi," dedi, "kulağına bir şey söylemenin.

Hevesini kırmak istemem ama unuttuğun bir şey var. Artık başka bir ülkedesin çünkü baban altı kat aşağıya uçtu" –Kral Fare, Saul'ün dehşetten açılmış gözlerini hiç umursamadı– "ve o moruk herif bunu senin yerine yaptı. Senin başını isteyen birileri var dışarıda bir yerlerde, delikanlı, bunu unutmamak akıllıca olur."

Saul dizlerinin üzerine çöktü. "Kim?" diye fısıldadı.

"Hmm, asıl olan da bu, değil mi? Sorun bu. İşte orada bir öykü yatıyor, karmaşık bir fare masalı."

II. KISIM

YENİ KENT

5. Bölüm

Fabian Natasha'ya ulaşmaya çalışıyordu ama bir türlü başaramadı. Natasha telefonunu fişten çekmişti. Saul'ün babasıyla ilgili haberler arkadaşları arasında virüs gibi yayılmaktaysa da, Natasha bir süreliğine daha bağışıklığını korumuştu.

Gün yeni yarılanmıştı. Güneş parlıyordu, ama kar varmış gibi soğuktu. Ladbroke Korusu'ndan gelen sesler arka sokakları geçip gelerek Bassett Sokağı'ndaki bir evin giriş katına ulaşıyordu. Köpeklerin, kâğıt satıcıları ve arabaların birbirine karışan sesleri pencerelerden içeri akıp odayı dolduruyordu. Sesler zayıftı; şehir için sessizlik sayılabilirdi bu.

Dairede bir klavyenin önünde bir kadın hareketsiz oturuyordu. Siyah kaşları gaga burnunun üzerinde birleşen, kısa boylu, sert görünüşlü biriydi. Uzun siyah saçlı ve soluk benizliydi. Adı Natasha Karadjan idi.

Natasha gözleri kapalı, dışarıyı, sokakları dinliyordu. Uzanıp elektronik örnekleme aletinin düğmesine bastı. Hoparlörler çalışmaya başlarken, tok bir gürültü çıkardı.

Elini klavye ve imlecin üzerinde dolaştırdı. Bir iki dakika kadar hiç kımıldamadan durdu. Yapayalnızken bile utanıyordu. Natasha müzik yaparken başkalarının izlemesine çok nadir izin verirdi. Sessiz hazırlıkları ve kapalı gözleriyle onu yapmacık bulacaklarından korkuyordu.

Küçük düğmelerden oluşan bir tablaya mesajını yazdı, imleci

döndürdü ve müzikal ürünlerini LCD ekranda görüntüledi. Seçtiklerini taradı ve dijital bir eski müzik kutusundan sevdiği bir bas diziyi ayırdı. Bunu unutulmuş bir Reggae şarkısından çalmış, örnekleyerek korumuştu ve şimdi de çıkarmış, art arda yüklemiş, ona yeni bir hayat veriyordu. Hayalet ses, aletin iç kısımlarında dolaşıp tellerden ve duvara dayalı duran kocaman siyah stereodan dışarı çıkıp büyük hoparlörlerde patladı.

Ses bütün odayı doldurdu.

Bas araya sıkışmıştı. Örnek ses, tam basçı kreşendo yapacakken sona erdi; yaylıların tam kalkışa geçmek üzereyken çıkardığı tok sesteki beklenti açıkça duyulabiliyordu... Derken bir kesinti oldu ve döngü yeniden başladı.

Burada bas günahlarından arınmak için acı çekiyordu. Yinelenen bir heyecan dalgasıyla yaşama döndü; hiç gelmeyen bir kurtuluşu bekliyordu.

Natasha yavaş yavaş başını sallamaktaydı. Düzensiz ritimdi bu, acı çeken müziğin ritmi. Bunu seviyordu.

Yine elleri oynamaya başladı. Vurmalı bir ritim baslara, böcekler gibi öten zillere katıldı ve ses tekrara geçti.

Natasha omuzlarını ritme uyarak oynatmaya başladı. Eski müzikleri, korumaya aldığı sesleri tararken, gözlerini koca koca açtı ve aradıklarını buldu: Linton Kwesi Johnson'dan kısa bir trompet parçası, Tony Rebel'den bir ağıt ve Al Green'den bir davet çığlığı. Onları müziğine aktardı. Akıp giden basa ve davullara hiç sorun çıkmadan karıştılar.

Bu *Jungle*'dı.

House müziğin çocuğu, *Reggae*'nin çocuğu, Dans müziğinin çocuğu, siyah müziğin ilahı, kirli duvarların ve sosyal konutların, siyah ve beyaz gençliğin, Ermeni kızların Londra'sının Davul ve Basla yapılmış müziği.

Boyun eğmeyen bir müzikti. Ritmi *Funk*'tan doğma *Hip Hop*'tan alıntıydı.

Çok hızlıydı; o hıza ayak uydurarak dans etmeye olanak yoktu, kafan iyi değilse tabii. Ayaklarla tempo tutulabilen basın ritmiydi, *Jungle*'a ruhunu veren basın.

Bas sesin üzerinde *Jungle*'ın yüksek tepesi vardı: Tiz sesler. Bas dalgalarının üzerinde sörfçüler gibi kayan çalıntı akor ve çığlıklar. Hızla geçip kabaran, yaşama göz kırparak, temponun üzerinden kayan, onu izleyen ve sonra hızla gözden kaybolan müzik parçalarıydı.

Natasha memnun, başını salladı.

Bası hissedebiliyordu. Hemen fark etmişti. Bir seçenek olarak tiz sesleri araştırdı, kusursuz bir şey arıyordu, vurmalıların arasına girip çıkacak bir laytmotif.

Kulüpleri çalıştıranları tanıyordu ve hep onun müziğini çaldıklarını biliyordu. İnsanlar onun şarkılarını seviyor, ona saygı gösteriyor, onunla anlaşma yapıyorlardı. Ama yazdıklarında kendisini memnun etmeyen bir şey vardı, yarattığı heyecanı gururla hissetse bile. Bir şarkıyı bitirdiğinde bir rahatlama değil, hafif bir huzursuzluk duyuyordu. Natasha, yürütmek istediği sesi bulmak için arkadaşlarının plak koleksiyonlarını baştan sona tarayarak araştırıyor ya da kendi klavyesinde o sesi kendisi bulup çıkarabiliyordu, ama hiçbiri onu bas gibi etkilemiyordu. Bas ondan asla kaçamazdı; tek yapacağı şey uzanıp almak, sonra hoparlörlerinden tamamlanmış ve kusursuz olarak duymaktı.

Şarkı bir kreşendoya yaklaşıyordu şimdi: *Gwan*, dedi bir ses, *Gwan gyal, hadi kızım.* Natasha, ritmi didikleyip yavaşlatarak tempoya ara verdi. Melodinin kemiklerinin üzerindeki eti sıyırdı; örnek sesler derin göğüs kafesinde, temponun karnında yankılandı. *Gel hadi... böyle dönüyoruz, rudeboy...*

Sesleri tek tek ayıkladı, sonunda yalnız bas kaldı. Şarkıyı başlatan o olmuştu, bitiren de o oldu.

Odada ses çıkmıyordu. Natasha, çocuk sesleri kesilinceye, kulakları araba sesleriyle doluncaya kadar bekledi. Etrafına baktı. Küçücük bir mutfak, küçücük bir banyo ve şimdi içinde durduğu kocaman güzel yatak odasından oluşuyordu dairesi. Çok az sayıdaki resim ve posterini evin öteki bölümlerine asmıştı; buradaki duvarlar çıplaktı. Odanın kendisi de, yerdeki bir yatak ile içinde stereo ve klavyenin durduğu hantal siyah sehpanın dışında çıplak sayılırdı. Tahta döşemeye kurşun kalemle çapraz çizgiler çizilmişti.

Uzanıp telefon ahizesini yerine yerleştirdi. Mutfağa gitmek üzereydi ki kapının zili çaldı. Pencereye yürüdü; pencereyi açarak başını dışarı uzattı.

Kapının önünde bir adam durmuş, dosdoğru gözlerinin içine bakıyordu. Pencereden çekilip merdivenlere yöneldiğinde aklında kalan şey, zayıf bir surat, parlak gözler ve uzun sarı saçlar oldu. Bir Yehova Şahidine ya da bir serseriye benzemiyordu.

Ortak kullanılan o kirli koridordan geçti. Ön kapının parçalanmış camından adamın çok uzun boylu olduğunu gördü. Kapıyı açmasıyla birlikte içeriye bitişikteki evin sesleri ve caddeyi aydınlatan gün ışığı doldu.

Natasha adamın dar suratına baktı. Kendisinden neredeyse otuz santim daha uzun, yaklaşık bir seksen boyunda biriydi; ama öyle zayıftı ki sanki belinden ikiye bölünebilecek gibi duruyordu. Otuzlu yaşlarında olmalıydı, ama solgun görünüşü bir tahmin yapmayı zorlaştırıyordu. Saçları uçuk sarıydı. Yüzünün solgunluğunu ise siyah deri ceketi iyice belirginleştirmişti. Parlak mavi gözleri ve heyecanlı hali olmasa çok hasta biri denilebilirdi. Daha kapı iyice açılmadan sırıtmaya başladı.

Natasha ve ziyaretçisi gözlerini birbirlerine dikmiş bakıyorlardı, adam tebessüm ederek, Natasha ise tetikte, yüzünde sorgulayan bir ifadeyle.

"Harika," dedi adam birden.

Natasha bekledi.

"Müziğiniz," dedi. "Harika."

Adamın sesi, böyle zayıf bir bedenden çıkması beklenmeyecek kadar tok ve güçlüydü. Sanki sözcükleri çıkarmak için acele ediyormuş gibi, biraz soluk soluğa bir halde söylemişti bunları. Natasha dik dik adama baktı, gözleri kısılmıştı. Çok garip bir konuşmaya başlama biçimiydi bu. Bir şey anlamamıştı.

"Ne demek istiyorsunuz?" dedi sakince.

Adam özür dileyerek gülümsedi. Sözcükler daha yavaş çıkıyordu şimdi.

"Sizin müziğinizi dinliyorum," dedi. "Geçen hafta buradan geçerken çaldığınızı duydum. Size bir şey söyleyeyim mi, burada öyle ağzım açık kalakaldım."

Natasha utanmış ve şaşırmıştı. Lafa girmek için ağzını açtı ama adam devam etti.

"Yine geldim ve dinledim. Sokakta dans etme isteği uyandırdı bende!" Güldü. "Bir sonraki gelişimde yarıda durduğunuzu duydum; fark ettim ki meğer benim dinlediğim şeyi biri çalıyormuş. Plak sanmıştım önce. Yukarıda bu müziği yaptığınızı düşünmek çok heyecan vericiydi."

Natasha sonunda konuşabildi.

"Bu gerçekten... insanın gururunu okşayan bir şey. Kapımı bunu söylemek için mi çaldınız yani?" Adam, heyecanlı sırıtışı ve soluksuz konuşmasıyla sinirine dokunmaya başlamıştı. Kapıyı suratına kapatmasını merakı önlüyordu yalnızca. "Henüz bir hayran kulübüm yok."

Adam bakmaya devam ediyordu, gülümseyişi değişti. O ana kadar içtendi; heyecanında bir çocuksuluk vardı. Yavaş yavaş dudakları kapanınca dişleri görünmez oldu. Adam sırtını dikleştirdi, gözkapakları yarıya kadar indi. Gözlerini ondan ayırmadan, başını hafifçe bir yana eğdi.

Natasha adrenalininin yükseldiğini hissetti. Dehşet içinde adama baktı. Değişimi inanılmazdı. Kendisine şimdi öyle seksi, öyle çok bilmiş bakıyordu ki Natasha başının döndüğünü hissetti.

Adama çok öfkelenmişti. Başını salladı ve kapıyı çarpmaya hazırlandı. Öteki kapıyı tuttu. Natasha daha bir şey söyleyemeden, tavrındaki kendini beğenmişlik yok oldu; adam yine eski görüntüsüne kavuşmuştu.

"Lütfen," dedi çabukça. "Affedersiniz. Kendimi anlatamadım. Çok telaşlandım çünkü... sizinle konuşmak için cesaret toplamaya çalışıyordum."

"Biliyor musunuz," diye sürdürdü, "çaldığınız şey güzel, ama bazen biraz -sakın kızmayın- eksik kalmış gibi geliyor. Bana sanki tiz sesler... pek iyi değil gibi geliyor. Eğer kendim de biraz çalı-

yor olmasam, bunları size söylemezdim. Belki birbirimize yardım edebiliriz diye düşündüm."

Natasha geriye bir adım attı. Bu işte bir bit yeniği, tehdit edici bir şeyler varmış duygusuna kapıldı. Müziği konusunda konuşmak istemezdi; en yakın arkadaşlarından başka kimseyle bu duygularını paylaşmazdı. Hissettiği yoğun ama embriyo halindeki düş kırıklıklarını nadiren dile getirirdi, sanki bunu yapmak onlara biçim kazandıracakmış gibi. Bunları üstü örtülü halde hem kendisinden hem de başkalarından uzak tutardı; ama şimdi bu adam gelmiş, sinir bozucu bir kayıtsızlıkla bunların örtüsünü açıyordu.

"Bir önerin var mı?" dedi sertçe. Adam arkasına uzanıp siyah bir çantayı eline aldı. Natasha'nın önünde salladı.

"Ukalalık gibi gelebilir," dedi, "ama senden daha iyisini yapabileceğimi iddia ettiğimi düşünme. Seni çalarken duyduğumda, övgüyü hak ettiğini biliyordum." Çantanın tokasını açıp kapağını kaldırdı. Natasha parçalarına ayrılmış bir flüt gördü.

"Belki de deli olduğumu düşünüyorsun," dedi aceleyle. "Senin çaldığın şeyin benimkinden çok farklı olduğunu düşünüyorsun. Ama... tahmin edebileceğinden de uzun bir süredir seninki gibi bir *bas* arıyordum."

Ciddileşmişti şimdi; kaşlarını kırıştırıp gözlerini Natasha'ya dikmişti. O da inatla bu bakışlara karşılık verdi; kapısının eşiğinde beliren bu hayaletten korkmadığını göstermek istiyordu.

"Seninle çalmak istiyorum," dedi adam.

Aptallıktı bu. Bu adamın akıl almaz derecede kendini beğenmiş olduğunu varsayalım, yine de *Jungle'a flütle eşlik edilemez*, diye düşündü Natasha. Geleneksel bir müzik aletine bakmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki bu onu eski günlere taşıdı: Okul orkestrasında ksilofonun tuşlarına vuran dokuz yaşındaki kendi görüntüsü. Flüt demek, çocukların elinde coşkulu kakofoniler ya da klasik müziğin yabancı doğa görünümleri demekti; çok berbat toplumsal ayrıcalıklar barındıran, o ayrıcalıkların şifresinin ne olduğunu kendisinin bilmediği, çok güzel ama korkutucu bir dünya demekti.

Ama onu şaşırtan bu sıska yabancının onu etkilemesi oldu. İçeri davet edip flüt çalmasını dinlemek istedi. Kendi baslarının bazılarını nasıl çalacağını duymak istedi. O uyumsuz, küçük ve bağımsız gruplar bunu yapmıştı, biliyordu: Nefretlik Valentine flüt kullanmıştı. Sonuç, bu tarzın öteki örnekleri gibi onu hiç etkilememişse de, birlikte çalmaları bundan daha olanaksız değildi. Kafasının karıştığını fark etti.

Ancak kenara çekilecek değildi. Korkutucu olmakla ünlü biriydi. Hazırlıksız yakalanmaya alışkın değildi ve savunmaya geçti.

"Bak," dedi yavaşça. "Neyine güvenerek benim parçalarım üzerine konuştuğunu bilmiyorum. Neden seninle çalayım ki?"

"Bir kez dene," dedi, yine o ani değişim oldu yüzünde, dudaklarının ucunda aynı kıvrılmış tebessüm, gözlerinde aynı kayıtsızlık.

Natasha birdenbire bu kibirli, sanat okulu zibidisine çok öfkelendi. Bir saniye önce onu etkileyen bu adam kanını beynine sıçratmıştı. Öne eğildi ve parmak uçlarında yükseldi, yüzü onunkine iyice yaklaşmıştı, tek kaşını kaldırarak, "Sanmıyorum," dedi.

Kapıyı yüzüne kapattı.

Ağır adımlarla merdivenden yukarı çıktı. Pencere açıktı. Yanında durup görünmemeye çalışarak aşağıya baktı. Adamı göremedi. Yavaşça klavyesine doğru yürüdü. Gülümsedi.

Öyle olsun, ukala serseri, diye düşündü. *Ne kadar iyisin, görelim.*

Sesi hafifçe kıstı ve koleksiyonundan başka bir ritim çıkardı. Bu kez birden vurmalılar başladı. Bas daha arkadan geldi; trampetin bıraktığı boşlukları doldurdu ve bir caz fonuyla melodiyi çerçeve içine aldı. Birkaç küçük çığlık ve pirinç üflemelilerden birkaç tutam ekledi, bir ilmek trompet kattı, ama tiz sesler kısılmıştı; bu dışarıdaki adama bir armağandı ve hepsi bu kadardı.

Tempo bir kez döndü, derken iki kez. Sonra, caddeden yukarıya tel gibi ipince bir müzik yükseldi, kızın müziğinin halkalarını

izleyen, ama kendi müziğinde ayrıntılara giren, her dönüşle biraz değişen bir flüt sesi. Oğlan aceleyle ekleştirdiği müzik aleti ağzında, penceresinin altında duruyordu.

Natasha gülümsedi. Kendini beğenmekte haklıydı. Öyle olmasa düş kırıklığı yaşayacaktı.

Tempoyu tek başına bıraktı ve dönüş yapmaya bıraktı. Geriye çekilip dinledi.

Flüt vurmalıların üzerinde sekiyor, tutunacak kadar dokunuyor, sonra uzaklaşarak tempoyla şakalaşıyordu. Derken birden kısa ve güçlü çırpınışlara dönüştü. Davul ve bas arasında mekik dokuyor, bazen bir siren gibi ötüyor, bazen bir mors alfabesi gibi kekeliyordu.

Natasha... büyülenmedi belki, ama etkilendi.

Gözlerini kapattı. Flüt yükselip alçalıyordu; kızın iskelet halindeki melodisini, kendisinin asla beceremeyeceği bir şekilde ete ve kemiğe büründürdü. O canlı müzikteki canlılık, coşkulu ve nörotik bir canlılıktı; yeniden canlanan bası, ölülerle yapılan canlı dansı harekete geçirdi. Gerilim kaçınılmazdı.

Natasha başını salladı. Daha fazlasını duymak, bu flütle müziğini beslemek istiyordu. Acı acı gülümsedi. Yenilgiyi kabul edecekti. Davranışlarına dikkat ettiği sürece, şu "ben bilirim" bakışları olmadığı sürece, daha fazlasını dinlemek istediğini itiraf edecekti.

Sessizce merdivenlerden indi. Kapıyı açtı. Adam flütü dudaklarında, gözleri pencerede, birkaç adım geride duruyordu. Natasha'yı görünce ellerini indirdi. Hiçbir gülümseme belirtisi yoktu. Endişeyle onaylanmayı bekliyor gibiydi.

Kız başını eğerek yan yan baktı adama. Öteki bekledi.

"Tamam," dedi. "Kabul." Adam sonunda gülümsedi. "Ben Natasha." Başparmağıyla kendisini gösterdi.

"Pete," dedi uzun boylu adam.

Natasha kenara çekildi ve Pete eve girdi.

6. Bölüm

Fabian yeniden Natasha'yı aradı, ama telefon yine meşguldü. Küfrederek ahizeyi sertçe yerine koydu. Topuklarının üzerinde dönüp amaçsızca dolaşmaya başladı. Natasha dışında, Saul'ü tanıyan herkesle konuşmuştu, ama önemli olan oydu.

Fabian dedikodu yapmıyordu. Saul'ün babasını duyar duymaz hemen telefona koşmuş, ne yaptığının farkında olmadan, haberi yaymaya başlamıştı. Bir ara, tekrar telefona sarılmadan önce, gazete almaya çıktı. Bu dedikodu değildi. Güçlü bir görev duygusuydu. Ona göre, ondan beklenen şeydi.

Ceketini aldı, ince saç örgülerini toplayıp at kuyruğu yaptı. Yeter artık, diye düşündü. Natasha'ya gidip yüz yüze konuşacaktı. Brixton'dan Ladbroke Korusu'na kadar epey yol vardı ama soğuk havayı yüzünde ve ciğerlerinde hissetme düşüncesi çekici geldi. Evi bunaltıcıydı. O sabah, aynı lafları yineleyerek, saatlerini telefonda geçirmişti – *Altı kat aşağıya... Pislikler onunla konuşmama izin vermiyorlar – ve* duvarlar bu haberi sünger gibi içine çekmişti. Yaşlı adamın ölümüyle sırılsıklam olmuştu. Fabian ara vermesi gerektiğini biliyordu. Kafasındakileri boşaltmalıydı.

Cebine gazetenin bir sayfasını tıkıştırdı. Konunun hikâyesini ezbere okuyabilirdi: *Kuzey Londra'da, Willesten'de, dün bir adam altıncı kattaki dairesinin penceresinden düşerek öldü. Polis ölümün kuşkulu olup olmadığı konusunda bir açıklama yapmadı. Adamın oğlu polisin yürüttüğü soruşturmaya yardımcı oluyor.* Son cümlede o bas bas bağıran suçlama karşısında, sanki bir yerine bir şey batırılmış gibi olmuştu.

Odadan, ortak kullanılan pis antreye çıktı. Yukarıda biri bağırıyordu. Kirli, yamuk halı her zaman sinirine dokunmuştu; şu andaysa öfkelendiriyordu onu. Bisikletini indirirken silinmemiş duvarlara, kırık tırabzanlara baktı. Evin varlığının bütün ağırlığını hissetti. Ön kapıdan çıkarken rahatlayarak soluk aldı.

Hiç özen göstermediği bisikletini indirirken düşürdü ve duvarlara çarptı. Hoyrat davranıyordu. Gereksiz bir öfkeyle bisikletin üzerine atladı ve yola fırladı. Sokaklar doluydu. Cumartesiydi ve sokaklar Brixton pazarına giden gelen, ucuz ve renkli giysileri, kocaman meyveleri yüklenmiş yavaş yavaş pazardan çıkan insanlarla kaynıyordu. Trenler gürültüyle geçiyor, Soca, Reggae, Rave, Rap, Jungle ve House sesleriyle yarışıyordu, bir de bağırtılarla: Pazar yerini dolduran her tür sesle. Garip pantolonlar giymiş *rudeboy*'lar* köşelerde, müzik dükkânlarında toplanmış, yumruklarını tokuşturarak selamlaşıyorlardı. Daracık tişörtler içinde ve AIDS kurdeleleri takmış dazlak kafalı adamlar, Brockwell Parkı'na ya da The Brixtonian Kafesi'ne doğru gidiyorlardı. Yiyecek ambalajları ve atılmış televizyon ekleri ayak bileklerine dolaşıyordu. Yanardöner trafik lambaları kötü bir şaka gibiydi: Yayalar sanki intihar etmek istiyormuş gibi kaldırımın ucunda birikmişler, ufacık bir boşluk bulduklarında karşıya fırlıyorlardı. Arabalar kızgın sesler çıkarıyor ve bir an önce uzaklaşmak için sabırsızlanarak hızla geçiyordu. İnsanlarsa, onların geçişini sakince izliyorlardı.

Fabian yürüyenlerin arasından sağ sol yapa yapa geçiyordu. Demiryolu köprüsünün üzerinden geçti; biraz ilerideki saat kulesi sabahın geç saatlerini gösteriyordu.

Kâh bisiklet sürerek kâh yürüyerek metro istasyonunu geçti; bisikletini Brixton Caddesi'nin karşısına sürdü, oradan da tekrar Acre Yolu'na. Burada ne kalabalık vardı ne de Reggae. Acre

---

* *Rudeboy/Rudegirl*: Özelikle Londra sokaklarında rastlanan, Ska/Jungle/Drum/Bas vb. müzik tutkunu, özenli/renkli giyimleriyle dikkat çeken gençler. 60'larda ve 80'lerde yaygınlaşan Jamaika argosunda bu sözcük, daha çok gangsterlere özenen sokak serserilerini tanımlamakta kullanılmıştır. *-çev.*

Yolu genişliyordu. Üzerindeki binalar birbirinden ayrı, seyrek ve alçaktı. Acre Yolu üzerinde gökyüzü her zaman çok daha büyük görünürdü.

Yeniden bisikletine atladı ve Clapham'a inen hafif meyilli yola doğru sürdü. Oradan Clapham Ana Caddesi'ne dönecek, arka sokaklardan geçerek, Chelsea Köprüsü'nün karşı tarafında, doğrudan doğruya Queenstown Caddesi'ne bağlanan Clapham ile Battersea arasına sıkışmış, garip görünüşlü banliyö evlerinin ve küçük endüstri merkezlerinin bulunduğu Silverthorne Sokağı'na çıkacaktı.

O gün ilk kez kafası sakindi.

Sabahın erken saatlerinde Saul'ü arayan Fabian'ın telefonuna kuşkucu bir polis cevap vermiş ve Fabian'ın adını sormuştu. Öfkelenen Fabian da telefonu kapatmıştı. Daha sonra Willesden polis karakolunu aramış, yine adını vermeyi reddetmişti; neden arkadaşının telefonuna polislerin çıktığını sormuştu. Ancak adını vermeyi kabul ettiğinde Saul'ün babasının öldüğünü, Saul'ün kendilerinin yanında olduğunu -yine o imalı ifadeyle- soruşturmaya yardım ettiğini söylemişlerdi.

İlk anda tek hissettiği şey büyük bir şaşkınlıktı; sonra hemen bunun akıl almaz bir hata olacağı duygusu.

Bir de büyük bir korku. Çünkü onlar için Saul'ün babasını öldürdüğüne inanmanın çok kolay olacağını anladı hemen. Aynı anda, hiç kuşkuya kapılmadan Saul'ün bunu yapmadığını da. Ama çok korkuyordu çünkü bunu yalnızca kendisi biliyordu, çünkü Saul'ü tanıyordu. Başkaların bunu anlamaları için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

Saul'ü görmek istiyordu; bunu söylediğinde memurun sesinin neden değiştiğini anlamamıştı. Saul ile görüşmesinin biraz zaman alacağını söylemişlerdi. Saul şimdi onlarla konuşuyordu, başka şeyle ilgilenecek halde değildi, Fabian beklemek zorundaydı. Adamın ona söylemediği bir şey vardı ve bu onu korkutuyordu. Telefon numarasını bıraktı. Saul konuşabilecek hale gelir gelmez onu arayacaklarına söz verdiler.

Fabian, Acre Yolu'nda hızla ilerliyordu. Solunda, bir sürü kirli kulesi ve biçimsiz Art Deko pencereleri olan, olağandışı beyaz bir binanın önünden geçti. Uzun zamandır terk edilmişe benziyordu. Basamaklarında iki oğlan oturuyordu; ikisi de, o güne kadar oyunlarını hiç görmedikleri Amerikan futbol takımlarına bağlılıklarını ilan eden montlarının içinde cüce gibi kalmıştı. Oturdukları basamağın soluklaşmış ihtişamı onları ilgilendirmiyordu. Bir tanesi gözlerini kapatmış, *"spaghetti western"*lerde topa gülleyi yerleştiren Meksikalı gibi, kapıya yaslanmıştı. Arkadaşı avucunun içine bakarak heyecanla bir şeyler söylüyor, montunun kolunun bol kıvrımları arasına gizlenmiş küçük cep telefonunda konuşuyordu. Fabian maddeci bir kıskançlık duygusuyla titredi, ama o duyguyu bastırdı. Direndiği bir dürtüydü bu.

Hayır, diye düşündü, her zaman yaptığı gibi. *Biraz daha dayanacağım; alnında sadece polisin okuyabileceği bir yazıyla "Uyuşturucu Satıcısı" yazılı, cep telefonlu bir başka siyah, bir başka baş belası olmayacağım.*

Bisikletin selesinde doğruldu, pedallara asıldı ve Clapham'a doğru hızlandı.

Fabian, Saul'ün babasının düş kırıklığından nefret ettiğini biliyordu. Fabian, Saul ile babasının birbirleriyle konuşamadıklarını biliyordu. Fabian, Saul'ün, elindeki Lenin cildini evirip çevirdiğini, açıp kapadığını, babasının ithaf yazısını tekrar tekrar okuduğunu gören tek arkadaşıydı. Babasının yazısı sıkışık ve denetimli bir yazıydı; sanki kalemi kırmamaya çalışarak yazmıştı. Saul kitabı Fabian'ın kucağına bırakmış ve arkadaşı okurken de beklemişti.

Saul'e, Bu benim her zaman aklıma yatan bir şey oldu. Yaşlı Solcu'dan Sevgilerle.

Fabian, Saul'ün yüzüne baktığını hatırlıyordu. Ağzı sımsıkı kapalı, gözleri yorgundu. Kitabı Fabian'ın kucağından alıp kapatarak, kapağını okşamış ve rafa kaldırmıştı. Fabian, Saul'ün babasını öldürmediğini biliyordu.

Lokantalarla, hayır işlerine bağışlanmak üzere kullanılmış eşya satan dükkânlarla dolu Clapham Ana Caddesi'ni geçti, arka sokaklara daldı. Silverthorne Sokağı'na çıkabilmek için, park etmiş arabaların arasından kıvrılarak geçti.

Natasha'nın çalışıyor olacağını biliyordu. Bassett Sokağı'na döndüğünde Davul ve Basın uzaktan gelen gümbürtüsünü duyacağını biliyordu. Klavyesinin üzerine eğilmiş, bir simyacının dikkatiyle ibreyi çevirip tuşlara basıyor, sıfırların ve birlerin aralıklarını dengeleyerek bunları müziğe çeviriyor olacaktı. Dinleme ve yaratma. Natasha bütün zamanını bununla geçiriyordu. Arkadaşlarının plak dükkânlarında kasanın arkasında kaynak malzemeyi taramadığı, becerikli bir oto pilot tarzıyla müşterilere hizmet etmediği zamanlarda, *Varış, Başkaldırı, Girdap* gibi tek sözcüklü isimler verdiği parçalar halindeki müziğini yeniden oluşturuyordu.

Fabian, Natasha'yı cinsellik dışı bir insan gibi düşünmesinde onun bu yoğunlaşmışlık halinin rolü olduğuna inanıyordu. Yabanıl bir çekiciliği vardı ve tekliflerden yana şansı açıktı, özellikle kulüplerde, çalan müziğin onun olduğu ortaya çıkınca; ama Fabian onun ilgilendiğini hiç görmemişti, eve birini götürdüğü zaman bile. Onu cinselliğe ait bir bağlamda düşünmek bile günah işlemek gibi geliyordu Fabian'a. Bu fikrinde yalnızdı, arkadaşı Kay, Natasha'yı ne zaman görse şehvetle ağzı sulanan uyuşturucu müptelası soytarı, onu bu fikrinde yalnız olduğuna inandırmıştı. Müziği önemliydi, Kay'ın dediğine göre, yoğunluğu önemliydi, aldırmazlığı önemliydi. Bir rahibe gibi, diyordu, cüppenin altındakinin beklentisi önemliydi.

Ama Fabian, anlamsızca utanır, sıkıntıyla sırıtırdı Kay'a. Londra çevresindeki amatör psikologlar, Saul de içlerinde olmak üzere, hiç zaman yitirmeden Natasha'ya âşık olduğunu söylemişlerdi; ama Fabian o kanıda değildi. Natasha, biçim faşizmiyle, benmerkezciliğiyle Fabian'ı çileden çıkarıyordu; ama Fabian onu seviyordu. Saul'ün düşündüğü anlamda değildi bu.

Queenstown yolundaki pis demiryolu köprüsünün altından geçmiş, Battersea Parkı'na yaklaşıyordu. Yokuş aşağı hızla Chel-

sea Köprüsü'ne doğru ilerlemekteydi. Göbekten kasıtlı olmayan bir azametle döndü, başını öne eğip nehre doğru tırmandı. Sağında Battersea Enerji Santrali'nin dört bacası göründü. Santralin çatısı çoktan gitmişti; bombalanmış, hava saldırısını atlatmış eski bir eser gibiydi. Bulutlardan voltaj çeken ters dönmüş bir fiş, bir enerji anıtıydı.

Fabian hızla Güney Londra'nın dışına çıkmıştı. Yavaşladı, kendisini çepeçevre kuşatan, Chelsea Köprüsü'nü korunaklı ve güvenli bir yer haline getiren çelik rayların ve kulelerin ötesine, Thames Nehri'ne baktı. Nehirden her yöne soğuk günışığı kırıntıları saçılıyordu. Köprüyü bir arada tutan o gösterişli kiriş ve civataların yanında küçücük kalmış görüntüsüyle, suyun üstünden bir su patencisi gibi kayarak geçti. Güney ve kuzey kıyıları arasında bir an yavaşladı, başını kaldırıp kenarlardan suya baktı. Hiç kımıldamayan, çoktan unutulmuş kargoyu karşı sahile taşımayı bekleyen, siyah mavnaları görmeye çalışırken, ayakları Ladbroke Korusu'na doğru pedal basmayı sürdürüyordu.

Natasha'nın evine giden yolda Fabian, Albert Hall'un yanından ve hiç sevmediği Kensington'dan geçmek zorunda kaldı. Ruhsuz bir yerdi, Nicole Farhi ve Red or Dead mağazalarını aylak aylak dolaşan zengin gezginlerle dolu bir yer. Kensington Kilise Sokağı'ndan hızla geçip Nothing Hill'e, oradan da Portebello Yolu'na devam etti.

O gün pazar kuruluyordu, turistlerin paralarını kapmak için hazırlanmış, haftanın ikinci pazarı. Cumaları beş *pound* eden mallar için şimdi on *pound* isteniyordu. Ortalıkta göz alıcı yağmurluklardan, sırt çantalarından, Fransızca ve İtalyancadan geçilmiyordu. Fabian içinden küfretti ve kalabalığın arasından adım adım geçmeye çalıştı. Sola, Elgin Crescent'a doğru seğirtti, oradan da hızla Bassett Sokağı tarafına. Bir rüzgâr esti ve ortalık kahverengi yapraklarla lekelendi. Fabian caddeye fırladı. Yapraklar çevresinde dönüyor, ceketine yapışıyordu. Asfaltın kenarında

budanmış ağaçlar diziliydi. Hâlâ hareket halindeki bisikletinden indi ve Natasha'nın evine doğru yürüdü.

Çalıştığını duyabiliyordu. Davul ve Basın hafiften gelen vuruşları caddenin ucundan duyulabiliyordu. Bisikletinden inmiş, bir eliyle tuttuğu bisikletle birlikte yürürken, kanat sesleri duydu. Natasha'nın evi güvercin doluydu. Her bir tümsek ve uzantının üzeri tüyleri uçuşan, şişko, gri gövdelerle kaplıydı. Birkaçı havadaydı; pencerelerin ve pencere çatılarının üzerinde uçuyorlar, sonra bazılarını kovup yerlerine konuyorlardı. Fabian tam altlarındaki kapıda durduğunda yer değiştirip pislediler.

Natasha'nın ritmi daha iyi duyuluyordu şimdi, Fabian alışılmadık bir şey duydu: bir üflemeli sesi, enerji ve coşku ile patlayan, bası gölgeleyen bir flüt ya da blok flüt. Durdu ve dinledi. Bu sesin niteliği örneklerinkinden farklıydı ve bir tekrar içine sıkıştırılmış değildi. Fabian bunun biri tarafından çalınan canlı müzik olabileceğinden kuşkulandı. Bir virtüöz tarafından hem de.

Zili çaldı. Basın elektronik bangırtısı birden durdu. Flüt bir iki saniye durakladı. Sessizlik olunca güvercin topluluğu aniden ürküp topluca havalandı ve bir balık sürüsü gibi daire çizip kuzeye doğru gözden kayboldu. Fabian, merdivenlerde ayak sesleri duydu.

Natasha kapıyı açıp gülümsedi.

"N'aber Fabe," dedi yumruk yaptığı sağ elini onunkine değdirmeye çalışırken. Fabian da uzattı yumruğunu, ama aynı zamanda eğilerek bir koluyla Natasha'ya sarıldı ve yanağından öptü. Öteki karşılık verdi, ama şaşkınlığı apaçık ortadaydı.

"Tash," diye fısıldadı, hem selamlama hem uyarı anlamında. Natasha bunu anladı, oğlanın omuzlarını iki eliyle tutarak geri çekildi. Yüzü merakla gerilmişti.

"Ne var? Ne oldu?"

"Tash, Saul ile ilgili." Hikâyeyi bugün o kadar sık anlatmıştı ki yalnızca sözcükleri yineleyen bir robot haline gelmişti, ancak bu kez zor geldi. Dudaklarını yaladı.

Natasha sordu. "Ne oldu, Fabe?" Sesi çatlamıştı.

"Hayır, hayır," dedi aceleyle, "Saul iyi. Şey, galiba... aynasızların elinde."

Natasha'nın kafası karmakarışık olmuştu.

"Tash... Saul'ün... babası... öldü." Natasha'nın yanlış anlamasına meydan vermeden aceleyle devam etti. "Öldürüldü. İki gece önce pencereden itilmiş. Galiba... galiba polis Saul'ün yaptığını sanıyor."

Elini cebine attı ve buruşmuş gazete haberini çıkardı. Natasha okudu.

"Olamaz," dedi.

"Biliyorum, biliyorum. Ama galiba babasıyla tartıştıklarını falan duydular ve... kim bilir artık."

"Olamaz," dedi Natasha yeniden. İkisi kımıldamadan, birbirlerine baktılar. Sonunda Natasha adım attı. "Hadi," dedi, "gel içeri. Konuşmamız gerekli. Burada da şimdi biri var..."

"Flüt çalan mı?"

Hafifçe gülümsedi Natasha. "Hı. Güzel çalıyor değil mi? Şimdi gönderirim onu."

Fabian içeri girip kapıyı kapadı ve Natasha'nın arkası sıra merdivenlerden çıktı. Epey arkasından gidiyordu ve iç kapıya yaklaşırken sesler duydu.

"Neler oluyor?" Kısık ve endişeli bir erkek sesiydi.

"Bir arkadaşımızın başı biraz dertte," diyordu Natasha. Fabian büyük yatak odasına girdi; Natasha'nın arkasında gördüğü uzun boylu sarışın adama başıyla selam verdi. Adamın ağzı hafifçe açıktı, sinirli sinirli at kuyruğu ile oynuyordu. Sağ elinde gümüş bir flüt tutuyordu. Kapı eşiğinde duran ikisine baktı.

"Pete, Fabian," diyen Natasha onları tanıştırırken, ikisinin arasında elini hafifçe salladı. "Özür dilerim, Pete, ama gitmek zorundasın. Fabe ile konuşmamız gerek. Bir sorun çıktı."

Sarışın adam başını salladı ve aceleyle eşyalarını toparladı. Bu arada, hızlı hızlı konuşuyordu.

"Natasha, bunu yine yapalım ister misin? Bana öyle geldi ki... gerçekten de... bir şeyler ortaya çıkarmak üzereydik."

Fabian kaşlarını kaldırdı.

Uzun boylu adam gözlerini Natasha'dan ayırmayarak, Fabian'ın yanından geçti. Natasha'nın aklının başka yerde olduğu kesindi, ama yine de gülümseyip başını salladı.

"Tabii. Kesinlikle. Numaranı falan bırakmak ister misin?"

"Hayır, ben yine gelirim."

"Peki benim numaramı ister misin?"

"Hayır. Ben uğrarım; yoksan, yine uğrarım." Pete basamakların ortasında durdu ve döndü. "Umarım yeniden görüşürüz, Fabian," dedi.

Fabian dalgın dalgın başını salladı ve Pete'in gözlerine baktı. Uzun boylu adam garip bir dikkatle ona bakıyor, tepki bekliyordu. İkisi bir an birbirlerine bakıp beklediler; sonunda Fabian boyun eğip daha kesin bir şekilde başıyla onayladı. Ancak o zaman Pete memnun göründü. Arkasında Natasha ile merdivenlerden indi.

İkisi konuşuyordu, ama Fabian sözcükleri seçemiyordu. Kaşlarını çattı. Ön kapı çarparak kapandı ve Natasha odaya döndü.

"Tuhaf biri, değil mi?" diye sordu Fabian.

Natasha heyecanla salladı başını. "Çok doğru. Biliyor musun, ilk seferinde kapı dışarı ettim onu, çok kuşkulu davranıyordu."

"Numara mı yapıyordu?"

"Bir tür. Ama ha bire benimle çalmak istediğini söyleyip durdu ve kafam karıştı.

Sonunda dışarıda çalmaya başladı. İyi çalıyordu, ben de içeri davet ettim."

"Uygun şekilde burnu sürtüldü yani!" Fabian hafifçe sırıttı.

"Kesinlikle öyle. Ama... bir melek gibi çalıyor, Fabe." Heyecanlanmıştı. "Tam kaçık, haklısın, biliyorum. Ama çalış tarzında çok doğru olan bir şey var."

Kısa bir sessizlik oldu. Natasha, Fabian'ın ceketini çekiştirdi ve mutfağa soktu onu. "Benim bir kahve içmem gerekiyor, sevgili arkadaşım, senin de. Şimdi bana Saul'den söz et."

Uzun boylu adam sokakta durmuştu. Flütü elinde, gözleri penceredeydi. Rüzgâr giysilerini havalandırıyordu. Soğukta, karanlık ağaçların altında iyice soluk benizli görünüyordu. Hemen hemen hiç kımıldamıyordu. Oturma odasına girip çıkıldıkça oluşan küçük ışık değişimlerini izliyordu. Hafifçe kulak kabartmış, perçemini gözlerinin üzerinden çekmiş, parmaklarının arasına aldığı bir tutam saçı bükmüştü. Gözleri bulutların rengindeydi. Flütü yavaşça dudaklarına götürdü, kısa bir nakarat çaldı. Üç beş serçe ağacın dallarından havalandı ve etrafında daireler çizdi. Adam flütünü indirdi, kuşların uzaklaşışını izledi.

7. Bölüm

Ölümün sararttığı iki göz açık kalmış, anlamsızca bakıyordu. Sonsuz dinginlikte insan bedeninin bütün kusurları daha da belirginleşiyordu. Crowley gözlerini yüzün üzerinde gezdirdi; beyaz gözeneklerini, çiçek bozuğu izlerini, burun deliklerinden fışkıran kılları, gırtlak çıkıntısının altında tıraş bıçağının atladığı uzamış sakalları inceledi.

Deri çenenin altında kıvrılmış, adamakıllı burulmuş bir büklüm, kurumaya bırakılmış bir et yumağı haline gelmişti. Gövde yüzükoyun yatıyordu, kolları ve bacakları rahatsız bir konumdaydı, yüzü tavana bakıyordu, neredeyse yüz seksen derece ters dönmüştü. Crowley durup titremesini saklamak için ellerini cebine soktu. Döndü ve yanındaki kişilere, ölü meslektaşlarınınkinden pek de farklı olmayan donuk yüzlerinde birbirinin tıpatıp benzeri tiksinti ifadesi taşıyan iki iri yarı polis memuruna baktı.

Crowley küçük holden yatak odasına geçti. Apartman dairesi harıl harıl çalışan insanlarla doluydu; fotoğrafçılar, patologlar. Düz yüzeyler, jeolojik bir tabaka gibi parmak izi tozuyla kaplanmıştı.

Yatak odasının kapı kasasının öteki tarafına göz attı. Takım elbiseli biri, bacakları açık, duvara dayalı halde oturan birinin yanına yere çömelmişti. Crowley oturan adamı gördüğünde ağzından tiksintiyle, sanki baktığı çürük etmiş gibi bir ses çıktı. Ötekinin perişan yüzüne baktı. Duvarın karşısı kan içindeydi. Ölü adamın üniforması kanı emmiş, muşamba gibi sertleşmişti.

Takım elbiseli doktor ellerini bu kanlı yığından çekti ve arkasına dönüp Crowley'e baktı.

"Kimsiniz...?"

"Müfettiş Crowley. Doktor, ne *olmuş* burada?"

Doktor iki büklüm olmuş bedeni gösterdi. Sesi tamamıyla kayıtsızdı; Crowley'nin daha önceki tatsız ölümlerde gördüğü savunmacı profesyonelliği yansıtıyordu.

"Ha, bu adam, Memur Barker, galiba? Hmm... yüzüne darbe yemiş, çok hızlı ve çok sert." Durup elleriyle saçlarını sıvazladı. "Herhalde buraya, odanın ön tarafına geldi, kapıyı açtı ve bir saldırıya uğradı, bir... *hidrolik çekiç* darbesi yedi, önce duvara çarptı, sonra yere düştü, o yerdeyken üzerine atlayan saldırgan ona birkaç kez daha vurdu. Birkaç kez, galiba yumrukla vurdu, sonra sivri bir sopa ya da golf sopasıyla. Boyun ve omuzlarda bir sürü ince uzun morluklar var." Parmağıyla adamın kemiklerinin ortaya çıktığı, yamyassı olmuş suratında bir çöküntüyü işaret ederek, "Ve buradaki hasar..." dedi.

"Ya öteki?"

Doktor başını salladı, birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Böylesini daha önce hiç görmedim, doğrusu. Boynu kırılmış, bu kadarı açık, ama... tanrım, gördünüz onu değil mi?" Crowley başını salladı. "Bilmiyorum insan boynunun ne kadar güçlü olduğunu biliyor musunuz, müfettiş? Bir boynu kırmak o kadar zor değil, *ama* biri *onunkini ters yöne çevirmiş*... Bütün omurgayı yerinden sökmeleri gerekmiş ki bunu yaparken etin yaptığı basınçla baş tekrar öne dönmesin. Yani yalnızca başı çevirmekle kalmayıp, bunu yaparken bir de yukarı çekmişler. Karşınızda çok ama *çok* güçlü biri var ve bana kalırsa bir tür karate, ya da judo bilen biri bu."

Crowley dudaklarını büzdü. "Bir karşı koyma belirtisi yok, demek ki çok hızlı davranmışlar. Page kapıyı açıyor, yarım saniyede boynu tamam, biraz ses çıkarıyor. Barker yatak odasının kapısına geliyor ve..."

Doktor sessizce Crowley'e baktı. Crowley başıyla teşekkür edip arkadaşlarının yanına gitti. Herrin ile Bailey hâlâ Memur Page'in akıl almaz görüntüsüne bakıyorlardı.

Herrin, yaklaşan Crowley'e baktı. "Aman Tanrım, sayın müfettiş, tıpkı bir film gibi..."

"Tıpkı *Şeytan* filmindeki gibi. Biliyorum çavuş."

"Ama burada sonuna kadar, efendim."

"*Biliyorum*, dedektif, bırakın artık. Gidiyoruz."

Üçü birden daireyi kordon altına alan şeritlerin altından eğilerek geçtiler ve merdivenlerden inerek binadan çıktılar. Dışarıda, geniş bir çimenlik alan, yukarıdaki dairenin girişini engelleyen aynı şeritle çevriliydi hâlâ. Toprağın üzeri ise kırık cam parçaları ile kaplıydı.

"Efendim, bu olacak şey değil," dedi Bailey arabaya yaklaşırlarken.

"Ne demek istiyorsun?"

"Şey, içeri alındığında Garamond'u gördüm. Epey yapılı biri, ama Schwarzenegger değil. Tanrı biliyor ya, böyle bir şeyi... yapabilecek birine benzemiyordu." Bailey, hâlâ şaşkınlık içinde, aceleyle konuşuyordu.

Crowley arabayı çevirirken başını salladı. "Kim böyle bir şeyi yapabilecek bir 'tip'tir, kim değildir, bunu söylemek bize düşmez. Biliyorum, ama itiraf etmeliyim, Garamond beni çok şaşırttı. 'Tamam, her şey ortada. Babayla tartıştı, biraz itiş kakış, onu pencereden itti ve olayın şoku içinde gidip yattı,' diye düşünmüştüm. Bu da biraz garip, itiraf edeyim, ama korku ve sarhoşlukla olmayacak şeyle yapabiliyor insan.

Ama onun sonunda küçük Hudini olduğunun ortaya çıkacağını hiç düşünmemiştim. Buraya gelince..."

Herrin heyecanla başını sallayıp onaylıyordu.

"Nasıl *yaptı* bunu? Kapı açık, hücre boş, kimse görmüyor, kimse bir şey duymuyor."

"Bu," diye sürdürdü konuşmasını Crowley, "bu gerçek... bir sürpriz." Sözcük ağzından tiksintiyle çıktı. Yavaş konuşuyor, sakin sesi her sözcüğün arasında ara ara kesiliyordu. "Dün akşam sorguya çektiğim kişi korkmuş, altüst olmuş küçük bir adamdı. Karakoldan kaçan ise *usta bir suçlu* ve Page ile Barker'ı öldüren her ne ise... bir hayvan."

Gözlerini kısıp hafifçe direksiyona vurdu. "Aslında bu konuda her şey bir garip. Neden komşularından hiç kimse babası ile arasında geçen şeyleri duymadı? Kamp öyküsü doğrulandı mı?" Herrin başıyla evetledi. "Saat on gibi Willesden'de olduğunu biliyoruz. Bay Garamond on buçuk, on bir civarında yere düşüyor. Birinin duymuş olması gerekirdi. Ailenin geri kalanıyla ilgili ne biliyoruz?"

"Bir sürü boşluk," dedi Bailey. "Annesi çoktan ölmüş, biliyor musunuz? Yetimmiş. Babasının annesi ile babası ölmüş; amca yok; Amerika'da, yıllardır kimsenin görmediği bir hala... Arkadaşlarına bakıyorum. Bazıları aramaya başladılar bile. Onları izleyeceğiz."

Crowley arabayı karakola yanaştırırken, oflayarak onay verdi. Yanlarından geçtiği meslektaşları üzüntüyle yüzüne bakıp Page ile Barker için bir şeyler söylemek isteyerek yavaşladılar. Onlardan önce davranarak elini üzüntüyle salladı ve devam etti. Yaşadığı şoku paylaşmak istemiyordu.

Kahve makinesinden aldığı iğrenç şeyi yudumlayarak masasına döndü. Olan biteni anlamakta zorlanıyordu artık. Bu da onu huzursuz ediyordu. Bir önceki akşam, Saul'ün hücreden çıkıp gittiğini fark ettiğinde deliye dönmüştü, öfkeden kudurmuştu, ama doğru sesleri çıkarıp doğru olanı yapmıştı. Her şey berbat olmuştu; o da birkaç kişiye birkaç laf edecekti, aynen şefinin ona yaptığı gibi. Adamlarını gönderip Willesden'in karanlık sokaklarının altını üstüne getirtmişti; Saul o kadar uzağa gitmiş olamazdı. Bir önlem olarak da Barker'ı, Saul eve dönme aptallığını gösterebilir diye, cinayet yerindeki sıkıcı nöbet tutma işini yapan Page'in yanına göndermişti.

Görünen o ki o da dönmüştü. Ama sorguya çektiği Saul değildi bu; buna inanmıyordu. Hatalar yaptığını kabul ediyordu oğlan, insanlar hakkında yanlış hüküm verebileceğini de; ama hiç böyle biri değildi, buna inanamıyordu. Bir şey Saul'ü delirtmiş, ona bir tahtası eksik birinin gücünü vermiş, onu Crowley'nin sorguladığı

kişiden, o küçük dairede böylesi bir katliam yapan korkunç bir katile dönüştürmüştü.

Neden kaçmadı ama? Crowley anlayamıyordu. Parmaklarını gözlerine bastırdı, acıyana kadar ovaladı onları. Saul allak bullak bir halde sendeleyerek geriye dönmüştü, onu görür gibiydi; belki günahını affettirmek için, belki, anımsamak için; kapıyı açıp üniformalı adamları gördüğünde kaçması gerekirdi ya da ağlayarak holde yere yığılması, bütün bildiklerini yadsıması, burnunu çekmesi.

Bunun yerine, uzanıp memur Page'in başını ellerinin arasına almış ve bir saniyeden kısa bir sürede çevirip kırmıştı. Crowley irkildi. Gözleri kapalıydı, ama o dehşet görüntüsü kaybolmuyordu.

Saul içeri girip kapıyı sessizce kapatmış, ne olduğunu anlayamadan gözlerini dikmiş ona bakan Memur Barker'a dönmüş, üzerine saldırıp yere yıkmış, gücü tükenen bu bedenin yanına giderek yüzüne vurmuş, yüzünü parçalayıp kan içinde bırakmıştı.

Memur Page polis gücüne yeni katılmış, tıknaz, aptal bir adamdı. Ha bire aptalca fıkralar anlatan, çenebaz biriydi. Kız arkadaşı, Crowley biliyordu, melez olmasına karşın, fıkralarının çoğu ırkçıydı. Barker, hep yerinde sayanlardandı. Çok uzun süre memur olarak kalmıştı ve mesajı alıp da meslek değiştirmeye kalkmamıştı. Crowley iki adamı da doğru dürüst tanımıyordu.

Karakola rahatsız edici bir kasvet çökmüştü: Bir şok değildi bu, nasıl davranacakları konusunda geçici bir belirsizlik. İnsanlar ölüme alışkın değildi.

Crowley ellerini başının arasına aldı. Saul'ün nerede olduğunu bilmiyordu; ne yapması gerektiğini de bilmek istemiyordu.

8. Bölüm

Yağlıymış gibi görünen bulutlar, Kral Fare ve Saul'ün yedikleri şeyleri oturup sindirdikleri dar sokağın üzerinden kayarak geçiyorlardı. Her şey pis görünüyordu Saul'e. Giysilerinde, yüzünde ve saçında bir buçuk günün kiri vardı; şimdi ise pislik karnına girmişti. Pislikle beslendikçe, görebildiği her şey başka bir renk almıştı, ama o bu yeni donuk dünyasına sanki çok dikkat çekici bir şeymiş gibi baktı. Bu dünya onu hiç korkutmuyordu.

Temizlik olumsuz bir durumdur ve doğaya aykırıdır, diye okumuştu bir yerde. Şimdi çok iyi anlıyordu bunu. Dünyayı, yaşamında ilk kez bu kadar açık, bütün doğal ve doğaüstü kirliliği içinde görüyordu.

Kendi kokusunun ayrımındaydı: Giysilerine kim bilir ne zaman bulaşmış alkolün bayat ekşimsi kokusu, çatıdaki olukların kiri, kokmuş yiyecekler; ama hepsinin altında yeni bir şey. Terinde mevcut olan hayvan tadı, iki akşam önce hücresine Kral Fare ile birlikte giren bu koku. Belki yalnızca kafasındaydı bu. Belki de deodorantın bıraktığı hafif kokudan başka bir şey değildi, ama Saul içinden gelen fare kokusunu aldığına inanıyordu.

Kral Fare çöp torbalarına yaslanarak gökyüzüne baktı.

"Öyle görünüyor ki," dedi, "sen ve ben bir an önce toz olsak iyi olacak. Ne dersin?"

Saul onayladı. "Bana anlatacağın bir hikâye var ama," dedi.

"Biliyorum," dedi Kral Fare. "Ama henüz değil. Sana fare olmayı öğretmem gerekiyor. Daha gözlerin bile açılmadı: Daha kü-

çücük tüysüz bir şeysin. O halde..." Ayağa kalktı. "Gitsek artık diyorum? Yeraltı için biraz yiyecek al yanına." Meyveli pastadan artanları avuçlayarak ceplerine doldurdu.

Çöp torbalarının arkasındaki duvara döndü. Binanın, dar geçidin bir tarafıyla buluşan sağ köşesine gitti; olanaksız denilebilecek şekilde araya sıkışıp duvara tırmanmaya başladı. Tepede, altı metre yüksekte, ayaklarını paslanmış dikenli telin kıvrımları arasından, sanki bunlar birer çiçekmiş gibi, ustalıkla aşırarak durakladı. Tellerin arasına çömeldi ve Saul'e işaret etti.

Saul duvara yaklaştı. Dişlerini sıkıp çenesini öne çıkararak hazırlandı. Köşedeki boşluğa var gücüyle attı kendisini. Etinin boşluğun şeklini aldığını hissediyordu. Kollarıyla uzandı. *Fare gibi,* diye düşündü, *bir fare gibi sıkıştır ve it ve çek kendini.* Parmaklarıyla tuğlaların arasındaki boşluklara tutundu ve şaşırtıcı bir güçle çekti kendisini. Zorlamadan dolayı yüzü balon gibi şişmişti. Ayakları duvarı tırmalayıp duruyordu, ama duvarda hiç de onurlu olmayan bir şekilde ilerliyordu. Bir hırıltı çıkardı; daha sonra yukarıdan uyarıcı bir tıslama sesi geldi. Sağ kolunu yukarı itti. Koltuk altlarındaki ıslak fare teri kokusu şimdi daha da belirgindi. Bacaklarının gücü tükendi, titremeye başladı ve düştü; eskimiş tellerden oluşan bir çalılığın içinde kayboldu.

"Hiç fena değil, farecik. Ne mucize değil mi? Midene bir parça doğru düzgün bir şey girince neler yapabiliyorsun, bak! Tepeye çıkmak üzereydin."

Saul tırmanışından gurur duydu.

Altlarında dört tarafını kirli duvarların ve pencerelerin çevirdiği bir avlu vardı. Saul'ün yeni gözleri için bu kapalı alanın yoğun pisliği neredeyse bakamayacağı kadar göz alıcı göründü. Her köşesi kirli lekelerle kaynıyordu; şehrin bu zayıf noktası, belli ki pislik güçlerinin eline geçmişti. Rastgele atılmış oyuncak bebekler atıldıkları yerde, sırtları duvara dönük, gözleri bahçenin köşesindeki kurşun renkli yangın musluğunda, yavaş yavaş çürüyordu. Bir lağım kapağı.

Kral Fare zafer kazanmış gibi havayı içine çekti.

"Eve," dedi dişlerinin arasından. "Saraya."

Duvarın tepesinden atladı ve çömelmiş halde kapağın üzerine indi. Betona düşerken hiç ses çıkarmamıştı. Pardösüsü yavaş yavaş inerek, yağlı bir çamur gibi üzerine sıvanmıştı. Başını kaldırıp bekledi.

Saul aşağı baktığında eski korkuları geri geldi. Sakinleşmeye çalıştı ve yutkundu. Aşağı atlamak istiyordu, ama bacakları korkuyla çömelip kilitlenmişti. Dayısının yanına inmeye hazırlarken, gitgide öfkelenmeye başladı. Soluğunu, bir kez, iki kez derin derin içine çekti, ayağa kalktı, kollarını açtı ve aşağıda kendisini bekleyen karaltıya atladı.

Betonun ve tuğlaların kırmızıları ile grilerinin ağır hareketlerle yalpaladığını gördü, Kral Fare'nin sırıtışı hızla yaklaşırken, bedenini hareket ettirdi, inişe hazırlandı; derken dünya sertçe sarsıldı, gözleri ve dişleri yerinden oynadı. Ve inmişti. Dizleri karnındaki bütün havanın dışarı çıkmasına yol açtı, ama o sevinçle gülümserken kasılan göbeğinin üstesinden geldi ve ciğerlerine hava doldurdu. Uçmuş ve yere inmişti. İnsanlığını eski bir yılan derisi gibi üzerinden atıyor, şerit şerit soyuyordu. İçinde gelişen bu yeni formu kabullenişi çok hızlı oldu.

"Sen iyi bir çocuksun," dedi Kral Fare; yerdeki demirle uğraşmaya başladı.

Saul yukarı baktı. Pencerelerde hareket eden insanlar gördü; kendilerini görüp görmediklerini merak etti.

Kral Fare şimdi Londra vurgulu hırıltısıyla bir öğretmen gibi konuşuyordu. "Dikkat et, farecik. Burası senin resmi konutunun girişi. Bütün bu Roma yasal olarak senin, sen krallıksın. Ama bir de özel saray var, farelerin gizli delikleri; bu mazgallardan oraya çöpleri yığabiliyorsun." Metal kapağı işaret etti. "İzle."

Kral Fare'nin parmakları, demir yuvarlağın üzerinde virtüöz bir daktilo memurunun parmakları gibi hızla dolaştı; yüzeyini inceledi.

Başını iki yana çevirdi, biraz kaldırdı, derken birden gövdesini gerdi ve parmaklarını kuyu ile kapak arasında neredeyse mikros-

kobik ölçüde küçük boşluklara soktu. Eliyle hokkabazlık yapmıştı: Saul ne olduğunu ya da parmakların oraya nasıl sığdığını görememişti, ama parmaklar oradaydılar; deliklerin içinde, kapağa asılıyorlardı. Lağım kapağı paslı bir gıcırtıyla döndü. Kral Fare onu yerinden çıkardığında pof diye pis bir koku geldi.

Saul deliğe baktı. Avludaki rüzgârın girdabı iğrenç kokulu gaz bulutlarını kuyudan dışarı çekiyordu. Lağım kanalı ağzına kadar karanlıkla doluydu; sanki taşıyor gibi, yerdeki delikten dışarı sızıyor, yeri karartıyordu. Dışarı dalga dalga organik atık kokusu geliyordu. Zar zor görülen bir merdiven yer altına iniyor, sonra gözden kayboluyordu. Duvara perçinlendiği yerde metal, oksitlenmiş ve lağıma bol miktarda pas akıtmıştı. Genişleyen tüneller incecik akan suyun sesini arttırıyor, gürleyen bir akışa çeviriyordu onu.

Kral Fare, Saul'e baktı. Bir elini yumruk yapmıştı. İşaret parmağını uzattı, bu eliyle havada kıvrımlı bir yol haritası çizdi, şakalı bir şekilde yuvarlayarak bir spiral yaptı, lağımı işaret etti. Küçük yuvarlağın kenarında duruyordu. Deliğin üzerine bir adım attı ve kaldırımdan kayboldu, düştü. Boğuk bir ses yankılandı.

Kral Fare'nin sesi geldi yeraltından.

"Aşağı gel."

Saul, kalçalarını kıvırarak delikten geçmeye çalıştı.

"Kapağı kapat," dedi Kral Fare aşağıdan, hafifçe güldü. Saul el yordamıyla kapağı buldu. Yarısı kanalizasyonun içinde, yarısı dışındaydı. Kapağın ağırlığı altında eğildi. Başının üzerinde tutarak aşağı indi. Işık yol oldu.

Lağımın soğuğunda ürperdi. Ayakları metalin üzerinde takırdadı. Islaklığa basınca tökezledi. Merdivenin yanından uzaklaştı ve karanlıkta vücudunu ovaladı. İçeride şiddetli bir esinti ve uğultu vardı; buz gibi soğuk su ayakkabılarının içini doldurdu.

"Neredesin?" diye fısıltıyla sordu.

"İzliyorum," diyen Kral Fare'nin sesi duyuldu. Ses Saul'ün çevresinde daire çizdi. "Bekle. Görmeye başlayacaksın. Hiç denemediğin bir şey bu, delikanlı, azıcık sabırlı ol. Karanlıklar senin için sorun değildir."

Saul kımıldamadan durdu. Kendi ellerini göremiyordu.

Önünde birtakım karaltılar hareket etmekteydi. Koridorlar karanlıktan sıyrılmaya başlayana kadar bunların gerçek olduğunu sandı, ama sonra bu hızla hareket eden belirsiz şekilleri kafasında yarattığını anladı. Saul görmeye başladıkça yok oldular.

Kanalların çamurlaşmış pisliğini gördü. İçerdiği enerjinin, renksiz ama loş tünelleri aydınlatan gri ışığın yayılışını gördü. Önünde bir perspektif eskizi, ileride birleşen dışkı ve yosun kaplı kanalizasyon duvarları. Arkasında ve sağında daha başka bir sürü tünel, her yerde, çürük madde ve dışkı kokusu, keskin idrar, fare idrarı kokusu. Burnunu buruşturdu, ensesindeki bütün tüyler havaya kalktı.

"Korkacak bir şey yok," dedi Kral Fare, gölgelere gömülmüş, gölgeleri emmiş olan o kara kitle. "Herifin teki sahiplenip işaretledi bazı yerleri, ama biz *kraliyetteniz.* Onun toprağı bize vız gelir tırıs gider."

Saul etrafına bakındı. Ayaklarının dibinden incecik bir dere akıyordu. Her hareketi sanki bir yankı patlaması yaratıyordu. Kıvrılarak giden, iki buçuk metre çapında bir tuğla silindirin içinde durdu. Her yönden akan suların, düşen taşların gürültüsü ve yükselip kaybolan, kaybolanların yerini yenilerinin aldığı organik ciyaklama ve tırmalama sesleri: yakındaki seslerin bastırdığı uzak sesler geliyordu; yenilerinin en üste yazıldığı gürültü parşömeni gibi.

"İstersen konuşma, ama pergelleri aç biraz," dedi Kral Fare. Konuşması Saul'ü ürküttü. Sesi tünelleri dolaştı, tünellerin her köşesini kolaçan etti. "Poponu kaldırmanı, biraz canlanarak tırmanmanı istiyorum. Yüzdüğünü görmek istiyorum. Okul başladı."

Kral Fare yüzünü Saul ile aynı yöne çevirdi.

"Bu tarafa gidiyoruz ve hızla hem de. Şimdi hazır ol ve başla. Tamam mı delikanlım?"

Saul heyecandan titredi. Soğuk önemli değildi artık. Çömelerek yarışa başlama pozisyonu aldı.

"Hadi, o zaman," dedi.

Kral Fare döndü ve fırladı.

Saul onu izlerken bacaklarının nasıl hareket ettiğini hiç hissetmedi. Duyduğu hızlı, bitkin ayak sesleri kendisinindi. Kral Fare'den hiç ses çıkmıyordu. Burnu seğirdi ve içinden gülmek geldi.

Heyecandan nefes nefeseydi. Önünde Kral Fare ne olduğu seçilemeyen bulanık bir karaltıydı; iğrenç kokulu rüzgârda pardösüsü hafif hafif dalgalanıyordu. İki yanlarından tüneller akıp geçiyor, Saul'ün üzerine sular sıçrıyordu. Kral Fare aniden sola, su basıncının artarak Saul'ün bacaklarının etrafında dönüp durduğu daha dar bir tünele dalarak gözden kayboldu. Saul bacaklarını akıntının içinden çekti.

Kral Fare başını bir an çevirdi, solgun bir surat. Fare koşarken çömelmiş ve birden durmuştu. Saul yetişirken bekledi, sonra yüksekliği bir metre bile olmayan dar bir kuyuya daldı. Saul hiç duraksamadan izledi onu.

Saul'ün soluğunun ve etinin tuğlalarda çıkardığı ses, sanki yalnızca kafasında var olan bir sesmiş gibi çok yakın ve yüksek halde gerisin geriye sıçrayarak ona dönüyordu. Tökezledi, bacakları çamurlandı. Kuyunun içinde düzensiz ama hızlı bir yürüyüş tutturmuştu.

Burnu ıslak kumaşa dokundu. Kral Fare birden durmuştu.

Kral Fare'nin omzunun üzerinden görmeye çalıştı.

"Ne oldu?" diye fısıldadı.

Kral Fare başını uzattı. Elini kaldırıp rastgele bir şeyi işaret etti.

Donuk, kurşuni ışıkta bir şey kıpırdadı. İki küçük yaratık tuğla örgülü bölmelerinde ileri geri gidip geliyordu. Gözlerini bir an bile karşılarındaki yaratıklardan ayırmadan, önce bir yöne doğru birkaç güçsüz adım attılar, sonra öteki yöne.

Fareler.

Kral Fare hiç kımıldamadan bekledi. Saul büyülenmiş, ne yapacağını bilemiyordu.

Kirli suyun her iki yanında birer fare duruyordu. Gözleri Kral Fare'ye dikili, bir dans provası yaparcasına birlikte ileri geri gidip gelerek, uyum içinde hareket ediyorlardı.

"Ne oluyor?" diye fısıldadı Saul.

Kral Fare yanıt vermedi.

Farelerin bir tanesi öne koşup Kral Fare'nin iki metre kadar ötesinde arka ayaklarının üzerine oturdu. Ön ayaklarını öfkeyle çırpıyor, ciyaklıyor ve dişlerini gösteriyordu. Yeniden dört ayak üzerinde durmaya başladı, korktuğu belliydi, ama kızgın ve kibirli bir tavırla dişlerini gösterip öne doğru biraz ilerledi.

Fare tükürecek gibiydi.

Kral Fare birdenbire büyük bir öfkeyle hırladı, kollarını uzatıp öne hamle yaptı; ancak iki fare çoktan tabanları yağlamıştı.

Ses çıkarmadan çamurun içinden çıktı ve tünel boyunca yürümeye devam etti.

"Hop, hop, dur bir dakika," dedi Saul şaşkınlık içinde. Kral Fare yürümeyi sürdürdü. "Ne demek oluyor bütün bunlar şimdi?"

Kral Fare yürümeyi sürdürdü.

"Neler oluyor?" diye bağırdı Saul.

"Kapa çeneni!" diye haykırdı Kral Fare arkasını dönmeden. Sürünmeye devam etti.

"Şimdi zamanı değil," dedi biraz daha sakince. "Şimdi zamanı değil. Seni eve götürene kadar bekle."

Bir köşenin ardında yok oldu.

Lağım kanallarında Saul, adeta uyuşmuştu. Islak tuğla dönemeçlerde nereye gittiğini bilmiyor, Kral Fare'den gözünü ayırmıyordu. Yanlarından bir sürü fare daha geçti, ama hiçbiri ilk iki farenin yaptığı gibi sataşmadı onlara. Onu ve Kral Fare'yi görünce duruyor, sonra hızla kaçışıyorlardı.

Kral Fare hiçbirini umursamadan yorgun adımlarla bu dehlizde ilerlemeyi sürdürdü.

Saul kendisini bir turiste benzetiyordu. Geçtikleri duvarları inceliyor, tuğlaların üzerindeki küfleri çözmeye çalışıyordu. Kendi ayak sesleri onu hipnotize etmişti. Zaman, ırmağa karışan tuğladan akarsular gibi geçiyordu. Soğuğun farkında değildi ve kokudan sarhoş olmuştu. Trafiğin uğultusu zaman zaman tepelerindeki asfalt ve topraktan süzülüyor ve mağaramsı kanallara yayılıyordu.

Kral Fare, bu iki araştırmacının tırmanarak geçmeleri gereken bir tünelde durdu. Dönüp Saul'e baktı. Bu daracık yerde büyük ustalık gerektiriyordu bu iş. Havada keskin bir idrar kokusu, güçlü, bildik, Kral Fare'nin giysilerine işlemiş bir koku vardı.

"Tamamdır," diye mırıldandı Kral Fare. "Nerede olduğumuzu çaktın mı?"

Saul başını hayır anlamında salladı. "Şu Roma'nın yol kavşağındayız, merkezde, King's Cross'un altında benim kendi bağlantı noktamdayız. Dilini tut, kulaklarını dik: Trenlerin *uğultusunu* duyuyor musun? Saksıyı çalıştır, bu haritayı iyi belle. *Yolu öğren.* Gideceğin yer burası. Burnunun götürdüğü yere git. Ben malikanemi iyice, kuvvetlice işaretledim. Yer altında nerede olursan ol kokusunu alırsın." Saul birdenbire orada yolunu kolaylıkla bulabileceğini hissetti.

Ama çevresine bakındı, görebildiği tek şey birbirinin tıpkısı tuğlalardı yalnızca, her yerdeki aynı kirli su.

"Ne," diye sormayı denedi yavaşça, "var burada?"

Kral Fare parmağını burnuna bastırıp göz kırptı.

"Bu şehirde canım nereyi çekerse orada yaşarım, ama bir kral saraysız yapamaz!" Konuşurken, bir yandan da tuğlalarla uğraşıyor, uzun tırnaklarını aralarına sokup solucan şeklinde kir topakları çıkarıyordu. Eşit olmayan kenarları altmış santimden biraz az olan çentikli bir tuğla kütlesinin çevresinde dolaştı parmakları. Tırnaklarını köşelerine soktu, tuğlalardan yapılmış bir tepsiyi andıran bir parçayı yerden söküp kaldırdı.

Saul ortaya çıkan deliğe bakıp hayretle ıslık çaldı. Rüzgâr yeni açılmış deliğe bir flüt gibi üflüyordu. Kral Fare'nin tuttuğu tuğ-

lalara baktı. Ustalıkla yapılmış bir parça, ince tuğla kaplamanın altında köşeli kenarlarıyla tünelin kapısına sımsıkı oturan ve hiç fark edilmeyecek şekilde deliği kapatan tek parça beton bir tıkaçtı.

Saul girişe göz attı. Keskin bir kavis yaparak gözden kaybolan bir oluk gördü. Başını kaldırdı. Kral Fare, kapağı kucaklamış, onu bekliyordu.

Saul bacaklarını oluğun kenarından sarkıttı, bayat havasını soludu. Kalçalarıyla kendisini ileri attı; balçığa bulanarak dar dönemecin altına kaydı.

Nefes kesen bir hızla inip soluk soluğa buz gibi su dolu bir havuza düştü. Tükürüp genzini temizleyerek ağzındaki lağım tadından kurtulmaya çalıştı; gözlerini sımsıkı kapattı. Sonunda gözlerini açtığında, ağzından sular akıtarak, hareketsiz bekledi.

Duvarlar sanki birbirlerinden korkuyormuş gibi birden ve hızla uzaklaşıyordu. Saul, o odanın bir ucundaki soğuk havuza oturdu. Havuz üç boyutlu bir elips çiziyor, kendisinin bulunduğu tarafta bir yağmur damlası biçimini alıyordu. Otuz metre uzunluğundaki bu yağmur damlasının ince tarafında şaşkınlıktan dili tutulmuş halde kendisi durmaktaydı. Odanın duvarlarında ve kubbeli tavanında güçlendirilmiş tuğla kirişler vardı: Katedral mimarisi, dokuz metre yüksekliğinde, kentin altına gömülü bir balinanın fosilleşmiş karnı.

Saul sendeleyerek havuzdan çıktı, öne doğru birkaç adım attı. Oda her iki yöne doğru da biraz eğim yapıyor, suyunu Saul'ün düştüğü havuzdan çeken dar bir kale hendeği oluşmasına izin veriyordu. Hendeğin hemen üzerinde, yetmiş-seksen santimde bir, boruların yuvarlak uçları, Saul'ün tahminine göre, yukarıdaki ana kanalizasyon borusuna bağlanmak üzere gözden kayboluyordu.

Önünde, yüksekçe bir geçit vardı; yokuş yukarı çıkıyor, odanın öteki ucunda yerden iki buçuk metre kadar yüksek bir noktaya ulaşıyordu ve taht oradaydı.

Saul'ün tam karşısında. Kaba saba, yararcı bir anlayışla tasa-

rımlanmış, yeraltındaki her şey gibi tuğlalardan yapılmıştı. Taht odasına boş denilebilirdi.

Arkasında bir şey suya çarptı. Ses, yavaş yavaş odayı dolaştı. Kral Fare gelip arkasında durdu.

"Teşekkürler, Bay Bazalgette."

Saul başını çevirdi, anlamadığını göstermek için iki yana salladı. Kral Fare koşup tahtına kuruldu. Bir bacağını tahtın tuğla kolundan sarkıtıp Saul'e baktı. Sesi, hiç yükseltmese de Saul'e şimdiye kadarkinden daha net geldi.

"Planın sahibi olan adam oydu. Son kraliçe zamanında bu labirenti inşa etti. İnsanlar sifonlu helalarını ona borçlular ben ise... bu yeraltı dünyamı."

"Ama burası..." diyerek soluk aldı Saul. "Bu oda... burayı neden yaptı?"

"Bay Bazalgette kurnaz adamdı," diyerek kıs kıs güldü Kral Fare. "Onunla birkaç kez muhabbetimiz oldu, gördüğüm bazı şeylerden söz ettim ona. Ondan ve bana yabancı olmayan alışkanlıklarından söz edip çene çaldık." Abartıyla göz kırptı. "Bu anlatılanların gizli kalması düşüncesindeydi. Sonunda bir anlaşmaya vardık. Bu sığınağı, benim hücremi hiçbir planda bulamazsın bu yüzden."

Saul, Kral Fare'nin tahtına yaklaştı. Dört ayak üzerinde önüne çöktü.

"Burada ne yapacağız? Şimdi ne yapıyoruz burada?" Birden bir mürit gibi yalnızca izleyip olaylara karışamamaktan ya da onları biçimlendirememekten gına gelmişti. "Ne istediğini bilmek istiyorum."

Kral Fare konuşmadan baktı.

Saul devam etti. "O farelerle mi ilgili?" diye sordu. Yanıt gelmedi.

"Farelerle mi ilgili? Ne demek bütün olanlar? Sen kralsın, değil mi? Kral Fare'sin. Öyleyse emret onlara. Bir övgüde bulunduklarını ya da saygı gösterdiklerini görmedim. Bana kalırsa çok kızmıştılar. Neden? Çağır fareleri, yanına gelmelerini söyle."

Salonda çıt çıkmadı. Kral Fare bakmaya devam etti.

Sonunda konuştu. "Henüz... değil."

Saul bekledi.

"Daha... değil. Hâlâ... bana... *kızgınlar.* Şimdi istediğimi yapmazlar."

"Ne kadar zamandır... *kızgınlar?*"

"Yedi yüz yıldır."

Kral Fare'nin acınası bir hali vardı. Savunma refleksi ve küstahlık karışımından oluşan o tipik özelliğiyle pusuya yatmıştı. Yalnız görünüyordu.

"Sen... aslında kral falan değilsin, değil mi?"

"*Ben kralım!*" Kral Fare ayaklarının üzerinde doğrulmuş, aşağıdaki kişiye tükürerek bağırıyordu. "*Benimle sakın bir daha böyle konuşma! Ben Kral'ım, Kral benim, yankesici, hırsız ve kaçakların reisiyim!*"

"Peki *neler oluyor?*"

"Bir zamanlar... ters giden bir şeyler oldu. Farelerin hafızaları çok güçlüdür, biliyor musun?" Kral Fare başını yumrukladı. "Hiçbir şeyi unutmazlar. Her şeyi akıllarında tutarlar. Hepsi bu. Şimdi sen de işin *içindesin,* delikanlı. Bunların hepsi senin ölümünü isteyen kişiyle bağlantılı, o tanrının cezası babanı haklayan herifle."

Tanrının cezası baban, diye yankılandı ses uzun bir süre.

"Ne... kim... o?" diye sordu Saul.

Kral Fare gölgelerle dolu gözleriyle kötü kötü baktı.

"Fare avcısı."

III. KISIM

RİTİM VE TARİH DERSLERİ

9. Bölüm

Neredeyse Fabian gider gitmez Pete görünmüştü yine. Bu kadar hevesli oluşu kuşku vericiydi. Ruh hali başka türlü olsaydı, bu Natasha'yı sinir edebilirdi ama bir süreliğine Saul'ü unutmaya karar verdi, kısa bir süre için.

Fabian ile geç saatlere kadar küçük mutfağında oturmuşlardı. Fabian her zaman Natasha'nın o çekingen, minimalist dekorasyon yaklaşımına sataşır, kendisini huzursuz hissettirdiğini söylerdi, ama o gece kafalarında başka şeyler vardı. Kulaklarına yan odadaki stereodan yayılan Davul ve Bas melodileri geliyordu hafiften.

Ertesi sabah Natasha sekizde uyandığında, Fabian'la içtiği sigaralar için pişmandı. Onun kıpırtısını duyan Fabian da ödünç aldığı uyku tulumundan çıktı. Saul için söyleyecekleri bir şey kalmamıştı artık. İkisi de yorgun ve uyuşuktu. Fabian hemen gitti zaten.

Natasha gece giydiklerini üzerinden sıyırarak mutfaktan çıktı, omuzlarına sarkmış bir kazak attı. Stereonun düğmesini çevirdi, iğneyi plağın üzerine yerleştirdi. Geçen yılın derlemelerinin en iyisi. Birkaç aylık bir parça olması o parçaya Davul ve Bas'ın hızla değişen dünyasında eski bir klasik olma özelliği kazandırıyordu.

Ellerini saçlarında dolaştırıp düğümlenmiş yerlerini acımadan çekiştirdi.

Kapının zili çaldı. O olduğunu tahmin etti. Yorgundu, ama içeri aldı onu. İkram ettiği kahveyi oğlan içerken, tezgâha daya-

nıp onu izledi. Soluk yüzü, çırpı gibi kolları ve bacaklarıyla çirkin buluyordu onu. Stil gurusu da denemezdi. Jungle dünyası seçkinci olabiliyordu. Bu güneşten nasibini almamış hayaleti elinde flütüyle onlarla tanıştırdığında, AWOL kulüpteki hardstepçilerin ve *rudeboy*ların tepkisini düşünüp güldü.

"Davul ve Bas konusunda ne biliyorsun?" diye sordu.

Öteki başını sallayıp yanıtladı. "Çok bir şey bilmiyorum... aslında..."

"Bunu anlamak zor değil. Dün çaldığında etkileyici olduğunu söylememek yalan olur, ama Jungle için flüt ya da onun gibi bir şey çalmak çok *garip bir düşünce*. Eğer bu tutacak olursa, bizim çok özenle çalışmamız gerekecek."

Pete, yüzü gösterdiği dikkatten komikleşmiş, başını sallayarak onayladı. Natasha neredeyse bir gün önceki olağanüstü gösterisini, bilmiş sırıtışını tekrarlamasını isteyecekti. Bunun karşı seçeneği olan tavır öylesine bir yalakalık, hoş görünmek için öylesine umutsuz bir çabaydı ki midesini bulandırdı. O gün işler yolunda gitmezse, karar verdi, bir daha ona şans tanımayacaktı.

İçini çekti. "Bu müzik konusunda bir şey bilmeden seninle bir anlaşma yapmam. O General Levy denen salak listelerde ilk onun arasına bir şarkı aldı ve birkaç sanat okulu budalası Jungle ile ilgili yazı yazdı diye, bir de bakıyorsun kesintisiz vuruşları olan her şey 'Jungle' oluyor. Everything But The o lanet Girl bile!" Kollarını kavuşturdu. "Everything But The Girl, Jungle falan değil, tamam mı?"

Başını salladı. Everything But The Girl'ü hiç duymadığı besbelliydi.

Natasha gözlerini kapayıp gülmemek için dudaklarını ısırdı.

"Dinle şimdi. Jungle'ın içinde bir sürü şey var: Akıllı Jungle var, Hardstep, Teknostep, Caz Jungle... Hepsini seviyorum ben, ama Hardstep şarkılarına dokunmam. Bütün karanlığı iyice keskinleşir. Hardstep istiyorsan, Ed Rush ya da Skyscraper veya benzerlerine git. Anladın mı? Ben daha çok Bukem, DJ Rap falan gibi kişiler tarzında müzik yapıyorum."

Natasha ona ders verirken, oğlanın gözlerinin deli gibi sağa sola kaymasını izleyerek çok eğleniyordu. Pete ise onun anlattıklarından hiçbir şey anlamıyordu.

"DJ'ler müzisyenleri sahneye getirmeye başladılar: Goldie bir davulcu getiriyor, mesela. Bazıları bundan hoşlanmıyor, Jungle ya dijital olmalı ya da hiç olmamalı diyorlar. Ben buna katılmıyorum, ama seni hemen sahneye çıkarmayı da planlamıyorum. Beni ilgilendiren belki seninle bir süre çalmak, flütünü tiz sesler için örneklemek. Kesip eklemek falan yani."

Pete başını sallıyordu. Bir yandan da çantasından çıkardığı flütün parçalarını birleştirmeye çalışıyordu.

Saul kentin altındaki taht odasında uyandı. Yüksekteki tahtında kaskatı duran Kral Fare'nin hiç kımıldamayan karaltısına göre aşağıda bir yerde, soğuktan büzülmüş oturuyordu. Saul gözlerini açar açmaz Kral Fare ayağa kalktı. Onun uyanmasını bekliyordu.

Karınlarını doyurduktan sonra, tahtın arkasından yukarıya çıkan tuğla bir merdiveni kullanarak başka bir gizli kapıdan geçip ana kanalizasyon borusuna çıktılar. Saul kanallardan geçerken Kral Fare'nin arkasından gidiyordu, ama bu kez nereden geçip ne yaptığına iyice dikkat ederek kafasında bir harita çizdi; kafasında o haritayı izledi.

Yağmur yukarıda serilip yatmış kenti döverken, kentin kuytu köşelerine oluk oluk dolan suların hücumuna uğradılar. Sular tuğlaların arasından kayarak, bir yağ akıntısına dönüşüyordu. Duvarlar, şeffaf beyaz artıklarla kalınlaşmış yağla kaplıydı.

"Restoranlar," diye tısladı Kral Fare ileri atılırken ve Saul kaygan pisliğe basmamak için hızlandı. Koşarken kokuyu alabiliyordu: bayat kızartma ve tereyağı kokusu. Koku karnını acıktırdı. Geçerken parmağını duvara sürüp bulaşan yapışkan maddeyi yaladı; bayatlamış yiyeceklere olan bu açlığına hayret ederek ve heyecanla güldü.

Saul, deli gibi önlerinden kaçışan şeyleri duyabiliyordu. Ko-

ridorlar, duvarları ve bol miktardaki lağım tortularını kemiren, onlar yaklaşırken kaçışan farelerle kaynıyordu.

İkisi yeraltından, Piccadilly'nin arka sokaklarından birine, Londra'nın en iyilerinin gastronomik kusmuğuna, kocaman leş kokulu bir yiyecek çöplüğünün arkasına çıktılar.

Yediler. Saul koyu bir sosun içinde, ezilmiş bir balığı silip süpürürken, Kral Fare parçalanmış bir tiramisu ve polenta kekini midesine indiriyordu.

Sonra yine çatıların tepesi. Demir boruları ve kırık bir tuğlayı merdiven olarak kullanarak yukarı tırmanan Kral Fare. O bunları kullanır kullanmaz amacı netleşti. Saul bayağı gerçeğin, anlaşılır olasılıkların ötesini gördü. Alternatif mimari ve topografya ona meydan okuyordu. Duraksamadan izleyip taş perdelerden kaymaya ve ufuk çizgisinde görünmeden koşmaya başladı.

Hiç konuşmadılar. Belirli aralarla Kral Fare durup Saul'e bakıyor, onun hareketlerini inceliyor, başını sallıyor ya da ona tırmanmanın, saklanmanın, atlamanın daha etkili yollarının neler olduğunu gösteriyordu. Bankaların üzerinden, yayınevlerinin arkasından, sezdirmeden ve görünmeden geçtiler.

Kral Fare alçak sesle anlaşılması güç tarifler yapıyordu. Geçtikleri binaları gösteriyor, Saul ile fısıltıyla konuşuyor, duvarlardaki çizikler, bacalardaki oyuklar, onlar yaklaşırken dağılan kedilerin gidecekleri yerlerle ilgili karanlık gerçeğe göndermelerde bulunuyordu.

Londra'nın merkezine gire çıka, tırmanarak, sürünerek, evlerin arkasından, aralarından, iş yerlerinin tepesinden, caddelerin altından geçerek ilerlediler. Saul'ün yaşamına sihir girmişti. Artık olan biteni anlamaması önemli değildi.

Bu ucuz hokkabazlık numaralarının dünyasından milyonlarca kilometre uzaktaydı. Yaşamı bir başka büyünün etkisi altındaydı; polis merkezindeki hücresine sızan ve ona sahip çıkan kirli, kaba bir büyünün, idrar kokan bir büyünün. Yol kazalarındaki ölülerle, asfaltta ölen kediler ile insanlardan oluşan kurbanlarla beslenen bir şehir vudusuydu bu; çalınıp dökülen

malların bir *I Ching*'i, yol işaretlerinin bir *Kabala*'sıydı. Kral Fare'nin kendisini izlediğini fark etti. Kaba, dünyevi enerjiden sersemlemişti.

Yemek yediler. Kuzey'e, King's Cross'un ötesine kadar uzandılar. Aydınlık artık pek yakında onlara veda etme belirtileri gösteriyordu. Hampstead'i geçtiler, ama arada bir arka sokakların çöp tenekelerinden beslenen Saul hâlâ yorulmamıştı. Taş döşeli karmaşık dünyadan çıkıp, kısa bir süre Hampstead Koruluğu'na daldılar. Hızla gerisin geri dönüp küçük parklardan geçerek, unutulmuş otobüs yolları boyunca ilerleyerek finans dünyasının, şehrin can damarının sınırlarına ulaştılar.

Saul ile Kral Fare, High Holborn ve Kingsway'in köşesindeki bir kafenin arkasında durdular. İleride doğuda, bir sürü paranın kazanıldığı bir gökdelenler ormanı uzanıyordu. Önlerinde koskocaman ahtapot gibi yayılmış bir bina vardı, bir finans şatosu, çevresindeki binaların üzerinde ur gibi büyümüş çelik ve beton bir azman. Nerede başlayıp nerede bittiğini anlamak olanaksızdı.

Uzakta, Ladbroke Koruluğu'nda, Pete, Natasha'nın omuzlarının üzerinden bakarak görmeye çalışıyordu. Natasha ona klavyesinde küçük gri bir ekranı gösterirken, hoparlörlerden vurmalıların sesi yükseliyordu. Bir yandan da kız tizleri ayarlıyor, seslerle oynuyordu. Pete'in soluk gözleri ekrandan, hoparlöre, oradan flütüne gidip geliyordu.

Polis karakolundan çıkarken Fabian Willesden küfürler savuruyordu; olanlara inanamamıştı. Ağzını bozdu, Amerikan argosuna geçti, kaba sövgüler savurmaya başladı.

"Mınnnıııannım anasını, bok herifler, bok oğlu boklar ...nıızı...kiyim."

Ceketiyle boğuştu; koşar adım metro istasyonuna doğru gitti. Polis hiç uyarıda bulunmadan onu almaya gelmişti ve bisikletini almasına izin vermemişlerdi.

Hala ölkeyle küfrediyordu. İstasyona giden tepeyi hışımla geçti.

Kay, Natasha'nın penceresinin altında durmuş, onun müziğine ne yaptığını, bu flüt sesini nereden bulduğunu merak ediyordu.

"Bir şey bildiğini sanmıyorum, efendim," dedi Herrin. Crowley belli belirsiz onaylayarak başını salladı. Dinlemiyordu. *Neredesin Saul?*

Fare Avcısı da kim? diye merak içindeydi Saul. *Beni öldürmek isteyen şey nedir?* Ama Kral Fare o şeyin adını söyledikten sonra derin bir hüzne gömüldü; başka hiçbir şey söylemedi. Bu kadar yeter, demişti. Seni korkutmak istemiyorum.

Kral Fare ile Saul, güneşin Thames üzerinde kızarışını izlediler. Saul, kendisini korkmadan Charing Cross demiryolu köprüsünün büyük tellerine tırmanıp oradan nehre bakarken buldu. Metali kucakladı. Trenler ışıklı solucanlar gibi kıvrıla kıvrıla geçiyordu.

Güneye doğru gidiyorlardı, gizlice Brixton'dan geçtiler; batıya, Wimbledon yönüne döndüler.

Kral Fare, geçerlerken, şehirle ilgili bir sürü hikâye daha anlattı. Varsayımları vahşi ve şiirseldi, gerçekdışıydı, mantıksızdı. Ses tonu ise bir taksi şoförünün sesi gibi olağan.

Turları birdenbire bitiverdi ve geriye Battersea'ya doğru döndüler. Saul çok heyecanlıydı. Bedeni yorgunluktan ve güçten zonkluyordu. *Şehir benim*, diye düşündü. Kendisini özgür hissediyordu; sarhoşluktan başı dönüyordu.

Issız araba parkında bir kanalizasyon kapağı gördüler ve Kral Fare kenarında durdu. Saul metal yuvarlağın tozunu sildi. Biraz uğraştı, parmaklarını çevresinde dolaştırdı. Kendisini çok güçlü hissediyordu. Günün sürekli koşuşturmasından kasları gerilmişti ve kaslarını, apaçık görünen hayreti olmasa, narsisizm olarak

anlaşılabilecek bir hareketle ovaladı. Metali döndürdü, o zamana kadar derisindeki gözenekleri tıkamış olan ter ve kirle gözeneklerinin açıldığını ve ona canlılık verdiğini hissetti.

Kapak bir an gıcırdadı ve yuvasından fırladı.

Saul zaferle bağırdı. Eğilip karanlığın içine daldı.

Natasha'nın penceresinden gelen müziğin Hydro olduğunu düşündü Fabian. Ladbroke Korusu'na gelene kadar geçen sürede biraz sakinleşmişti. Gökyüzü, müziğin ritmine ayak uydurarak tam zamanında galeyana gelmişti.

Kapıyı yumruklamaya başladı. Kapıyı açtığında onun asık suratını gören Natasha'nın yüzündeki küçük tebessüm birden dondu.

"Tash, yahu, inanmayacaksın buna. Olay gitgide garipleşiyor."

Natasha, geçmesi için kenara çekildi. Yukarı çıkarlarken Kay'ın veciz önerileri geldi kulağına.

"... ayda bir ya da iki kez git oraya, Goldie ve tayfası da bazen oraya gidiyorlar... Hey Fabian, n'aber, arkadaş?"

Kay yatağın ucuna oturmuştu ve ona bakıyordu. Mutfaktan getirdikleri bir sandalyeye oturan Pete, biraz gergin görünüyordu.

Kay'ın sevimli yüzü endişesizdi; Fabian'ın ruh haline görmezden gelmişti Kay. Natasha yetişip odaya girdiğinde, yüzünde aynı anlaşılmaz, açık tebessümle oturuyordu. Pete'in huzursuzluğu ortadaydı; ama Kay, Natasha gelene kadar gözlerini Fabian'a dikip oturmuştu.

Fabian konuşmaya başlamadan önce biraz durdu.

"Öğleden sonrayı o kahrolası domuzlarla geçirdim. Bütün gün defalarca aynı şeyi sordular. '*Bize Saul için neler söyleyebilirsin?*' Sersem heriflere binlerce kez söyledim, bir *bok* bildiğim yok diye."

Natasha yatağa bağdaş kurup oturmuştu.

"Hala babasını Saul'ün öldürdüğünü mü sanıyorlar?"

"Ah, Tash, canım, hayır, hayır, mesele bu değil artık, bu ufak iş, bu sorunların en hafifi." Çantasından hırpalanmış bir gazete çıkarıp salladı. Haber parmak izleriyle iyice kirlenmiş, mürekkebi dağılmıştı. "Buradan pek bir şey anlayamazsınız," dedi onlar gözleriyle okumaya çalışırken. "Yalnızca kuru bir hikâye bu. Size aslını anlatayım ben.

"Saul gitmiş. Kaçmış."

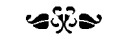
Fabian, Kay ve Natasha'nın şaşkın yüzlerine bakıp zoraki güldü. Önce davranıp bağırışlarını engelledi.

"Bekleyin, dahası var. Saul'ün babasının evinde iki polis öldürülmüş, feci parçalanmışlar. Öyle görünüyor ki... onlara göre Saul yapmış bunu. Onu bulmak için kuduruyorlar. Hepinize gelecekler, yakında sizin sıranız. Bütün o aptalca sorularıyla birlikte."

Kimse ağzını açmadı.

Hydro'nun melodileri dolduruyordu odayı.

10. BÖLÜM

Kral Fare gitmişti.

Saul uzun uzun düşündü. Gerçeküstü ve doğaüstü olana doyduğunu hissetti.

Kral Fare'nin tahtının arkasına sinmiş, Londra çevresindeki epik yolculuğun ardından, bitkin ve bıkkın bir halde yere uzanmıştı. O gece uykuya bir dalıp bir çıkmış, uyandığında da Kral Fare çoktan gitmişti.

Kalktı, odada dolaştı. Damlaların ve uzaktan gelen homurtuların sesini dinledi.

Kral Fare pis bir kâğıda bir şeyler yazıp tahtına iliştirmişti.

HEMEN DÖNÜYORUM, diyordu. BİR YERE AYRILMA.

Tek başınayken, gerçekdışı hissetti kendisini.

Kral Fare'den bağımsız var olduğuna, Kral Fare'yi imgeleminde yaratmadığına ya da kendisinin onun imgeleminin bir ürünü olmadığına inanmak zor geliyordu. Yüreğinde korkunun ilk kımıltılarını hissetmeye başladı.

Tek başınayken, birden Kral Fare'nin kaçamaklı yanıtlarından bıktığını fark etti. *Fare Avcısı da neydi?* Öğrenmek istiyordu. Kral Fare'yse söylemek istemiyordu. Şehrin bir ucundan öteki ucuna kadar yaptıkları koşunun çoğunda suskunluklarını korumuşlardı. Kral Fare yanındayken, ona boyun eğip suç ortaklığını kabullenmişti; içindeki farenin uyanışını dinlemekle meşguldü.

Ama yalnızken, uzun zamandır babasının ölümünü düşünmediğinin ayrımına vardı. Matemini ihmal ettiğini anladı. Babası-

nın ölümü işin can alıcı noktasıydı. Onu anlarsa, kendisini neyin öldürmek istediğini, farelerin krallarına neden boyun eğmediklerini de anlayacaktı.

Kral Fare yanındayken, Saul yeni bir şehir görmüştü. Londra'nın haritası yırtılıp Kral Fare'nin ölçütüne göre yeniden çizilmişti. Tek başınayken, şehrin artık var olmadığından korkmaya başladı.

BİR YERE AYRILMA ha, diye düşündü. Hadi oradan.

Odadan tırmanarak çıkıp lağım borularına daldı.

Rüzgâr tünellerde uğulduyordu. Hiç kıpırdamadan durup dinledi. Kral Fare'nin sesini duyamadı. Gizli geçidin kapısını yerine yerleştirip sessizce ilerledi.

Taht odasına giden ve odadan çıkan yolları gizleyen sol taraftaki tüneli arkasında bıraktığında, Kral Fare'nin keskin idrar kokusu da dağılmıştı. Tünelin dışında üç fare, ona bakarak, tedirgin tedirgin dolaşıyorlardı. Korkmuyordu, ama kararsızdı. Durup onları izledi.

Bir tanesi öne doğru koşup şaşırtıcı biçimde insana benzeyen bir hareketle başını salladı.

Saul dehşet içinde dönüp lağım borularında yürümeye başladı. Tek başınayken, kanalizasyon Kral Fare'nin ona gösterdiğinden çok farklıydı, ama Saul korkmuyordu. Kokuların birbirine eklendiği bir alandan geçerken bu idrar kokuları ona ne öyküler anlatıyordu. Buraya işeyen fare çabuk öfkelenen ve saldırgan biriydi; şuraya işeyen bir tıfıl; buradaki ise çok yemişti ve en sevdiği yemek de tavuktu.

Saul tepesindeki şehri hissedebiliyordu. Hatların ve yönlerin onu çektiğini hissediyordu. Bu toprak falının çağrısını izlemeye başladı.

Arkasından bir patırtı koptu. Döndü, gri loşlukta onu izleyen üç fare gördü. Durup onlara baktı. İki metre kadar ötesinde durmuş, gözlerini ondan ayırmadan kıpırdanıp duruyorlardı. Derken tünele uzanan bir borudan iki fare daha atlayıp arkadaşlarına katıldılar.

Saul biraz geriye çekildi; fareler de, aradaki mesafeyi koruyarak, onu izlediler. Bir tanesi yüksek sesle ciyakladı, ardından diğerleri de ona katılınca civardaki tünellere kadar yayılan uyumsuz bir kakofoni oluştu. Dört bir yandan bir sürü küçük ayak ona doğru koşmaya başladı. Ciyaklamalar Saul'ün kafasında yankılanıyordu.

Yan kanallardan ve karanlıklardan çıkan bir sürü fareyle dolmaya başlamıştı çevresi. İkişerli, üçerli ya da onlu gruplar halinde geliyorlardı. Onlardan korkmuyordu, ama sayıları şaşırtıcıydı. Onu çevreleyen bu yüzlerce gözü aydınlatacak bir ışık yoktu; karanlığın içinde küçük siyah kara lekeler halinde bekleşen, etrafını çeviren tüneli dolduran, bu kıpır kıpır kıpırdayan kitleye odaklanmıştı.

Ciyaklamalar sürüyordu. Kafası bu sesle uğulduyordu.

Birdenbire, ürpertisinin arasında bir heyecan duydu. Bu duygu kafasını karıştırmıştı; ona yabancı gelen ve hiç de buraya ait olmayan bir duyguydu. Derken bunun kendi heyecanı değil, farelerin heyecanı olduğunu, onların cırlak haberleşmesini ve onların hissettiklerini anlayabildiğini fark etti.

Başkalarının duygularına gömülmüştü.

Ürpererek döndü. Önünde ve arkasında duranları ayırt edebilmek olanaksızdı. Farelerin küçük gözleri ve bedenleriyle doluydu her taraf. Sesleri ürkek, okşayıcı ve yalvarıcıydı.

Saul, panik içinde, sesin baskısından kaçmaya başladı. Dönüp altındaki bu kitlenin üzerinden atladı. Birbirlerinden ayrılmaya başlamışlardı ve Saul'ün ayakları, önünden kaçışan kuyrukların arasından görünen tünelin tabanına basıyordu. Sesler birdenbire ağlamaklı oldu. Arkasından geliyorlardı.

Saul tünellerden koşuyor, fareler de onun arkasından aceleyle yetişmeye çalışıyorlardı. Önünde duvara monte edilmiş bir merdiven gördü. Atlayıp tutundu. Fareler en alttaki basamağı tırmalayıp sıçramaya çalıştılar. Saul, aşağıya onların gizemli yüzlerine bakarken, içinde büyük bir rahatlama duydu.

Tırmanıp metal kapağı açtı ve aralıktan dışarıyı gözledi. Çıkış

otlarla çevriliydi. Dışarı tırmanarak gölgeli çalılıkların arasında bir açıklığa çıktı. Terk edilmiş bir parktaydı. Trafiğin uzaktan gelen uğultusunu daha yakından gelen kuş sesleri bastırıyordu. Önünde su gördü, üzerinde adalar olan kıvrık bir göl.

Görüş alanında ağaçlar vardı. Bu ağaçlı sınırların ötesinde bir karaltı, tepesinde bir hilal olan kocaman yaldızlı bir kubbe gördü. Sokak lambalarının süslediği Londra Merkez Camii. Güneyde Telekom Kulesi'nin ince uzun binasını fark etti. Regent's Park'taydı.

Gölün çevresinden dolaşıp çalıların ve parmaklıkların arasından sessizce sürünerek geçti.

Karanlık Şehre adım attı.

Güneye, Baker Caddesi'ne yürüdü. Arabalar geçerken, ışıkları binaların yüzünü yalıyordu. Ona doğru gelen eski bir kamyonetin farları onu bir an yakaladı, sonra geçip gitti. Saul'ün kalbi, kamyonet gittikten sonra bile hızla çarpmaya devam etti.

Marylebone Sokağı'na döndü.

Her taraftan üzerine insanlar geliyordu. Onların da yanından geçip gideceklerini, yalnızca sokakta yürüyen insanlar olduğunu anlaması birkaç dakikasını aldı. Soluğunu verirken nefesi titriyordu. Ellerini cebine sokup batıya yöneldi.

Yanından geçen ilk kişi, spor bir ceket ile kot pantolon giymiş, pantolonunun içine soktuğu denim gömleği şiş karnının üzerinde gerilmiş biriydi. Bir an Saul'e takılan gözleri yeniden önüne çevrildi.

Bak bana! diye bağırdı Saul içinden. *Bir Fare'yim ben. Anlaşılıyor mu? Kokusunu alabiliyor musun?* Adam Saul'ün giysilerine sinmiş kokuyu almış olmalıydı, ama bir sarhoşun çişinden çok daha mı kötüydü bu koku? Adam, durup kendisini inceleyen Saul'e dönüp bakmadı. O da kendisine yaklaşan bir sonraki kişiye, kısa dar bir elbise giymiş genç bir Asyalı kadına baktı. Kadın sigarasını içerek yanından geçti. Bakmadı bile.

Saul güldü, başı dönüyordu. Arkasından gelen siyah derili kısa boylu adam, karşıdan şarkı söyleyerek gelen bazı yeniyetmeler,

derken gözlüklü uzun boylu bir adam, arkasından yetişip önce yürüyen, sonra koşturan takım elbiseli biri, hep yanından geçip gittiler.

Kimse ona aldırmıyordu.

İleride kesintili gece trafiği havaya kalkıyor, Edgrave Caddesi'ni kesiyordu. Kısa bir süreliğine tekrar yeryüzüne iniyor, sonra gerisin geri çıkıp yine havalanıyordu. Bu Batı Yolu'ydu, Londra'nın üzerinden akan yükseltilmiş geniş yol. Akıl almaz biçimde asılı duran tonlarca asfalttan oluşan yol, her tarafı şehirle çevrili Paddington ve Westbourne Koruluğu'nun üzerinde havada süzülüyordu. Batıda, Latimer Yolu üzerinde, karmaşık rampalar ve çıkışlar yumağı haline dönüşüyordu. Sonra kendini bu arapsaçından kurtarıp devam ediyor, sonunda Wormwood Scrubs Cezaevi'nin dışında yeniden toprağa iniyordu.

Saul Batı Yolu'na bakmayı sürdürdü. Yol, Natasha'nın yaşadığı Ladbroke Koruluğu İstasyonu'ndan da geçiyordu. Şehrin kuralları artık ilgilendirmiyordu onu. Batı Yolu'nun yayalara yasaklanması fareleri bağlamıyordu.

Tek tük geçen arabaların arasından eğilerek geçti ve hızla yolun ortasına geldi. İki yanından arabalar vınlayarak geçerken bariyer boyunca yukarı doğru koşmaya başladı.

Aşağıdan hardal renkli binalardan hafif bağırışlar geliyordu kulağına. Yanıp sönen kirli ışıklar onu yalayıp geçiyordu. Sürücüler ise fark etmiyorlardı onu. İki büklüm eğilmiş, soğuğa aldırmadan, kollarıyla bariyere asılıp ilerlemek için hız alan bir karaltıydı o. Bir çizgi romanın, hızlı ve abartılmış hareketlerle kaçmaya çalışan kötü kahramanı gibiydi.

Batı Yolu'nun çevresinde dört kocaman bina güdük parmaklar gibi yükseliyordu: Düzensiz ışıklı noktalarla beneklenmiş kahverengi kuleler. Trafiğin sesi ritmik, sürekli bir kreşendoydu; hiç azalmayan, suyu çekilmeyen bir nehir.

Bu geniş yolun merkezinde her şeyden dışlanmış olan Saul,

aşağısındaki caddeleri göremiyordu. Pencerelerden içeriye ya da Batı Yolu'nun kenarından başını uzatıp akşamın bu geç saatinde yürüyenlere bakamıyordu. Tanımadığı arabalar ve şehrin siluetiyle baş başaydı. Tüm şehir şişko kulelerin delik deşik ettiği bir silüete dönüşmüştü.

Solunda ise yüksekten geçen Hammersmith ve Şehir metro rayları, aralarında ancak bir iki metre mesafe olan Batı Yolu'nu gölgeliyordu. Homurdanarak bir tren geçti. Adrenalininin aniden yükselmesi ile Saul, yolu hızla geçip uzanarak trene asıldığını ve bir rodeocu gibi üzerine atladığını hayal etti; ama yine birden, apaçık bir korku duyarak bu atlayışı yapamayacağını, henüz yapamayacağını anladı ve tren Ladbroke Koruluğu'na doğru yol alırken, hiç kımıldamaksızın durup bekledi.

Solunda yukarıda Ladbroke Koruluğu İstasyonu'nu görene kadar trenin yolunu izledi. O kadar yakınındaydı ki bulunduğu yerden perona atlayabilirdi. Sağından gelen farlara baktı. Kendisini bir bohça gibi yola atıp şaşkın sürücülerin önünden rüzgârda sürüklenen eski bir ceket gibi yuvarlanarak geçti. Bariyere dayanıp dikildi ve bariyerin üzerinden eğildi.

İstasyonun hemen ötesinde, Ladbroke Koruluğu'nda portatif stereolardan hâlâ gelen müziğin ritmi nabız gibi atıyordu. Herkesten farklı görünmek için epey uğraşmış bazı gençler kapanmış bir Quasar binasının dışında, yapmacık bir ilgisizlikle binaya dayanmışlardı. Gelip geçenleri korkutmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Geç kapanan gıda marketlerinin sahipleri kapılarından uzanmış, birbirleriyle, müşterilerle, taksi şoförleriyle sohbete dalmışlardı. Sokaklar insan kaynamıyordu, ama boşalmış da değildi. Saul saklandığı yerden izliyordu.

Fark edilmeden bariyerin bu tarafına geçti ve eğilip caddelere baktı. Bu gözü karalık çok hoşuna gitmeye başlamıştı.

Karşıdaki, ancak bir-bir buçuk metre kadar mesafede duran yağmur borularına atlamak çocuk oyuncağı kadar kolay sayılırdı ve ses çıkarmadan yaptı bunu. İstasyon ile yükseltilmiş yol arasında kalan alçak çatının köşesine indi ve Batı Yolu'nun kocaman

gölgesinin içine kaydı. Küflenmiş saçakların üzerine tırmandı. *Üç gün önce*, diye düşündü yere atlarken, *hantaldım ve bir insandım. Şimdi ise*, dedi kendi kendisine, duvar yazılarıyla dolu karanlıktan çıkıp Ladbroke Koruluğu'na doğru giderken, *fareyim ve nasıl istersem öyle hareket edebiliyorum. Çok çabuk ilerledim.*

Kendisini saklamak için hiç çaba göstermedi; hatta biraz kasılarak yürüyordu. Kaldırımı dolduran gençler şöyle bir baktılar ve geçmesine ses çıkarmadılar, ama arkasından bakıp burunlarını buruşturdular. Bir sürü konuşmanın, Arapça, Portekizce, değişik vurgulu İngilizcenin içinden yürüyüp geçti.

Bassett Sokağı'na dönüp Natasha'nın evine doğru yürümeye başladı. Işıkları sönüktü. Küfretti. Dönüp pencerenin tam karşısındaki bir ağaca yöneldi. Dayanıp kollarını birleştirdi; onu uyandırsa mı acaba diye düşünmeye başladı.

Saul olmayacak hayaller kurmuyordu. Asla geri dönemezdi; bir fareydi artık. Bu dünyaya dönüşün bir yolu yoktu. Ama bir zamanlar orada yaşamış ve arkadaşlarını özlemişti.

Durup karar vermeye çalışırken, karşıdan omuzlarını sarkıtmış birinin geldiğini gördü. Ani bir heyecanla bu yürüyüşü tanıdı. Adam Natasha'nın evine yaklaşırken yavaşlayınca, Saul çukurlaştırılmış avuçlarını ağzının iki kıyısına yerleştirip boru yaparak arasından fısıltıyla seslendi: "Kay."

Kay sıçradı; dönüp şaşkınlıkla etrafına baktı. Saul yine fısıldadı. Kay bir an dosdoğru ona baktıktan sonra gülünç bir tedirginlik içinde gözleriyle çevreyi taradı.

Saul ağacın altından çıktı.

"Aman tanrım, Saul, kalbim duracaktı neredeyse!" dedi Kay rahatlayarak. "O ağacın altında hiç görünmüyordun, sesin de bir garip geldi..." Saul birden durup kafasını salladı ve elleriyle yüzünü kapattı.

"Bak şu işe ya!" dedi deli gibi etrafına bakınarak. "N'oldu? Nassın sen? Daha yeni duydum olanları, tanrım! Neler oldu?"

Saul yaklaştı ve omuzlarına vurup elini sıktı.

"İşin aslı, Kay, söylesem inanmazsın. Seni kandırmaya çalıştığım yok, ama inan... ben kendim bile tam anlamış değilim."

Kay'ın yüzü buruştu.

"Bu koku ne be? Senden mi geliyor? Gücenme ama..."

"Ben biliyorsun... saklanıyordum."

"Nerede? Lağım borularında mı yoksa?" Saul bir şey söylemeyince Kay'ın gözleri büyüdü. "Yok artık? *Deme*? Ben *dalga geçiyordum*..." Saul onun lafını kesti.

"Ya, öyle işte, hücreden kaçtığımı duydun mu? Saklanmak zorundaydım, ne yapayım? Polis babamı benim öldürdüğümü sanıyor."

Kay bir süre öylece baktı.

Saul donakaldı. "Hayır, tabii ki öldürmedim. Gözünü seveyim, bunu bana mı soruyorsun?"

Bütün bu kaçıp kovalamaca, suç ve tutuklanma hikâyesi onu huzursuz ediyordu ve Kay'ı da çekerek gerisin geriye yine ağacın altına gitti.

"Peki, ne yapacaksın?" diye sordu Kay.

"Şey..." Saul açık seçik bir şey söyleyemedi. "Yapmadığımı kanıtlayacak bir şey bulmalıyım." Artık geri dönemeyeceğini açıklayamadı.

"Ya o iki polis?" Saul boş boş baktı Kay'ın yüzüne. "Senin dairende ölenler."

Saul gitgide artan bir dehşetle bakakaldı.

"Bilmiyor muydun?"

"Ne olmuş, anlatsana?" Saul yakasını silkeledi. Kay burnunu kırıştırıp geriye çekildi.

"Bilmiyorum, bilmiyorum. Fabian elinde bir gazeteyi sallayarak Tash'a geldi. Polis bütün gün sorgulamış onu, senin daireni gözleyen iki polisin dövülerek öldürüldüğünü söylemişler. Seni sorumlu tutuyorlarmış bundan."

Kay 'ın kötü bir niyeti yoktu. Saul'ün bu cinayetten haberi olmadığını görebiliyordu. Duyduğu yalnızca endişe idi, kuşku değil.

"Sen... biliyor musun... kim..." diye devam etti.

"Hayır, ama galiba bilen birini tanıyorum. *Kahretsin*!" Ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Kahretsin, çıldırmışlardır şimdi beni bulmak için!"

Bana anlatacaktır o, diye düşündü, öfkesini yatıştırıp. Huysuzlanıp susmak yok artık. Kral Fare'yi bulduğumda bana bunu kimin yaptığını ve neden yaptığını anlatmak zorunda; artık oyalanmak istemiyorum.

Yeniden Kay'a döndü.

"Ne oldu? Sen neden buradasın?"

Kay yolun ilerisini işaret etti.

"Tash ve Fabe ile birlikte bir bardaydık. Tash şarkı seçerken onunla birlikte çalışan o kaçık herif de vardı. Aslında barın kapalı olması gerekiyordu ama... neyse... biz de hep senden söz ediyorduk." Hafifçe sırıttı. "Çantamı Tash'te bıraktığımı fark ettim, bana anahtarları verdi. Hemen döneceğim. Sen de gelsene?" Saul duraksadı, Kay ısrar etmeye başladı. "Haydi gel ya, herkes meraktan hasta oldu. Fabe felaket durumda."

Saul, Fabian'ı düşündü ve bir özlem duygusuyla doldu yüreği. Dostlukları akıl almaz biçimde uzakta kalmış gibi geliyordu ona. Bara gitmek istiyordu, ama çok da korkuyordu. Onları görmeyi çok istiyor olsa da, artık o insanlarla arasında ortak bir şey kalmamıştı; onları özlüyordu. Onlara ne diyebilirdi? Ne söyleyebilirdi? Bir de polis... Onları sorguya çekmeye başlamışlardı bile. Bu son cinayetten sonra, arkadaşlarını suç ortağı yapma riskini göze alabilir miydi?

"Yok... gelemem, Kay. Aranıyorum ben. Barlarda falan dolaşamam, kaçınam gerekiyor. Ama... onlara hepsini çok özlediğimi ve mutlaka görmeye çalışacağımı söyler misin? Bir de... benden bir süre haber alamazlarsa, merak etmesinler... Bazı şeyleri çözmem gerekiyor. Tamam mı? Bunu onlara söyler misin ?"

"Gelmeyeceğinden emin misin?"

Saul başını salladı.

Kay ses çıkarmadan kabullendi bunu. "Öyleyse... en azından neler olduğunu söyle bana. Nasıl çıktın karakoldan?"

Saul güldü.

"Küçük bir hücreydi... ve... şimdi açıklayamam. Çok üzgünüm."

"Kendine nasıl bakıyorsun?"

"Kay... söyleyemem, tamam mı? Lütfen sorma. Açıklayamam."

"Ama sen iyisin, değil mi?" Kay endişeleniyordu. "Çok iyi görünmüyorsun. Sesin de... bir garip, sonra bu koku... sanki..."

"*Biliyorum,* ama şimdi konuşamam. Kendime bakıyorum, inan bana. Gitmem lazım, canım. Kusura bakma. Hepsine sevgilerimi söyle." Hafifçe Kay'ın omzuna dokundu ve karanlığa doğru yürüdü; dönüp el salladı.

Kay ağacın altında duruyordu; o da elini salladı. Gölgelik alandan çıkıp evlerin ön duvarlarının ötesindeki başka karanlıklara dalan Saul'ü gözleriyle izledi.

"Kendine iyi bak, dostum," diye bağırdı arkasından.

Saul gözden kaybolmuştu.

Kay bir süre ağacın altında bekledi, sonra yavaş yavaş Natasha'nın ön kapısına yürüyüp içeri girdi. Kafası karmakarışık olmuştu. Saul'de bir tuhaflık vardı, ama ne olduğunu çözememişti. Adam sanki bir Ninja olmuştu. Neydi öyle üç beş adım gidip birden görünmez olması? Ya sesi? Kısık ve aynı anda *çok yakın*!

Bu Kay'ı tedirgin edip biraz da korkutmuştu. Saul'ün ölü polislerle ilgili bir şey bilmediği açıktı, ama Kay onun bilmeden bir şeylere karışıp karışmadığını merak etmeye başladı. Bu akşam onda sanki biraz psikopat bir hal vardı: Bakışları kararmış, sesi ve davranışları tedirgin; sonra bir de o koku! Domuz ahırında falan yaşıyor olmalıydı. Gerçekten de kanalizasyonlarda mı dolaşıyordu? Nasıl girerdi ki insan oralara?

Arkadaşı için korkuyordu.

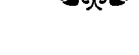
Çantasını karanlık oturma odasında buldu, evden çıkıp kapıyı

kilitledi. Ötekilere bu karşılaşmadan söz etmek için sabırsızlanıyordu. En azından Saul... hiç olmazsa hayattaydı, iyi olmasa da.

Sokağa çıkıp sola döndüğünde hâlâ hiçbir şey anlamadan kafasını sallıyordu. Arkasındaki karanlıktan hızla bir şey fırladı. Kay bir şey duymadı. Metal havada döndü; uzun ve sert bir şey kafasının arkasını parçaladı. Öne doğru düşerken ağzından bir inleme sesi çıktı ve bir an ağır bir yük, bir ceset gibi öylece kalakaldıktan sonra kaldırıma düştü.

Fışkıran kanlar çantasının üzerine akmaya başladı; oradan içine sızıp Ray Keith ve Omni Trio plaklarının kapaklarını kirletti.

11. BÖLÜM

Saul, Batı Yolu'nun kalın ayaklarını gördü.

Büyük karanlık anayolun kenarını izleyerek, yavaş yavaş batıya doğru yürümeye başladı. Nereden döneceğini bilmiyordu. Yere bakıp bir kanalizasyon girişi aramaya başladı. Belki de karanlıklar dünyasına çekilip Kral Fare'yi aramalıydı. Kanalizasyon borularından geçip taht odasını bulabileceğinden emin değildi. Yeniden farelerle karşılaşmak da istemiyordu. Yalvarışları onu huzursuz etmişti. Ondan bir şey istiyorlardı.

Geç kalmış birkaç kişi geçti yanından. Durup oturmak ve biraz düşünmek, yemek yemek istiyordu. Yorgun değildi. Aklına evinde ölen polisler geldi ve yüzünü buruşturdu.

Ayakları onu Batı Yolu'nun havada asılı duran karmakarışık beton kavşağına, sanki düşecekmiş gibi tepede asılı duran bu geniş virajlar karmaşasına doğru çekiyordu. Bu asfalt ve çelik yumağının altına belediye basketbol ve futbol alanları yapmış, bir tırmanma duvarı ve barfiks demirleri koymuştu. Gün boyunca burası çevrelerini kuşatan, bütün görkemiyle gökyüzünü kapatıp doğrudan gelen ışığı kesen bu yüksek beton yapının hiç farkında olmayan gençlerin sesleriyle doluyordu.

Saul sahaların arasındaki karanlığa daldı. Batı Yolu'nun tam altında durup yukarı baktı. Tepedeki trafiğin sesi çok uzaktan geliyordu.

Futbol sahasında, tel çitlerin arasındaki geçitlerde amaçsızca dolaşmaya başladı. Yolun altında rüzgâr kesilmişti. Durup bu korunaklı bölümün kenarlarına vuran uğultusunu dinledi.

Bir ses daha vardı.

Direklerin arasında sessizce yankılanan hızlı ve hafif bir koşuşturma sesi.

Saul döndü; bir şey onun çevresini sararken hızla başını hareket ettirdi. Geriledi. Korkuya kapılmıştı. *Fare Avcısı*! diye düşündü ve sokak lambalarının solgun ışığına doğru koşmaya başladı.

Topuklarının üzerinde döndü, çaresizlik içinde bir çıkış yolu arıyordu. Gözünün önünden bir şey geçti; tepesindeki gölgelerden, Batı Yolu'nun altındaki oyuklardan inen siyah bir beden. Saul'ün çevresinde şöyle bir döndü, gözleriyle izleyemeyeceği kadar hızlı hareket ediyordu; yer çekimi kanunlarına meydan okuyor, havada her yönde hareket edebiliyordu. Saul dönüp kaçmaya başladığında soluk soluğaydı.

Nereden çıktığı belli olmayan bir şey başının üzerine geldi; yaşayan bütün jimnastikçi ve sirk göstericilerini gölgede bırakan bir zarafet ve hızla kusursuz bir parabol çizerek tepesinde uçmaya başladı. O karanlık kitle yerküre çevresinde uçuşunu yapmış ve dinlenmek için onun elli metre kadar ilerisine inmişti. Çömelmiş karaltı doğruldu; kutudan fırlayan yaylı kuklalar gibi kollarını ve bacaklarını açtı.

Uzun boylu, şişman bir adam, sanki kucaklanmayı bekliyormuş gibi kolları ve bacakları iki yanda, sallanarak duruyordu.

Saul geriledi, birden geri dönüp geldiği karanlıklara doğru koşmaya başladı. Saklanmayı, fare olmayı hatırlamaya çalıştı, ama korku yüzünden bütün becerileri felce uğramıştı.

Bir tenis kortunun arkasına çömelirken filenin üzerinden hızla kayan bu karaltı yine kollarını açmış halde karşısında duruyordu. Yukarıdan bir yerden sarkan bir ip gerisin geri çekildi ve yerine dönerken Saul'e sürtündü.

Yönünü değiştirip bir tırmanma panelinin arkasında kayboldu. Bir tıslama sesi duydu. Saul koşarken soluyor, fare gücü şimdiye kadar hiç ulaşmadığı bir hızla hareket etmeye zorluyordu onu. Korkudan derisi karıncalanmaya başladı. İleride yaprakları

dökülmüş ağaçlar gördü. İki tel çit arasında bir aralık, o aralığın gerisinde bir sitenin bahçesi vardı.

Oraya doğru hızlanıp ses çıkarmamaya çalışarak, aralık boyunca koşmaya başladı, ama tam o sırada bir şey bacağından yakaladı onu ve Saul düşen bir ağaç gibi betona doğru uçtu. Tam yere çarpmak üzereyken bir şey tutup onu çekti ve bir an Saul havada asılı kaldı. Yolunun üzerinde her iki tarafta zincir halkalara geçirilmiş ince ipler geriliydi. Bir tanesi ayağına takılmış, bir başkası göğsünden yakalamıştı. Çılgınca küfürler savurup bir şekilde bileğine dolanmış ipi çekiştirerek ayakta durmaya çalıştı. İleriye gitmek istedi, önünde incecik karaltılar fark etti: Yolunu sarmış bir sürü ip daha. Nasıl olmuş da bunları daha önce görmemişti?

Üstlerinden atlamaya çalıştı, ama ipler kafasını karıştırdı; bazıları çok gevşek bağlanmıştı ve elinden kurtulup bedenine sarılıyordu, bazıları ise öyle gergin bağlanmıştı ki onu geriye fırlatırken bir bas teli gibi titriyorlardı. Kedi merdivenine dolanıp yeniden düştü. Kımıldayamıyordu. Kırk beş derecelik bir açı yaparak, baş aşağı, yerden bir metre yukarıda asılı kaldı.

Arkasından gelen ayak seslerini duydu. Çılgınca çabalayıp iplerden kurtulmaya çalışırken başını uzattı. Yüzünü geldiği yöne çevirmek, sırtını ulaşmaya çalıştığı sık çalılıklara vermek için iplerden yapılma tuzağının içinde topaç gibi döndü.

Adam küçük geçidin girişinde duruyordu.

Uzaktaki lambaların ışığı zor da olsa ona kadar ulaşıp yüzünü hafifçe aydınlatıyordu. Uzun bacaklarına geçirdiği siyah bir şorttan başka bir şey yoktu üzerinde. Soğuktan etkilenmişe benzemiyordu. Çok koyu tenliydi ve kocaman göbeği kemerinin üzerinden taşıyordu, ama kol ve bacakları gülünç ölçüde ince ve uzundu. En küçük hareketiyle sert kasları ortaya çıkıyordu. Karnı şişmiş bir küreye benziyordu, ama bir balon gibi gergindi. Saul'e doğru yavaşça yürürken, göbeği hiç titreşmemişti. Saul adamın sol omzuna dolanmış bir kangal kalın, pis ve beyaz ip gördü.

"Bana sorun çıkarma, lan, yoksa seni marizlerim."

Sesi kulak tırmalayıcı ve sertti; Karayip vurgusu belirgindi. Kral Fare'nin sesi gibi, bu da sanki kulağının dibinde konuşan birinin sesi gibiydi.

Adam küçük ani hareketlerle ilerliyordu. Hızla birkaç adım attı, sonra durup Saul'ü inceledi, yeniden yaklaştı. Yaklaşırken de omzundaki ipi çözüyordu.

Saul, kendisini saran iplerden kurtulmak için çılgınlar gibi çırpınmaya başladı, ama ipleri daha da germekten başka bir işe yaramadı bu. Acı acı bağırmaya başladı.

Adam tam tepesindeydi ve şiddetli bir tokat atıp Saul'ü anında susturdu. Saul'ün başı beşik gibi sallandı. Sersemledi, yüzü zonkluyordu.

"*Çeneni* kapat diyorum sana, lan!" Adam hafifçe dişlerine dokundu. Saul'ün başı öne fırladı ve hızla gözlerini kırpıştırdı. Adam üzerine eğilmişti. Saul gerçekten korkuyordu. Ellerini kaldırıp geldiğinden emin olduğu saldırıya karşı koymak için iplerin arasından geçirmeye çalıştı. Bağlarını zorlayıp yeniden bağırmak için ağzını açtı. Adam bir yılan gibi çabucak uzanıp parmaklarını Saul'ün ağzına soktu. Saul ısırmaya çalıştı, ama adam parmaklarını gerip insanüstü bir güçle zorlayarak Saul'ün ağzını açtı. Boşta kalan eliyle omzundaki ipi yakaladı. Bir iki kez Saul'ün başına doladı ve ağzına bir tıkaç gibi soktu.

Kendi kendine bozuk bir şiveyle mırıldanmaya başladı.

Konuşurken, ipi sımsıkı çekip büyük bir ustalıkla Saul'ün başına, yüzünün alt kısmını kapatacak şekilde doladı. Saul bu maskenin ardında çıldırmış, bir kedi gibi miyavlıyor, gözleri ha bire iki tarafa gidip geliyordu.

Adam Saul'ün kollarını çekip ipi kollarına doladı ve sırtında birleştirerek sımsıkı bağladı. Onu çekip dar geçitten çıkardı. Saul sendeledi ve koşmaya başladı, ama ayakları birden geri çekildi ve Saul yere düştü. Onu bağlayan ipin sonuna gelmişti. Betonun üzerinde geriye kaymaya başladı. Adam ipi sararak çekiyordu onu.

Ayaklarının üzerinde doğruldu; yüzünü avcısına çevirdi. Ağzı tıkalı, hızlı hızlı burnundan soluk alıyor, sümükleri iplerin üzeri-

ne akıyordu. Simsiyah gözler, korkudan ıslanmış olan kendi gözlerine bakıyordu.

"Farenin yanına gidiyoruz birlikte. Kötü büyücü yine ortalıklardaymış."

İpi bir kovboy gibi Saul'ün başının üzerinde döndürdü. Halkalar aşağı kayıp Saul'ün bedenine dolandı. Adam Saul'ü olduğu yerde kıskıvrak bağladı; gevşek kalan yerlerin sıkışarak onu bir giysi gibi sarması için ipleri iyice gerdi. Eğildi, eski beyaz urgan Saul'ün bedenini bir kefen gibi sarana kadar ipi bacaklarına doladı. Saul yalnızca gözlerini oynatabiliyordu. Etini kesen bu engellere karşı kalbi kan akışını sağlamaya çalışırken, kollarında ve bacaklarında nabız atışları duyuyordu.

Adam ipi dişlerinin arasına aldı; uçlarını Saul'ün ayaklarının arasından geçirip birbirine bağladı. Ayağa kalkıp baktı ve başını salladı.

"Artık zırvalayıp baarmak yok, annadın mı?"

Saul öne doğru bir harekette bulundu ama adam onu yakalayıp Saul'ü dehşete düşüren ani bir hareketle havada çevirip sırtına attı. Tıpkı Kral Fare'nin yaptığı gibi hiç zorlanmadan. Kendisini bir tüy gibi hissetti. Adam omzundan biraz daha ip alıp tutsağına birkaç kere daha dolayıp onu sıkıca bağladı. Saul bu geniş düz kasların üzerinde çaresizdi; gözleri arkaya çevrilmişti. Sımsıkı bağlı bacakları ikiye kıvrıktı. Saul adamın omuzlarından ve belinden aşağı sarkmış haldeydi. İp, avcısının etini kesiyordu; ama bu, göründüğü kadarıyla adama acı vermiyordu. Onu kaçıran kişi hızla karanlığa doğru yol alırken, Saul bu korkunç ve onur kırıcı durumda zıplayıp duruyordu.

Adam Batı Yolu'nun altındaki yeraltı dünyasından şimşek hızıyla geçti; karmaşık ve kararsız bir rotası vardı. Saul gizli kalmış arka sokaklardan geçtiklerini görebiliyordu. Altındaki adamın yalpalamasıyla Saul etrafını çeviren karanlık ufkun alçaldığını fark etti. Havadaydılar. Gözlerini koca koca açıp kısık bir çığlık attı. İplerin ardında kalan çenesinden tükürük sızıyordu.

Bir süre havada gittiler, durup geriye savruldular, sonra olduk-

ları yerde döndüler; yerden üç metre yukarıda bir sarkaç gibiydiler. Bir ipe tutunmuş havada asılı durduklarını fark etti Saul. Adam tırmanmaya başladı.

Kolay hareket ediyor, sırtının kavisinden anlaşıldığı kadarıyla hem ellerini hem ayaklarını kullanıyordu. Hiç telaşsız tırmanmaktaydı. Spor sahası gözden kayboldu, iki tarafa sallandıkça, Batı Londra'nın görüntüsü de Saul'ün görüş alanına girip çıkıyordu. Trafiğin gürültüsü de daha yakından gelmeye başladı.

İpin tepesine ulaştılar. Saul yüzünü otoyoldan çevirmiş, kötü aydınlatılmış yan sokaklara bakıyordu. Adam bariyere tutunup Batı Yolu'nun kenarı boyunca koşmaya başladı. Saul'ün midesi korkudan zonkluyordu. Ayaklarının altında hiçbir şey yoktu. Dönemecin altındaki caddelerin biraz daha yaklaştığını gördü ve sönük bir ışık dikkatini çekti, bir evin çatısından geçip hızla yaklaşan bir çizgi.

Evin tam karşısındaydılar şimdi, gözü yine bu ince ışıklı çizgiye takıldı. Yakınındaydı, kıvrılarak ona yaklaşıyordu.

Birdenbire düşmeye başladı.

Ama yer ona doğru hızla yaklaşmayı bıraktı, o da havada sallanmaya başladı. Yüzü yere dönüktü. Batı Yolu bir iki metre yukarısında ve arkasındaydı. Gördüğü ışık çizgisi, bir ucu çatıya öteki ucu ise tepedeki büyük yolun parmaklıklarına bağlı bir başka ipti. Adam şimdi de baş aşağı inmeye başladı. Önce bir eliyle sonra öteki eliyle ipi tuta tuta, çatıların karmaşık karanlığına doğru hızla kayarken sinir bozucu bir şekilde sarsıla sarsıla ilerliyordu.

Saul ipin sağlam olması için dua etti.

Derken kendilerini aşağıda buldular. Saul bir tarafa savruldu. Bir kopma sesi duydu ve adam yeniden döndüğünde, onun arkalarındaki ipi kopardığını, geliş yollarının izini ortadan kaldırdığını gördü.

Evlerin çatıları üzerinde koşmaya başladılar, Londra'da yeni bir yarış başlıyordu. Adam engellerin çevresinden dolanıyor, çatı taşlarının üzerinden Kral Fare'den bile daha hızlı seğirtiyordu.

Altlarındaki sokaklar birer birer geride kalıyordu. Arkalarında kalan yekpare Batı Yolu küçülmeye başladı.

Adam öne fırlayıp yollarını kapatan bir sokağın üzerinden tehlikeli bir şekilde sıçradı. Saul dehşetle binaların arasında yatay olarak gerilmiş bir ipin üzerinde olduklarını fark etti, ancak bu kez *onun üzerinde* yürüyorlardı, Saul'ün koşabileceğinden daha hızlı yürüyen bir ip cambazı gibi.

Adamın hızı ve göğsünde baskı yapan ipler yüzünden havayla boğuşuyordu. Altlarında, ara sokakların birinde Saul tedirgin tedirgin yürüyen bir adam gördü; tepesindeki çılgın cambazlığın farkında değildi.

Kara adam ipi bırakıp atladı, karşıdaki çatıya indi, arkasındaki ipi kopardı.

Bu şekilde, önceden döşenmiş iplerden oluşan bir ağda zikzaklar çizerek, çılgınca bir süratle caddelerin üzerinden geçtiler. Çayırlardan geçip binaların arasına daldılar, düz çatılardan atlayıp çılgınca bir hızla tuğla duvarlardan aşağı kaydılar. Saul korkudan kaskatı kesilmiş, adamın ne yaptığını görecek hali kalmamıştı.

Bir çalı kümesinden aşağı inip demiryoluna çıktılar ve tahta vagonlar boyunca koştular. Saul arkalarında kıvrılarak uzaklaşan rayları izledi.

Yollarına yine bir engel çıktı ve adam demiryoluyla, demiryolunun yanından geçen kanalın üzerindeki köprünün kenarına tırmandı. Alçak, eski püskü binalar ve bir kenara atılmış gibi duran çatal kaldırıcılardan oluşan bir sanayi bölgesini geçtiler. Evlerin tepelerindeki bu tehlikeli yolculuk Saul'ü hipnotize etmişti. Kim olduğunu bilmediği biri tarafından yakalanmıştı ve başına neler geleceğini de bilmiyordu.

Şehrin gürültüsü garip şekilde uzaklarda kaldı. Ezilip dümdüz edilmiş bir sürü arabanın, üst üste kat kat yığılmış eski Volvo, Ford ve Saab'ların jeolojik şekiller oluşturduğu bir hurdalığa girdiler. Arabalar çevrelerini kuşatmış, geçebilmeleri için ancak çok dar geçitler kalmıştı.

Aralardan dolanarak yürüdüler.

Adam birden durdu ve Saul bir başkasının sesini duydu: Anlamadığı bir Avrupa vurgusu taşıyan, tuhaf, kibirli, melodik bir ses.

"Buldun onu demek."

"Buldum ya. Küçük yaramazı güneyde yakaladım, çok uzak değil yani."

Başka konuşma olmadı. Saul onu adama bağlayan iplerin gevşetildiğini fark etti; bir külçe gibi toprağa yığıldı.Hâlâ kendi bağları ile kundaklıydı. Adam onu kucağına alıp bir gelin gibi taşıdı.

Saul bir an yeni gelen adamı görebildi: İnce ve soluk yüzlü, kırmızı saçlı, kartal burunlu ve kocaman gözleri olan biriydi. Saul hedefine doğru taşınıyordu; dört metre boyunda, bir gemiyi andıran ve tepesinde kepçeye benzeyen heyula gibi sarı bir şeyin sallandığı koskocaman bir konteynır.

Gözleri deli gibi bir oraya bir buraya kaymaya başladı; etrafında dümdüz edilmiş arabaları görmüştü ve bunun bir araba parçalayıcısı olduğu, karanlık konteynırın kapağının içine ne girerse konteynırın onu bastırıp sıkıştıracağı ve bir çiçek gibi ezerek iki boyutlu bir hale dönüştüreceği düşüncesindeydi. Adam onu acımasızca o konteynıra doğru taşırken, Saul'ün gözleri korkuyla kocaman kocaman açılmıştı ve çırpınmaya, ağzındaki tıkaca rağmen bağırmaya başladı.

Adamın kollarında çaresizce debelendi; kıskacından kurtulmaya çalıştı ama adam onu sımsıkı tutmuştu ve tiksintiyle dişlerini emdi. Saul çıldırmış gibi homurdanarak ne kadar karşı koysa ve solucan gibi kıvrılsa da adam yürüyüşünü hiç bozmadı. Saul'ü omzundan sarkıttı; o arada Saul bir an arkadaki kırmızı saçlının deli bakışlarını yakaladı. Böyle sımsıkı yakalanmış zavallı bir halde belinden ikiye kıvrılıp düzeliyordu. Sonunda adam onu yukarı kaldırdı ve uğursuz gri konteynırın kenarından içeri fırlattı. Saul bir an havada sessizce hiç kımıldamadan asılı kaldı... sonra düştü ve metal duvarların arasındaki karanlığın içine düşerek serin ve kımıltısız havayı hissetti; pütürlü tabana çarptı.

Metal ve cam parçalarının üzerine sert bir iniş yapmıştı.

Sırf fare olduğum için bayılmadım ya da ölmedim, dedi kendi kendisine, inleyerek uzanırken. Oturmaya çabaladı; kan damlaları onu bağlayan ipleri lekeliyordu. Metal zeminde şakırdayan ayak sesleriyle bir şey ona yaklaştı, Saul dönmeye çalıştı, yine düşüp başını vurdu ve bu arada omuzlarından tutulup kaldırıldığını hissetti. Gözlerini açtı. Ona dik dik bakan öfkeli, karanlık bir yüzle, bu ölümcül araba parçalayıcısından daha karanlık bir yüzle, öfkeden kudurmuş, dişlerini gıcırdatan, ağzının çevresinde çentikler olan bir yüzle ve öfkenin ekşittiği bildik yaşlı ıslak hayvan ve çöp kokusuyla karşı karşıya kaldı.

Kral Fare ona bakıp suratına tükürdü.

12. BÖLÜM

Burnuna bulaşan tükürük aşağı akmaya başladı. Bakışları öğütücünün duvarlarına çarpıyor, kıstırılmış halde, tekrar geri geliyordu. Kral Fare gözünü ayırmadan ve öfkeyle bakıyordu ona. Saul onun neden bu kadar kızgın olduğunu merak ediyor, kafasından bin bir düşünce geçiyordu. Neler oluyordu? Fare Avcısı ikisini de yakalamıştı, bu yüzden burada, ezilmeyi bekliyorlardı; öyleyse Kral Fare neden bir şey yapmıyordu? Saul gibi bağlı değildi. Neden öğütücüden dışarı atlayıp ikisini de kurtarmıyor ya da kaçmıyordu?

Onun pis ve hızlı soluklarının sesini duyan Saul başını kaldırıp tepelerinde salınan ağır kapağa baktı; gizli enerjisinin korkunçluğu ve bastırılmış ivmesiyle dehşet veriyordu. Kral Fare Saul ile göz göze gelmeye çalışıyor, bir şeyler mırıldanıyordu ama panik içindeki Saul kısa bir an ona bakıp sonra bakışlarını yeniden kapağa çevirdi ve her an inmesini bekleyerek aşağı ve yukarı bakmaya devam etti.

Kral Fare onu sarsıp öfkeyle gürledi.

"Sen ne *haltlar k*arıştırıyorsun böyle? Seni bebek gibi uyur bırakıp nevale bulmaya çıkıyorum; bir de bakıyoruz ki sen uyanmış ve *defolup gitmişsin*!"

Saul başını iki yana çılgınca sallamaya başlayınca, Kral Fare, Saul'ün yüzüne dolanmış ipi sabırsızca çekti kopardı. Saul ağzın-

dan salyalar akıtıp derin derin soluk alıp verirken, Kral Fare'nin üzerine sümük, tükürük ve biraz da kan sıçrıyordu.

Kral Fare kımıldamadı; üstünü temizlemeye kalkmadı.

Onun yerine Saul'e bir tokat attı.

Saul o ana kadar öylesine aşağılanmış, canı öyle yanmış ve kan akıtmıştı ki bu tokat hiç dokunmadı ona, ama öfkesi ve kafasının karışıklığı iyice arttı. Soluğunu verirken uzun bir çığlık attı, anlaşılmaz bir düş kırıklığı çığlığı. Kıvranmaya başladı; iplerin altında kaslarının kasıldığını hissetti.

"*N'apıyorsun sen*?" diye bağırdı.

Kral Fare eliyle Saul'ün ağzına kapattı.

"Ciyaklamayı kes. Yanlış anlaşılmışı oynama. Bir daha da sakın bir yere uzaklaşma, anladın mı?" Hiç kımıldamadan durup Saul'e baktı, eliyle onu itiyor, böylece çok ciddi olduğunu gösteriyordu. "Rica etsem acaba neden gittiğini ve neler yaptığını söylemek lütfunda bulunur muydun acaba?"

Saul'ün sesi Kral Fare'nin elinin arkasından boğuk boğuk geliyordu.

"Etrafa bakmak istedim, hepsi bu; bela aramıyordum. Öğreniyorum, öyle değil mi? Kimse görmedi beni, nasıl tırmandığımı görseydin... gurur duyardın."

"Kes zırvalamayı!" diye bağırdı Kral Fare. "Bela gözlerini dört açmış seni bekliyor, aslanım. Bir kabadayı senin ölünü görmek istiyor! Söylediğim gibi aranıyorsun, avsın; hem senin, hem de benim saklandığım yerin peşindeler."

"Öyleyse neler olduğunu anlatsana, allahın cezası," diye birdenbire çenesini Kral Fare'nin eline bastırarak tükürdü Saul. Uzun bir sessizlik oldu. "Ha bire bilmece gibi konuşuyorsun, sanki masal anlatıyorsun. Bu masaldan alınacak dersi söylemeni beklemeye zamanım yok benim! Biri peşimde mi? Güzel. Peki devam et? Söyle, neler olup bitiyor açıkla ya da kapa çeneni."

Yeniden sessizlik çöktü ve yayıldı.

"Adam haklı, farecik. N'olacağını bilmeli. Onu böyle karanlıkta bırakamazsın. Böyle kendisini koruyamaz ki."

Yukarıdan onu taşıyan adamın sesi geldi, Saul yukarı göz attığında onun bir maymun gibi araba öğütücüsünün bir köşesine çömeldiğini gördü. Onu izlerken, kara derili adamın yanında birdenbire kırmızı saçlı biri belirdi. Sanki aşağıdan sıçrayıp poposunun üzerine konmuş gibi öğütücünün kenarına oturup ayaklarını içeriye sallandırmıştı.

"Hem bunlar da kim?" diye sordu Saul başıyla adamları göstererek. "Beni Fare Avcısının yakaladığını sanmıştım. Durup dururken bu tuhaf varlık üzerime çullanıp beni sımsıkı bağladı; sonra yere düşürdü. Sonra da bu aletin içinde ezecek sandım."

Kral Fare başını kaldırıp da yukarıda oturan adamlara, içlerinden biri konuşmaya başladıktan sonra bile bakmadı.

"Yalnızca Fare Avcısı değil, oğlum, biliyor musun? Seni bulmak isteyen kişi, Fare Avcısı, Kuş Avcısı, Örümcek Avcısı, Yarasa Avcısı, İnsan Avcısı ve daha bir *sürü şeyin avcısı*."

Kral Fare sessizce başını sallıyordu.

"Hadi anlat o zaman," dedi Saul. "Arkadaşını dinle. Bilmem gerekiyor neler olduğunu, lanet olası. Şu şeylerden de kurtar beni."

Kral Fare elini cebine sokup bir sustalı çıkardı. Çakı metalik bir sesle kılıfından fırladı; sonra bunu Saul'ün bağlarının altına sokup çekti. İpler kopup yere düştü. Kral Fare dönüp öğütücünün en uzak köşesine yürüdü. Saul konuşmak için ağzını açtı, ama ondan önce karanlığın içinden Kral Fare'nin sesi geldi.

"Tek bir laf daha duymak istemiyorum senden. İşte o zaman her şeyi anlatırım, eğer bu seni rahatlatacaksa."

Saul loş ışıkta onun kendisine doğru döndüğünü görebiliyordu. Üç adam da sıralanmış ona bakıyorlardı: İkisi tepede; biri çömelmiş, biri çocuk gibi ayaklarını sarkıtmış; biri de aşağıda, köşede, öfkeli.

Saul iplerden sıyrıldı, tam karşı köşeye çekildi, acıyan bedenini korurcasına dizlerini karnına çekti, dinlemeye hazırdı.

"Dostlarımla tanış," dedi Kral Fare. Saul yukarı baktı. Onu yakalayan adam hâlâ hiç kımıldamadan çömelmiş oturuyordu.

"Ben, Anansi, ufaklık."

"Dostum China Anansi," diye lafa girdi Kral Fare. "Büyük olasılıkla seni o peşindeki hayduttan kurtaran bey."

Saul, Anansi adını biliyordu. Küçücük şişelerden ılık süt emen minnacık bedenlerle çevrili sessiz bir daire içinde oturup sınıfa örümcek Anansi'den söz eden Trinidadlı öğretmeni dinleyişini anımsadı. Daha fazlası gelmedi aklına.

Kırmızı saçlı şimdi ayağa kalkmış, ince metal kenarın üzerinde kolaylıkla dengesini bulmuş, ayakta dikiliyordu. Bir kolunu arkaya götürerek, abartılı bir reverans yaptı. Üzerinde jilet gibi ütülenmiş bordo pantolon, kolalı beyaz gömlek, koyu renk askılar ve çiçekli bir kravat vardı. Giysileri kusursuz ve zarifti. Yine, Saul'ün aklına gelebilecek bütün Avrupa dillerinin vurgularının bir karışımı olan garip vurgusuyla konuşmaya başladı.

"Loplop, Loplop'u sunar," dedi.

"Loplop, bir başka adıyla Hornebom, Üstün Kuş," dedi Kral Fare. "Çok eskiden beri tanırız birbirimizi, ama her zaman dostça değildir ilişkilerimiz. Ortadan toz olduğunu görünce bu herifleri çağırdım. Bizi çok zora soktun, çocuk. Şimdi de Fare Avcısının hikâyesini istiyorsun demek."

"Örümcek Avcısının," dedi yavaşça Anansi.

"Kuş Avcısının," diyerek tükürdü Loplop.

Kral Fare'nin sesini duyan Saul sessizleşti. Kral Fare arkasına yaslandı.

"Hepimizin ilgi duyduğu şeyler oldu; amcaların Anansi ve Loplop'un, benim. Loplop bir süre bir ressamın peşinden koştu; benim de hep bir iki satır bir şeyler karalamaya hevesim oldu. Eğer biraz kitap karıştırdıysan, bu hikâyeyi bilebilirsin, zira bunu daha önce birine daha anlatmıştım; o da ufaklıklar için yazmıştı bunu – bir çocuk öyküsü diyordu buna. Umursamadım. Ne derse desin. Dürüstçe anlatıldığını biliyordu.

Hep bu Dumanlıköy'de yaşamadım ben, biliyor musun? Bir sürü yerde yaşadım. Londra kurulduğunda buradaydım. Ama uzun süre işler kesat gitti; ben de sürümü toplayıp uzun süreliğine gittim buralardan. Avrupa'ya kaçıp başlarına geçtiğim sadık

adamlarımla kıtada koştururken, annen sağda solda eğlenmekteydi. Kuyruğumun bir hareketi ile fare sürüleri batıya ya da doğuya, ben nereye istersem oraya gidiyorlardı. Köylerden, Fransa'nın tarlalarından, Belçika'nın yüksek patikalarından, Arnhem'in düzlüklerinden geçtik; oradan da Almanya'ya – hoş, o zaman bu isimler kullanılmıyordu ya.

Derken, sürüne sürüne, etrafı araştırırken, toprak ananın pek cömert davrandığı bir bölgeye geldik... Altın rengi ekinler büyümüş, başakları patlamaya hazır. Şöyle bir baktık. 'Evet,' dedim, 'burası uygun.' Orada yavaşlayıp kendimize kalacak bir yer bakınmaya başladık.

Başlarında ben, hiçbir şeyden tırsmayan patronları, gece gündüz demedik dolaştık. Bir nehrin kenarında bir kasaba bulduk, pek ahım şahım görünmese de, tahıl ambarları ağzına kadar doluydu. Yorgunluktan perişan bir farenin dinlenebilmesi için bulunmaz bir yerdi, yüzlerce deliği, bir sürü köşesi, kuytu oyukları, saçak ve mahzenleri olan kaba saba evleriyle.

Ben işaret verdim ve kasabaya girdik. Halk bizi görünce, hayretler içinde, şaşkın; ellerinden torbalarını düşürdüler. Derken deliler gibi, oraya buraya kaçışmaya, ciyak ciyak bağırmaya başladılar! Etkileyici bir sürüydük: Bütün şehri doldurana kadar sürdü akınımız. Ciyaklayan halkı meydana topladık, çocuklarına ve bir iki parça döküntü eşyalarına yapışıp bekleştiler. Çok uzun zamandır yollardaydık, yorgunluktan turşumuz çıkmıştı, ama kendimize çeki düzen vermiştik. Başımız dikti, dişlerimiz parlıyordu.

Önce ellerinde meşaleler, işe yaramaz küçücük küreklerle koşuşturup bizi korkutarak kaçırmaya çalıştılar. Dişlerimizi gösterip etlerine geçirince, ödlek pezevenkler gibi bağırarak kaçışmaya başlayıp bir anda gözden yok oldular. Ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyordu. Birlikleri toplayıp 'Tamam,' dedim, 'İleri marş. Bu kasaba sizin. Bu Birinci Yıl: Bu Fare Yılı. Dağılın, damganızı basın, duruma hâkim olun, kalacak yerlerinizi bulun, midenizi tıka basa doldurun, sorun çıkaranı bana gönderin.'

Küçük kıvrak bedenler bir patlama olmuş gibi dağıldı ve meydan boşaldı.

Fareler rap rap her yere girdiler; her eve, her deliğe, tarlaya, bahçeye. Canlarına okuduk hepsinin. Ben sadece, hiç konuşmadan ortalıkta dolaşıyordum, ama herkes kimin patron olduğunu çok iyi anlamıştı. Hele bir köylü benimkilerden birine elini kaldırsın, derhal hesabı görülüyordu. İnsanlar kısa sürede kuralları öğrendiler.

Fareler, Hamelin'e işte böyle geldiler."

"Saul, Saul, bizi görmeliydin. Güzel zamanlardı, gaco, en güzel. Şehir *bizimdi. Şişmanlayıp semirdim.* Köpeklerle dövüşüp kedileri öldürdük. Şehirdeki en yüksek ses farelerin plan yaparken, konuşurken, laflarken çıkardıkları sesti. Tahıllar *benimdi*, evler *benimdi*; pişen yemeklerden *ilk* pay bizimdi. Hepsi benimdi, benim Krallığımdı, benim zamanımdı. Elebaşı bendim, kuralları ben yapıyordum, Polis bendim, jüri ve yargıç bendim ve gerektiğinde Yasaların Uygulayıcısı da bendim.

Derken küçük kasabamız ünlendi. Fareler akın akın bizim yanımıza gelmeye başladılar, bizim oluşturduğumuz, bizim borumuzun öttüğü Shangri-La'ya. En büyük bendim.

Ta ki şu Haydut, şu mendebur, şu allahın cezası gezgin ozan, şu budala zevksiz pislik, gülünç giysili kırıtık dönme şehre gelene kadar.

Kızlarımdan biri gelip, şehrin girişinde belediye başkanının yanında, iki renkli bir ceket giymiş tuhaf bir herifin olduğunu söylediğinde haberim oldu ondan. 'Boş ver,' dedim, Şanslarını deneyeceklerdir. Kendilerince bir numaraları vardır.' Gösterilerinden tiksinmeye hazır, arkama yaslandım; derken her şey garipleşti.

Bir nota sesi duyuldu.

Havada bir şeydi, müzikti. Derken bir nota daha, ne olduğunu

duymak için kulaklarımı diktim. Kasabanın her yanından küçük parlak kahverengi kafalar belirdi.

Derken bir nota daha ve kıyamet başladı.

Birden bir şey duydum: Biri bir kaseden, koskocaman hem de, işkembe sıyırıyordu. Görebiliyordum bunu! Sıkma makinesine yuvarlanan elmaların sesini duyabiliyordum ve damaklarım öne doğru hareket etmeye başladı. Dolapları açık bırakan birinin çıkardığı sesi duyabiliyordum, *Şeytan'ın Kilerinin* kapısındaki kilidin kırıldığını... ve kapısının sonuna kadar açık olduğunu biliyordum; içindeki yiyeceklerin kokusu geliyordu burnuma. O yiyecekleri bulmalı ve *hepsini yemeliydim.*

İlerlemeye kalktığımda, bir gürültü duydum, bir sarsıntı hissettim. Yüz milyonlarca ayak sesi ve çevreme baktım, hepsi neşeyle bağıran benim küçük adamlarımla sarılıydım. Onlar da yiyecek kokusunu almışlardı.

Bir sıçrayışta çatıdan yola atladım. Bir fare ırmağının içine düştüm; bütün küçük kızlarım ve oğullarım, sevgililerim ve askerlerim, büyük, şişko, küçük, kahverengi, siyah, hızlı ve yaşlı, yavaş ve çevik, *hepsi,* hepimiz o *yiyeceklerin* peşindeydik.

Ben aç kurtlar gibi ilerlerken, birdenbire içimde garip bir korku belirdi. Sağduyum konuşuyordu, gittiğimiz yerde yiyecek falan olmadığını anlamıştım.

'Durun,' diye avazım çıktığınca bağırdım, ama kimse dinlemedi ki. Hepsi arkadan popoma çarpıp geçiyorlardı. 'Yapmayın,' diye bağırdım, ama açlıktan gözü dönmüş bu sürü, yanımdan geçerken ikiye ayrılıp tekrar birleşerek yoluna devam etti.

Açlığım büyüyordu; koşup hızla bir kapının tahtasına dişlerimi geçirdim, olabildiğince derine. Bacaklarım dans ediyor, o müziği, o yiyeceği istiyordu, ama ağzım sımsıkı tutunmuştu. Aklım biraz yerine gelince, çenemi sımsıkı kapatıp bir parça daha kemirdim... ama felaket geliyorum demez.

Kapıdan bir parça kopardım. Ağzım bir an boşta kaldı ve daha 'a' diyemeden, adamlarımın sürüsüne katılmış buldum kendimi. Arada yine açlık duyuyor, yiyeceklerin tadını alıyor, umutsuzluğa

kapılıyordum – ben Kral Fare'ydim, bana ve benimkilere neler olduğunu biliyordum, ama kimse dinlemiyordu beni. Korkunç bir şey bekliyordu bizi.

Böylece, istem dışı yürüyüş devam etti. Görebildiğim kadarıyla insanlar pencerelerden sarkmış, el çırpıyor, tezahürat yapıyor, seviniyorlardı. Biz hızla, şu... *iğrenç* kaval sesine ayak uydurmuş, kuyruklarımızı birer metronom gibi iki yana sallayarak görkemli yürüyüşümüze devam ediyorduk.

Nereye gittiğimizi görebiliyordum; duvarların ardındaki tahıl siloları için defalarca gittiğim kenar mahallelere küçük bir yolculuktu bu. Siloların arkasında, yağmurlardan sonra iyice kabarmış, deniz gibi uğuldayan, tarlalardan kükreyerek, gürül gürül akan, geniş ve taşlı, içinde balçık, çamur ve yağmurun girdap yaptığı nehir vardı.

Orada, köprünün yanında, aptal giysileri içinde, kavalını üfleyen pis herif ilişti gözüme. Kafası inip kalkıyordu; çalarken, bütün ağzıyla iğrenç şekilde sırıttığını gördüm. İlk sıradaki fareler şimdi köprüdeydiler; en ufak bir telaş belirtisi göstermeden, gözleri hâlâ gittikleri yiyecek yığınına dikili, sakince kenara yürüdüklerini görebiliyordum. Hazırlandıklarını görebiliyor ve durmaları için bağırıyordum, ama benimki rüzgâra karşı işemekti, yapılacak bir şey yoktu artık.

Köprünün taş duvarlarından suya atladılar."

"Köprünün altından avaz avaz bağırtıların en müthişi geliyordu, ama kız ve erkek kardeşlerimin hiçbiri bunu duyamadılar. Onlar hâlâ şekerlemelerle domuz pastırmasının dansının müziğini dinliyorlardı.

Bir sonraki sıradakiler yoldaşlarının üzerine atladılar, ardından ötekiler. Nehir köpürüyordu. Dayanamıyordum artık. Her biri bıçak gibi içime saplanan çığlıklarını duyabiliyordum. Hepsi aslında iyi birer yüzücü olsalar da, bu suda çaresiz kalan kızlarım ve oğullarım dalgaların üzerinde kalmaya çalışıyor, ama ölüp gi-

diyorlardı. Nehrin aşağılarına doğru sürüklenirlerken çıkardıkları iniltileri, ağlama seslerini işitiyordum, *ama kahrolası bacaklarım hâlâ yürümeye devam ediyordu.* Biraz yavaşlayıp diğerlerinin yanımdan geçmelerini bekleyerek geri dönmeye çalışıyor, sıraların arkasına çekiliyordum. Derken, kavalı ağzında yapışmış gibi duran, köprünün efendisiyle yüz yüze geldim. O da beni tanıdı. Benim Kral Fare olduğumu bildiğini biliyordum.

Biraz daha gülümseyip ben köprüye ve suya doğru yürürken bir reverans yaptı."

Loplop bir tıslama sesi çıkardı ve Anansi kendi kendisine bir şeyler mırıldandı. Üçü de kendi dünyasına dalmış, gözlerini ileri dikmiş, olanları anımsamaktaydılar.

"Nehir buz gibiydi. Daha suya değer değmez kafamın içi berraklaştı. Suyun her çarpışında bir feryat yankılanıyordu; *Ne halt etmeye buradayım* diye düşünüp ölürlerken, burunlarını havada tutma savaşı veren zavallı küçük adamlarımın iniltisi.

Gitgide daha fazla sayıda yaratık suya atlıyor, suyu emen postların sayısı artıyordu. Nehrin sürükleme gücüne karşı koyamıyor, dalgaların altında kalıyor, panik içinde her yere tırnaklarını geçiriyor, birbirlerinin karnını gözlerini parçalıyor, kendi kardeşlerini buz gibi suyun içine çekiyorlardı.

Uzaklaşmak için bacaklarımı hareket ettirmeye başladım. Tekmeleyerek suyu köpürten çıldırmış bir fare kitlesi, tepeye çıkmak için birbiriyle öldüresiye kavga eden ve en altta kalanların ölüp kaybolduğu farelerden oluşan bir adaydık.

Su kulaklarımı tıkamıştı. Tek duyduğum şey alıp verdiğim korkulu ve düzensiz solukların sesiydi, yutkunma ve öğürtü, sonra safrayı yutma sesleri. Dalgalar beni sağa sola fırlatıyor, kayalara çarpıyor ve dört bir yanda binlerce fare ölüyordu. Kavalın sesini hâlâ duyuyordum, ama bu suyun içinde büyüsü kalmamış, inilti sesine dönüşmüş bir sesti, yalnızca. Ölmek için suya atlayan başka farelerin sıçrattığı suların sesleri geliyordu; bitmek bilme-

yen, acıması olmayan sesler. Her taraftan çığlık ve boğulma sesleri geliyordu; yanımdan cehennem limanındaki şamandıralar gibi bata çıka küçük cesetler geçiyordu. Bu, *dünyanın sonu olmalı*, diye düşündüm, pis kokulu su ciğerlerimi doldurdu, battım.

Her yer ceset doluydu.

Dalgalarla hareket ediyorlardı; yarı kapalı gözlerimin ardından dört yanımda görebiliyordum onları, suyun altında asılı halde, batarken tepemde, yaklaşan kahverengi baloncuklar halinde altımda. Orada, hüzünlü karanlıkta içimdeki son hava kabarcıklarını kusarken, nehrin altındaki mezarlığı, ölüm tarlalarını, fare mezbahasını, üst üste yığılmış kadavraları, daha derileri oluşmamış bebeleri ve gri yaşlı erkekleri, şişko kadınları, kavgacı gençleri, sağlıklı olanları, hastaları gördüm; yukarıdaki akıntıyla yer değiştiren ucu bucağı belirsiz ölüler kitlesini.

Yapayalnız, bu soykırıma bakakaldım."

Onu dinlerken, Saul'ün gözünün önüne boğulan fareler geldi. Kulakları, sanki ciğerleri havasız kalmış gibi zonkluyordu.

Kral Fare'nin sesi duyuldu yeniden, anlattıklarına yansıyan ölü ses tonu yok olmuştu.

"Gözlerimi açtım ve 'Hayır,' dedim.

Bacaklarımı çırptım, bu felaketi arkamda bıraktım. Havasız kalmıştım, unutma, cinayet diye bir bağırtı yükseliyordu ciğerlerimden acı içinde. Her kalp atışım bir kamçı darbesi gibiydi. Derken, sessizlikten çıkarak ışığa tırmandım. Üzerimdeki nehirden bağırtıları duyabiliyordum; oradan uzaklaşıp sonunda yüzümü suyun dışına çıkardım.

Havayı bir bağımlı gibi içime çektim. Doymak bilmedim.

Başımı çevirdiğimde ölümlerin hâlâ devam ettiğini gördüm, ama sudaki köpürme azalmıştı ve suya atlayan fare kalmamıştı. Kavalcının uzaklaştığını gördüm.

Onu izlediğimi görmedi.

Ölmesi gerektiğine karar verdim izlerken onu.

Güç bela nehirden çıktım, bir taşın dibine uzandım. Ölenlerin çığlıkları bir süre daha sürdü, sonra kesildi. Nehir bütün delilleri alıp götürdü. Ben ise uzandığım yerde Fare Ulusunun intikamını almaya yemin ettim.

Ozan bana, karşıya yüzmek için yaşayan bir Sezar demişti, ama bu benim için Julius Sezar'ın geçtiği Rubicon Irmağı değildi. Bu benim için ölüler diyarındaki Styx Irmağı'ydı. Ben de ölmeliydim. Boğulmuş bir fare olmalıydım. Belki de öyleyim. Bunu düşünmedim değil. Belki de kurtulmamıştım, belki kemiklerime kadar işleyen nefretti beni ayakta tutan.

Hamelin'in piç oğlu piç oğullarının kızlarının başına gelenler beni biraz rahatlatmadı değil, ilk kısmı en azından. Budalalar, geri zekalılar Kavalcı'yı tufaya almaya kalktılar. Ben de biz geçerken alkışlayan, sokaklarda çığlıklar atan ve şimdi, *çocukları* kavalın sesine ayak uydurup hoplaya zıplaya uzaklaşırken zamk gibi yerlerine yapışan kalan ağlak karıları izlemenin tadını çıkardım. O ibne herif bebeleri için dağı ikiye ayırıp onlar da içine atladığında zevkten gülüyordum. Küçük oburlar cehenneme gitmişlerdi; işin garibi ölmemişlerdi, yanlış bir şey de yapmamışlardı ve aileleri de bunu biliyordu.

Bu işin eğlenceli tarafıydı, dediğim gibi.

Ama benim istediğim o ibne kavalcıydı. Asıl suçlu oydu. Hesabı görülecek olan oydu."

Kral Fare'nin sesindeki acımasızlık Saul'ü ürküttü, ama çocukların masumluğu konusuna itiraz etmekten alıkoydu kendini.

"Gökyüzündeki bütün kuşları yok etti. Ben çaresiz kalıp aklımı kaçırana kadar hakaretlerini sürdürdü." Loplop da, Kral Fare gibi aynı dalgın sesle konuşuyordu. "Kendisine Kuşların Kralı diyen bir zavallı çılgından başka bir şey olmadığımı düşünüp Bedlam'a kaçtım. Uzun bir süre bir kafeste ömrümü tükettim, ta ki yeniden anımsayıp bu durumdan kurtulana kadar.

"Bağdat'taki sarayımdan çıkardı bütün örümcekleri, küçük yavrularımı. Yanına çağırdı beni kavalıyla, aklım yerinde değildi

artık. Bana davrandı çok kötü, ezdi, hırpaladı ve küçük bebelerim gördü bunları hep." Anansi alçak bir sesle konuşuyordu.

Kavalcı üçünün de erkeklikleriyle alay etmiş, ellerindeki gücü çekip almıştı. Saul lağımlardaki farelerin nefretini, tükürmelerini anımsadı.

"Bu yüzden fareler senin sözünü dinlemiyorlar artık," diye mırıldandı Kral Fare'ye bakarak.

"Anansi ile Loplop yakalandığında, hayatta kalan bazıları, onların acı çektiğini, Loplop'un aklını kaçırdığını, Anansi'ye yapılan işkenceyi görmüştü. Hükümdarların çektiklerine tanık olmuşlardı. Gözü olan her ademoğlunun görebileceği şeydi bu.

Benim farelerim, birliklerim ise hiçbir şey görmediler. Her biri yok oldu. Hem boğulmanın izi de olmuyor; ne kabuk bağlamış yaralar, ne kamçı izleri. Kral Fare'nin kaçıp halkını azgın nehirde bıraktığı dedikodusu her kasabaya, her dağa bayıra yayıldı. Tacımı elimden aldılar. Budalalar sürüsü! Bensiz yaşayabilecek akılları yok ki. Anarşi bu, böyle başsız yaşamak. Dumanlıköy'ü yönetebilmeliydik, ama onun yerini bir kaos aldı. Ben de aşağı yukarı beş yüz yıldır taçsızım."

Bunu duyunca Saul'ün aklına kaldırımların altında, etrafında halka yapıp ona yalvarıp yakaran fareler geldi. Bir şey söylemedi.

"Anansi ile Loplop, onların hükümdarlıkları hâlâ geçerli, biraz kanlı da olsa, boyun eğdirip sindirerek de olsa krallıklarını hâlâ koruyorlar. *Ben de benimkini istiyorum.*"

"Eğer," dedi Saul yavaşça, "Kavalcı'yı yenersen, farelerin sana geri geleceğine inanıyorsun."

Kral Fare sessizdi.

"Dünyayı dolaşıyor o şimdi," dedi Loplop donuk bir sesle. "Yüz yıldır, beni kafese tıktığından bu yana, buralara gelmemişti. Geçenlerde bir gece kuşlarımı çağırdığımda, geri döndüğünü anladım; kuşlarım gelmedi. Benim emirlerime kulaklarını tıkamalarının tek bir nedeni olabilirdi: O tanrının belası kaval."

"Bazen örümceklerim kaçıyorlar benden, başka birinin emir-

lerini dinliyorlar sanki. Kötü adam şehirde, bu kesin ve bu kez fareyi yakalamaya yeminli."

"Hiç kimse kaçamadı ondan, benden başka," dedi Kral Fare. "Onları utandırıp kimin patron olduğunu gösterdikten sonra, Anansi ile Loplop'un gitmelerine izin verdi. Ama beni, benim gizli sığınağımı istiyordu. *Ben onun elinden kurtulanım*! Yedi yüz yıldır yaptığı hatayı düzeltmeye çalışıyor. Bir yeğenim olduğunu duyunca, senin peşine düştü. Planlarında sen varsın şimdi. Hesabımızı kapatmak için her şeyi deneyecektir."

Anansi ile Loplop önce birbirlerine, sonra Saul'e baktılar.

"O ne oluyor peki?" diye soludu Saul.

"Açgözlülük," dedi Anansi.

"Hırs," dedi Loplop

"Sahip olmak için yaşıyor," dedi Kral Fare. "Her şeyi, her zaman kendine istiyor. Bu yüzden ortadan kaybolduğum için çok öfkeli bana. Narsisizmin ruhu o. Ne varsa her şeyi yiyip yutarak değerini kanıtlama çabasında."

"Her şeyi büyüleyebiliyor," dedi Anansi.

"O açlığın katılaşmış hali," dedi Loplop. "Doymak bilmiyor."

"Seçebiliyor, anlıyor musun?" dedi Kral Fare. "Şimdi fareleri mi çağırsam? Kuşları mı? Örümcekleri mi? Köpekleri mi? Kedileri mi? Balıkları mı? Tilkileri mi? Minkleri mi? Çocukları mı? İstediği zili çalabiliyor, canının çektiği herkesi etkileyebiliyor. İş birini seçmekte, sonra doğru melodiyi çalıyor. Her şeyi seçebiliyor Saul, tek bir şey dışında.

Seni etkileyemiyor, Saul.

Sen fare ve insansın, aşağı yukarı. Fareleri çağırınca içindeki insan bunu duymaz. İnsanı çağırdığında, fare kuyruğunu sallayıp kaçacaktır. Seni etkileyemez, Saul. Sen çifte belasın. Sen benim zarımsın Saul, koz kâğıdımsın. İskambilin asısın. Onun en büyük kâbususun. Aynı anda iki melodiyi çalamıyor, Saul. Seni etkileyemez o.

Hayır, yalnızca öldürmek istiyor seni."

Kimse konuşmadı. Üç çift göz Saul'e dikilmişti.

"Ama paniğe gerek yok, delikanlı. İşler değişecek buralarda," dedi ve tükürdü Kral Fare. "Görüyorsun, ben ve dostlarım iyice öfkeliyiz. Artık yeter diyoruz. Loplop'un çalınan beyni için Kavalcı'dan alacağı var. Anansi işkence gördü, hâlâ bacaklarında acısını duyuyor – ve herkesin gözü önünde oldu bu. Bana gelince... bu ibne heriften alacağım var, çünkü bütün halkımı çaldı, onları geri istiyorum."

"İntikam," dedi Loplop.

"İntikam," dedi Anansi.

"İntikam hakkımız," dedi Kral Fare. "Kavalcı denilen mendebur kendisini hayvan büyüsünden korusa iyi olur."

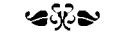
"Siz üç kişi misiniz?" dedi Saul. "Bu kadar mısınız? Onu yakalamak için."

"Başkaları da var," dedi Loplop, "ama burada değiller. Tibault, Kediler Kralı, Yoll denilen bir adamın anlattığı öyküdeki kâbusun kapanına yakalanmış durumda. Kataris, köpeklerle yaşayan Kancıklar Kraliçesi ise ortadan kayboldu ve kimse nerede olduğunu bilmiyor."

"Bay Bub, Sineklerin Tanrısı, güvenilmez bir katil ve ben onunla hiçbir işe girişmem," dedi Anansi.

"Başkaları da var, ama asıl kadro biziz; acı çekenler, görülecek hesabı olanlar," dedi Kral Fare. "Onunla yeniden savaşacağız. Sen bize yardım edebilirsin, evlat."

13. Bölüm

Kay'ı uyandıran şey kafasındaki kanın davul sesleriydi. Kafatasının arkasına inen her darbe ağrı titreşimleri halinde kemiklerinden geçiyordu.

Gözleri çapak içindeydi. Açtığında gördüğü tek şey karanlıktı. Gölgelerin içinde fark ettiği karaltıya odaklanmaya çalışarak kırpıştırdı gözlerini. Önünde uzanan bir şey var gibiydi.

Soğuktan donuyordu. İnleyip kafasını kaldırdı, ama bu kıpırdanışı inanılmaz ağrıları da beraberinde getirdi; sonra boynunu döndürüp kımıldamaya çalıştı. Kolları acıyordu; çıplak kalmış kolları, yukarı çekilip birbirine sımsıkı bağlanmıştı. Gözlerini iyice açtığında bileklerine dolanıp yukarıda loşlukta gözden kaybolan kalın, kirli ipleri gördü. Asılı duruyordu ve ağırlığı koltuk altlarındaki deriyi iyice gererek, onu iyice aşağı çekiyordu.

Bedenini çevirmeye, durumunu görmeye çalıştı, ama birden bir şey engelledi onu; ayakları boyun eğmiyordu. Sersemlemiş kafasını sallayıp aşağı baktı. Çırılçıplaktı, aleti soğuktan küçülüp büzülmüştü. İki yana açık bacaklarının ayak bileklerine dolanmış aynı ipleri gördü. Kollarını açmış tam atlayacakken donup kalan biri gibi sımsıkı bağlanmıştı. Karanlıkta havada sallanan bir çarpı işaretinden farksızdı; el ve ayak bileklerindeki acıyı artık iyice duymaya başlamıştı. Rüzgârın esintisi onu çekiştirdikçe, tüyleri havaya kalkıyordu.

Ürperdi. Gözlerini kırpıştırıp nerede olduğunu çıkarmaya çalıştı; ayaklarına baktı yine. Soğuk havanın etkisiyle başındaki

ağrı hafifledikçe, etrafını çeviren loş ışığın farkına vardı. Aşağı sarkan ayak parmaklarının altındaki gölgede kalan şekiller belirginleşmeye başladı: Keskin çizgiler, beton, civatalar, tahta. Tren rayları.

Kay'ın başı iki yana gidip gelmeye başladı. Başını arkaya atıp omzunun üzerinden görmeye çalışmak niyetindeydi.

Korkuyla bir çığlık attı, ama sesi kapalı alanda bir ileri bir geri gidip geldi yalnızca.

Arkasında, sönük küçük ampullerin bej ışığının aydınlattığı, toz ve çöp kaplı bir sahanlık vardı. Önünde uzanan karanlık Kay'ın başının biraz yukarısında, tam tünelin tuğla duvarlarının başladığı yerde birden kesiliyordu. Her iki tarafındaki tuğla duvarlarda birer kemer vardı. Sağında bir duvar, solunda ise sahanlığın kenarı. Onu bağlayan ipler bu kemere kadar uzatılıp oradaki eski tuğlalara kabaca çakılmış kocaman çivilere bağlanmıştı.

Tünelin girişinde, trenlerin çıktığı yerde çarmıha gerilmiş gibi asılı duruyordu.

Kay'ın çığlığı dört bir yanda yankılandı da yankılandı.

Çaresiz bir halde çırpınıp bağlarından kurtulmaya çalıştı. Adamakıllı korkuyordu. Lokomotiflerin geçtiği yolda çırılçıplak asılıyken yapacak hiçbir şey yoktu.

Bağırdı, bağırdı, ama kimse gelmedi.

Başını çevirebildiği kadar çevirdi. Gözleri deli gibi etrafı tarıyor, nerede olduğunu anlamasına yardım edecek bir ipucu arıyordu. İstasyonun süslemeleri simsiyahtı; ilan panolarının üst kısmı –bomboş– simsiyahtı. Bu Kuzey Hattı'ydı. Sınırlı görüş alanının ucunda bir metro levhasının kıvrık ucunu görebilmişti; ortasından istasyonun adını taşıyan mavi çizginin geçtiği o bildik kırmızı daire. Ensesindeki ve kafatasındaki ağrıya aldırmayarak, başını uzatıp görüş alanını daraltan omuzlarının engelini çenesiyle aşmaya ve umutsuzca nerede olduğunu görmeye çalıştı. Öne arkaya sallandıkça işaret de görüş alanına girip çıkıyordu. Biri diğerinin üzerinde olan iki sözcüğü ucundan görebildi.

gton ent...ington scent...rnington...rescent...

Mornington Crescent. Hayalet istasyon, Euston ve Camden Town arasında, artık iyice eskimiş Kuzey Hattı üzerinde garip bir bölge: 80'lerin sonunda tamirat için kapatılan ve bir daha da açılmayan acayip, küçük bir istasyon. Boşlukta bir vakum yaratmamak için trenler buradan geçerken yavaşlıyor ve yolcular platformu şöylesine bir görebiliyorlardı. Bazen özür dileyen ve yakında yeniden hizmete başlayacaklarını ilan eden posterler, bazen de istasyonlarda arızası olan şeyleri tamir etmede kullanılan ve terk edilmiş sahanlığa atılmış bir sürü alet edevat gördükleri de oluyordu.

Çoğu kez ise hiçbir şey, yalnızca loş ışıkta istasyonun adı yazılı levhalar. Bir gün yeniden hizmete girer diye olmadık bir umut yüzünden tamamen kapanmamış olan ve yarım bir yaşam süren bir istasyon.

Arkasında ayak sesleri duydu.

"Kim var orada?" diye bağırdı. "Kim o? Bana yardım edin!"

Her kim idiyse, sahanlıkta duruyordu. Kay, onu görmek için başını çevirdiğinde, o kişi ortadan yok olmuştu. Kay başını sol omzunun üzerinden olabildiğince çevirmişti. Adımlar yaklaştı. Uzun boylu bir karaltı, bir şey okuyarak görüş alanına girdi.

"İyi misin, Kay?" dedi Pete başını kaldırıp bakmadan. Okurken kıkırdadı. "Tanrım, gösterişten kaçınmıyorlar bunlar, ne dersin?" Okuduğu şeyi havaya kaldırdı ve Kay bunun *Davul ve Bas Albüm 3!* olduğunu, kendisinin yeni aldığı bir albüm olduğunu gördü. Kay konuşmaya çalıştı, ama korkudan ağzı kupkuru olmuştu. "'Görgüsüzlerin sunucusu takdim eder: Kabadayılar Çetesi, Utangaç Özel efektçi,' falan falan falan ve 'Kuzeyli, Güneyli, Doğulu, Batılı çocuklar... unutma... Bu bir Londra bilmem nesi! Şehir işi getto bası!'" Pete sırıtarak baktı. "Bunların hepsi zırvalık, Kay."

"Pete..." Kay sonunda çatlak bir sesle konuştu. "N'oluyor? Beni indirir misin! Nasıl geldim ben buraya?"

"Ehm, sana sormam gereken sorular var. Bir şeyi merak ediyorum." Pete okumayı sürdürerek uzaklaştı. Öteki elinde Kay'ın

çantasını tutuyordu. Elindeki CD'yi koyup bir başkasını çıkardı. "'Jungle Hardstepper'a karşı.' Vay anasına! Natasha ile iş yapacaksam yeni bir dil öğrenmem gerekiyor, ne dersin?"

Kay dudaklarını yaladı. Titremesine rağmen ter içindeydi. Derisi korkudan kayganlaşmış gibi geldi ona.

"Beni buraya nasıl çıkardın, yahu?" diye inledi. "Ne istiyorsun?"

Pete ona doğru döndü, CD'yi yerine koydu, Kay'in soluna, sahanlığa çömeldi. Flütü belinden kılıç gibi fırlamıştı.

"Daha erken, Kay, saat beş bile olmadı. Kuzey Hattı'nın çalışmasına daha var. Hani bilesin diye söylüyorum. Benim ne istediğime gelince... Hmm. Pub'dan çıkınca ben de Natasha'nın evine doğru yürüdüm, seninle biraz laflamak istiyordum. Neler yaptığını öğrenmek. Başı dertte olan o arkadaşınızla ilgili anlattıklarınız çok ilgimi çekmişti ve seni yalnız yakalamak – bana onunla ilgili neler söyleyebileceğini öğrenmek – istedim.

Derken, aşağı doğru yürüyüp sana yaklaşıyordum ki *çok özel bir koku* geldi burnuma, izini sürdüğüm birinin bir zamanlar süründüğü bir koku. Hemen senin arkadaşının aradığım adamı tanıyabileceği geldi aklıma!" Neden olmasın der gibi gülümseyip başını bir yana eğdi.

"Söyle şimdi. Dün akşam arkadaşına rastladın, değil mi?"

Kay yutkundu. "Hıı... ama Pete... beni indir önce... n'olursun. Sana her şeyi anlatırım eğer... lütfen... çok korkuyorum böyle."

Kafasından binlerce şey geçiyordu. Ancak başının ağrısı doğru düşünmesine izin vermiyordu. Pete delirmişti. Yeniden yutkundu. Onu aşağı indirmesini sağlamalıydı, hemen şimdi yapmalıydı bunu. Korku yüzünden adrenalini öyle yükselmişti ki düşüncelerini toparlayamıyordu. Karşı koyamadığı bir şiddetle titriyordu.

Pete başını salladı.

"Korkmana şaşırmadım, Kay. Arkadaşın nerede?"

"Saul'ü mü soruyorsun? Bilmiyorum vallahi, bilmiyorum. N'olursun..."

"Nerede Saul?"

"İndir beni, allahın cezası!"

Kay kendini tutamamış, ağlamaya başlamıştı.

Pete düşünceli düşünceli başını salladı.

"Hayır. Bana Saul'ün nerede olduğunu söylemedin ki daha."

"Bilmiyorum, yemin ederim bilmiyorum! Dedi ki, dedi ki... şeyde..." Kay çaresizlik içinde ona söyleyecek bir şey bulmaya, canını kurtarmaya çalıştı. "Lütfen bırak gideyim!"

"Saul nerede?"

"Kanalizasyon. Öyle bir şeyler söyledi... leş gibi de kokuyordu. Nerelerdeydin diye sorduğumda lağımlardan söz edip durdu..." Kay'ın beli burgu gibi büküldü, bacakları ise deliler gibi kalın ipe çarpıp duruyordu.

"İşte *bu* ilginç," dedi Pete, öne eğilerek. "Kanalizasyonun *neresindeymiş*, söyledi mi? Çünkü... aradığım adamın da oraları kullandığından kuşkulandım hep."

Kay hıçkırıyordu.

"Iıhh, yemin ederim başka bir şey söylemedi... lütfen... lütfen... garip bir hali vardı, sesi bir garipti... bir şey söylemedi... *N'olur indir beni!*"

"Hayır Kay, seni indirmek *niyetinde değilim.*" Pete'in sesi birdenbire sertleşti. Kalkıp Kay'a doğru yürüdü... "Henüz değil. Anlayacağın, arkadaşın Saul ile ilgili senin bildiğin her şeyi ben de bilmek istiyorum, çünkü benim için çok önemli bu. *Her şeyi* bilmek istiyorum, Kay, kapiş?"

Kay bir şeyler geveledi, bildiklerini anımsamaya çalıştı. Kanalizasyondan söz etti yine, Saul'ün koktuğunu, lağım borularının içinde saklandığını. Söyleyecek bir şey kalmamıştı. Ağlamaya, sallandığı yerde kıvranmaya başladı.

Pete arada ilgiyle başını sallayıp, elindeki deftere notlar almaktaydı.

"Bana Saul'ün hayatından söz et," dedi başını kaldırmadan.

Kay, Saul'ün babasından söz etti, hepsinin alay ettiği şişko sosyalistten; Saul'ün kız arkadaşının yanına taşınmaya kalktığı, kısa süren, talihsiz macerasından; geçici dediği eve dönüşünden

– daha sonraki iki yıl boyunca da hep geçici olmuştu. Kay konuşup durdu. Saul'ün arkadaşlarından, sosyal hayatından, Jungle ve kulüplerden söz ederek konuşurken, yanaklarından aşağı gözyaşları akıyordu. Acınası bir şekilde karşısındakini mutlu etmek hevesindeydi. Her soluk alışında hıçkırdı. Söyleyecek başka bir şey kalmamıştı ve korkuyordu, çünkü Saul'den söz etmesi Pete'i mutlu ediyordu, tek düşüncesi onu mutlu etmeyi sürdürmekti. Ama gerçekten de söyleyecek bir şeyi kalmamıştı.

Pete içini çekti ve not defterini cebine yerleştirdi. Saatine baktı.

"Teşekkürler, Kay," dedi. "Neyin peşinde olduğumu, bütün bunların ne anlama geldiğini merak ediyor olmalısın. Ne yazık ki sana anlatamam bunları. Ama bana çok yardımın dokundu. Kanalizasyon boruları, ha? Ben de bunu düşünmüştüm, ama tamamıyla emin olmadan o pisliğin içinde dolaşmayı istemedim açıkçası. Benim *toprağım* değil orası, anlıyorsun ne demek istediğimi değil mi? Onu dışarı çıkartmalıyım." Gülerek yüzünü buruşturdu.

"Acaba... beni bırakabilir... mi... sin..." Kay'ın birbirine vuran dişlerinin arasından zorla çıkabilmişti bu sözcükler. Bedeni hıçkırıklarla sarsılıyor, Pete'in her sözcüğü cesaretini kırıyordu.

Pete ona bakıp gülümsedi.

"Hayır," dedi bir an duraksadıktan sonra. "Sanmıyorum."

Kay'ın çığlıkları yeniden başladı, tünel boyunca yankılandı. Kay tehditler savurdu, kandırmaya çalıştı, yalvardı, ama Pete ona aldırmayıp konuşmasını sürdürdü.

"Beni tanımıyorsun, Kay. Benim yaptığım bir numara var." Kemerinden flütünü çıkardı. "Bunu görüyor musun?" Kay hâlâ yalvarıyordu. "Bunu çalıp istediğim her şeyi çağırabilirim. Doğru notaları çıkardığımda, hamamböcekleri, fareler, yani duyabilecek kadar yakında bulunan her şeyi buraya getirebilirim. *Onların bana gelmesini sağlamak nasıl bir zevk anlatamam.*" Son cümlesini şarkı gibi mırıldandı. Sesindeki bu baygınlık verici vıcık vıcıklık, bu berbat yapaylık Kay'ın midesini bulandırdı.

"Sonra bu tünellere bakıp ne kadar da solucan deliklerine benzediğini düşündüm," diye konuşmasını sürdürdü Pete. "Eğer bunu çalacak olsaydım, sence kimleri çağırabilirdim?"

Pete flütü dudaklarına götürdü, garip, tekdüze bir ses tonuyla, Kay'ın anlaşılmaz konuşmasını bastıran, hipnotize edici tarzda çalmaya başladı.

Kay tünelin girişine baktı.

Arkasında melodi devam ediyordu, Kay kendi müziğiyle dans eden Pete'in ayak seslerini duyabiliyordu.

Uzaktan bir yerden esen rüzgâr yüzüne vurdu.

Önündeki karanlıkta bir şey homurdandı.

Kay, yeraltının yayılan karanlığında şişman ve yuvarlak, müstehcen bir oyuncak gibi asılı sallanıyordu.

Rüzgâr daha güçlü esmeye başladı ve homurtu yeniden duyuldu. Kay çaresizlikten bağırdı; dehşet onu gevşetmiş, bağlarının içinde kendisini koyuvermişti. Bacaklarından akan idrarı hissetti.

Raylar gelen ağırlığın altında esnerken, çelik bir kamçının sesine benzer bir ses çıkıyordu. Rüzgâr Kay'ın yüzüne çarpmaya, saçlarını yüzünden üfürmeye başlamıştı. Uçuşarak karanlığın içinden çıkan kâğıt parçaları ve pislikler etrafını kuşatıyor, bedenine yapışıyordu; gözlerine ve ağzına tozlar dolmuştu; karşı koyup tükürmeye çalıştı, sonunda korkunç bir umutsuzlukla tükendiğini hissetti.

Homurtu alçalıp yükselmeye başlamış, bir tıkırtıya dönüşmüştü ve flütün sesini bastırıyordu. Kocaman bir cisim hızla ona doğru geliyordu.

Uzakta ışıklar belirmişti; ona doğru sürünür gibi gelen, hiç ulaşmayacakmış gibi görünen iki kirli beyaz ışık. Hızla hareket eden şeyler yalnızca rüzgâr ile gürültü, diyerek umutsuzca akıl yürüttü, ama böyle olduğuna karar verirken bile, ışıkların birden bire ne kadar yakınına geldiğini fark etti. Solucan gibi kıvranmaya, debelenmeye, Tanrıya ve İsa'ya seslenerek dualar etmeye başladı.

Işıklar birdenbire ona doğru *hızla yaklaşırken* bir hortumun içinde buldu kendisini. Uğultu ile gümbürtü tünelin içinde garip ve artan bir hüzünle yankılanıyor, boş bir gürültü çıkarıyordu. Işıkların aydınlattığı raylar tıpkı ışıltılı parlak teller gibi görünüyordu. Günün ilk Kuzey Hattı treninin kirli beyaz ışığı karşısında belirdi, ama makinistin ön camı hâlâ karanlık bir çizgi halindeydi. *Beni görmüş olmalı*, diye düşündü Kay. *Duracak şimdi!*

Ama o büyük düz yüzey, havayı dışarıya püskürterek, rüzgârın pisliklerle pıhtılaşmasına yol açarak korkunç bir hızla geliyordu. Karşı konulamaz bir hız diye düşündü Kay, bir dursa. Ama ışıklar gelmeyi sürdürdü, herhangi bir azalma söz konusu değildi. Tünelin uğultusu bir mezarlığın uğultusuna dönüşmüştü ve ışıklar gözünü aldı. Bağırırken başını kaldırdı, kulaklarında hâlâ flütün sesi, camdaki parlak yansımalara baktı ve bir deney hayvanı gibi kolları bacakları açılmış halde sallanan gülünç küçük bedenini, sonra da ağzı açık kendi yansımasının içinden, yüzünde şaşkınlık ve dehşetle, ne olduğunu anlamadan bakan sürücüyü, dona kalmış gözlerini, *adamın gözlerinin akını görebildi.*

Trenin cam paneli kanlı bir kabarcık gibi patladı. Günün ilk treni Mornington Crescent İstasyonu'na gelmiş, programında olmadığı halde durmuştu. Üzerinden kanlar damlıyordu.

IV. KISIM

KAN

14. BÖLÜM

Günler gelip geçti. Kanalizasyonda, çatı tepelerinde, kanaldaki köprülerin altında, Londra'nın bütün daracık alanlarında, Kral Fare ve yoldaşları savaş toplantıları yapıp duruyorlardı.

Bu üç akıl almaz yaratık fısıldaşırlarken, Saul de oturup onları dinliyordu.

Söylediklerinin çoğu ona bir şey ifade etmiyordu: Anlayamadığı olaylara, kişi ve yerlere göndermeler yapıyorlardı. Ama cafcaflı düşmanlık ilanlarına karşın, bu homur homur tartışmalardan, ne Kral Fare'nin ne Loplop'un ne de Anansi'nin nasıl hareket edecekleri konusunda en ufak bir fikirleri olmadığını anlayabilmişti.

İşin gerçeği, korkuyorlardı. Zaman zaman tartışmalar alevleniyor, birbirlerini korkaklıkla suçluyorlardı. Bu suçlamalar doğruydu. Bir kısır döngü içinde dönüp duran tartışmalar, yarım planlar, öfkeli ve hırçın itirazlar, hep, üçünün de elini kolunu bağlayan bir gerçeğe tosluyordu. Herhangi bir çatışmaya girdikleri takdirde, içlerinden birinin sonunun geleceğini biliyorlardı.

Kavalcı flütünü ağzına götürür götürmez ya da ıslık çalmak için dudaklarını büzdüğünde, hatta mırıldandığında, içlerinden biri gitmek zorunda kalacak, içlerinden biri öteki tarafa çağrılacaktı. Gözleri parlayacak, kulakları baştan çıkarıcı yiyecek, seks ve özgürlük sesleriyle uğuldayacak, dostlarına karşı savaşa başlayacaktı.

Anansi ağzının kenarında dolaşan ağırkanlı şişko sinekleri, kule gibi örümcek ağlarını aşıp çiftleşmek için ona doğru yakla-

şan karasevdalıların ayak seslerini duyacaktı. Bağdat'ta, Kavalcı hiç acımadan onu mahvettiğinde olanlar bunlardı.

Loplop ise, otların kökleri bir tarafa itilirken, çat diye kapanan ipliksi ercik saplarının sesini duyacağını ve ışıkta gözleri görmeyen tombul solucanların ağzına doğru geleceğini biliyordu. Şehrin üzerinde inişe geçerken hücum eden havanın sesini, cennetin en güzel kuşlarının cilveli davetlerini duyacaktı.

Kral Fare ise bir kez daha cehennemin kilerlerinin kapılarının açıldığını görecekti.

Üçü de ölmek istemiyordu. İçlerinden birinin bir şekilde ölmesini gerektiren özel bir görevdi bu. Hayvanlara özgü o kendini koruma güdüsü, üçte bir oranında kayıp verme olasılığını bile göze almalarına engel oluyordu. Bu savaşta duygusal bir özveri söz konusu değildi.

Saul bu tartışmanın yaşamsal önemde bir parçası, eninde sonunda kullanılacak silah olduğunun farkında değildi pek. Ciddiye alamadığı için, bu onu korkutmaya başlamamıştı henüz.

Bazı günler Loplop ve Anansi ortadan kayboluyorlar, Saul, Kral Fare'yle yalnız kalıyordu.

Her yürüyüşünde, tırmanışında ve yemek yiyişinde kendisini daha güçlü hissediyordu. Havagazı kulesinin yan duvarına tırmanırken kuşbakışı Londra'ya bakıp "Buraya nasıl geldim?" diye heyecanla soruyordu kendisine. Londra'daki gezileri gitgide seyrekleşmişti. Buna canı sıkılıyordu. Artık daha hızlı ve sessiz hareket edebiliyordu. Dolaşmak istiyordu, izini bırakmak istiyordu – gerçekten de, zaman zaman duvarlara keskin kokulu çişini yapmanın ve bu duvarın şimdi *ona* ait olduğunu bilmenin zevkini keşfetmişti. Çişi de değişiyordu, tıpkı sesi gibi.

Kral Fare, Saul uyandığında hep orada oluyordu. Geride bıraktığı insanların dünyasına, yepyeni bir varlık olarak dik açılardan bakmanın ilk günlerdeki coşkusu geçince, günleri birer hayale dönüştüren bu hız canını sıkmaya başlamıştı. Fare olarak yaşam çok tatsızdı.

Onu hâlâ heyecanlandıran yüksek adrenalinli anlar da yok değildi, ama bu anlar seyrekleşmişti.

Kral Fare'nin beklediğini biliyordu. Yoldaşlarıyla fısıldaşarak yaptığı ateşli tartışmalar Saul'ün yaşamının odağı haline gelmişti. Üçü de ciddi tıslamalar çıkararak, öfkeli bir ses tonuyla birbirlerine sataşıyor, Anasi'nin ağlarının Kavalcı'yı yakalamaya yetip yetmeyeceğini, elinden kavalını almanın en iyi yolunun ne olduğunu, kuşların mı yoksa örümceklerin mi daha iyi paravanlık edeceğini tartışıyorlardı.

Kral Fare öfkeden kuduruyordu. Yalnız kalmıştı; savaşa gönderebileceği birliği yoktu. Fareler onu hiçe saymış ve emirlerini dinlememişlerdi.

Saul, arkadaş çevresini oluşturan bu üç yaratığı tanıdıkça sessizleşti.

Bir gece, Kral Fare aşağıdaki sokakta yiyecek arıyor, Anansi önündeki binanın yan tarafına tırmanıyor, o da bir çatıda tek başına, sırtını havalandırma deliğine dayamış oturuyordu. Anansi bir an gözlerini dikip gölgeye sinmiş Saul'e baktı, sonra bakışlarını çatının etrafında gezdirdi.

Bu işte gittikçe daha başarılı oluyorum, diye düşündü Saul, tembel bir gururla. *O bile göremiyor beni.*

Anansi, birbirine geçen, ha bire şekil değiştiren kırmızı, karanlık bulutların altında sessizce ilerledi. Bu bulutlar yağmur işaretiydi. Soğuğa karşın, belinden yukarısı çıplak olarak, her zamanki gibi, çatıya çömeldi. Elini cebine sokup bir avuç dolusu, parlak, kıpır kıpır kıpırdayan, uğuldayan küçük böcekler çıkardı. Böcekleri ağzına attı.

Saul'ün gözleri büyülenmiş gibi koca koca açıldı, yüzünü buruştururken bile. Gördüğüne şaşırmamıştı. Yanakların gizlediği sedefsi kanatların vızıltısını duyacağını sanmıştı, ancak Anansi'nin yanaklarının gerildiğini, çiğnemeden, dudaklarını büzerek ve sanki bir şekerlemeyi emiyormuş gibi ağzını hareket ettirdiğini gördü.

Çok zayıf bir çıtırtıydı çıkan.

Anansi ağzını açtı, dar bir U yapmış dilini dışarı çıkardı. Bir borudan üfler gibi hızla nefesini vermesiyle birlikte çatıdan, yağmur gibi böcek kabukları yağmaya başladı, Saul'ün ayaklarının dibine saçıldı parçalanmış sinek, tahtakurusu ve karınca parçaları.

Saul birden ayağa kalkınca, Anansi ürküp gözlerini açtı.

"N'oluyo, çocuk," dedi. "Görmedim seni orada. Amma da sessiz bir oğlansın be!"

Loplop'u şaşırtmak daha zordu. Birdenbire bacaların, çöp tenekelerinin ardından, gülünç paltosunu sürüyerek ortaya çıkıveriyordu. Hiç görünmeden hareket ediyordu. Arada bir başını kaldırıp gökyüzüne doğru, "Hey" diye bağırıyor, sonra çağrısına uyan bir güvercin ya da bir sığırcık sürüsü, bir ardıç kuşu bulutların ardından süzülerek gelip ürkek ürkek bileğine tünüyordu.

Önce kuşa, sonra Saul'e ya da kim varsa ona kısa bir bakış fırlatıyor ve kendisinden memnun gülümsüyordu. Sonra birden zorbalaşarak, yeniden kuşa dönüyor, bağırarak bir emir veriyor, korkudan sinen kuş ise başını sallayıp eğilerek, ona saygısını gösteriyordu. Sonra yine, böyle çocuksu güç gösterilerine harcayacak zamanı olmayan iyi ve adil bir kral oluyor, uyruğuna güven verici bir şeyler söylüyor, onu fırlatıyor ve yüzünde soylu bir kutsama ifadesiyle, uzaklaşmasını izliyordu.

Saul, Loplop'un biraz kaçık olduğuna inanmıştı.

Kral Fare'ye gelince, Kral Fare de aynıydı: Geçimsiz, kaba, hırçın ve başka dünyalı.

Kay anahtarlarını geri getirmeyince, Natasha da yedek anahtarını bıraktığı alt kat komşularını uyandırmak zorunda kaldı.

Aldığı anahtarları unutarak çekip gitmek tam Kay'ın yapabileceği türden bir şeydi, bu yüzden gülerek özür dileyip aramasını bekledi. Aramadı. Birkaç gün geçince telefonunu çaldırdı, ama ev arkadaşları onu epeydir görmediklerini söylediler. Natasha ger-

çekten de çok kızmıştı. Birkaç gün daha bekleyip sonunda yeni anahtarlar yaptırdı ve yeniden çıkıp geldiği zaman ondan parasını almaya karar verdi.

Polisler Natasha'yı da buldular sonunda ve karakola götürdüler. Orada, kayboluşundan bu yana Saul'ü görüp görmediğini, soruyu değiştirerek defalarca soran Crowley isimli sakin bir adam tarafından sorgulandı. Ona göre Saul cinayet işleyebilecek biri miydi? Saul'ün babası hakkında ne düşündüğünü –hiç karşılaşmamıştı onunla– ve Saul'ün kendi babası hakkında ne düşündüğünü sordu. Ayrıca Saul polis hakkında ne düşünüyordu ve Natasha'nın polislerle ilgili düşüncesi neydi?

Onu bıraktıklarında öfkeden köpürerek eve geldi ve kapısında Fabian'ın bıraktığı bir not buldu; Fabian kendisini köşedeki barda bekliyordu. Birlikte eve geri geldiler ve biraz ot sarıp içerek, televizyon şovu *The Bill*'den bir sürü örnek kullanarak bir Jungle şarkısı yaptılar. Şarkıya da *Defol Bay Polis, Efendim*! adını verdiler.

Pete daha sık uğramaya başlamıştı. Natasha, bir süre dolaştığı erkeklerin çoğunun yaptığı gibi, onun da harekete geçmesini bekliyordu. Geçmeyişi rahatlattı onu, çünkü hiç ilgisini çekmiyordu; onu utandırmaktan da kurtulmuştu böylece.

Pete çoğunlukla Davul ve Bas dinliyor, gitgide daha akıllıca görünen yorumlar yapıyordu. Natasha onun flütünü örnekleyip kendi notalarının arasına yerleştirdi. Çıkan ses hoşuna gitti; organik bir soluğu vardı. Normalde tepedeki ana sesler için dijital bir şeyler besteliyordu, ama bu seslerdeki, bir zamanlar çok hoşuna giden ruhsuzluk, ona yabancılaşmaktaydı. Pete'in flütünün sesini, soluk aralarındaki küçük durakları yavaşlattığında ortaya çıkan hafif titreşimi, son derece küçük, insan denilen hayvanın ayırıcı özelliği olan hataları seviyordu. Flüt parçasının ardından bası gönderdi.

Yine de hâlâ deniyor, Pete olmadan da bir sürü şarkı ekliyordu. Bir süre sonra flüt denemelerini tek bir parça üzerinde yoğunlaştırdı. Arada birlikte çalıyorlar, o bir davul parçasını, bası, bazı ara parçaları kesip ekliyor, Pete ise bunların üzerine doğaçlama yapıyordu. Natasha bir fikir vermesi için bu seansları kaydederek kafasında birlikte nasıl çalabilecekleri fikrini oluşturdu: Bir Caz Jungle seansı, Davul ve Bas kanonunda en yeni ve en tartışmalı yenilik.

Ama şimdilik *Rüzgârlı Kent* dediği parçayla uğraşıyordu. Onu kesiyor, pes seslere yeni katlar ekliyor, flüte hafif hafif dokunuyor, ona geriye doğru ilmekler attırıyordu.

Aradığı duygunun ne olduğundan emindi; Public Enemy'nin özellikle *Fear of a Black Planet*'taki nörotik vuruşları, sürekli kendi omzunun üstünden geriyi kollayan bir tiz ses duygusu. Flütteki armoniyi alıp uzattı. Tekrarlar dinleyicinin ne söylendiğine daha fazla dikkat etmesini sağladığından, Natasha'nın flütü çok fazla protesto ediyor, ha bire dönüp dolaşıp en sade notasına geri dönüyor, sonunda bu saflık, masumiyetin tatlı sesine değil, bir paranoyanın kanıtına dönüşüyordu.

Pete onun yaptıklarına bayılıyordu.

Natasha, Pete'in, parçayı bitene kadar dinlemesine izin vermiyordu, ama usandıran ısrarlarına dayanamayıp arada bir kısacık, on beş saniyelik bir bölüm çalıyordu. Aslında kızıyor numarası yapsa da, onun heyecanlı tepkileri hoşuna gidiyordu.

"Ah, Natasha," diyordu dinlerken, "beni *gerçekten* anlıyorsun sen. Düşündüğümden de fazla."

Crowley, Mornington Crescent cinayetini hâlâ atamıyordu kafasından.

Kimliği bilinmeyen kurbanın ölümü açıklanmış, ama ayrıntılar gizli tutulmuş, haberlere bir tür sansür uygulanmıştı. Akıl almayacak olguları kendi aralarında konuşup dışarıya sızdırmazlarsa, o olguların ne olduğu anlaşılabilir, diye çaresiz ve boş bir umut taşıyorlardı.

Crowley bunun işe yaramayacağını biliyordu.

Cinayet onun kendi soruşturmasıyla bağlantılı değildi, ama cinayet yerini incelemeye gitmişti. Cinayeti çevreleyen doğaüstü koşullar ona Saul'ün ortadan kayboluşundaki gariplikleri ve iki polisin öldürülmesini hatırlatıyordu.

Crowley peronda durmuştu; korkudan çılgına dönmüş bir sürücünün ne olduğu anlaşılmayan bir şeyi haber vermesinden saatler sonra trenin hâlâ beklediği istasyonda. Çevrenin kısaca incelenmesi sonucunda polis sürücünün "havada yüzen adam"ının bir iple tünelin girişine asıldığını anlamıştı. Kopmuş olan ip, tuğla duvardan sallanıyordu. Az sayıdaki yolcu boşaltılmış, sürücü ise istasyonda başka bir yerde bir psikologun yanındaydı.

Trenin önü kanla kaplıydı. Kimlik tespiti yapılacak çok az beden parçası kalmıştı. Metal ve camın kurbanın yüzüne amansızca çarpması sonucunda diş kayıtları işe yaramaz hale gelmişti.

Bu cinayeti görmemenin yolu yoktu, sahanlığın üzerinde, dört bir yanda izleri vardı; duvarlara sıçramış, raylarda kömürleşmiş, ilk vagona büyük ölçüde bulaşmıştı. Hiçbir kamera, kurbanın ya da katilin gelişini kaydetmemişti. Görünmeden gelip gitmişlerdi. Sanki metal çiviler, kanlı ipler, parçalanmış et, hepsi buraya karanlık tünellerden kendi kendilerine gelip konmuştu.

Crowley araştırmayı yürüten ve oraya bir iki saat önce geldiği halde elleri hâlâ titreyen komiserle birkaç laf etti. Cinayeti kendi soruşturmasına bağlaması için yeterli neden yoktu. Vahşet tamamen farklıydı. Polisler, büyük bir öfkeyle, ama bir anda acımasız bir vahşetle işlenmiş bir cinayet sonucunda öldürülmüş görünüyordu. Bu ise yaratıcı bir sadizm örneği, tehlikeli bir tanrıya kurban verir gibi törensel bir şeydi. Kurbanın onurunu ve gücünü yok etmek amaçlanmıştı. Bunu düşünürken, Crowley, adamın –erkek olduğunu gösteren et parçaları bulmuşlardı– tren yaklaşırken uyanık ve bilincinin yerinde olup olmadığını merak etti; yüzünü buruşturdu, kapıldığı dehşet duygusundan bir an midesi bulandı.

Ancak yine de, farklılıklarına karşın, cinayetleri kafasında birleştirdiğini hissetti.

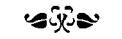
Yaşamlara son vermedeki bu şeytansı kolaylıkta bir şey vardı, cinayet yerlerine sinmiş bir güç duygusu, kurbanların hiçbirinin en ufak bir kaçma şanslarının bulunmadığından kesinlikle emin olma.

Hala titreyen Camden komiserine, iki olay arasında bir bağlantı kurulabileceğini hissettirip herhangi bir gelişme olduğunda kendisini aramasını söyledi.

Şimdi, günler sonra, Crowley, uykusunda hâlâ Mornington Crescent'ı ziyaret ediyordu. Duvarları karmakarışık bir şekilde yeniden boyanmış, bir mezbaha sıklığında, kırmızı halıyla döşeli, dehşet verici organik bir dekor.

Soruşturmasını yürüttüğü bu üç (*dört mü yoksa?*) cinayetin de bazı sırlar taşıdığından emindi artık. Hikâyenin gerisi vardı, bildiklerinden çok daha fazlası. Gerçekler ortadaydı, ama o hâlâ Saul'ün bu cinayetleri işlemediğine inanmak istiyordu. Çok kesin olarak bilemese de, bunun arkasında *büyük bir şey*, henüz bilinmeyen bir şeyin bulunduğu, şu anda Saul ne yapıyor olursa olsun onun bunlardan sorumlu olmadığı düşüncesindeydi. Bir çılgınlık nöbeti geçiriyor, bir başkasının ipleriyle hareket ediyor olabilir ya da başka bir neden vardır, Crowley bunu bilemiyordu.

15. Bölüm

Pete, uzun süredir Natasha'dan onu Jungle Kulübe götürmesini istiyordu. Onun ısrarlarını gereksiz bulan Natasha neden kendi başına gitmediğini sorduğunda ise, ilk kez gidiyor olmaktan, küçük gören bakışlarla karşılaşmaktan (pek çok kulübün atmosferine bakınca hiç de yalan değildi) söz edip duruyordu. Sızlanmalarını ısrarlar izliyordu yine.

Akla yatkın bir iki neden de göstermişti. Nereye gideceğini bilmiyordu ve *Time Out* dergisinin beş para etmez önerilerini dinleyecek olursa, kendisini bir *hardcore* Tekno kulüpte ya da benzeri bir yerde tek başına bulacaktı. Oysa Natasha o ortamı tanıyor ve Londra'daki en seçkin gecelere hiç para vermeden gidebiliyordu. Yaptığı iyiliklerin karşılığını alıyor, müziğin ilk günlerinde açılmış hesapların borcunu tahsil ediyor, yüzleri ve isimleri tanıyor, konuşulan konuları biliyordu.

Elephant and Castle'da bir söylenti dolaşıyordu. AWOL grubu demiryolu yakınındaki bir hangarda Style FM'le buluşacaktı. Duyduğuna göre herkes orada olacaktı. Adı Üç Parmak olan tanıdık bir DJ telefon edip yanına bir iki parçasını alıp gelmesini söylemişti ona; DJ onları çalacaktı. İsterse Natasha kendisi de birkaç parça attırabilirdi.

Natasha onun dediklerini yapmak niyetinde değildi, ama oraya şöyle bir uğramak pek de fena bir fikir gibi gelmedi ona. Böyle ciddi bir geceye katılmayalı bir ay olmuştu ve Pete'in bitip tükenmez yalvarışları da oraya gitmek için güzel bir nedendi. Üç

Parmak onu ve yanında getireceği kişileri -kaç kişi olursa olsun- misafir listesine yazdı.

Fabian hemen geleceğini belirtti. Kendisine sormasına fazlasıyla memnun olmuştu. Kay uzun zamandır kimseyle görüşmüyordu ve Natasha ile Fabian onun bir iki hafta önce ortadan kaybolmasından beri ilk kez endişe duymaya başlamışlardı. Ama şu anda Güney Londra'ya yapacakları akın için hazırlanırlarken, bu akıllarından çıkmıştı.

Pete heyecandan ne yapacağını şaşırdı.

"Evet evet evet! Harika! Uzun zamandır bunu bekliyordum!"

Bir dadı rolü oynamaya itildiğini gören Natasha'nın canı sıkıldı.

"Bak şimdi, Pete, seni düş kırıklığına uğratmak istemiyorum, ama orada sana dadılık etmeyeceğimi bilesin. Oldu mu? Gideriz, ben müzik dinlerim, sen dans edersin, canın istediğinde çıkar gidersin, ben de ne zaman istersem o zaman çıkar giderim. Sana çevreyi göstermeye gitmiyorum, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Pete'in bakışları garipti.

"Tabii." Kaşları çatıldı. "Beni yanlış tanıyorsun, Natasha. Bütün akşam sana askıntı olacak değilim, senin havanı bozmayacağım yani, oldu mu?"

Natasha utanıp sinirlenerek başını salladı. Tin tin peşinden gelen bu kalem boyunlu, süt beyazı bilmişin dibinden ayrılmamasının, Davul ve Bas müziğinde gelecek vadeden biri olarak bütün kredilerinin sıfırlanmasına yol açacağını düşünüp canının sıkıldığı doğruydu. Ancak öylesine bir düşünceydi bu işte, böyle pat diye şaka yollu da olsa ortaya dökülmesi onu savunmaya geçmeye zorlamış, kızdırmıştı.

Pete sırıtıyordu.

"Natasha, oraya gitmek istiyorum, çünkü varlığından haberim olmayan bir müzik türü keşfettim ve -*bir parçası olmasam da*- bu müziği kullanabileceğimi, büyük olasılıkla bunu yapabileceğimi

sanıyorum. Senin de öyle düşündüğünden eminim, beni kaydetmekten vazgeçmediğine göre!

Bu yüzden arkadaşlarının yanında senin fiyakanı bozacağım diye üzülme. Müziği dinleyip ortama bakacağım yalnızca."

Son tartışmadan sonra, Anansi ortadan kaybolmuştu. Loplop bir iki gün daha ortalarda oyalanmış, ama sonunda örümceğin ardından o da yok olmuştu.

Kral Fare kötü görünüyordu.

Saul, taşıdığı yiyecekleri torbadan dökmemeye çalışarak kanalizasyona indi. Gideceği yolu buldu. Yukarıda sokaklarda yağmur yağıyor, tünellere dolan pis, asit yüklü akıntı Saul'ün bacaklarının etrafında dönüyor ve onu sendeletiyordu. Neredeyse yarım metre derinliği olan bu hızlı ve seyreltik akıntı, her zamanki ılık dışkı kokusunu neredeyse yok etmişti.

Kral Fare yiyecek bulmak için hiçbir şey yapmamıştı ve sabırsızlanan zavallı Saul taht odasını terk edip, yiyecek toplamaya gitmişti. Kral Fare'nin onun üzerindeki etkisi azalıyordu. Uzun zaman elinde tuttuğu nörotik tasma kopmuştu artık. Morali bozuldukça, Saul'ü gözden uzak tutmama kararlılığı da zayıflamıştı.

Saul bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Onun Kral Fare'nin gözündeki değeri kanla ölçülen bir şey değildi. Onun yeğeni olduğu için değil, işe yarayacağı için kurtarmışlardı onu; çünkü doğuştan gelen özel bir hak sonucunda Kavalcı'nın gücüne karşı bir tehdit oluşturabilirdi. Kavalcı'ya karşı verdikleri mücadelelerin yerini küçük kavgalar, ağız dalaşları, korkaklık ve korku aldıkça, Kral Fare için Saul'ün varlığı gitgide daha az önem taşımaya başlamıştı. Bir saldırı planı olmadan, bu seçilmiş silahı nasıl kullanabilirdi?

Saul, taşan lağımlarda yürümeye çalışırken bir ses duydu. Betondaki bir oyukta sırılsıklam olmuş, arkasında daha gözleri açılmamış yavruları ciyaklayan bir fare gördü.

Gri renkli çıkıntının kıyısında durmuş, ne yapacağını bilmez

şekilde akan suya bakıyordu. Kabaran suyun ancak on santim kadar yukarısındaydı ve yaşadığı rahat yuvası suyla kaplı bir mezar haline gelmek üzereydi. Tünelin karşısına baktı. Durduğu yerin ilerisinde bir başka delik, kendiliğinden oluşmuş, yukarı doğru çıkan bir geçit gördü.

Fare, Saul'ün kokusunu alınca, arka ayaklarının üzerinde doğruldu ve garip bir sesle bağırdı.

Saul'ün yüzüne bakmaktan kaçınarak ama varlığının da tamamıyla farkında olarak, karanlıkta başını sallıyordu. Yeniden bağırdı; genellikle farelerin sesine renk katan alaycılıktan arınmış, uzun bir feryattı bu.

Saul tam önünde durup torbasını omzuna attı.

Fare yalvarıyordu.

Yardım etmesini istiyordu.

Ciyaklaması bir yakarıştan farksızdı, bunun üzerine Saul iki hafta kadar önce peşinden gelmiş olan fareleri, açlık ve umutsuzluklarını dile getirme heyecanı içinde, ona *saygı* göstermeye çabalayan fare sürüsünü anımsadı.

Burada kalamam, büzülmüş halde duran, perişan görünümlü fareden aldığı duyumdu bu. *Burada kalamam, burada kalamam!*

Saul ona doğru uzandı ve fare eline atladı. Betondaki deliklerden bir sürü yavru fare ciyaklaması yükseldi. Saul elini ufalanan taşın içine iyice soktu. Minik bedenler elinin üzerine çıkıp kıpırdanmaya başladı. Parmaklarını dikkatle, koruyucu bir kafes haline getirerek kapattı ve küçük ailenin titreyerek yerleştiği elini suyun hızla yükseldiği delikten çıkardı.

Tüneli geçti ve onları annelerinin tehlikeden koruyabileceği kenara bıraktı. Anne fare kafasını sallayarak geriye çekildi; çıkardığı seslerin tonu değişmiş, korku yok olmuştu.

Dönüp ailesini karanlıkta görünmeyen bir yere taşımadan önce, *Patron*, dedi ona, *Patron.*

Saul ıslak duvara yaslandı.

Neler olduğunu biliyordu. Farelerin ne istediğini biliyordu. Kral Fare'nin bundan hoşlanacağını sanmıyordu ama.

Taht odasının girişine vardığında, su yükselmeye, daha hızlı akmaya başlamıştı. Elini, oluğu saklayan tuğla tıkacın altına sokup kurcaladı, ani bir hava patlaması yaratan bir hızla çekip açtı. İçeri girip kapıyı kapatarak, şelale gibi akan suyun içinden kayarak aşağıdaki karanlık odaya indi.

Su birikintisinin içine önce popo üstü düştü, sonra kalkıp kuru tuğlaların üzerinde yürümeye başladı. Arkasında, tam kapanmayan tuğla girişten gelen su, odanın içine ve duvarlardan aşağı damlamaya devam ediyordu; ama bölme o kadar büyük ve gizli su kanalları öyle iyi çalışıyordu ki odanın merkezinde tuğlalardan yapılı yüksek adacığı çevreleyen hendekteki su miktarı çok az artmıştı. Taht odasındaki havayı tehdit etmesi için yağmurun kesilmeden günlerce yağması gerekiyordu.

Kral Fare görkemli tuğla tahtında düşüncelere dalmış oturuyordu.

Saul ters ters baktı. Plastik torbaların içine daldırdı elini.

"Al," dedi ve kâğıt bir paketi odanın öte yanına fırlattı. Kral Fare, hiç bakmadan tek eliyle yakaladı. "Biraz falafel," dedi Saul, "bir parça kek, bir parça ekmek, bir parça meyve. Kral sofrasına layık," diye kışkırtıcı bir ses tonuyla ekledi, ama Kral Fare oralı olmadı.

Saul tahtın dibine bağdaş kurup oturdu. Kendi çıkınında da, şekerli besinlere ağırlık vermesini saymazsak, aşağı yukarı aynı şeyler vardı. Tatlıya düşkünlüğü, fareliğe geçiş sürecinden hiç etkilenmemişti. Çürümenin etkisiyle daha da tatlılaşan meyveleri yemek, sık sık tadını çıkardığı bir zevkti onun için.

Elini çantasına sokup tamamen çürümüş bir şeftali çıkardı. Gözünü suratsız Kral Fare'den ayırmadan yiyip bitirdi.

"Sıktı artık ama," diye patladı. "Neyin var senin böyle?"

Kral Fare dönüp baktı.

"Kapa gaganı. Bir halt bildiğin yok."

"Tek yaptığın kendine acımak, biliyor musun?" Saul birden gülmeye başladı. "Ben hiç böyle davranıyor muyum? Ve eğer... *huysuzluk*... yapması gereken biri varsa, o benim. Bir bakalım şim-

di, beni yaşamımdan kopardın. Yaşamımı... kötü bir düş... haline getirdin. Ona da tamam, öyle de yaşarım, bu işi fena da yapmadım şu ana kadar, biliyorsun. Şimdi ise, tam Fare Prens Saul olarak hayatımın kurallarına alışırken, suratını asıyor, yan çiziyorsun. Ne yapmaya çalışıyorsun kahrolası herif? Beni... heyecanlandırıyorsun, hazırlıyorsun, kim bilir neye, sonra suratından düşen bin parça. Benim bu durumda ne yapmam gerekiyor?"

Kral Fare, küçümseyerek ve endişeyle baktı.

"Ağzından çıkanı kulağın duymuyor senin, budala..."

"Bunu bir daha söyleme sakın! Hey Yarabbim! *Ne yapmamı istiyorsun be adam*? Benim mi seni toparlamam gerekiyor? Hass. . .tir ! Orada öyle fare kıçının üzerinde gamlı baykuş gibi oturup duracaksan, bana göre hava hoş. Örümcek suratlı ile Loplop da sana katılsın; birbirinizden farkınız yok nasılsa. Ama ben çekip gidiyorum!"

"Peki, senin bir *önerin* var mı, geveze herif?" dedi Kral Fare.

"Hıhı, var. Siz korkak *tavuklar* biraz daha cesur olun. Konu bu. Hepiniz korkaksınız, kendi kıçınızı tehlikeye atmayacak bir plan peşindesiniz de ondan. Böyle olmayacak tabii! Hepiniz Kavalcı'nın ne beter biri olduğunu, onu yakalamanız gerektiğini ve bunun da –içinizden hiçbirinin savaşmayacağı– son çatışma olacağını söylüyorsunuz. Madem bu konuyu konuşuyoruz, söylemeden geçmeyeceğim. Bütün kavgayı sizin adınıza benim yapmamı beklediğinizi de çok iyi biliyorum, ama hepiniz hâlâ korkuyorsunuz çünkü tantana yapmadan beni nasıl kullanacağınızı bilemiyorsunuz. Beni saymayın bu işte." Saul haklı olarak çok öfkelenmişti.

"Kavalcı senin de *ölmeni* istiyor!" dedi yine Kral Fare.

"Hı, sen öyle diyorsun. Senden farklı olarak, belki de ben bu konuda bir şeyler yapmayı düşünüyorum!" Uzun bir sessizlik oldu. Saul biraz bekleyip yeniden konuşmaya başladı.

"Fareler benim başa geçmemi istiyorlar."

Kral Fare başını yavaşça ona doğru çevirirken, ikisi de sessizleşti.

"Ne?"

"Fareler. Kanalizasyondaki fareler. Hatta sokaklarda ya da nerede olurlarsa oradaki fareler. Sen ortalıklarda görünmediğinde bana geliyorlar, etrafımda dönüp dolaşıyor, önümde eğiliyorlar, ciyaklıyorlar. Ne istediklerini anlamaya başladım artık. Benim başa geçmemi istiyorlar. Benim patron olmamı istiyorlar."

Kral Fare tahtından ayağa kalkmıştı.

"Seni küçük nankör. Seni küçük hırsız... seni aşağılık, pis herif, seni iyice bir pataklamam gerekiyor, burası benim, benim, *anlıyor musun*, benim..."

"Tavrını koy o zaman!" Yüzü Kral Fare'nin tam altında, ona öfkeyle bakıyor, ikisi birlikte çapraz ateş eder gibi tükürük saçıyorlardı. "Seni geri istemiyorlar. Günahını bağışlatmazsan, seni asla geri almayacaklar. Bu lanet yerdeki ahlak anlayışı böyle olsa gerek."

Saul dönüp hızla çıkışa yöneldi. "Gidiyorum. Ne zaman döneceğimi de bilmiyorum, senin buna aldıracağını da sanmıyorum. Şu anda beni kullanmayı düşünmüyorsun nasılsa. Ben yokken, ne yapılabileceğini düşün. Loplop'u kullan, Anansi'yi kullan, çağır onları ve *aşağılık mendeburun* izini sürün. Kıçını kaldırmaya karar verdiğinde konuşabiliriz belki." Kral Fare'nin yüzüne bakıyordu. "Ah, *Büyülü Krallığını* da merak etme. Fare Kral olmak istemiyorum, ne şimdi, ne hiçbir zaman, üzülme. Gidip arkadaşlarımı falan bulacağım. Senden bıktım."

Saul döndü ve odadan fırladı. Kısa bir an pis suya gömüldü; ardından lağım borusuna geçti.

Saul yukarıdaki yeraltı bölgesinde sessizce ilerlerken, Kral Fare öfkeyle titriyor, huzursuzca paltosunu çekiştiriyordu. Sonra durdu, yerine oturdu.

Düşünmeye başladı.

Günlerdir ilk kez kararlı bir biçimde yerinden fırladı.

"Tamam, oğlum, mesaj alındı. *Yem*'den bahsedelim şimdi," diye kendi kendisine mırıldandı.

Odadan çıktı; birdenbire Saul'ün onu ilk gördüğü zamanki gibi, yılankavi ve gizemli, hızlı ve çapraşık bir şekilde hareket etmeye başladı.

Saul hâlâ yönünü bulmak için uğraşırken, o çabucak ve sessizce yerkürenin katmanlarını geçti. Karanlık bir sokağa çıktı. Karşı taraftaki donuk sokak lambasının ışık havuzunun içinden, gözlerini önlerine dikmiş insanlar gelip geçiyorlardı.

Hiç kımıldamadan, gözlerini kırpıştırarak bekledi. Çevresine bakındı. Bakışları tam karşısındaki duvardan yukarıya tırmandı. Bir ayağını yavaşça kıvırıp kaldırarak, sonra geriye doğru abartılı bir parabolle yere indirerek sessizce ilerledi. Yukarı baktı, kollarını iki yana açtı ve tuğla duvarı bir sevgili gibi kucakladı. Sessizce, ayaklarını basacak en olmadık noktaları bulup elleriyle en görünmez çıkıntılara yapışarak, binanın yan tarafına tırmandı. Ellerini arkasına çekip kol kaslarını gerdi; bakışları saçakların altındaki karanlığa dikilmişti.

Kollarını açtı ve uzattı. Korkudan çırpınan bir şeyler vardı. Uykuları bölünen kirli bir güvercin ailesi gölgelerin içinden dışarı fırladı. Havada gözden kayboldular. Kral Fare elini uzattı, kuşlardan birini yakaladı; sımsıkı tuttuğu kuş kanatlarını açmaya çalışıyor, ama elinden kurtulamıyordu.

Kral Fare başını eğip avına baktı. Yüzünü yaklaştırınca beriki çırpınmayı kesti. Kuşu sıkıca tutup gözlerini gözlerine dikti.

"Benden korkmana hiç gerek yok, ufaklık," dedi. Kuş hiç kımıldamadan bekliyordu. "Bana bir iyilik yapmanı istiyorum. Gidip patronunu bul, söylediklerimi herkese yay. Kral Fare, Loplop'u arıyor. Beni bulsun."

Kral Fare gözcüsünü serbest bıraktı. Kuş havaya fırladı ve kanatlarını çırparak Londra'nın üzerinde uçmaya başladı. Kral Fare onun uzaklaşmasını izledi. Gözden iyice kaybolunca, arkasını döndü ve karanlık şehre daldı.

16. BÖLÜM

Batı Yolu'nda tek başına dolaştığı günden bu yana Saul, ilk kez bu kadar uzun süre yalnız kalıyordu. Kızgınlığının azalmaya, tamamıyla geçme tehlikesi göstermeye başladığını fark edince, öfkesini dikkatle biledi, devam ettirdi. Bu ona yeni bir güç kazandırdı.

Boğucu kanallardan çıkmak, soğuk havayı solumak istiyordu. Bacaklarının çevresindeki suyun çekilmesine bakılırsa dışarıda yağmurun hızı kesilmişti. Tamamıyla durmadan buradan çıkmak istiyordu.

Tuğlayla örülmüş yeraltı dünyasında yolunu bulmaya çalışırken Saul içgüdülerine güveniyordu. Lağımların kuralları farklıydı; bölgeler arasındaki çizgiler ve sınırlar net değildi. Yerin üzerinde nerede olduğunu biliyor, nereye gideceğine karar veriyordu. Aşağıda ise tünellerin birinden ötekine doğru onu çeken bir güç, kafasının içindeki muhtemelen ilkel insandan kalma radarın uğultusunu hissediyor, kokuları izliyordu. Lağımın herhangi belli bir kısmına daha önceden girip girmediğini bilmiyordu, ama bu zaten önemli değildi. Taht odasının çevresiydi önemli olan, bütün yollar da eninde sonunda oraya çıkıyordu.

Alçak tuğlaların altından geçerken eğildi, dar tünellerden geçti.

Etrafında hızlı ayak sesleri duydu, heyecanlı farelerin ciyaklamaları geldi kulağına. Tuğlaların içindeki oyuklardan bakan yüzlerce küçük, kahverengi kafa gördü.

"Merhaba, fareler," dedi yürüyüp geçerken.

Karşısında eski, çürümüş, paslı parçalarının suları yağmur suyu dereciğine damlayan bir merdiven gördü. Tutunduğunda elinin altında ufalandığını hissetti ve merdiven tamamıyla parçalanmadan yukarı tırmanabildi. Kapağı itti; kafasını Edgware Caddesi'ne uzattı.

Alaca karanlık yok olmuştu. Sokak, Lübnanlı tatlıcılar, taksi durakları, ucuz elektronik eşya tamircileri, müstehcen video satıcıları, elle yazılmış ilanlarla mallarının reklamını yapan giysi dükkânlarıyla kaynıyordu. Saul yolun karşısındaki bir şantiyenin tepesinin gerisine baktı. İleride, batıda gökyüzünün uzantısı gölgelenmeye başlamıştı, ama hâlâ parlak maviydi. Ufuk çizgisinin hemen altında binaların konturları acayip derecede belirgin görünüyordu.

Saul, gölgelerde kalıp kurallara uyduğu sürece görünmeden ve duyulmadan hareket edebileceği bilgisini bir kenara itip usulca kaldırımdaki delikten kendisini yukarı çekti. Yayaların arasında bir boşluk buluncaya kadar bekledi, ustalıkla menfezin içine sokuldu, kaşlarını havaya kaldırdı ve kokulu delikten dışarı yuvarlandı.

Kapağı kapatmak için uzandı, ciyaklama sesleri duydu. Kenardan içeri baktığında, çürük merdivene tünemiş düzinelerce fareyle göz göze geldi.

Onlara bakakaldı. Onlar da gözlerini dikmiş ona bakıyorlardı.

Homurdandı, kapağı deliğe tam oturtmadı, biraz aralık bıraktı ve o aralığa ağzını dayayarak, "Beni çöplerin yanında bekleyin," diye fısıldadı.

Hızlı ve garip bir hareketle Saul ayaklarının üzerinde doğruldu. Ellerini ceplerine sokup insan öbeklerinin yanından geçti. İnsanlar birden onu fark ettiler ve kokusu karşısında kaşlarını çatarak iki yana çekilmeye, uzaklaşmaya başladılar. Arkasında-

ki kanalizasyondan kahverengi bir şey hızla fırladı, ardından bir tane daha fırladı, sonra hurra diye çıkmaya başladılar. Dükkân sahiplerinden biri fark edip çığlık attı, bütün dikkatler kanalizasyon deliğine çevrildi. Farelerin akını neredeyse bitmiş, fareler şehrin içine dağılmış, kaybolmuşlardı.

Sokakta kargaşa sürerken Saul, aynı hızla yürümesini sürdürdü. İnsanlar yerdeki deliğin yanından kaçıyorlardı.

"Hangi allahın belası bunu açık bıraktı?" diye Arapça bağırdı biri.

Saul, sokağın sonunda karanlığa daldı. Fareler gözden kaybolmuşlardı ve işgüzar vatandaşlar kapağı büyük bir dikkatle yerine yerleştirmeye çalışıyorlardı. Saul yavaşça döndü, büyük bir cakayla bir duvara yaslandı. Tırnaklarını incelemeye başladı.

Hemen sağ tarafında bir sürü çöp tenekesi duruyordu. Kimi yuvarlanmış, çöp torbaları dışarı saçılmış, ortalığı pislikle karışık hafif baklava kokusu sarmıştı. Torbalardan bir hışırtı geliyordu. Siyah plastik yığınların arasından bal rengi bir kafa uzandı. Etrafında başka kafalar da ortaya çıktı.

"Demek yemek buldunuz?" dedi Saul ağzının ucuyla. "Güzel."

Yanıt olarak, tenekelerin içinden hafif bir ciyaklama sesi geldi.

Biraz ilerde, kanalizasyon girişini elbirliğiyle kapatanlar, şimdi gülüşüyorlardı, tedirgindiler. Sigaralarını paylaşıyor, belki fareler geri gelir diye kuşkulu kuşkulu bakınıyorlardı.

Saul tenekelere doğru bir hamle yaptı.

"Haydi bakalım, bölük," dedi sessizce. "Ne yapabileceğinizi gösterin bana. Soldaki ilk geçit, haydi marş, bir... fare... kadar sessiz mi deniyordu? Boş verin, galiba öyleydi. Gözüme girin bakalım haydi."

Ani bir patlama oldu ve yüz kadar kahverengi torpido etrafa saçıldı. Saul onların yağmur oluklarına, duvarların arkalarına, binaların saçaklarından sızan karanlığa, tuğlalar arasındaki deliklere sığınıp gözden kayboluşlarını izledi.

Tek topuğunun üzerinde ağır ağır döndü. Yavaş adımlarla,

ayaklarını kaldırıp indirerek, cadde boyunca dalgın dalgın yürümeye devam etti. Yürürken göğsüne baktı. Saul düşünüyordu.

Sanki durumu önemseme becerisini yitirmişti.

Ne başarmaya çalıştığını merak etti. İntikam mı? Can sıkıntısı mı? Meydan okuma mı?

Kral Fare oluyordu. Öyle miydi? Bunu mu yapıyordu? Pek emin değildi. Farelere onu izlemelerini söylememişti, ama onlara neler yaptırabileceğini de görmek istiyordu.

Kavalcı'dan korkması, düşünüp bir plan yapması gerektiğinin farkındaydı, ancak yapamıyordu, şimdilik. Kendisini güvenilmez, kafası karışık, bir hain gibi görüyordu. Kral Fare'ye gösterecekti. Arkasından gelmeyen, onu durdurmaya çalışmayan, geri gelmeye zorlamayan Kral Fare'ye.

Ne yapması gerektiğini bilmiyordu, nereye gideceğini bilmiyordu, ne zaman geri döneceğini bilmiyordu. Ama öte yandan hissettiği boşluk, bir özgürleşmeydi. Uzun bir süre babasına karşı suçluluk duymuş, babasının düş kırıklığını yaşamıştı. Daha sonra Kral Fare girdi hayatına, dehşet ve şaşkınlık.

Şimdi birdenbire bomboştu. Tamamıyla tek başınaydı. Hafiflemiş, sanki her adımında yer çekimine karşı koyabilecekmiş gibi hissediyordu. Günlerdir çişini tutuyormuş da şimdi yapmış ya da taşıdığını unuttuğu kocaman bir yükü yere indirmiş gibiydi. Rüzgârda uçup gidebileceğini hissetti. İlk kez, anımsadığı kadarıyla ilk kez, her yaptığı hareket tamamıyla kendisine aitti.

Tam karşıdaki dar sokaktan bir çığlık yükseldi ve Saul küfrederek köşeye koştu. Tuğla köşeyi hızla döndü, dikkatle gölgelere baktı. Edgware Caddesi'nden bir iki metre ötede bir dükkânın yük indirme kapısının önünde yatan genç bir kadın vardı. Suratı ve kahverengi saçları kir içindeydi. Sımsıkı sarındığı yağlı, mavi uyku tulumunun içinde büzülmüştü. Dehşeti, yüzünden okunuyordu ve ağzı sanki yanaklarını yırtacakmış gibi gerilmişti. Sesi kupkuruydu. Saul'ü görmedi. Gözlerini önündeki duvara dikmişti.

Fareler bir şelale gibi akıyor, adeta fışkırıyorlardı. Hafif tırmalama sesi dışında neredeyse hiç ses çıkarmıyorlardı.

Uyku tulumu kadının ellerinden kaydı ve elleri, donmuş gibi, yüzünün üzerinde kalakaldı. Etrafında kaynaşan fareler Saul'e bakıyor, yalvarma sesleri çıkarıyor, onun onayını almak istiyorlardı. Saul dehşet içindeki kadına doğru yürümeye başladığında ikiye ayrıldılar.

Kadın hâlâ gözlerini koşuşturan fare yığınından alamıyor, başka bir şey görmüyordu. Saul'ün kanalizasyonda gördüğünden daha fazla fare vardı burada. Çevredeki evlerde yaşayanlar da arkadaşlarına katılmışlardı. Hepsine bir göz atıp kadına döndü.

"Tamam, tamam," dedi yumuşak bir sesle ve kadının önünde diz çöktü. "Korkmayın, şşş..."

Kadın gözlerini kısa bir an ona çevirdi ve sonunda konuşabildi.

"Tanrım, gördünüz mü *bana doğru geliyor* hepsi ah, tanrım..."

Kısılmış bir sesle konuşuyordu. Sanki ciğerlerinde hiç hava kalmamış gibi, sanki ona sesini veren yalnızca korkuymuş gibi.

Saul kadının yüzünü ellerinin arasına aldı ve yüzünü kendine çevirdi. Kadının yeşil gözleri koca koca açılmıştı.

"Beni dinleyin. Bunu anlamanız zor ama üzülmeyin. Şşş, bu fareler *benim*. Size bir şey yapmazlar, anlıyor musunuz?"

"Ama bu fareler *benim için* buradalar, beni *alacaklar ve*..."

"*Ses çıkarma!*" Bir an sessizlik oldu. "*İzle* şimdi." Saul kadının kafasını sabit tutup kendisininkini yavaşça yana eğdi, şimdi kadın gölgelerde bekleşen fareleri görebiliyordu. Kadının gözleri yeniden koca koca açılır ve ağzının kenarındaki kasları gerilirken, Saul kafasını geriye atıp "Kaybolun!" diye fısıldadı.

Ayakların ve kuyrukların birbirine karışmasına yol açan bir kaynaşmanın ardından fareler gözden kayboldular.

Sokak sessizleşti. Kadının suratındaki kırışıklıklara bir şaşkınlık yerleşti. Saul ondan uzaklaşırken, o da iki tarafına bakınıp duruyordu. Boynunu uzattı, tedirgin bakışlarla etrafı kolaçan etti. Saul, sırtını duvara dayayarak kadının yanına oturdu. Sağına

baktı, yalnızca beş metre ötedeki Edgware Caddesi'nin ışıklarını gördü. Düşünmeden edemedi yine: Bütün bunlar gerçek şehrin hemen yakınında oluyor ve hiç kimse göremiyordu. Beş metre ötede oluyordu, bir başka dünyada bir yerlerde.

Yanındaki kadın döndü. Sesi titriyordu.

"Nasıl yaptın bunu?" Hâlâ yüksek sesle konuşuyordu.

"Söyledim ya," dedi. "Onlar benim farelerim. Ne dersem onu yaparlar."

"Ne bu, bir numara mı? Eğitilmiş fareler mi? Korkmuyor musun onlardan?"

Konuşurken gözleri iki taraf a gidip geliyordu. Sesi garip biçimde yüksek ve sert çıkıyordu. Korkusu çok çabuk geçmişti. Çocuk gibi konuşuyordu. Saul kadının zihinsel özürlü olabileceğini düşündü.

Çocuk gibi davranma ona, dedi içinden.

Onu küçümseme.

"Fareler beni korkutmuyor, hayır," dedi sakince. "Ben onları anlıyorum."

"Benim ödümü patlattılar. Beni almaya geldiklerini sandım!"

"Hmm, şey, kusura bakma. Onları buraya gönderdiğimde burada birinin olacağı aklıma gelmemişti."

"Bunu yapabilmen *çok ilginç*, yani farelere istediğini yaptırabilmen!" Birden sırıttı.

Sessizlik oldu. Saul etrafına göz attı, ama fareler saklanmışlardı. Yeniden yol arkadaşına döndü. Berikinin bakışları, sinekler gibi vızır vızır bir sağa bir sola kayıp duruyordu.

"Adın ne senin?" diye sordu.

"Deborah."

"Benimki de Saul." Birbirlerine gülümsediler. "Artık farelerin benim olduğunu bildiğine göre," dedi yavaşça, "onlardan korkmaya devam edecek misin?"

Kadın sorgulayan bakışlarla Saul'e baktı. Saul uzun uzun içini çekti. Bir sonraki adımda neler olacağını bilmiyordu. Ne yaptığını bilmiyordu. Sözcüklerin tadını çıkarıyor, her birini ağzında

yuvarlıyordu. Kay ile karşılaştığı günden bu yana ilk kez bir insan ile konuşuyordu. Her söylediğinin tadını çıkarıyordu. Bu konuşmanın bitmesini istemiyordu.

"Yani, onları geri getirebilirim istersen."

"Bilmiyorum, yani pis değiller mi onlar?"

"Benimkiler değiller. Hem onlara söylersen, sana dokunmazlar."

Deborah yüzünü buruşturdu. Hafif bir korkunun hâlâ izlerini taşıyan bir sırıtma yayıldı suratına.

"Hmm, bilmem ki yani *bilmiyorum*..."

"Hiç korkma. Bak şimdi. Onları çağıracağım ve ne söylersem yaptıklarını göstereceğim." Başını hafifçe çevirdi. Farelerin kokusunu alıyordu. Görünmeden, titreşerek bekliyorlardı. "Başlar yukarı," dedi sert bir sesle, "yalnızca başlar."

Molozların arasında bir kaynaşma oldu ve yüz küçük kafa göründü, kaygan kafalarıyla dalgalar arasındaki foklar gibi.

Deborah çığlık attı ve eliyle ağzını kapattı. Başı sarsılıyordu. Saul onun güldüğünü fark etti.

"*İnanılmaz*..." dedi kadın parmaklarının ardından.

"Aşağı," dedi Saul ve kafalar kayboldu.

Deborah sevinçle gülüyordu.

"Nasıl yapıyorsun bunu?"

"Söylediklerimi yapmak zorundalar," dedi Saul. "Ben patronlarıyım, onlara kalırsa, prensleriyim." Deborah şaşkın şaşkın bakıyordu. Saul sorumsuzca davrandığını hissetti. Kadına daha fazla zarar verip vermediğini merak etti. *Ona gereken şey gerçeklik*, diye düşündü, ama insanlar beğense de beğenmese de, bunun da gerçeğin ta kendisi olduğunu fark etti. Konuşmaya devam etti.

"Aç mısın, Deborah?" Kadın başını salladı. "Peki, o zaman, sana yiyecek bir şeyler alayım." Yerinden fırlayıp Edgware Caddesi'ne seğirtti ve saniyeler sonra elinde, üzerleri fıstık ve pudra şekeri ile kaplı iki parça pasta ile geri geldi, bunları Deborah'ın kucağına bıraktı.

Deborah birini ısırdı, dudaklarını yaladı. Çok aç olduğu belliydi.

"Uyuyordum," dedi, pastadaki bal yüzünden sesi boğuk çıkıyordu. "Fareleri uykumda duydum, sonra beni uyandırdılar. Uyandığıma memnunum. Çok iyi uyumuyordum aslında, rüyamda korkunç şeyler görüyordum."

"Bir fare sürüsüyle uyanmak korkunç değil mi?"

Kesik kesik güldü.

"Başta öyleydi," dedi. "Şimdi senin söylediklerini yaptıklarını biliyorum ve çok korkmuyorum artık. Çok soğuk." Pastaları hızla yiyip bitirmişti.

Hafif bir tırmalama sesi geldi. Fareler sabırsızlanıyorlardı. Saul sessiz olmalarını emretti ve ses kesildi. *Çok kolay,* diye düşündü, *böyle hükmetmek çok basit.* Bu onu heyecanlandırmamıştı bile.

"Uyumak ister misin Deborah?"

"*Ne demek* istiyorsun?" Sesinde birden kuşku, hatta korku ifadesi vardı. Neredeyse ağlayacak gibiydi; uyku tulumunun içine büzüldü. Saul onu yatıştırmak için elini uzattığında ürkerek çekildi. Saul üzülerek kadına bu sözlerin daha önce de, ama farklı bir niyetle söylendiğini anladı.

Sokakların acımasız olduğunu biliyordu.

Kadının kaç kez tecavüze uğradığını merak etti.

Ellerini geri çekip teslim bayrağını çeker gibi havaya kaldırdı.

"Kusura bakma, Deborah. Kötü bir niyetim yoktu. Ben hâlâ yorgun değilim. Yalnızım ve birlikte yürüyebilir miyiz diye düşünmüştüm." Kadın ona hâlâ dehşet dolu gözlerle bakıyordu. "İstersen... ben giderim." Gitmek istemiyordu. "Sana çevreyi gösteririm. Nereye istersen oraya götürürüm seni."

"*Bilmiyorum,* senin ne yapmak istediğini bilmiyorum..." diye mırıldandı kadın.

"Bir şeyler yapmak *istemez misin*?" diye umutsuzca sordu. "*Canın sıkılmıyor mu*? Yemin ederim sana dokunmam, bir şey yapmam. Yanımda arkadaş istiyorum yalnızca..."

Kadının karar vermekte zorlandığını gördü. Yüzüne aptal bir

ifade, bir palyaçonun üzgün surat ifadesini takındı; abartıyla burnunu çekti, kendi yaptığı şeyden midesi bulandı.

Deborah, tedirgin, gülüyordu.

"Lütfen," dedi, "gidelim haydi."

"Oldu, tamam..." Endişeli ama memnun görünüyordu.

Saul ona güven verecek şekilde gülümsedi.

Tedirgin, son derece hantal hissediyordu kendisini. Ona karşı iyi davranma çabası bile onu yormuştu. Korkutup kaçırmadığı için mutluydu.

"İstersen çatılara çıkarırım seni, Deborah. Londra'da yürüyerek dolaşmanın en çabuk yolunu gösterebilirim. Onları..." Durdu. "Fareleri de getirebilir miyim?"

17. Bölüm

"Getir, fareleri de getir," dedi biraz ikna olduktan sonra. Korkmasına karşın bu olanların onu büyülediği de çok belliydi. Saul uzun bir ıslık çaldı ve istediklerini yapmaya hazır fareler ortaya çıktılar.

Onlara nasıl emir verdiğini bilmiyordu. Hangi sözleri kullandığı ya da ıslık çalıp çalmadığı, bağırıp bağırmadığı önemli değildi. Aklından uymaları gereken bir emir geçiremiyordu, bir ses çıkarması gerekiyordu, ama fareler empati yoluyla onu anlıyorlardı, dil yoluyla değil. Ağzından çıkan sese uymaları için, o sesi emir verirkenki gibi çıkarması gerekiyordu.

Fareleri sıraya dizdiğinde Deborah çok eğlendi. Öne arkaya gidip gelmelerini söyledi. Gösterisini yapıp fareleri komik duruma düşürerek Deborah'ın korkusunu yok ettikten sonra, kadın bir tanesine dokunabildi bile. Saul gırtlağından derin homurtular çıkararak fare korkmasın, ısırmasın ya da kaçmasın diye elinde sıkıca tutarken, o da korka korka fareyi okşadı.

"Kusura bakma ama Saul, pis kokuyorsun, biliyor musun?" dedi.

"Yaşadığım yerin kokusu. Bir daha kokla; o kadar kötü değil aslında."

Deborah eğilip Saul'ü kokladı, burnunu buruşturdu, özür dileyerek başını salladı.

"Alışırsın," dedi Saul.

Kadının korkusu geçtikten sonra, Saul yeniden, yola çıkmayı önerdi, Deborah biraz tedirgin olmakla birlikte, başıyla onayladı.

"Ne tarafa?" diye sordu.

"Bana güveniyor musun?"

"Güveniyorum, *galiba*..."

"Öyleyse tutun bana. Yukarı çıkıyoruz, duvarlardan dosdoğru yukarı."

Kadın önce anlamadı, ama anlayınca da dehşete düştü, Saul'ün onu taşıyabileceğine inanmak istemedi. Saul onu korkutmaktan çekinerek, yavaşça elini uzattı; dokunmasına ses çıkarmadığını görünce, onu kolayca kaldırdı, öne uzatılmış kollarında tuttu; fare gücüyle kaslarının hızla kasıldığını hissetti. Deborah neşeyle gülüyordu.

Kendisini bir süper kahraman gibi görüyordu.

Fare adam, diye düşündü Saul, kadını taşırken. Farelere özgü o garip güçleriyle iyilik yapan. Zihinsel özürlülere yardım eden. Onları Londra'da, kanalizasyondaki pislikten daha hızlı dolaştıran. Kendi kendisine güldü.

"Bak. Seni taşıyabileceğimi söylemiştim. Şimdi de sırtıma bin."

"Iıhhhh..." Deborah gülümsüyor, yüzünü şımartılmış bir çocuk gibi iki yana çeviriyordu. "Iııhhh. Tamam."

"Harika. Gidelim artık." Fareler, Saul'ün sesindeki canlılığı duyarak daha yakına sokuldular.

Deborah, fareler hareket ettikçe onlara hâlâ tedirgin tedirgin bakıyordu, ama korkusunun çoğu yok olmuştu.

Saul eğildi, sırtına binmesini bekledi. Öteki uyku tulumunun içinden çıktı.

"Bunu da alayım mı?" diye sordu, ama Saul hayır anlamında kafasını salladı.

"Bir yere sakla. Seni yine buraya getireceğim."

Deborah, dikkatli bir şekilde Saul'ün sırtına tırmandı. Saul kadının onun istediklerini yapmasının gerçeklikten uzak yaşaması ile bağlantılı olduğunu bir kez daha anladı. Insanları sırtına alıp onları çatılarda gezdirmeyi teklif edecek olsa, kaç kişi bunu kabul ederdi ki!

İşin garibi, kuşkusuz, kadının ona inanmakta haklı oluşuydu!

Saul ayaklarının üzerinde doğrulunca, Deborah sanki atlıkarıncaya binmiş gibi bir çığlık attı.

"Yavaş, *yavaş*," diye bağırdı ve Saul, sessiz olmasını söyledi.

Arka sokağa daldı; etrafından yüzlerce farenin ayak sesi geliyordu. *Dünyalar arası değişimi işte böyle yaptım*, diye düşünüyordu, *bir farenin sırtında yeni yaşantıma taşındım*. Ne ekersen onu biçersin.

Yirmi metre kadar yukarıdaki bir pencerenin altında durdu.

"Yukarıda görüşürüz," dedi daha önceki gibi bir anda ortadan yok olan farelere. Tuğlayı tırmalayan seslerini duydu.

Atlayıp pencereye tutundu. Deborah, korkudan giderek balon gibi şişen bir sesle bağırmaya başladı; bir yandan da onun sırtında tutunacak yer arıyordu. Saul'ün ayakları havada sallanıyor, cezaevi ayakkabılarının burunları duvara sürtünüyordu.

Sesini kesmesini söyledi, ama öteki aldırmadı, itirazını sözcüklere dökmeyi becerdi sonunda.

"Durdurdurdur," diye ağlıyordu, Saul, fark edilmelerinden korkarak kendisini hızla pencerenin önündeki boşluğa attı ve cama yapıştı; Deborah'ı bir an önce sesinin duyulabileceği mesafeden uzaklaştırmak için yukarı doğru hamle yaptı.

Binaya tırmanmaya başladı. Kral Fare kadar hızlı olmasa da çok kolay, diye düşünüyordu tırmanırken. Deborah korkusundan sesini kesmişti. *Bu duyguyu biliyorum*, diye düşündü Saul ve gülümsedi. Tırmanışı bir an önce bitirmek istiyordu.

Sırtındaki ağırlığın önemi yoktu. Tırmanması zor bir duvar değildi bu. Pencereler, çatlaklar, tümsekler ve yağmur oluklarıyla doluydu. Ama Deborah'a göre sağlam tuğlalardan yapılmış bir duvardan başka bir şey olmadığını da biliyordu. Binanın düz ve kenarı parmaklıklı bir çatısı vardı; demire tutunup sırtındaki yükle birlikte kendisini yukarı çekti.

Deborah'ı betona bıraktı. Kadın hırıltıyla soluyarak yere adeta yapıştı.

"Seni korkuttum, kusura bakma," dedi aceleyle. "Sana ne ya-

pacağımı söyleseydim izin vermeyeceğini biliyordum, ama yemin ederim, tehlikeli bir durum yoktu. Seni asla tehlikeye atmazdım."

Kadın anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Saul yanına oturup yavaşça omzuna dokundu. Kadın ürktü ve dönerek Saul'e baktı. Kadının yüzü şaşırtmıştı onu. Kadıncağız titriyordu, ama dehşete düşmüş gibi de görünmüyordu.

"Bunu nasıl *yapabiliyorsun*?" dedi soluk soluğa. Çatının betonu, Saul'e bağlılıklarını göstermek için çabalayan farelerle dolmaya başlamıştı. Saul, Deborah'ı tutup ayağa kaldırdı. Kadın gözlerini ondan ayırmıyordu, ama çatının etrafındaki parmaklıkların yanına sürüklenmesine de ses çıkarmadı. Işık gökyüzünden tamamen çekilmişti artık.

Çok yüksekte değildiler; etrafları onlara tepeden bakan oteller ve apartmanlarla doluydu, ama onlar da bir o kadarına tepeden bakıyorlardı. Ufuk çizgisindeki dalgaların tam ortasında duruyorlardı. İleride, Regent's Park'taki dalların siyah karmaşası görüş alanlarına giriyordu. Duvar yazıları burada azalmıştı, ama tamamıyla da yok değildi. Bazı binaların yan duvarları abartılı afişlerle kaplanmış, en ulaşılamayacak yerlere marka isimleri yazılmıştı. *Buraya gelen ilk kişi ben değilim*, diye düşündü Saul, *benden önce gelenler de fare değildiler.* Onlara büyük hayranlık duydu, onlardaki bu sömürgecilere özgü cesarete.

O duvara tırmanıp sprey boya ile *BOOMBOY!!!* yazmak, hem de tam oraya, tuğlaların bittiği yere: işte bu yüreklilikti!

Benim için cesaret değil bu, diye düşündü. *Ben bunu yapabileceğimi biliyorum, ben bir fareyim.*

Deborah ona bakıyordu. Zaman zaman gözleri manzaraya takılsa bile, aklı Saul'deydi. Ona şaşkınlıkla bakıyordu. Saul de ona. Ona gönülden teşekkür borçluydu. Fare, kuş ya da örümcek olmayan biriyle konuşmak çok güzel, çok hoştu.

"Farelerin yapabildikleri şeyleri yapabilmek *olağanüstü* bir şey olmalı," dedi kadın, dizilmiş fare birliklerine bakarak. Biraz ge-

ride, sessiz ve dikkatli, kıpırdaşarak bekleşiyor, ama Saul dönüp baktığında seslerini kesiyorlardı yine.

Saul güldü.

"Olağanüstü mü? Hiç de öyle sanmıyorum." Karşısındakinin anlamayacağını bile bile yakınmaya başladı. "Sana farelerin ne olduğunu anlatayım," dedi. "Hiçbir şey yapmazlar. Bütün gün. Buldukları ne pislik varsa yer, duvarlara işer, arada birbirlerini becerir -yani bana söylenen o- ve kim lağımların hangi bölümünde uyuyacak diye kavga ederler. Söylemeye gerek yok, dünyanın kendileri için yaratıldığına *inanırlar*. Ama bir *hiçtir* onlar."

"İnsanlar gibi!" dedi Deborah ve akıllıca bir şey söylemiş gibi neşeyle güldü. Söylediğini yineledi.

"İnsanlarla *hiç* ilgileri yok," dedi Saul yavaşça. "Eski bir söylence bu."

Deborah'a kendisiyle ilgili sorular sordu, ama pek net yanıtlar alamadı. Deborah niçin sokaklarda yaşadığını açıklayamadı; bir şeylerle başa çıkamadığını mırıldandı üstü kapalı bir şekilde. Saul kendisini suçlu hissetti, ama o kadar da dert etmiyordu. Aldırmamak değildi bu: Aldırıyordu, kadının durumuna çok üzülüyor, bu kadının yaşadığı kente Saul yabancılaşmış olduğu halde, bir zamanlar iktidara karşı, babasının ısrarlı etkisiyle duyduğu eski öfkesi yeniden kabarıyordu. Derinden üzülüyordu. Ama şu anda onunla o olduğu için değil, bir insan olduğu için konuşmak istiyordu. Herhangi bir insan. Konuşup dinlediği sürece, ne söylediği Saul için önemli değildi. Kendisinden söz etmesini istemişti, çünkü onunla arkadaş olmak için büyük bir istek duyuyordu.

Birden, bir çırpma sesi, ağır bir kumaş gibi bir şeyin çırpılma sesini duydu. Yüzüne bir rüzgâr çarptı. Başını kaldırıp baktı, ama bir şey göremedi.

"Bak ne diyeceğim," dedi. "Boş ver sen farelerin olağanüstülüğünü. Benim evime gelmek ister misin?"

Deborah burnunu buruşturdu yine.

"Böyle kokan evine mi?"

"Hayır. Bir süre gerçek evime gitmeyi düşünüyorum." Sakin

konuşuyordu, ama geri dönmeyi düşündüğünde soluğu hızlandı. Deborah'ın farelerle ilgili söylediği bir şey ona nereden geldiğini anımsatmıştı. Kral Fare'den koptuğuna göre, geri dönmek, eski yaşamıyla bağlantı kurmak istiyordu.

Babasını özlemişti.

Deborah onun evine gitmekten mutluydu. Saul onu yine sırtına alıp ardına takılmış farelerle birlikte Londra'nın öte yanına, onun birdenbire artık çok iyi tanıdığı bu toprağın öte yanına doğru yola koyuldu.

Deborah bazen yüzünü onun omuzlarına gömüyor, bazen tehlikeli biçimde arkaya yaslanıyor ve gülüyordu. Saul ise dengesini sağlamak için arada onun sırtındaki yerini değiştiriyordu.

Kral Fare ya da Anansi kadar olmasa bile, hızlı ilerliyordu. Yüksekte kalmaya, bir çocuk oyunundan hayal meyal aklında kalan bir kuralı izleyerek, yere basmamaya çalışıyordu. Bazen çatı sahanlıklarının arasında mesafe oluyor, o zaman onun da yağmur oluklarını, yangın merdivenlerini ya da yıkık bir duvarı kullanarak apartman bloğundan aşağı inmekten, sokakta o mesafeyi koşarak geçtikten sonra yeniden sokakların tepesine tırmanmaktan başka çaresi kalmıyordu.

Dört bir yandan farelerin sesi geliyordu. Kendi rotalarını izliyor, bir kaybolup bir görünüyor, onun görüş alanına girip çıkıyor, ne yapacağını tahmin edip ona yetişiyorlardı. Bir şey daha vardı, varlığını belli belirsiz sezdiği bir varlık: Şu kanat sesinin kaynağı. Arada sırada yüzüne vuran rüzgârı ya da onu yalayıp geçen kanatları hissediyordu. Bu arada hızı arttığı için durmak istememiş, ama bir şeyin ona eşlik ettiği duygusunu da kafasından atamamıştı.

Düzenli aralarla soluk almak için durup etrafına bakıyordu. Hızlı yol almaktaydı. Edgware Caddesi'ne paralel giderek, ışıklardan bir harita izlemiş, cadde Maida Vale'ye döndüğünde gölgelerde kalarak yürümesini sürdürmüştü. 98 no.lu otobüs hattını izlemiş, çatısında kırmızı kirişlerin bir kafes gibi kubbe oluşturduğu gökdelen gibi, bildik yerlerden geçmişti.

Etraflarındaki binaların yükseklikleri eşitlenmeye başlamış, kulelerin arasındaki mesafeler büyümüştü. Nerede olduklarını biliyordu: Kilburn Caddesi'nden hemen önceki varoşların uzantısıydı burası. *Terra cognita*, diye düşündü Saul. Baba ocağım.

Terragon Evleri'nin önünde durdular. Saul korkuyordu.

Endişeliydi, soluk soluğa kalmıştı. Sessizliğe kulak verdi; eşliğindeki farelerin sessizce yok olduklarını fark etti. Deborah ile yalnız kalmıştı.

Bakışları, o iç karartıcı apartman bloğunun en yukarısına çevrildi. Çoğu şu anda karanlık olan, ancak tül perdelerden sızan ışıkla birkaç tanesi aydınlanmış pencerelerin arasında gidip geldi.

Orada, tepede babasının düştüğü deliği gördü. Deliği saydam plastikle kapatıp gizlemeye çalışmışlardı, ama hâlâ onarılmamıştı; polisin araştırmasını bitirmesini bekliyorlar, diye düşündü. Pencerenin pervazındaki küçük çentikli cam kırığı hâlâ duruyordu.

"Buradan apar topar ayrılmak zorunda kaldım," diye fısıldadı Deborah'a. "Babam şu pencereden aşağı düştü. Benim ittiğimi düşünüyorlar."

Deborah dehşet içinde bakakaldı.

"İttin mi?" diye bir çığlık atarak sordu, ama Saul'ün yüzüne bakınca sustu.

Saul ses çıkarmadan ön kapıya yürüdü. Daborah arkasında durmuş, üşüyen bedenini kollarıyla sarmış, ürkek ürkek etrafına bakıyordu. Saul kapıyı eliyle yokladı, kolayca ve sessizce kilidi açtı. Merdivenlere yürüdü. Ayakları hiç ses çıkarmıyordu. Uykuda gibi yürüyordu. Arkasından, duraklayan adımlarla, o da heyecanını Saul gibi yitirmiş, Deborah geliyordu. Ayaklarını inliyormuş gibi sürüklüyor, ama hiç ses çıkarmıyordu.

Dairesinin kapısına çaprazlama mavi bir bant yapıştırılmıştı. Saul ona bakıp neler hissettiğini anlamaya çalıştı. Garip ama ne öfkeye kapıldı ne de haklarına tecavüz edilmiş duygusuna. Sanki

bu bant bir zaman kapsülü gibi evi dış dünyaya kapatarak, dışarıdan gelecek olanlara karşı koruyormuş gibi, bir rahatlık duydu.

Yavaşça bandı çekti. Bant sanki kopmaya hazır, onu bekliyormuş gibi gevşeyerek elinde kaldı. İterek kapıyı açtı ve babasının öldüğü karanlığa adımını attı.

18. Bölüm

İçerisi soğuktu, polisin geldiği geceki kadar soğuk. Işıkları açmadı. Caddelerden içeriye vuran ışık ona yetiyordu. Zaman kaybetmek istemeden, oturma odasının kapısını açtı ve içeri girdi.

Oda boştu, içindeki eşyalar alınmıştı, ama buna pek dikkat etmedi. Gözleri kırık camın olduğu penceredeydi. Kendisini rahatsız etmesini, bütün gücünü yok etmesini göze almıştı. Yalnızca bir delik, diye düşündü, öyle değil miydi? Camın yerine takılan plastik, kamçı gibi ses çıkararak kabarıp iniyordu.

"*Saul, korkuyorum...*"

Neden sonra Deborah'ın neredeyse hiçbir şey göremediğini fark etti. Ne yapacağını bilemeden, kapının eşiğinde öylece duruyordu. Kendisinin sokak lambalarının koyu turuncu ışığı altındaki gölgesinden başka bir şey göremediğini biliyordu. Öfkeyle kendisine geldi. Kadın ona öyle uysallıkla boyun eğmişti ki Saul onun gerçek olduğunu unutmuştu. Odanın karşı tarafına geçip Deborah'ı kucakladı.

Onun da karşılık verdiği bir şefkatle sımsıkı sarıldı. Kadının bunu beklediğini, aldırmayacağını sezse bile, bu sarılmada cinsellik yoktu. Olsaydı, onu kullanmış, iğrenç bir şey yapmış olacaktı. Ondan *hoşlanmıştı*, ona acımıştı ve ona çok teşekkür borçluydu. Birbirlerine sarılmış olarak durdular ve onun da kendisi kadar titrediğini fark etti. Demek tamamıyla fare değilim daha, diye düşündü üzülerek. *O karanlıktan korktu. Benim özrüm ne peki?*

Odanın ortasında bir defter duruyordu.

Birden Deborah'ın omzunun üzerinden bunu gördü. Deborah onun birden gerildiğini hissetti ve neredeyse korkudan çığlık atarak dönüp onu korkutan şeyi görmeye çalıştı. Saul özür dileyerek onu sakinleştirdi. Beriki, karanlıkta defteri göremiyordu.

Odadaki tek şey oydu. Ne mobilya, ne resim, ne telefon, ne de başka bir kitap, yalnızca o.

Bir rastlantı değil bu, diye düşündü Saul. Evi temizlerken bunu gözden kaçırmış olamazlar. Defteri tanıyordu. Eski, kalın kırmızı ciltli, A4 boyutlarında, sayfaları tıklım tıkış notlarla kabarmış bir not defteriydi; babasının gazete kupürlerini yapıştırdığı albümdü.

Evde yaşarken sık gördüğü bir defterdi bu. Babası arada sırada onu sakladığı yerden çekip çıkarır ve mırıldanarak gazeteden bir yazı keserdi. Onu deftere yapıştırır, çok sıklıkla olmasa da kırmızı tükenmez kalemle sayfa kenarına bir şeyler yazardı. Hiç yazı kesmediği, yalnızca kendi yazdığı zamanlar da vardı. Saul, çoğu kez, babasının kendi yorumlarını kaydetmek istediği bazı politik gelişmelerin, defterin varlık nedeni olduğunu biliyordu, ama öte yandan Saul'ün kavrayamayacağı bir dürtünün buna neden olduğu zamanlar da oluyordu.

Küçükken bu defter onu hep büyülemiş, hep okumak istemişti. Babası, savaş ve grevler üzerine bazı yazılarını, yanlarına kırmızı kalemle düzgünce düşülmüş notlarını okumasına ses çıkarmıyordu. Ama yine de özel bir defter bu, diyor ve Saul'ün incelemesine izin vermiyordu. *Bazı şeyler kişisel*, diye açıklamıştı bunu. *Bazıları ise özel. Bazıları yalnızca bana ait.*

Deborah'dan ayrıldı, defteri yerden aldı. Son sayfasını açtı. Tuhaf, ama hâlâ yazılmamış birkaç sayfası kalmıştı. Sayfaları çevirmeye başlayıp babasının yazdığı son sayfayı buldu. Muhafazakar Parti'nin yardım amaçlı yaptığı, ama elektrik kesilmesi, çift rezervasyon ve besin zehirlenmeleri ile bir felakete dönüşen etkinliği ile ilgili yerel gazetede çıkan bir yazıyı kesmişti. Yanında ise, babasının özenli el yazısıyla, "Bir Tanrı var demek ki!!!" yazıyordu.

Bir önceki sayfada ise Liverpool tersanelerinde uzun zamandır süren bir grevle ilgili bir yazı ve yanında yine babasının el yazısı: "Özenle korunan Sessizlik Duvarı azıcık bir bilgi ile aşılıyor! Sendikalar Konfederasyonu neden bu kadar etkisiz?"

Saul sayfayı geriye çevirdi, babasının kendi Issız Ada Plakları koleksiyonuna ilgisini görünce keyifle gülümsedi. Sayfanın tepesinde, hepsinin yanında soru işaretleri koyduğu eski Caz melodilerinin bir listesi ile altında seçtiklerinden oluşturduğu bir liste vardı. "Bir: Ella Fitzgerald. Hangisi? İki: 'Strange Fruit.' Üç: 'All The Time In The World,' Satchmo. Dört: Sarah Vaughan, 'Lullaby of Birdland.' Beş: Thelonius? Basie? Altı: Bessie Smith. Yedi: Armstrong, bir kere daha, 'Mack the Knife.' Sekiz: 'Enternasyonal.' Neden olmasın? Kitaplar: Shakespeare, İncil'in adını bile duymak istemem! *Kapital? Kom. Manifesto?* Lükse kaçanlar: Teleskop? Mikroskop?"

Deborah Saul'ün yanına çömeldi.

"Bu babamın not defteriydi," diye açıkladı Saul. "Bak, ne hoş..."

"Neden burada?"

"Bilmiyorum," dedi biraz bekleyip. Bir yandan da sayfaları çevirmeye devam etti; çoğu politik olan, ama arada bir babasının yalnızca ilginç bulduğu için kestiği daha bir sürü yazı vardı.

Mısırlı mezar soyguncuları, Yeni Zelanda'daki dev ağaçlar, internetteki gelişmeler gibi konularda küçük haberler.

Bir sürü sayfayı atlayıp geçerek geriye gitti. İlk yıllarda daha fazla yazı vardı.

7/7/88: Sendikalar. *Eski tartışmaları okumalı!* Bugün işte David ile Sendika konusunda uzun bir tartışma yaptık. O beceriksizlikten falan söz edip durdu, bense sadece oturup "Evet, ama dayanışma önemli diyerek kendimi düş kırıklığına uğratmayı yeğledim!" Bunu yutmadı. Engels'in İşçi Sendikaları konusunda söylediklerini yeniden okumalı.

İlk okuduğumda etkilendiğimi anımsar gibiyim, ama kendimi kandırıyor da olabilirim. Saul'ün suratı hâlâ asık. Kafasından neler geçtiğini bilmiyorum. Gençler ve Sorunları diye bir kitap görmüştüm bir yerlerde. Onu bulmam gerekli.

Saul babasının kendisi için satın aldığı kitabı Fabian'a gösterirken hissettiği aynı umutsuz sevgiyle yıkandığını hissetti. Yanlış yönde gidiyordu babası, ama tek yapmak istediği şey anlamaktı. Belki de doğru yolu yok bunun. *Ben de yanıldım*, diye düşündü.

Geriye, geriye, yıllarca geriye gitti. Deborah ısınmak için ona sarılmıştı.

Babasının tarih öğretmenlerinden biri ile Cromwell'i en iyi anlatma yöntemi konusunda bir tartışmaya girdiği zaman yazdıklarını okudu.

Hayır, belki de on yaşındakilere burjuvaziden söz etmemek gerekiyor, bu anlaşılır; ama adamı da yanlış yorumlamasın! Felaket biri, tamam (İrlanda, falan fıstık) ama Devrimin doğasını da açıklamalı.

Babasının kız arkadaşlarından biriyle – 'M' ile ilgili yazdığı bir şeyi okudu. Kadını hiç anımsayamadı. Babasının bu tip ilişkilerini evin dışında tuttuğunu biliyordu. Onun yaşamının son altı ya da yedi yılında herhangi bir romantik ilişkiye girmiş olabileceğini düşünmemişti.

Kendi beşinci yaş günü partisinden söz ettiği bölümü okudu. O günü anımsadı: İki tane Kızılderili şapkası hediye almıştı; şimdi geçmişi düşününce, tepkisini merak eden yetişkinlerin endişeli yüzleri geldi gözünün önüne. Ama o havalara uçmuştu. O güzel tüylü şeylerden bir değil, *iki tane* almak... Sevincini anımsadı.

Kendisinden ilk söz edilen yeri arıyordu, belki de babasının notlarından özenle çıkarılmış ölmüş annesiyle ilgili bir şey. Gözüne bir tarih ilişti: 8/2/72, doğduğu yıl yazılan tek şeydi. Do-

ğumun kendisi kaydedilmemişti. Yazıya iliştirilen herhangi bir kupür yoktu. İlk sözcükleri okurken Saul'ün kaşları çatıldı.

Pek konuşmak istemediğim saldırının üzerinden birkaç hafta geçti. E. çok güçlü, Tanrıya şükür. Bir sürü korku, tabii, sokak araları vb, ama genel olarak gün geçtikçe toparlanıyor. Sürekli olarak emin olup olmadığını sordum, bence polise gitmemiz gerektiğini söyledim. Yakalanmasını istemiyor musun? diye sorduğumda, Hayır, onu bir daha görmek istemiyorum, dedi. Bence bu doğru değil, ama karar verecek olan kuşkusuz kendisi. Onun gerek duyduğu kişi olmaya çalışıyorum, ama Tanrı biliyor, çok zor bu. Geceleri en zoru. Sarılıp rahatlatmak mı yoksa hiç dokunmamak mı en iyisi bilmiyorum, o da bilmiyor. Kesinlikle en zor saatler bunlar, gözyaşları falan. Lafı ağzımda geveleyip duruyorum aslında. İşin gerçeği, E. test yaptırdı ve hamile. Emin olamayız ama zamanlamaya dikkatle baktığımızda büyük olasılıkla onun çocuğu. Aldırmayı konuştuk ama E. bunu göze alamıyor. Uzun konuşmalardan sonra, aldırmamaya karar verdik. Kayıt olmadığına göre, kimsenin bilmesine de gerek yok. Dilerim her şey yolunda gider. Çocuk için korktuğumu itiraf ediyorum. Kendi tepkimden emin değilim henüz. E. için güçlü olmalıyım.

Saul'ün içi boşalmış gibiydi.

Deborah bir şeyler söylüyordu.

Tanrım, ne aptaldı.

Ne yitirdiğini anladı.

Aptal, aptal çocuk, diye düşündü ve aynı anda da, *Üzülmene gerek yoktu, baba. Yıkılamayacak kadar güçlüymüşsün sen,* diye geçiriyordu aklından.

Gözleri buz gibi yaşlarla doldu ve yeniden Deborah'ın sesini duydu.

Ne yitirdiğine bir bak, diye düşündü. *Annen öldü! Öldü ve o yine de benim yanımda kaldı. Nasıl yapabildi bunu? Onu ben öldürdüm, karısını ben öldürdüm! Bana her baktığında, tecavüzü anımsamıyor muydu? Karısını öldüren şeye bakmıyor muydu?*

Aptal çocuk, diye düşündü. Fare Dayı? *Bunu ne zaman anlamayı düşünüyordun?*

Hepsinden çok, onu büyüten, onu anlamaya çalışan ve ona dünyayı anlaması için kitaplar veren adamı düşünmekten kendini alamıyordu. Çünkü o Saul'e baktığında, nedense, cinayeti ya da yitirdiği karısını ya da sokaktaki vahşeti (Saul saldırganın, kendisinin yaptığı gibi, apartman bloklarının arasından, birdenbire nasıl çıkıp geldiğini iyi biliyordu) görmemişti. Saul'e baktığında, bir oğla bakmıştı o, aralarındaki ilişki iyice bozulup Saul gençlerin o kasıtlı umursamazlığını takındığında, yaşlı adam hâlâ ona bakıp oğlunu görmüş ve aralarındaki sorunun ne olduğunu anlamaya çalışmıştı. Genlerdeki o korkunç, uğursuz bayağılıkla ilgilenmemişti. Babalığı kendi davranışlarıyla kendisi inşa etmişti.

Saul hıçkırmıyordu, ama yanakları ıslaktı. Babasının kendi babası olmadığını öğrendiği anda, onun aslında ne kadar kendi babası olduğunu anlaması garip ve acı değil miydi?

Sana bir diyalektik, baba, diye geçirdi aklından ve hafifçe gülümsedi.

Ancak onu yitirince, yeniden kazanmıştı, bir sürü kupkuru yılın ardından.

Annesinin mezar taşını görebilmesi için onu geniş omuzlarına aldığını anımsadı. Onu öldürmüştü, babasının karısını ve babası onu yavaşça yere indirmiş ve mezara bırakması için eline çiçek vermişti. Babası için, karısının katiline, tecavüzcünün çocuğuna bakan, onu sevmeye karar verip bunu da başaran adam için ağladı.

Bir yandan da kendisine ne aptal bir çocuk olduğunu söyleyip duruyordu. Yeni bir düşünce filiz vermeye başladı kafasında. *Eğer Kral Fare bu konuda yalan söylediyse*, diye düşündü ve gerisini üç nokta halinde bıraktı.

Eğer bu konuda yalan söylediyse, başka hangi yalanları söyledi?

Babamı kim öldürdü?

Kral Fare'nin uzun zaman önce, ilk yaşamının sonunda söylediği bir şeyi anımsadı. "*Ben davetsiz misafirim*," demişti. "*Gasp edeni öldürdüm.*"

Konuşmanın içinde bu kaynayıp gitmiş, bir başka gerçekdışı övünme, böbürlenme, anlamsız bir abartı olarak kalmıştı. Saul gerçek anlamını düşünmemişti o zaman. Ama şimdi farklı görüyordu. İçine taş gibi soğuk bir öfke oturdu ve Kral Fare'den ne kadar nefret ettiğini anladı.

Babası, Kral Fare'den.

19. Bölüm

Dairenin kapısı açıldı.

Saul ile Deborah yerde birbirlerine sarılmışlar, Deborah ona yatıştırıcı sözler mırıldanıyordu. Aynı anda başlarını kaldırıp menteşelerin çıkardığı zayıf gıcırtı üzerine kapıya baktılar.

Saul yavaşça ayaklarının üzerinde doğruldu. Hâlâ defteri elinde sımsıkı tutuyordu. Deborah da dönüp kalkmaya çalıştı. Kapının çerçevesinde bir yüz belirdi.

Deborah, Saul'e yapıştı, korkuyla kısa bir çığlık attı. Saul bir patlayıcı gibi hazır bekliyordu, ama gözleri karanlığa alışınca biraz sakinleşti ve ne olduğunu anlamadan öylece durdu.

Kapı aralığındaki yüz neşeyle parlıyor, uzun sarı saçları karışık perçemler halinde çocuksu bir neşe içinde yayılmış ağzının etrafına dökülüyordu. Adam yürüyerek odaya girdi. Palyaçoya benziyordu.

"Birinin sesini duyar gibi oldum, evet, bir ses duydum!" diye heyecanla konuştu adam. Saul biraz dikleşti, kaşlarını çattı. "Kaç gecedir burada bekliyorum, diyorum ki hayır, git evine, olacak iş değil, bu kadar yer arasında *buraya* mı gelecek, ama bak işte buradasın!" Saul'ün elindeki deftere baktı. "Okuduğum defteri bulmuşsun demek. Seni iyice tanımak istiyordum. Defterden bir şeyler öğrenebilirim diye düşündüm."

Saul'ün kızarmış gözlerine daha yakından baktı ve yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"Bilmiyordun, değil mi?" Yüzündeki keyifli sırıtma iyice genişledi. "Eh. Bu da bazı şeyleri açıklıyor. Baban diye bildiğin ki-

şinin katiliyle bu kadar çabuk kaynaşman garibime gitmişti doğrusu." Saul gözlerini kırpıştırdı. *Tabii*, diye düşündü, üzüntüden sersemlemiş olarak, *tabii ya*. Adam onu süzüyordu. "Kan insanı çeker diye düşünmüştüm, ama, tabii, neden söylesin ki sana?" Elleri ceplerinde, topuklarının üzerinde arkaya kaykıldı.

"Seninle uzun zamandır konuşmak istiyordum. Senin hakkında bir sürü söylenti dolaşıyor, biliyorsun! Yıllardır ünlüsün sen! Bir sürü yer, bir sürü liderlik, bir sürü olasılık... *Her yere* gittim, aklın almayacağı suçları izleyerek... Biliyor musun, ne zaman açıklanamayan garip bir soygun, bir cinayet, insanların yapmış olamayacağı türden bir şeyin haberini duyduysam, araştırmaya koştum. Polis bilgi verme konusunda çok yardımsever olabiliyor." Sırıttı. "Bir sürü çıkmaz sokak! Derken buraya geldim..." Yeniden sırıttı. "Burnum onun kokusunu aldı, bu yolla seni bulabileceğimi de biliyordum, Saul."

"Kimsin?" Saul nihayet soluk aldı.

Adam kibarca gülümsedi, ama yanıt vermedi. Deborah'ı yeni görmüş gibiydi.

"Ooo! Vay vay, keyfiniz de yerindeymiş bu gece!"

Gülerken yürüyordu. Deborah hâlâ Saul'e yapışıyordu. Korkuyla adama bakıyordu. "Neyse," diye devam etti beriki elini ona uzatarak, "Kusura bakma, ama beni ilgilendirmiyorsun."

Kadının bileğine yapıştı, kıvırarak çekip onu Saul'ün yanından uzaklaştırdı. Saul çok geç kalmıştı; bu uygar adamın Deborah'ı yakaladığını anlayıncaya kadar zaman geçmişti. Başını yavaşça eğdi, o anda içinden bir ses *yukarı bak, kımıldan*, dese de, kadının daha önce durduğu yere baktı.

Sonra başını ağır havanın içinde güç bela yukarı kaldırdı.

Adamın sağ elini Deborah'ın saçlarına geçirdiğini gördüğünde, dehşet içinde, engelleme niyetiyle uzandı, ama hâlâ sırıtan adam kadına şöyle bir baktı ve tam o ağzını açıp bağırmak üzereyken öteki yumruğunu kadının çenesinin altına indirdi. Vuruşun

şiddetiyle deri ve çene kemiği parçalandı ve yumruğun etkisiyle kadının ağzı öylesine hızla ve sertçe kapanmıştı ki dudaklarının arasından, dilini koparacak gibi ısırdığı yerden kan fışkırdı. Çığlığı daha ağzından çıkmadan bastırılmış, ıslak bir soluğa dönüşmüştü. Saul'ün yavaş yavaş yürüyen ayakları ona doğru giderken bile, adam ayak parmaklarının üzerinde döndü ve kadını ense kökünden tutup çevirdi, şöyle bir hız alıp bu kez daha hızlı döndürdü ve yüzünü kapının sövesine çarptı.

Onu orada bırakıp Saul'e döndü.

Saul inanmazlık ve acı içinde bağırdı; gözlerini adamdan, Deborah'ın kapı sövesinden kayarak odaya yığılan enkazına çevirdi. Gövdesinin sinir uçları öldükçe kadın titriyordu. Yamyassı ve yamulmuş suratı, bir yandan ölüm sonrası nöbeti içinde oynarken, görmeden Saul'e bakıyor, topukları muson yağmurları gibi yerde patırdıyor, patlamış ağzından kan ve hava baloncukları çıkıyordu.

Saul avazı çıktığınca bağırdı ve bütün fare gücüyle adamın üzerine atıldı.

"Senin o pis kalbini sökeceğim!" diye çığlıklar atıyordu.

Uzun boylu adam sağa sola eğilerek öfkeli yumruklardan kolayca kurtuldu. Hiç acele etmeden kendi yumruğunu hazırladı ve Saul'ün suratına indirdi.

Saul yumruğun geldiğini görmüş, kaçmaya çalışmıştı; ancak yeterince hızlı davranamadı ve yumruk kafasının yan tarafına indi. Durduğu yerde fır diye dönerek hızla yere çarptı. Duyduğu tiz bir sesten dolayı kafası acıyordu. Dudaklarını büzmüş, neşeli bir melodiyi ıslıkla çalan adama bakmak için döndü. Adam dik dik Saul'e bakıyor ve gözleri tehlikeli kıvılcımlar saçıyordu. Çaldığı melodiyi hiç ara vermeden değiştirdi; melodi daha düzensiz, daha sinsi bir hal aldı. Saul ona aldırmadan sürünerek ilerlemeye çalıştı. Islık birden kesildi.

"Demek doğru," dedi Kavalcı, dişlerinin arasından. Bu arada o uygar sesi değişmiş, güvenilmez bir hal almıştı. Adam sanki kusacakmış gibiydi ve öfkeli görünüyordu. "Lanet olsun, ne faresin

ne de insan, seni bir yere koyamıyorum. Hangi *cesaretle hangi cesaretle...*" Gözleri vahşileşmişti ve bulanık bakıyordu.

"Buraya gelecek kadar aptal olduğuna *inanamıyorum*, fare çocuk," dedi Kavalcı, bir yandan Saul'e yaklaşırken. Bir çabayla toparlandı ve sesini düzeltti. "Şimdi seni öldürüp babanın bulması için kanalizasyonda sallandıracağım, sonra da müziğimle onu dans etmeye zorlayacağım. Dans etmekten *iyice* yorulunca onu da öldüreceğim."

Saul doğruldu, tökezleyerek kenara çekilip Kavalcı'nın apış arasına bir tekme savurdu. Kavalcı onu ayağından yakaladı, hızla çekerek onu sırtüstü düşürdü, soluğunun kesilmesine yol açtı. Adam bütün bu süre zarfında dostça ve heyecanla konuşmasını sürdürüyordu.

"Ben Dansların Tanrısı'yım, ben Ses'im, ben hopla dediğim zaman insanlar hoplarlar. Senin dışındaki insanlar. Şimdi burada ölmek üzeresin. Tanrının belası bir *zavallısın* sen. Benim müziğimle dans etmeyeceksen, bu dünyaya ait değilsin demektir. Yirmi beş yıldır sen bunu planla, sonra karşına farenin gizli, süper silahı çıksın; yarısı öyle yarısı böyle." Kafasını sallayıp sevimli görünmeye çalışarak burnunu kırıştırdı. Soluk almak için uğraşan ve bir yandan da başını dik tutmaya çabalayan Saul'ün yanına çömeldi.

"Şimdi seni öldüreceğim."

Tiz bir çığlık sesi üzerine ikisi de kafalarını kaldırdı. Bir şey hiç beklenmedik şekilde pencereyi kapatan plastiği patlatıp kırık camdan içeri girmişti. Havadan Kavalcı'ya doğru uçarak sert bir yumrukta onu, yerde yatan Saul'ün üzerinden karşıya fırlattı. Saul doğrulmaya çabaladı; Kavalcı'yı boğmaya çalışan, kusursuz giyimli bir adamı ve ardından da düşmanını, odanın karşı tarafına fırlatılmanın sarsıntısını yaşayan Kavalcı'yı gördü.

Dehşetle kendisine bakan, çabuk olması için bağıran ve sonra da onu yakalayıp pencereye doğru koşan Loplop'tu; ancak küçük, duru bir ses onu olduğu yere çiviledi. Saul arkasına döndüğü zaman, dudaklarını büzmüş, yerden doğrulmaya çalışırken, bir yandan da ıslık çalan Kavalcı'yı gördü. Akıcı, tekrarlanan ve basit

bir melodiydi bu. Loplop kaskatı kesilmişti. Saul, başını çevirip, canlı ve esrimiş gözleriyle Kavalcı'ya bakan Loplop'un yüzündeki şaşkınlığı gördü.

Arkasındaki duvara değene kadar geri geri gitti. Loplop'un arkasında duran Deborah'ın cesedini, oluk oluk yere akan kanı görebiliyordu. Solunda, hâlâ ıslık çalarak ilerleyen Kavalcı, karşısındaysa, gözleri başka bir şey görmeden, kollarını uzatmış, ayaklarını Kavalcı'nın kuş şarkısının ritmine uydurmuş, ona doğru ilerleyen Loplop vardı.

Loplop'un önünden geçip gitmek istedi, yapamadı, boğazının üzerinde o parmakları hissetti. Üstün Kuş, Saul'ün üzerine bindi; içindeki havayı boşaltmaya başladı, ama bunu yaparken de esrik yüzü müziği duyabilmek için hep havaya kalkmış durumdaydı. Çok ağır değildi, ama bedeni metal gibi kaskatıydı. Saul onu yumrukluyor, dönmeye çalışıyor, parmaklarını çekiştiriyordu. Loplop, hiçbir şeyin farkına varacak halde değildi. Saul, gözleri kararmaya başladığında, odanın bir köşesinde durmuş boğazını ovuşturan Kavalcı'yı gördü ve duyduğu öfkeyle kan yeniden yüzüne hücum etti, Loplop'un acımasız pençelerinden sıyrıldı, kollarını iki yana açarak avuçlarını çukurlaştırdı, aynen babasının yüzme havuzunda, *yalnızca oyun oynuyor bile olsan, Saul*, diyerek yapmamasını önerdiği gibi, ellerini, bütün gücüyle Loplop'un kulaklarının üzerine kapattı.

Loplop bir çığlık attı, sırtı iki büklüm oldu, elleri titriyordu. Saul'deki fare gücü, havanın kulaktaki en kuytu boşluklara kadar ulaşmasına, hassas zarları parçalayıp parçalanmış etlerin arasına kabarcıkların asit gibi hücum etmesine yol açmıştı. Loplop acıyla sallanıyordu.

Saul yuvarlanarak onun altından kurtuldu. Kavalcı yeniden üzerine çıktı ve kavalını sopa gibi savurmak üzere kaldırdı. Saul dönüp kenara kaçabilecek zamanı ancak buldu ve sopa yüzüne değil, omzuna geldi. Yine kaçmaya çalıştı, ama darbe bu kez göğsüne indi ve acıdan soluğu kesildi.

Arkasında Loplop, sanki işitme duyusunun yanında bütün

öteki duyularını da yitirmiş gibi, sendeleyerek, el yordamıyla toparlanmaya çalışıyordu.

Kavalcı flütünü iki eliyle kavradı ve ata biner gibi Saul'ün üzerine çıkıp dizleriyle onu yere bastırdı, sonra da sanki bir tören hançeri gibi flütü havaya kaldırıp Saul'ün göğsüne batırmaya hazırlandı. Saul korkuyla çığlık attı.

Loplop hâlâ acı acı bağırıyordu, sesi Saul'ünkine karıştı. Bu uyumsuz ses havada yankılanınca, yarattığı titreşimlerdeki bir şey Loplop'u uyardı ve Loplop dönüp Kavalcı'nın ellerinin arasında sımsıkı tutuğu flütü bir tekmede havaya uçurdu. Kavalcı öfkeden deliye döndu, ona ulaşmaya çalıştı. Loplop, bu arada Saul'ü uzun boylu adamın bacaklarının arasından çekip çıkardı, pencereye sürükledi. Loplop hâlâ ciyak ciyak bağırıyordu, kırık pencerenin pervazına sıçradığında bile ses kesilmemişti. Sağ eliyle Saul'ü yakalayıp karanlığa adım attığında hâlâ bağırıyordu.

Saul, Loplop'un ağıtı sürerken, kendi umutsuz çığlığını duyamıyordu. Gözlerini kapattı, etrafındaki havanın girdabını hissetti. Ayaklarının yere değmesini bekliyordu, bir türlü değmiyordu. Gözlerini biraz araladı, çok hızlı hareket eden karmakarışık ışıklar gördü. Hâlâ düşüyordu ve... duyulan tek ses Loplop'un inlemesiydi.

Gözlerini tamamıyla açtı, göğsündeki basıncın nedeninin korku değil Loplop'un bacakları olduğunu ve yere doğru değil yere koşut olarak yol aldıklarını, düşmediğini, uçtuğunu fark etti.

Başı arkaya bakıyordu, bu yüzden uçarlarken Loplop'u göremiyordu. Üstün Kuş'un, Saville Row'da diktirilmiş şık pantolonunun içindeki bacakları tam koltuk altlarından sarmıştı onu. Terragon Apartınanı gitgide uzaklaşıyordu. Saul babasının dairesinin kırık penceresinde duran birini gördü, Loplop'un çığlıklarının arasında hafif bir ıslık sesi duyar gibi oldu.

Willesden'in kirli karanlığında ağaçlar şimdi, şekilsiz karaltılar yumağı halinde, kapkara görünüyordu. Bu karanlığın içinden şimdi Kavalcı'nın büyüsünün etkisiyle uykularından uyanan

güvercinler, serçe ve sığırcıklar fırlamıştı. Kuşlar bir süre havada çöp gibi uçuştular, ama daha sonra hareketleri matematiksel bir simülasyon kesinliği ve kusursuzluğu kazandı.

Kavalcı'yı hedefleyip gökyüzünün dört yanından akın akın, onun kamburlaşmış omuzlarına yöneldiler, daha sonra yine kitle halinde havalandılar. Birdenbire ağırlaşan kuşlar, bir yandan Kavalcı'nın bedenini taşırken, bir yandan da uyum içinde uçmaya çalışıyorlardı.

"Bok herif bizi izliyor!" diye korkuyla bir çığlık attı Saul. Konuşurken Loplop'un artık kendisini duyamayacağını fark etti. Kavalcı'yı taşıyan adamlarına katılmaktan Loplop'u alıkoyan şey, kendisinin onu sağır etmiş olmasıydı.

Loplop'un sımsıkı saran bacaklarının altında korkuyla sallanmaya başladı. Sokaklar altlarında yalpalanıyor, gökyüzü ile buz gibi toprak arasında sallanarak gidiyorlardı. Loplop'un çığlıkları iniltiye dönüşmüş, Loplop kendi kendisine şarkı mırıldanmaya başlamıştı. Yumak olmuş, havada kıvrıla kıvrıla uçan kuşlar, taşıdıkları Kavalcı'yla birlikte arkalarından geliyorlardı. Yorularak ya da güçleri tükenerek yere düşen kuşların yerini hemen yenileri alıyor, birbirlerine yanaşarak pençelerini Kavalcı'nın giysilerine ve etine geçiriyor, onu esrik bir kelebeğin telaşıyla taşıyorlardı.

Kavalcı onlara yetişmek üzereydi.

Ay bir an uzaktaki demiryolunu ve suyu aydınlattı. Loplop spiral çizerek yere yöneldi.

Saul onu saran bacakları sarsmaya başladı; devam etmesi için bağırdı, ancak Loplop bayılmak üzereydi ve duyduğu tek şey kafasının içindeki çığlıktı. Saul'ün gözünün önünden geniş otoyolun görüntüleri, altlarındaki kırmızı düzlüğün eğimleri gelip geçiyordu, ama Loplop'un bedenini döndürmesiyle birlikte görüş alanı değişti. Kavalcı arayı kapatıyor, onu taşıyanlar patır patır yere düşüyorlardı, sanki Kavalcı üstündeki partalları tek tek çıkarır atar gibiydi.

Düşüyorlardı. Saul'ün önünden bu kez bir yelpaze gibi açılan raylar ve yeniden o kırmızı düzlük, yan yana dizilmiş bir sürü kırmızı otobüs geçti. Döne döne Westbourne Parkı İstasyonu'na,

otobüs hatlarının ve demiryollarının, Batı Yolu'nun geniş gölgesinin altında, bir tepede birleştiği noktaya doğru gidiyorlardı.

Gölgenin içinden geçip yere çarptılar. Saul, Loplop'un kıskacından kurtulup savruldu. Yuvarlana yuvarlana giderek, sonunda toz toprak içinde, bir noktada durdu. Loplop biraz ötesinde, kollarını başına dolamış, poposu havada, dizleri yerde, garip bir pozisyonda duruyordu.

Otobüs terminalinin karanlık girişindeydiler. Biraz ötelerinde, havadayken gördüğü otobüslerle dolu bir avlu vardı. Bir sürü otobüs daha önlerindeki mağaramsı binada duruyordu. Birbirlerine bitişik, her gün yeniden yapılıp bozulan bir bulmaca gibi park etmişlerdi; hangi sırayla garajdan çıkacakları belliydi. Bu gülünç görünümlü araç labirentinde, otobüslerin her birinin iki yanındaki araçlarla arasında ancak elli santimlik bir mesafe vardı.

Loplop'un giysisi çamur içinde, perişan haldeydi.

Kavalcı, gökyüzünden sallanarak indi. Saul, Loplop'u sürükleyerek çekerken, kemerli odanın eşiğine takılıp tökezledi. Kırmızı labirentin dış duvarlarından birini oluşturan en yakınındaki arabanın arkasına çömelip saklandı. Loplop'un bacağını çekiştirdi, onu kendisine doğru çekti. Loplop biraz debelendi ve hareketsizleşti. Hızlı hızlı soluk alıp veriyordu. Saul korkuyla etrafına göz attı. Kavalcı'nın geldiğini haber veren kanat sesleri duyuluyor, onun gerisinden de Dansların Prensi'nin tiz ıslığı geliyordu. Kavalcı arkasından su fışkırtır gibi tüy saçarak soğuk hole indiğinde ani bir esinti oldu.

Islık kesildi. Kuşlar korkuyla dağıldılar. Saul, yakınındaki araçlardan birinin çatısına inen Kavalcı'nın çıkardığı tok sesi duydu. Bir an kaçışan kuşların sesinden başka bir ses yoktu, derken otobüslerin çatılarında yaklaşan ayak sesleri duyuldu.

Saul, Loplop'un bacağını bıraktı ve yanındaki araca iyice yapıştı. Ses çıkarmamaya çalışarak yan yan sürünmeye başladı. İçindeki yabanıl içgüdülerin uyandığını hissetti. Ölü gibi sessizdi.

Otobüs, arkada açık bir sahanlığı olan eski bir Roadmaster'dı.

Saul, tepesindeki ayak sesleri yaklaşırken, yavaşça bu sahanlığa doğru ilerledi. Ayak sesleri yavaş yavaş, çatıların üzerinden aşağı hareket ediyor, Kavalcı iki araç arasındaki boşluğu sıçrayarak geçerken kesiliyordu.

Saul ayak sesleri yaklaşırken, geri giderek sessizce basamakları çıktı. Derken yeniden bir sıçrama oldu ve Kavalcı Saul'ün otobüsüne atlayıp çatısında yürümeye başlayınca sahanlık sarsıldı.

Otobüs karanlıktı. Saul elleriyle her iki yandaki sıralara tutunarak geri geri gidiyordu. Sanki otobüs hareket halindeymiş gibi metal direklere tutunuyor, dengede kalmaya çalışıyordu. Bir budala gibi ağzı açık kalmıştı. Gözleriyle tepesindeki adımları izlemeye çalışarak tavana baktı. Ayak sesleri Loplop ile birlikte indikleri yere doğru ilerledi. Sonra kenara geldi ve Kavalcı sol tarafındaki bir pencerenin önünden geçerken Saul'ün korkudan ödü koptu. Dondu kaldı, ama bir şey olmadı. Kavalcı onu görmemişti. Saul sessizce çömeldi, sürünerek ilerledi, pencere çerçevesinin altından çıktı, dışarıyı görebilmek için başını biraz dışarı çıkardı. Elleriyle yüzünü çerçeve içine almıştı; gözleri koca koca açılmış durumdaydı. Bir duvarın üzerine çizilmiş bir Chad karikatüründen farkı yoktu.

Aşağıda Kavalcı Loplop'un üzerine eğilmişti. Yoldan geçen ve oturmuş ağlayan birini görünce onunla ilgilenen biri gibi bir eliyle ona dokunuyordu. Giysileri kuşların pençeleri tarafından lime lime edilmiş ve kırmızıya boyanmıştı.

Saul bekledi. Ancak Kavalcı, Loplop'a saldırmadı; zavallılığı ve uğursuz sessizliği içinde onu kendi haline bıraktı. Ayağa kalkıp yavaşça döndü. Saul iyice çömelip soluğunu tuttu. Aklına birdenbire Kavalcı'nın Deborah'a yaptığı o garip iki-adım numarası geldi. Kendisini zayıf hissetti, öfkeliydi, kendisinden nefret ediyor ve korkuyordu. Yüzünü dizlerinin arasına gömmüş, otobüsün üst katında, karanlıkta çömelmiş, hızlı hızlı soluyordu.

Birden bir ıslık duydu; alt katın girişinden geliyordu. Kollarında ve bacaklarında korkunun verdiği büyük bir enerjinin kabardığını hissetti.

Kavalcı'nın, her zamanki nazik ve sakin sesi duyuldu.

"Senin kokunu alabildiğimi unutma sakın, küçük farecik."

Ayaklar yukarıya tırmanmaya başladı ve Saul koşarak arabanın ön tarafına geçti. "Lağımlarda yaşayacak, uyuyacak ve beslenecek sin de ben senin kokunu almayacağım, öyle mi? Olacak iş mi, Saul..."

Merdivenlerin tepesinde bir karaltı belirdi.

Saul ayaklarının üzerinde doğruldu.

"Ben Dansların Tanrısı'yım, Saul. Hâlâ anlamadın, değil mi? Gerçekten de benden kaçabileceğini mi sanıyorsun? Sen bir ölüsün, Saul, çünkü sen benim *müziğimle dans etmeyeceksin.*"

Bunu söylerken sesinde bir öfke vardı. Öne doğru ilerledi. O sırada garajın zayıf ışığı üzerine vurdu. Bu Saul'ün fare gözleri için yeterliydi.

Kavalcı'nın yüzünde renk diye bir şey kalmamış, hayalet gibi bembeyaz olmuştu. Binlerce heyecanlı küçük pençe, özenle arkaya toplayıp atkuyruğu yaptığı saçlarını darmadağın etmiş, perçemler yüzünü, çenesinin altını ve boğazını kaplamıştı, sanki onu boğacakmış gibiydiler. Giysileri didik didik edilmiş, parçalanmış, ince şeritler halinde koparılıp dört yöne çekiştirilmişti. Küçük kesiklerden akan kan her yerine sıçramış, süt beyazı yüzünde çizgiler oluşmuştu. Yüzündeki ifade ise perişan halini yalanlıyordu. Saul'e ilk kez baktığı zamanki gibi dingin, sevimli bakışlarla, onu ilk kez selamlayıp Deborah'ı öldürdüğü zamanki aynı aşağılık coşkuyla, Saul'ü dans ettiremediği zaman bir anlığına kaybettiği soğukkanlılıkla bakıyordu ona.

"Saul," dedi selamlayarak ve ellerini uzattı.

Ona doğru yürüdü.

"Ben bir sadist değilim Saul," dedi gülümseyerek. Yürürken elini uzatmıştı ve eli oturma yerleriyle tavan arasındaki çelik direklerden birine değince, onu yakaladı, iki eliyle tutundu. Çevirmeye başladı. Bedeni zorlanıyor, titriyordu. Sonra çelik direk büküldü, esnemek istedi ve çat diye bir ses çıkararak kırıldı. Adam zorlanırken bile, gözlerini Saul'den ayırmamış, yüzündeki ifade değişmemişti. Kırılan ucu tutup çekti, yeniden kırılan parça kopup elinde kaldı. Kıvrılmış, parlak metal bir sopa.

"Seni incitmeye çok hevesli değilim," diye devam etti, kaldığı yerden yürümesini sürdürerek. "Ama öleceksin, çünkü sana dans et dediğimde *dans etmiyorsun*. Bu yüzden şimdi öleceksin." İnce sopa elektrikli bir yay gibi parlayarak havada savruldu ve Saul sopanın geldiğini görünce dişlerinin arasından bir tıslama sesi çıkardı; bir kemirgenin tedirgin zarafetiyle parlayan şeyin altından fırlayıp çekildi. Sopa tırtıklı ucuyla koltuklardan birini delik deşik etmişti; içinden çıkanlar hızla havaya savruluyordu.

Kavalcı'nın, Saul'ün gergin fare kaslarını, şimdi pek gurur duyduğu yeni gücünü gölgede bırakan korkunç ve önüne geçilmesi olanaksız bir direnci vardı. Yuvarlanarak sopanın altından uzaklaştı, otobüsün ön ucuna seğirtti. Deborah'ı düşündü, hiddetten boğulacak gibi oldu. Korkunç bir öfke fırtınasının içinde, fare ile insan tarafı arasında gidip geliyordu. Kavalcı'nın *boğazını ısırıp koparmak* istedi; sonra onu *dövmek*, kafasını *ezmek*, yumruklamak, *midesine pençelerini* geçirmek, keskin tırnaklarıyla bağırsaklarını deşmek. Ama bunların hiçbirini yapamazdı, çünkü yeterince güçlü değildi, Kavalcı onu öldürürdü.

Kavalcı biraz doğruldu, durakladı ve Saul'e sırıttı. "Yeter," dedi; sopayı bir mızrak gibi tutarak öne atıldı. Saul, hayvani refleksleri kendisini hayvani itkilerinin dünyasına çekerken, korku, öfke ve düş kırıklığı içinde çığlık attı.

Kavalcı'yı aşmanın hiçbir yolu yoktu. Bunu çok iyi anlamıştı. Kendisi sıçrıyor, ayaklarını yukarıya, karnına çekiyor, sonra topladığı ayaklarını düzleştirerek yandaki koltuğun üzerine iniyor, sonra yine piston gibi ayaklarını yukarıya çekiyor, koltuğu tekmeleyip fırlıyor, yan tarafa iniyor, yanı başındaki cama bir yumruk indiriyor, suya atlamaya hazırlanan bir dalgıç gibi gövdesini geriyor, yanı başındaki camın kırılarak bin parçaya bölündüğünü, yere düşerken derisini de koparttığını fark ediyordu.

Içinde bulunduğu otobüsle, o otobüsün yanında duran, onunla aynı hatta çalışan ve ondan daha önce hareket edecek olan araç arasındaki boşluğa uçtu. Bedeni yerin üzerinde yaklaşık beş metre kadar uçtu; o farelere özgü sert yumruklarının altında bir baş-

ka cam duvar daha kırıldı ve henüz ayakları öteki araçtan dışarı çıkmadan önce kolları ile omuzları bu otobüse daldı. İlk pencerenin patlama sesi hâlâ kulaklarında uğuldarken, hiç ara vermeden ikincisi gelmişti. Cam parçaları konfeti gibi üzerine yağarken koltukta yuvarlanarak doğruldu.

Dışarıdan cam kırıkları sağanağının, yere düşen cam parçalarının sesini hâlâ duyabiliyordu. Titreyerek durdu, derisindeki kesiklere, eziklere aldırmadı. Otobüsün arkasındaki merdivene koştu. Arkasında garip bir ses, sinir ve öfke yansıtan, daha sonra çılgınca bir haykırışa dönüşen bir kükreme duydu. Daha gürültülü bir parçalanma sesi geldi. Merdivenlerin tepesindeki kavisli aynada, başka bir camın daha parçalandığını, Kavalcı'nın ayaklarıyla camı patlatıp içeri daldığını ve bir koltuğa oturup boynunu uzatarak kendisini izlemeye çalıştığını, sonra hemen yerinden fırlayıp konuşmadan arkasına takılışını gördü.

Saul yan yan merdivenlerden inip arabanın arkasından dışarı çıktı; büyük kırmızı araçların aralarındaki geçitlerde, nereye gittiğine bakmadan koşmaya başladı. Durup iki büklüm olup soluğunu tuttu.

Biraz ötesinde koşanların ayak seslerini, bağıran birinin sesini duydu. "Hey, n'oluyor orada?" *Tanrım olamaz,* diye düşündü Saul. *Lanet bekçi.* Kalbi bir Jungle bası gibi atıyordu.

Bekçinin ağır adımları yakınında bir yerdeydi. Adamın hırıltısını ve solumasını duyabiliyordu. Sessizce bekledi, bekçinin sesinden başka bir ses duymaya, Kavalcı'nın bir hareketinin sesini duymaya çalıştı.

Hiçbir ses yoktu.

Otobüslerin arasında, Saul'ün durduğu yerde birdenbire kilolu, orta yaşlı, gri üniformalı bir adam belirdi. İki adam bir süre, aptal aptal birbirlerini süzerek, sessizce beklediler. Sonra ikisi de aynı anda hareket ettiler. Bekçi, elinde havaya kaldırdığı copuyla yaklaştı, bağırmak için ağzını açtı, ama Saul adamın üzerine atladı, elindeki copu elinden düşürmeye çalıştı. Adamın kolunu arkasına çevirdi, ağzını kapattı ve kulağına fısıldadı.

"Burada çok kötü biri var. Görürse seni öldürür. *Hemen git* buradan."

Bekçi gözlerini korkuyla kırpıştırdı.

"Anladın mı?" dedi yeniden Saul.

Adam hızlı hızlı salladı başını. Bu kadar kolay silahsız kalmaktan çok korkmuş, deli gibi etrafına bakınıyor, copunu arıyordu.

Saul adamı bıraktı, adam fırlayıp gitti. Ama küçük otobüs sokağının sonuna geldiğinde, çevreyi flüt sesi kapladı; adam olduğu yerde kaldı. Saul hemen adamın yanına koşup suratını tokatladı, adamı itekledi, ama adamın gözleri esrimiş, meraklı ve neşeli bakışları Saul'ün omuzlarının gerisindeki bir şeye dikilmişti.

Saul'ü kendisinden hiç beklenmeyen bir kuvvetle bir kenara iterek, heyecanlı bir çocuk gibi hoplayarak kırmızı labirente daldı.

"Hay allah, hayır!" diye soludu Saul ve adamı tutup çekmeye çalıştı, ama o başını çevirip bir kez bile bakmadan Saul'ü itip yürümeye çalışıyordu. Kaval sesi yakınlaşmıştı. Saul adamı ayı kıskacına alıp kulaklarını tıkamaya çalıştı, ama adam inanılmaz gücüyle dirseklerini Saul'ün kasıklarına indirdi ve karın boşluğunu yumruklayarak Saul'ün soluğunu kesip onun iki büklüm olmasına yol açtı. Adam uzaklaşırken Saul'ün yapabildiği tek şey çaresizce bakıp soluk almaya uğraşmaktı.

Sonra kendisini toparlayıp tökezleyerek arkasından gitmeye başladı.

Otobüs labirentinin tam ortasında boş bir alan vardı. Kırmızı metal ve camdan oluşan garip, küçük bir oda, en fazla iki metrekarelik bir keşiş hücresiydi. Saul oraya giden yolu buldu; bir köşeyi döndüğünde oradaydı, meydanın kenarında.

Karşısında dudaklarında flütüyle Kavalcı duruyor, flütün cırlak sesiyle komik komik hoplayan bekçinin omzunun üzerinden Saul'e bakıyordu.

Saul arkadan adamın omuzlarını yakaladı, onu Kavalcı'dan uzaklaştırmaya çalıştı. Ancak bekçi arkasına dönüp baktığında Saul adamın gözlerinden birine bir cam parçasının batırıldığını ve yüzünün kan içinde olduğunu gördü. Bir çığlık attı ve Kavalcı'nın

müziği birden kesildi. Bekçi yüzünde şaşkın bir ifadeyle başını iki yana salladı, elini yüzüne götürdü. Daha gözüne dokunmadan, arkasında gümüş sopa havaya kalktı ve başına bir taş gibi indi. Kırılan kafadan akan katran gibi koyu ve siyah sıvı hemen bir göl oluşturdu.

Saul hâlâ kımıldamıyordu.

Kavalcı önünde durmuş flütünü temizliyordu.

"Sana ne yapabileceğimi göstermem gerekiyordu, Saul." Düş kırıklığına uğrayan ama bağırmamaya çalışan bir öğretmen gibi, sakince, başını kaldırıp bakmadan konuşuyordu. "Biliyor musun, neler yapabileceğime gerçekten inanmadığını hissediyorum. Bence, *sen* beni dinlemediğin için başkalarının da dinlemediğini düşünüyorsun. Sana beni *ne kadar iyi dinlediklerini* göstermek istedim, anladın mı? Bilmeni istedim. Ölmeden önce."

Saul birden havaya sıçradı.

Çevredeki araçlardan birinin büyük yan aynalarından birine yapışıp sıçrayışına ve sonra ayaklarını tepedeki pencereden içeri savuruşuna Kavalcı bile, şaşkınlıktan bir an aptallaşmış halde, bakakaldı. Hemen sonra flütünü kemerine kıstırıp peşine düştü. Saul bu kez saklanmaya çalışmadan, yine hızla pencerelerden fırlayarak bir sonraki aracın üst katına atladı. Eklemlerinin sızlamasına, derisinin acımasına aldırmadan, toparlanıp yeniden atladı. Hep arkasından gelen, hep arkasında sesini duyduğu Kavalcı'yla birlikte ikisi, art arda cam tabakalarını kırıp geçiyor, cam kırıklarının yere yağmur gibi yağmasına yol açıyor, olağanüstü bir hızla havada uçar gibi gidiyorlardı. Saul'ün labirentin sonuna ulaşma umudu yoktu, bu işi açık alanda bitirmeye çabalıyordu.

İşte oradaydı. Tam bir pencereden daha atlamaya hazırlanırken öte tarafta gördüğü şeyin hemen bitişikteki bir araç olmadığını, garajın kendi duvarındaki bir pencereye ve onun gerisinde epey uzaktaki bir eve baktığını fark etti. Son otobüsün camını da kırıp dışarı çıktı ve apartman bloğunun tam ortasına denk gelen yerdeki pencere pervazına sıçradı. Onunla ev arasındaki Londra

toprağında bir yarık, rayların doldurduğu geniş bir aralık vardı. Saul ile bu rayların arasında ise çelik tel örgülerden yapılmış yüksek bir çit dışında hiçbir şey görünmüyordu.

Kavalcı'nın hâlâ kendisini izlediğini, otobüsleri sallayan titreşimleri, ezilme seslerini duyabiliyordu. Son pencereyi de tekmeledi. Hazırlandı ve atlayıp aşağıdaki donuk metal bariyere tutundu. Üzerine indi, ama metal duvar ağırlığından sallanmaya başladı. Dengesini bulmaya çalışarak sıkıca yapıştı. Biraz ilerledi, dönüp kırılmış pencereye baktı. Kavalcı pencerede belirip bakınmaya başladı. Artık sırıtmıyordu. Saul dik metalden aşağı hızla indi. İnişi, bir farenin çeviklik alıştırmasıyla denetimli bir kayış ve düşüş arasında bir şeydi.

Bir an başını kaldırıp baktı, kendisini izlemeye çalışan Kavalcı'yı gördü. Ama çit onun için çok uzaktaydı: Ona ulaşamıyor, bir fare gibi de sürünemiyordu.

"Lanet olsun!" diye bağırdı ve flütünü dudaklarına götürdü. O çalarken bütün kuşlar dönmeye başladılar. Bir kez daha omuzlarına yığıldılar.

Raylar iki yönde de kıvrılarak gözden kayboluyordu. Saul tepesinde bir vadiden fırlar gibi yükselen binaları görebiliyordu. Doğuya giden rayları izleyerek koştu. Bir an arkasına bakınca gözüne bir şey ilişti ve kuşların pencere pervazında duran bir karaltının üzerine konduklarını gördü. Korkuyla sendeleyerek ilerledi ve gergin bir metalik ses, düzenli bir tıkırtı duyduğunda neredeyse sevinçten ağlayacaktı. Bir tren yaklaşıyordu. Arkasına baktığında ışıkları gördü.

Biraz kenara çekildi, rayları izleyerek koşmaya başladı. Göz gibi gördüğü iki ışık yaklaşırken, *Haydi!* diye heyecanla seslendi. Işıkların tepesinde, bir korkuluğa benzeyen Kavalcı'nın yaklaştığını gördü.

Ama tren çok yakındaydı ve Saul koşarken, yaralarla derisindeki sıyrıklar birbirine sürtünürken, gülüyordu. Tren, Saul'ün Kavalcı'nın yüzünü görebileceği kadar yaklaştığında, hızla

Saul'ün yanından geçti, sonra bir dönemece gelip yavaşladı. Saul hızlandı, tren yanından geçerken bir judo güreşçisi gibi atılıp uygun pozisyonu bulmaya çalışarak, parmaklarını oyuklara ve metal kalıpların altına sokarak son vagona atladı.

Kendisini yukarı çekti ve kollarını iki yana açıp tren hızlanırken kenarlara sıkıca yapıştı. Karnını kımıldatmadan dönüp başını arkaya çevirdi, boynunu uzatıp Kavalcı'nın öfkeden deliye dönmüş, havada aşağı yukarı sallanan, hâlâ flütünü çalmaya çalışırken buruşan yüzüne, ölmeye devam eden kuşların şehrin içindeki bu yarıkta, bu çatısız tünelde havada taşıdığı bedenine baktı – ama Kavalcı'nın Saul'ü yakalamak için yapabileceği hiçbir şey kalmamıştı artık.

Tren daha da hızlanarak uzaklaşırken, Kavalcı'yı önce bir bez bebek, sonra bir nokta halinde gördü, sonra hiç göremez oldu, onun yerine çevredeki binalara bakıyordu.

Binaların içindeki ışıkları ve kımıltıları gördü. Birden insanların bu akşam *hayatta* olduklarını, çay yapıp rapor yazdıklarını, sevişip kitap okuduklarını, televizyon izlediklerini, kavga edip sessizce yataklarında öldüklerini, onun ölmek üzere olmasını, atalarının sırrını öğrenmesini, silahı flüt olan öldürücü bir gücün Farelerin Kralı'nı öldürmeye hazırlanmasını kentin hiç umursamadığını fark etti.

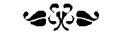
Tepesindeki binalar güzel ve etkileyiciydi. Çok yorgundu, her yeri kanıyordu, şaşkınlık içindeydi; o akşam iki insanın, o insanların yaşayıp yaşamadığını hiç umursamayan bir güç tarafından öldürüldüğünü görmüştü. Arkasında, havada bir kaynaşma hissetti. Başını indirdi, büyük bir hıçkırıkla ciğerlerindeki havayı boşalttı. Bu arada tünele yaklaşan trenin havaya kaldırdığı çöpleri tünel, trenin arkasından yeniden yuttu. Ani bir sıcak hava esintisi bir boksörün eldiveni gibi suratına çarptı. Kentte dağınık halde yanan ışıklar söndü. Saul toprağın içinde gözden kayboldu.

V. KISIM

RUHLAR

20. Bölüm

Fabian kafasını salladı; ince ince örgülü saçlarını gelişigüzel demetler halinde toplayıp bağladı. Başı çok kötü ağrıyordu. Uzanıp masasındaki aynada yüzünü buruşturdu.

Biraz ötesinde, öğretmeninin "yapım aşamasında" demekte ısrar ettiği işi duruyordu. O büyük tuvalin sol tarafının üçte ikisi cafcaflı metalik sprey boyalar ve parlak akrilikle, sağdaki üçte birlik bölüm ise silik harflerle, soluk karakalem çizgilerle kaplanmıştı. Ona bir daha baktığında hâlâ biraz gurur duysa da, projeye karşı hevesini yitirmişti.

1990'lara ait resimli bir el yazmasıydı; harfleri ortaçağ kaligrafisi ile duvar yazılarının özenli bir sentezi. Bir seksene iki buçuk metrelik panoda yalnızca üç sıra yazı vardı: *Sessizce kendimi yitirmek istiyorum bazen / ve sığınacağım tek şey Jungle / çünkü Davul ve Bas sesinde nerede olduğumu anlıyorum...*

"S" ile başlayan bir dizilim düşünmüştü, çünkü "S" resimlemesi çok hoş bir harfti. Kocaman yazılmış, bir kutu içine yerleştirilmişti; çevresinde kenevir yaprakları, müzik kolonları, modern köleler, *rudeboy* ve *rudegirl*'ler, karmaşık bir parodi ve Keith Haring ya da New York'un Metro sanatçılarından biri tarafından uygulamaya konmuş manastır sanatının ifadesiz zombileri.

Yazının geri kalanı çoğunlukla koyu renkliydi, ama mat siyah değildi; neon çizgilerle doldurulmuştu ve cicili bicili gösterişli birer çerçeve içine alınmıştı. Yazının altında köşede, gizlenmiş polisler vardı, şeytanlar: İnsan. Ama bugünlerde sloganlarda iro-

nik olma zorunluluğu vardı. Fabian kuralları biliyordu ve onlara uymak diye bir derdi yoktu, bu yüzden cehennemden çıkan şeytanlar gülünçtü; Aziz Antony ile Sweet Sweetback filminin kahramanı olan zencinin bileşiminin, olabilecek en kötü karabasanı.

Sağ üst köşede, henüz çizilmemişti ama, dansçılar olacaktı; parçanın merkezinde grilerden oluşan kasvetli bir labirentten, şehrin umutsuzluk batağından çıkıp Davul ve Bas cennetinin yolunu bulmuş inananlar. Çok ateşli bir danstı, ama yüzleri öyküdüğü eski filmlerdekilere her zamankinden daha çok benzetmeye özen göstermişti: Dingin, aptal ve donuk. Çünkü, diye öğretmenine heyecanla anlattığını anımsadı, bir on üçüncü yüzyıl kilisesinde bireyselliğin ne kadar yeri varsa, bir Jungle kulüpte de o kadar vardı. Bu yüzden bireyselliği seviyordu ve bireysellik o yüzden onu düş kırıklığına uğratıyor, bazen de korkutuyordu. Bu yüzden anlamı belirsiz bu yazıyı seçmişti.

Bu yüzden Natasha'ya gerçekten *politik* bir parça düzenlemesi yapması için ha bire yükleniyordu; Natasha da ilgilenmediğini söyleyip karşı çıkıyordu. Bu da sinir ediyordu onu. Biri bu işi yapana kadar tatlı sert çıkışlarını sürdürecekti. Orta çağlar bu yüzden var, diye açıklamıştı. Kulüplerde gerekli olan stil ve zenginlik gösterisi, herhangi bir saray adabı gösterisi kadar şatafatlı ve anlamsızdı; DJ'lerin yaşadıkları korku ise kesinlikle feodaldi.

Başlangıçta hocası kem küm etti, projeyi tutmamış gibi göründü, sonunda Fabian hocasının modern pop kültüründe Jungle'ın önemini kabul etmediği yolunda bir şeyler söyledi ve işte onay damgasını kazanmasına yol açan şey *bu* oldu. Güzel Sanatlar okulundaki öğretmenler, *gençlikle* ilgili bilgilerinde boşluklar olduğunu kabul etmektense ölmeyi yeğleyen tiplerdi.

Ancak, "Jungle Ayini" ile gurur duysa bile, dikkatini ona veremiyordu.

Kaybolan arkadaşlarından başka hiçbir şeyi düşünemiyordu. Önce Saul, insanın kanını donduran, ne olduğu belirsiz bir şiddet ve gizem içinde; sonra Kay, çok daha az dramatik, ama aynı ölçüde gizemli koşullarda. Fabian, Kay'ı son kez en az iki hafta, belki

de iki haftadan daha fazla bir süre önce görmüştü, ama onu merak etmiyordu nedense. Endişeliydi, ama Kay öyle dikkat çekmeyen, amaçsız, hayat dolu biriydi ki onun başının dertte olduğuna inanmak çok zordu. Yine de, can sıkıcı ve akıl karıştırıcıydı. Nereye gittiğini, onun payına düşen kirayı ödeme konusunda tedirgin olmaya başlayan ev arkadaşları dâhil, kimse bilmiyordu.

Şimdi ise Natasha'yı da kaybediyor olabilirdi. Bunu düşününce kaşlarını çattı ve suratını asıp yatağında döndü. Natasha'ya kızgındı. Uzun süre kafasını müziğine takmış, ama tam ortaya bir şeyler çıkıyorken, yaptığı işi bir kenara atmıştı. Pete denen adamla yapacağı müzik onu çok heyecanlandırıyordu şimdi. Fabian'ın sevilemeyecek kadar tuhaf bulduğu şu adamla. Junglist Terror'a, Elephant and Castle'da yakında yapılacak partiye götüreceği parçalar üzerinde çalışıyordu.

Bütün bunları başlatan Saul'ün ortadan kayboluşu, diye düşündü. Saul grup lideri olacak tipte biri değildi, ama onun gözaltında tutulduğu yerden akıl almaz bir şekilde kaçışından beri, Fabian'ın arkadaşlarını bir arada tutan bir şey de yok olmuştu. Fabian yalnızdı.

Saul'ü çok özlüyordu ve ona kızgındı. Bütün arkadaşlarına kızgındı. Ona gereksinim duyduğunu anlamadığı, dibinden ayrılmayan o herifi bir kenara bırakıp onunla Saul hakkında konuşmadığı için Natasha'ya kızgındı. Saul'ü onun da özlediğinden emindi, ama öylesine bir kontrol manyağıydı ki kız, bu konuyu tartışmaya yanaşmayacağı kesindi. Dolaylı olarak, üstü kapalı bir şekilde konudan söz ediyor, sonra da başka bir şey söylemiyordu. Ama Fabian'ı sabırla dinliyordu. O sosyal kontratı, birbirleriyle güvensizliklerini ve nevrozlarını paylaşma kontratını bozuyordu. Natasha için vermek her zaman tek taraflıydı. Bunun Fabian'ı nasıl güçsüz bıraktığını ya bilmiyor ya da buna aldırmıyordu.

Saul'e gelince; ona kızgındı. Arkadaşının kendisiyle bağlantı kurmamasını akıl almaz buluyordu. Saul'ün hayatında inanılmaz bir şeylerin olmakta olduğunu, Fabian'ı tamamıyla hayatından çıkarıp atması için çok önemli şeylerin olması gerektiğini anlamış-

tı, ama yine de kırgındı. Neler olduğunu öğrenmek için de içi gidiyordu! Zaman zaman Saul'ün öldüğünden, polisin onu öldürüp kuşkuları çekmemek için böyle garip bir hikâye uydurduğundan ya da onun çok önemli bir şeye bulaştığından -aklından Triad'lar, Londra'daki Mafya ve Tanrı bilir daha neler geçiyordu- hesabının görüldüğünden korkuyordu.

Çoğu kez akla en yakın açıklama bu gibi görünüyordu; polislerin ölümünü ve Saul'ün kaçışını en iyi açıklayan şey buydu, ama Fabian arkadaşının böyle işlere karıştığını hiç anlamamış olabileceğine inanamıyordu. Buna inanmak zordu. Ardından Saul'ün bu adamları öldürdüğü olasılığına inanmaya zorluyordu kendisini -babasını öldürdüğüne kesinlikle inanmıyordu- ama o zaman... *neler* oluyordu?

Odayı baştan sona gözden geçirdi; bir boyanın ucu, plak kapakları ve giysiler, CD'ler, posterler, bardaklar ve paket kâğıtları, çöpler, kâğıt ve kitaplar, not defterleri, kalemler, heykel yaparken kullandığı cam parçaları, tabaklar, kartpostallar ve soyulan duvar kâğıdı. Yalnız ve mutsuz bir adam.

Görüntü öylesine bildikti ki Natasha'nın onu görmesi olanaksızdı. Onun için bir *tabula rasa*, melodilerini yükleyeceği beyaz bir boşluktu. Natasha ona saatlerce, günlerce gözlerini dikip öyle uzun uzun bakmıştı ki özellikle Saul ortadan kaybolup Pete ortaya çıktıktan sonra, ondan bir Zen benzeri bir aşkınlık edinmişti. Onun özelliklerini zihnine bir hiçlik olarak aktardı.

Önce tül perdeler, bir türlü atamadığı eski kiracıdan kalma zevksiz bir anı. Hafifçe kıpırdaşıyordu, kenarları sürekli titreşen bir beyazlık halinde. Bu peçenin ardında ağaçlar görünüyordu, tam dalların gövdeden çıktığı yerin hizasında. Kışın çırçıplak soyduğu, birbirine tutunmuş siyah dallar. Böylece ince bir perde tabakası, sonra düğüm düğüm ağaç budakları, siyah ve girift, sürgünlerden ve kalın dallardan oluşan gelişigüzel bir kafes. Bunun ötesinde bir sokak lambası.

Yağmur yağdığı zamanlar, hava kararınca, penceresinde oturup başını tül perdelerin altından uzatarak, dışarıdaki ağacın dalları arasından görünen bu lambaya bakardı. Lambanın ışıkları sık çalılığın arasından geçip her bir dalın içini aydınlatır, bu aydınlatılmış dallar, ışığı yansıtan binlerce küçük ıslak dal bileşimleri, aydınlatılmış ağaçlardan oluşan ince haleler halinde sokak lambasını çevrelerdi. Natasha başını oynatınca, ağacın ardındaki sokak lambasının halesi de onunla beraber yer değiştiriyordu. Lamba tahtadan yapılma bir ağın merkezinde oturan şişman bir örümceğe benziyordu.

Şimdi gündüzdü ve lambanın hiçbir özelliği yoktu; perdenin gerisindeki soluk görünümlü herhangi bir formdu, Natasha'nın bakarken görmediği bir form. Onun ötesinde, sokağın öteki tarafında evler vardı. Çocuğun odası, küçük çalışma odası. Mutfak. Çatılar, arduvaz kaplama ve taşların odanın içinden görülmeyen donuk kırmızısı. Çatıların gerisinde yükselen nirengi noktaları, çıkıntılar, bütün Batı Londra'yı kaplayan geniş, kocaman ve korku salan malikâneler. Onların gerisinde, tek bir bulutla, bütünü değiştirmeden ayrıntıları kıvrılıp bükülen, burkulan, şekil değiştiren ve rüzgârla birlikte sürüklenip yer değiştiren bir kitleyle dolu bir gökyüzü.

Natasha bu renk cümbüşünün her bir parçasını tanıyordu. Bir şey eksik ya da farklı olsaydı, onu hemen görebilecekti. Ancak olması gerektiği gibi olduğunu gördü, yani bu, hiç görmedi demekti. Natasha kalem kalem onun niteliklerinin dökümünü yaparken, o görünmez olmuştu.

Natasha bulutların arasına süzülerek gireceğini hissediyordu, bazen.

Bir yere bağlı değildi.

Saul'ü düşündü, ama bas sesleri de düşündü, onun nerede olabileceğini merak etti, kafasında olağanüstü bir melodi duydu. Pete'in nerede olabileceğini merak etti. Onun flütünü duymak istiyordu. *Rüzgârlı Kent'e* birkaç ses eklemenin zamanı gelmişti. Doğru düşünemediğini fark etti. Birkaç gündür kendisini güven-

de hissetmemiş, kafasını işe verememişti. Ama şimdi biraz daha flüt sesi ekleme isteği duyuyordu.

İçinde zaten çok az şey olsa da, Natasha odadan konuyla ilgisi olmayan bütün nesneleri atmak istiyordu: yatağı, telefonu, yastığının yanındaki bardakları. Kapıyı kapatıp evin geri kalanını görmeden, perdenin cansız beyaz engelinin ardından yalnızca pencereye, o manzaraya bakmak istiyordu. Sokağın küçük homurtularından ve kendi müzik sıralayıcısının sesinden başka ses duymak istemiyor, kendi melodisini dokumak, *Rüzgârlı Kent*'i istediği hale getirmek istiyordu.

Bir iki hafta önce, Fabian Natasha'yı aradığında, Natasha şarkıdan söz etmiş, o da şarkının başlığına takılmıştı: "Çok fazla fasulye ya da fasulye gibi kretenli şeyler yemekten"* söz etmişti. Natasha konuşmayı birden kesmiş ve ahizeyi yerine koyduğunda ona lanet okumuş, küfretmiş, ne kadar ahmak ve kaba olduğunu söylemişti. Aynı anda içinden bir ses, Fabian'nın yorumunu duygusallığa kapılmadan değerlendirmesini, durumu onun gibi görmeye çalışmasını söylüyordu ona, ama bunu yapmaya çalışırken bile onun ne kadar yanıldığını görmüştü. Fabian ile ilgili düşünceleri sarsılmıştı. Belki de şarkıyı duyması gerek, sonucuna varmıştı sonunda.

Rüzgâr sözcüğünü her duyuşunda onun o çocukça, aptal şakasını, hiç yakıştıramadığı çocuksu edepsizliğini anımsamadan edemiyordu. Çocukların yaptığı türden bir şeydi bu. Bu parçaya bu adı verdiği, bu parçayı çaldığı ve bu parçayı yüreğinde yankılanacak şekilde geliştirip mükemmelleştirdiği zaman *gördüğü* şeyi onun da görmesini nasıl sağlayabilirdi?

Başlangıç olarak, yapay Swingbeat saçmalığından küçük bir piyano parçası aldı. Onu iyice soyundurarak mekanikleştirdi. Her zamanki yaklaşımından farklıydı bu. Piyano, çoğu kez Jungle'ı bozan, aklına Happy House ve aptal İbiza Kulüplerini getiren bu enstrüman, burada bu dünyada insana ait her şeyin yok oluşunu

* İngilizcede "rüzgâr" sözcüğü, aynı zamanda "osuruk" anlamına geliyor. *-çev.*

haber veren bir enstrümana dönüştü. Son derece kederli ve hüzünlü, ama bir hayalet gibi. Piyano, *kaygıyı* anımsamaya çalışıyor ve kaygıyı onaya sunar gibi sunuyordu. Bu mu? Üzüntü bu mu? diye soruyordu. Ben anımsayamıyorum. Piyanonun altına ise bir saniyeden daha kısa süren, bilinçaltına yönelik, bir radyo paraziti koymuştu.

Bunu uzun zaman aramış, istediğini buluncaya kadar radyosundaki bütün dalgalardan bir sürü ses kaydı yapmıştı. Buradaki ses oydu işte.

Piyanonun ardından tempo girdi ve arada bir boşluktan, müzikte bir kesintiden sonra, birçok kez yeniden duyuldu. Başlangıçta yalnızca hızlı ve düşsel trampetler vardı, sonra yükselen, elektronik bir orkestralamada karar kılan bir koro sesi, yapay bir coşku ve başarısız bir duygu arayışı.

Şimdi de bas.

Kısacık bir program, tek bir gümbürtü, ara, bir gümbürtü daha, ara, bir daha uzun bir ara... çift gümbürtü ve başa dönüş. Bunun altında ise, Natasha radyo parazitlerini biraz daha, sonra biraz daha uzatmaya başladı; daha sonra giderek daha rastgele bir şekilde bunlara ilmekler attı; sonunda temponun altında sürekli, yer değiştiren bir nakarat haline getirdi. Sanki biri saf sesten kurtulmaya çalışıyormuş gibi, bir tutam parazit. Bu parazitten çok memnundu, onu kısa dalgada bir istasyon bulup biraz kaydırarak üretmişti. Böylece tepedeki ve en alt düzeydeki cızırtılar, bağlantı kurmaya çalışan ve başaramayan insan sesleri de olabilirdi... yalnızca parazit de.

Radyo iletişim kurmak için vardı. Ama burada başarısız kalıyor, işe yaramıyordu; piyano gibi o da işlevini unutmuştu ve insanlar şehri geri alamıyorlardı.

Çünkü o Natasha'nın dinlerken gördüğü bir şehirdi. Parçalanan kocaman binaların arasında büyük bir hızla dolaşmıştı; her şey gri, yüksek, dev gibi, basık, birbirinden farklı, boş ve sahipsizdi. Natasha bu resmi dikkatle boyamış, parçaya insanlığa ait,

bir yere varmayan yüzlerce ipucu, çıkmaz, düş kırıklığı ekleyerek parçayı üretmesi uzun zamanını almıştı.

Sonunda dinleyicisini, tamamıyla tek başına, şehre çektiğinde, Natasha, *Rüzgâr'ı* başlattı.

Birdenbire, neredeyse konuşuyor denilebilecek parazite öykünen flüt, bir Steve Reich albümünden –tanrı bilir nerede duymuştu– yürüttüğü bir numara; burada kemanlar insan sesine öykünüyordu. Parazit sürüyor, tempo sürüyor, ruhsuz piyano sürüyordu ve parazit yükselip alçaldığında, flüt, tiz bir yankıyla, bir an parazitin gerisinde varlığını duyuruyor, sonra yok oluyordu. Sokaklardan çöpleri süpüren Rüzgâr Esintileri. Sonra yine. Gittikçe sıklaşan aralıklarla tekrarlanıyor, iki flüt rüzgârı esmeye başlıyor, birbirinin üzerine biniyordu. Bir başkası, sonra bir başkası daha katılıyordu, doğa güçlerinin bir kakofonisi, yarı müzikal, yarı yabani, yapay yorum, şehirde, şehrin küçümseyerek şekillendirdiği, oyuntuladığı davetsiz bir misafir. Arkadan yükselen bir flüt ağıtı, her şeyi silip süpürüyor, öteki seslerin etkisini hiçe indiriyor, değişmeden kalan tek şey bu, gözdağı veriyor, küçümsüyor. Flütün sesi parazitteki iniş çıkışları bastırıyor. Piyano devam ediyor; notalardaki her bir tril gitgide kısalıyor, yavaş bir metronom gibi yalnızca tek bir nota haline geliyordu. Derken, bu tek ses de yok oluyordu. Flütteki giriftlikler azalıyor, geride yalnızca tek büyük üfleme kalıyordu. Flüt, saf ses, trampetler ve bas. Uzun bir süre bu uzayıp gidiyor, terk edilmiş vuruşlardan oluşan kesintisiz bir mimari.

Rüzgârlı Kent buydu: uçsuz bucaksız, terk edilmiş ve parçalanmış, yozlaşmış bir metropoldü; sonunda bir tsunami çıkıyor, bir flüt kasırgası sokakları süpürüp temizliyor, yolunun üzerine çıkan acınası insan kalıntılarıyla dalga geçiyor, onları kadife çiçekleri gibi uçuruyor, şehir tek başına, bütün çöplerinden arınmış halde kalıyor. Radyonun hayaleti bile insanların ölümünü haber veriyordu, boş donuk bir sesle. Bulvarları, parkları, varoşları, kentin merkezini rüzgâr ele geçirmiş, hepsini kendi mülkü olarak ilan etmişti. Hepsi *Rüzgâr*'ın malıydı.

Fabian'ı güldüren başlık, *Rüzgârlı Kent*, buydu işte.

Bu şakayı yaptıktan sonra onunla konuşmak içinden gelmiyordu.

Pete ise gerçekten anlıyordu. Aslında parçadan bölümler dinlediğinde, Pete anlayanın Natasha olduğunu, *onun Pete*'i gerçekten anladığını söylemişti.

Pete parçayı olağanüstü bir tutkuyla seviyordu. Natasha, bütün dünyanın Rüzgâr tarafından ele geçirilme düşüncesinin ona çekici geldiğini sanıyordu.

Willesden'deki küçük daire Crowley'nin düşlerinin mekânı olmuştu. Sıradan mimarisine kanmıyordu artık. Bu daire bir dinamoydu. Bir korku üretecine dönüşmüştü.

Çömelmişti, perişan edilmiş bir başka surata bakıyordu.

Küçük daire, ağzına kadar şiddetle dolup taşıyordu. İnsanları kanlı bir kavgaya, şiddete çeken büyük bir cazibesi vardı. Crowley ürkünç bir zaman yolculuğunda kısılıp kalmış gibi hissetti kendisini. *Yine başa döndük*, diye düşündü, altında duran parçalanmış, kanlı maskeye bakarak.

İlk gördüğü, çimenlerin üzerinde her tarafı kırılmış halde yatan Saul'ün babasıydı. Böyle sistematik bir şekilde parçalanmamıştı gerçi. Belki de evden kaçıyordu. Belki de bu yüzden yaraları çok derin değildi; olacakların kokusunu almış, eğer evde kalırsa, onu yalnızca ölümün değil, ezilerek ölümün beklediğini anlamıştı. Bir böcek gibi ölmek istememişti ve kendisini camdan fırlatarak, daha insani bir ölümü seçmişti.

Crowley başını iki yana salladı. İyice karışmıştı kafası. Her şey yeni *baştan*.

Sonra Barker, yüzü böyle perperişan, omzunun üzerinden geriye bakan Page; akıl alır gibi değil.

Şimdi bir başkası daha, bu adak taşında kurban edilmişti. Kız sırtüstü yatıyordu. Etrafı kan içindeydi. Yüzü sanki menteşeliymiş gibi içe kıvrılmıştı. Crowley başını kaldırıp kapının çerçeve-

sine baktı. Oradaki bir noktadan her tarafa ışık ışınları gibi kan, tükürük ve sümük yayılıyordu, sövenin o bölümünden; kadının yüzü oraya çarpılmıştı.

Crowley, gece yatağına yattığında, kendisini o karanlık koridorlara sürükleyen görev duygusunu anımsadı hayal meyal. Oturma odasında, şimdi durduğu yerdeydi ve hareketsiz durursa bir şeyin gelip *yüzünü parçalayacağını* bildiğinden, kuyruğunu kovalayan bir köpek gibi arkasına bakıp duruyordu.

Saul'ü rüyalarında hiç görmedi.

Şaşkın polisleri iterek içeri Bailey girdi.

"Hiçbir yerde iz yok efendim. Yalnızca bu, buradaki."

"Herrin bir şeyler buldu mu?" diye sordu.

"Hala bu sabah otobüs garajına çağrılan polisle konuşuyor. Bir sürü otobüs ezilmiş; bekçiye gelince, onu öldüren şeyin gözündeki cam parçası olmadığını söylüyorlar. Uzun, ince bir sopayla başına vurulmuş."

"Her zamanki sopamız, yine," diye düşündü Crowley. "Birçok insan için çok ince; adam gibi pataklayacak bir şey ister onlar. Ama anlaşıldığı kadarıyla bizim katilimiz gibi güçlüysen, ince olması daha iyi. Daha az yüzey, daha fazla basınç."

"Katilimiz mi, efendim?"

Crowley ona baktı. Bailey şaşkın, hatta suçlar gibi görünüyordu. Crowley onun amirinin kafayı yediğini düşündüğünden emindi. Cinayetlerin tuhaflığı Bailey'i, Crowley'nin tam tersi biçimde etkilemişti. Tartışma kabul etmez, saldırgan bir sağduyunun etkisi altına girmiş, gördüğü bu katliama şaşırıp korkmayı yadsıyarak Saul'ü dize getirmeye karar vermişti.

"Ne?" diye sordu Crowley.

"Emin değilmişsiniz gibi konuştunuz, efendim. Bunun Garamond olmadığını düşünmenize yol açan bir neden mi var?"

Crowley, sinirle, sanki bir sivrisineği kovalıyormuş gibi başını iki yana salladı. Bailey geriledi.

Evet, bir sürü nedenim var, diye düşündü Crowley. *Çünkü onunla konuştum ve onu gördüm. Allah aşkına bir bak adama, o*

yapmadı bunu. Eğer yaptıysa da, o akşam ben onunla konuştuktan sonra bir şey onun değişmesine yol açmış olmalı, benim gördüğüm kişi olamayacak kadar değişmiş olmalı ve yine ben haklı oluyorum, Saul Garamond yapmadı bunu. Hem sen ve Herrin'in ne düşündüğü umurumda değil, sizi beceriksiz ahmaklar.

Hiçbir açıklaması yoktu. Westbourne Koruluğu'ndaki ölü bekçinin, iki polisi, sonra da kan ve kemik yumağı halindeki bu kızı öldüren aynı adamın kurbanı olduğu çok açıktı. Öte yandan, Terragon Apartmanı sakinlerinin üst kattan şiddetli çığlıklar ve gürültü duyduklarını bildirmeleri ile polisin otobüs garajına çağrılması arasında ancak birkaç dakika geçmişti. Ayrıca Westbourne Parkı, Willesden'den bu süre içinde ulaşılamayacak kadar uzaktaydı. Bu durumda otobüslerin bütün camlarını indiren ve zavallı adamın gözüne cam batıran kişi her kim ise, bu kadını öldüren kişi değildi.

Kuşkusuz Herrin ve Bailey bunda bir sorun görmüyorlardı. Biri zaman konusunda yanılıyordu. Willesden'dekiler yarım saat yanılmış olabilirlerdi. Ya da Westbourne Koruluğu'ndakiler ya da her ikisi de on beş dakika kadar yanılmış olabilirlerdi. *Sizce* ne oldu efendim? Eğer böyle olmadıysa?

Crowley'nin verecek yanıtı yoktu.

Saul –ya da o kişi her kim idiyse– garajı tahrip ederken, garajdan müzik sesleri geldiğinin söylenmesi ise kafasını karıştırmıştı. Gelen bilgiler kesin değildi, ama kavalı andıran tiz bir sesten, flüt veya benzeri bir şeyden söz ediyorlardı. Saul müzisyen değildi. Crowley bunu biliyordu. Ama Dans Müziğine, suskun arkadaşı Natasha'nın çaldığı müzik türüne merakı da ortadaydı. Kaval da nereden çıkmıştı şimdi?

Saul için yazılmakta olan senaryoyu görebiliyordu. Saul bir seri katile dönüşmüştü. Bu yüzden, ilk cinayet mahalli olan, onu en çok etkileyen bu yere dönmek gibi ayinlere gereksinim duyuyordu. Otobüs garajında olduğu gibi cinayet mahallinde müzik çalmak, bir ayinden başka ne olabilirdi? Belki de, hâlâ aynı hiddetin bir parçası olduğuna inandığı cinayet sırasında, şu metro

istasyonundaki kimliği belirsiz adamın başında da müzik çalmıştı. Bu olayın toplu taşımayla bağlantısı inancını daha da güçlendiriyordu.

Öyleyse Saul neden artık Dans Müziğiyle ilgilenmiyordu? Neden duyanların Folk müziği diye tanımladığı bu müziği çalmaya başlamıştı? Bunların hiçbiri sağlam kanıt değildi, tabii, tabii...

Ama Crowley garajdaki müziği yapanın bir başkası olabileceğini düşünmekten de kendisini alamıyordu. Neden olmasın ki? Neden ille Saul olmalı? Saul'ün müzik zevkine hiç uymayan bu müzikle onu kandıran ya bir *başkası* idiyse?

Birden doğruldu. Uzun, ince ve hafif bir sopa. Metalden yapılma: İzlere bakılırsa kesin öyleydi. Katilin yanında taşıdığı, birden fazla kez kullandığı bir şey. Cinayetten cinayete götürdüğü. Görünüşe göre müziğini çaldığı yerlere.

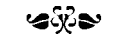
"Bailey!" diye bağırdı.

Cüsseli adam göründü; hâlâ sabırsız, hâlâ amirine kızgındı.

Crowley'nin yeni sorusu üzerine gözleri koca koca açıldı

"Bailey, Saul'ün arkadaşlarının arasında flüt çalan biri var mı?"

21. Bölüm

Kral Fare, Londra'nın derinliklerinde gizli gizli dolaşıp karanlıkta bir şeyler çeviriyordu.

Omzundan bir hırsız gibi sarkıttığı yiyecek çıkınını sımsıkı tutmuştu. Uzun adımlarla, hiç iz bırakmadan, lağım sularına basarak sessizce ağır ağır yürüdü.

O yaklaşırken fareler kaçışıyordu. Daha yürekli olanlar biraz oyalanıp ona tükürüyor, onu kızdırıyorlardı. Kokusu onların sinir sistemlerine sinmiş, ondan nefret etmeleri öğretilmişti. Kral Fare onları umursamadı. Yürümesini sürdürdü. Gözleri kapkaraydı.

Gecenin karanlığında bir hırsız gibi görünüyordu. Gösterişsiz. Kirli. Madun. Güdüleri karanlık.

Taht odasına açılan kapağı oynatmak için kirli suyun altına elini soktu; çamurların içinden, damla şeklindeki odaya kaydı. Ayağını yere vurarak üstündeki suları silkeledi.

Saul arkasındaydı. Kırık bir sandalye bacağını yakalamıştı ve inanılmaz bir hızla havada savurup Kral Fare'nin kafasının arkasına indirdi.

Kral Fare, ani bir acıyla kollarını açıp öne doğru uçtu. Yere serildi, başını tutarak yuvarlandı ve ayaklarını üzerinde doğruldu.

Yiyecekler ıslak zemine yayılmıştı.

Saul, çenesi iyice gerilmiş, titreyerek başında bekliyordu. Sandalye bacağını bir daha, bir daha savurdu.

Kral Fare cıva gibi atikti. Saul'ün darbelerinden inanılmaz bir çeviklikle kurtuldu ve kanayan başını tutup tıslayarak ileriye kaçtı.

Döndü, Saul'e baktı.

Saul'ün yüzü şişmiş et, kan ve eziklerden oluşan bir mozaik gibiydi. Kral Fare hâlâ bir şey söylemedi. Gizlenmiş gözleriyle Saul'ü izliyordu. Dişleri ortaya çıkmış, sarı ve kirli bir parıltı yayıyordu. Soluğu hızlanmıştı. Elleri pençe gibi kıvrılmış, hazır bekliyordu.

Saul, bu pençeler daha hareket edemeden, yeniden vurdu. Saul'ün elleri ve sopa hızla indi üzerine, ama Kral Fare de pençeleşmiş elleriyle gömleğini parçalayarak Saul'ün karnını tırmaladı.

Saul, her darbeden önce konuşmaya başladı.

"Söyle bakalım, Loplop'un ne işi vardı orada, hı?"

Pat.

Kral Fare sopanın yayı altından kaçtı. Sopa hızla yere vurdu.

"Ona beni izlemesini söylersin, ha?" *Pat.* "Ne yapacaktı – sana rapor mu verecekti?" *Pat.* Bu kez sopa yerine ulaştı ve Kral Fare öfkeyle çığlık attı.

Ardından, pençelerini hazırlayıp bir homurtuyla Saul'e saldırdı. Saul avazı çıktığı kadar böğürüp yenilenmiş bir öfkeyle sopasını savurdu. İkisi, küf ve yiyeceklerin üzerinde kayarak, kâh iki ayak kâh dört ayak üzerinde koşturarak karanlık odada oradan oraya seğirtip duruyorlardı. Saul ile Kral Fare, evrim katmanları arasında, bilen insan ile hayvan arasında gidip gelen, bilinç eşiğindeki varlıklar gibiydiler.

"Demek Loplop sana haber gönderecekti? Ha? Bir kuşla mı? Küçük *kuş* nerede olduğumu söyleyecekti demek?"

Darbeler yine inmeye başladı. Kral Fare, yine, korkunç dişleri hâlâ görünürde, kan akıtıp çekilmeyi yeterli görüp kavgadan kaçınmaya çalıştı.

"Ya Loplop nerede olduğumu kazara bir başkasına da söylediyse, ha? Ben sadece bir *yem* miydim?" Kral Fare sopayı sağ eliyle yakalayıp birden ve vahşice ısırdı; sopa kıymıklar halinde dağıldı. Saul durmayıp Kral Fare'nin kirli yakasına yapıştı ve onu yere çamurun içine yatırıp üzerine çıktı.

"Hiç zahmet etmeseydin, bok oğlu bok, çünkü Kavalcı *oraday-*

dı ve bak ne *yaptı* bana, bok herif. Siz nedense hazır değildiniz, sen ve Anansi, bu yüzden zavallı yaşlı Loplop onunla tek başına uğraşmak zorunda kaldı." Saul Kral Fare'nin kollarını taş zemine yapıştırıp yüzünü yumruklamaya başladı. Ama böyle yakalanmış halde bile Kral Fare kıvrılıp altından kaçabilmeyi becerdi ve Saul'ün yumruklarının çoğu hedefini bulamadı.

Saul yüzünü Kral Fare'ye doğru uzatıp gözlerindeki gölgelerin arasından ona baktı.

"Eğer ölseydim, Kavalcı'yı da beraberimde götürdüğüm sürece, umurunda bile olmayacaktı, biliyorum," diye fısıldadı. "Hem babamı da *senin* öldürdüğünü biliyorum, sen bok herifin, lanet tecavüzcü pisliğin – Kavalcı'nın değil."

"*Hayır.*" Kral Fare bağırdı, fırlayıp Saul'ü hızla üzerinden attı ve kayarak gidip tahtının yanında bildik pozuyla durdu. Sinsi ve çalımlı bir duruşu vardı, ama bu kez pençelerini çıkarmıştı, yabani bir hayvan gibi salyaları akıyordu, tehlikeli dişleri meydandaydı. Saul pisliğin içinde gerileyip, toparlanmaya çalıştı.

Kral Fare yeniden konuştu. "Babanı temizleyen ben değilim, budala. Ben Gaspçı'yı öldürdüm."

Yine konuştu.

"*Ben* senin babanım..."

"Hayır değilsin, bok herif, seni gidi tuhaf, yaşlı, zavallı, boku yemiş, soysuz, " diye yanıtladı Saul. "Damarlarımda senin kanın olabilir, *seni gidi it oğlu it tecavüzcü pezevenk*, ama benim için *bok* kadar değerin yok."

Saul alnına vurup acı acı gülmeye başladı.

"Anlasaydım ya! 'Annen bir fareydi, ben de dayınım.' Tanrım, iyiydin ama. Benimle lanet olası bir budala gibi dalganı geçerken! Bir de..." Saul durdu ve parmağını Kral Fare'ye uzattı, "bir de şu, benim ölmemi isteyen, beni yalnızca senden dolayı tanıyan *kaçık* Kavalcı belası."

Saul hızla yere çöktü ve başını ellerinin arasına aldı. Kral Fare onu izliyordu.

"Yani, olayların nasıl geliştiğini anladığımı sanıyorum." Saul

mırıldandı. "Aklımdan hiç çıkaramıyorum. Babamı sen öldürdün, tecavüzcü *pislik* ve bunu yaptığında karanlığın ruhu gibi tanrının belası bir şeyin peşime düşmesine izin verdin, ona benim adresimi verdin ve şimdi, ne yani, 'Babacığım' dememi mi bekliyorsun?"

İğrenerek salladı başını. Nefret ve tiksintiyi içinde hissetti. "Çok beklersin sen. Olacak iş değil."

"Peki, ne bekliyorsun, özür dilememi mi?"

Kral Fare'nin sesinde küçümseme vardı. Saul'e doğru yürüdü.

"Ne istiyorsun? *Biz aynı kandan geliyoruz.* Ben ayrılalı yarım yüzyıl oluyor; sen şişko adamın kollarında küçücük bir bebektin. Güçsüzleşişini saat saat izliyordum. Yaşlı babana, yankesiciler kralına kavuşmanın zamanı gelmişti. *Biz aynı kandan geliyoruz.*"

Saul gözlerini dikip baktı.

"Hayır, pis herif, senden bir bok istemiyorum." Saul doğruldu. "İstediğim buradan çıkmak." Tahtın arkasından dolaşıp yüzünü Kral Fare'ye döndü. "Sen Kavalcı'yla kendi başına uğraşabilirsin. Beni yalnızca senin yüzünden istiyor, biliyorsun değil mi? Benim hakkımda her yerde *övünüp* duruyorsun, aptal herif. Senin aileye falan aldırdığın yok. *Anneme tecavüz ettin, çünkü böylece silahın olacaktı.* Kavalcı biliyor bunu; bana gizli silah diyor. *Senin için ne anlama geldiğimi biliyorum.* Onu yakalamak için iyi bir aracım ben, beni denetleyemiyor çünkü.

Ama beni yalnızca *senin* yüzünden öldürmek istiyor. Bak ne diyeceğim."

Saul bir yandan konuşurken, bir yandan da geriye, odanın garip çıkışına doğru ilerliyordu.

"Dinle bak. Kavalcı'yla nasıl baş edebileceksen sen et. *Ben kendime bakarım.* Tamam mı?"

Saul Kral Fare'nin gözlerine, hâlâ göremediği gözlerine baktı ve odayı terk etti.

Kanalizasyonun tepesinden: Gökyüzünde, çatıların üstünden aşarak. Dışarıda, açık havada. Saul parmağıyla yaralarının üzerindeki deriye dokundu ve gerilip yarıldıklarını hissetti. Önünde

dümdüz uzanan Londra'ya, patlamak üzere, yüzey gerilimini parçalamak üzere olan yeraltı dünyasına baktı. Karanlıktı; yaşamı bundan böyle hep karanlıktı. Bir gece yaratığına dönüşmüştü.

Bedeni sızlıyordu. Başı ağrıyordu, kolları çizik içindeydi, kasları derin kesiklerle yanıyordu. Ama yerinde duramıyordu. Bedenindeki acıyı harcamak, onu işe koşmak için umutsuz bir istek duyuyordu. Kirişlerin ve antenlerin etrafında, bir maymun gibi esnek ve zarif, amaçsızca dönüp durdu. Birden çok acıkmıştı, ama bir süre daha çatılarda kaldı. Koştu, alçak duvarların, çatı pencerelerinin üstünden atladı. St Pancras İstasyonu'ndaki süslemelerin üzerlerine oturdu. Arkasında bir dinozor kuyruğu gibi yükselen binaların çatıları boyunca ilerledi.

Burası kemerler ülkesiydi. Garip, küçük işletmeler boş alanlar için savaş vermiş, demiryolu hatlarının altında hiç olmayacak çukurlara tıkılmıştı.

Kaba saba tabelalarla varlıklarını ilan ediyordu.....

UCUZ OFİS MALZEMESİ
ADRESE TESLİM

Saul sokak düzeyine indi. Kral Fare'yle ilişkisini kestiğinde duyduğu coşkunun baskısını azaltabilmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Kırılganlaşmış, her an isterik gözyaşları dökmeye hazır hale gelmişti. Londra'nın tutsağı olmuştu.

Köşeden biri yaklaştı: Topuklu ayakkabılar giymiş bir kadındı, gece vakti buralarda dolaşan cesur biri. Onu korkutmak istemedi; bir duvarın dibine çöktü, tıpkı sızmış bir ayyaş gibi.

Görünmeyen topukların sesleri geçip giderken, evsizlerle kurduğu bu bağlantı onu etkiledi ve Deborah'ı düşündü, boğazına bir şeyler tıkandı. Bunun ardından hemen babası geldi aklına.

Ancak buna zamanının olmadığına karar verdi. Fırlayıp kalktı; kokuyu izleyerek bu tuhaf alemin çöp tenekelerine doğru yürüdü. Burası öyle bir dünyaydı ki sokaklarında ev yoktu; çevresinde şu garip işletmelerden, Viktorya dönemine ait ata yadigârlarından başka bir şey yoktu.

Tenekelerde pek fazla artık bulamadı. Evlerden atılan çöplerin dışında çok az şey vardı. Gerisin geriye King's Cross'a döndü. Bütün gece açık olan lokantaların çöplüğünü buldu, koca bir yığın yiyecek topladı. İstediği her şeyi bulana kadar ağzına tek lokma koyma izni vermedi kendisine; kendi kendisine oyunlar oynadı.

Bir çıkmaz sokaktaki Çin lokantasının yanında, bir sandığın gölgesine oturdu. Ağzının suları akarken topladığı yiyeceklere, yağlı et ve makarna artıklarına dokundu.

Tıka basa doyurdu karnını. Günlerce yemediği kadar yedi. İçindeki boşlukları doldurmak, kalan ne varsa dışarı atmak için yedi.

Kral Fare onu yem olarak kullanmıştı, ama planı ters tepmişti. Kavalcı önce davranmıştı.

Saul karnını doyurdukça, ilk defa çöplerden topladığı fare yemeğini yediği zamanki gibi içinde o güç kabarmasının bir benzerini duyumsadı.

Kavalcı, hâlâ onun ölmesini istiyordu, kuşkusuz şimdi her zamankinden de fazla. Kavalcı'nın onu bulması için çok beklemeyeceğini biliyordu.

Bu yeni bir sayfa, diye aklından geçirdi. *Kral Fare'den uzak.* Lağımlardan uzak. Patlayacakmış gibi olana kadar yedi, sonra yeniden çatılara çıktı.

Patlayacakmış gibiydi, yiyecekten değil, içinde serbest kalan bir şeyden. *Delirmiş olmalıyım*, diye düşündü birdenbire, *ama hayır. Delirmedim.*

Londra'nın her tarafından gelen sesleri, bir mırıltı halinde, duyabiliyordu. Dinledikçe sesler bileşenlerine ayrıldı; arabalar, tartışmalar ve müzik. Sanki müzik her yerdeydi, dört tarafındaydı, yüz farklı kontrpuan ritmi, altında dokunan bir kilim gibi. Şehrin kuleleri iğneye dönüşmüştü; müzik ipliklerine batıp çıkarak onları birleştiriyor, Saul'ü sımsıkı bir ağ içine alıyordu. O hareketsiz bir noktaydı, bir kanca, müziğin takıldığı bir çengeldi. Ses yükseldikçe yükseldi, Rap ve Klasik ve Soul ve House ve Tekno ve Opera

ve Folk ve Caz ve Jungle, hep Jungle. Bütün müzikler, bas ve davul üzerine kuruluydu, eninde sonunda.

Haftalardır müzik dinlememişti, Kral Fare'nin onu almaya geldiğinden bu yana. Unutmuştu neredeyse. Sanki bir uykudan uyanıyormuş gibi gerindi. Müziği yepyeni kulaklarla duyuyordu.

Şehri alt etmişti. Çatıda sürüngü (hangi binanın bilmiyordu) ve şehre normalde görünmemesi gereken bir açıdan baktı. Mimarinin fesat planlarını, kadınların ve erkeklerin yaptıkları ve onların iplerini eline geçiren, ilişkilerini kısıtlayan, hareketlerini sınırlayan binaların zorbalığını alt etti. Bu insan elinden çıkan taş ürünler, yaratıcılarına karşı çıkmış, onları sağduyu ile yenerek, kolaylıkla yönetici koltuğuna yerleşmişti. Frankeştayn'ın canavarı kadar asiydi, ama daha incelikli bir yöntem kullanmış, çok daha etkin bir alan mücadelesi vermişti.

Saul yine yola çıktı; Londra'nın çatılarını, duvarlarını aştı.

Düşünmeyi sürekli erteleyemezdi.

Durumunu şöyle bir gözden geçirdi.

Kral Fare artık yanında değildi. Anansi onun kendi adamıydı, kendisinin ve krallığının güvenliği için her şeyi yapardı. Loplop delirmişti ve sağırdı ve belki de ölmüştü.

Kavalcı hepsini öldürmek istiyordu.

Saul tek başınaydı. Hiçbir planı olmadığını fark etti ve garip bir dinginlik duydu. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kavalcı'nın ona gelmesini bekliyordu. O zamana kadar yeraltına girebilir, Londra'yı keşfeder, *arkadaşlarını* bulabilirdi...

Onlardan korkuyordu şimdi. Onları düşündüğünde, acı duyacak kadar onları özlediğini anlıyordu, ama artık aynı yapıda değildiler ve nasıl onların arkadaşı olacağını bilmiyordu. Onlara ne derdi şimdi, böyle çok ayrı bir dünyada yaşarken?

Ama belki de farklı bir dünyada yaşamıyordu. Belki de istediği yerde yaşıyordu, diye birdenbire, heyecanla düşündü. Kral Fare'nin ona uzun zaman önce söylediği de bu değil miydi? İstediği yerde yaşıyordu ve artık onlarla aynı dünyada yaşamasa bile, onları ziyaret edebilirdi, öyle değil mi?

Fabian'ı ne çok görmek istediğini fark etti.

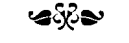
Ayrıca, Kavalcı'nın da onu kesinlikle dünyalar arasında gidip gelebileceği için öldürmek istediğini anımsadı. Kavalcı'yı düşününce bir yalnızlık duygusu geçti içinden ve sonra fare kokusunun her tarafını sardığı, her zaman üzerinde olduğu geldi aklına. Yavaşça durdu.

Londra'nın kokusu fare *kokusuydu.*

Dikkat toplamak için ağzından tıslama sesi çıkardı ve çöp yığınlarının arasından kafalar belirdi. Kısa bir emri üzerine sıralar halinde ona yaklaşmaya başladılar, önce çekinerek sonra heyecanla. Bağırarak ek kuvvetler istemesi üzerine, çatıların üzerinden, bacalardan, yangın çıkışlarından, gizli köşelerden, kirli kahverengi bir dalga akmaya başladı; gerisin geri akan dökülmüş bir sıvı tabakası gibi gelip Saul'ün etrafında koyulaştılar. Birbirlerine yapışmış, tam patlama noktasına geldiği anda sekteye uğramış bir patlama gibi, bastırılmış bir şiddetle sabırsız, onun ağzından çıkacakları bekliyorlardı.

Kavalcı'nın karşısına tek başına çıkamayacağını anlamıştı. Londra'daki bütün fareleri kendi tarafına çekecekti.

22. BÖLÜM

Bazen, ağzına bir lokma bir şeyler atmak ve uyumak, sonra Jungle, sonra Pete'i görmek arasında Natasha başka şeyleri de anımsıyordu.

Bir şey anımsadı; bir şey için kendisine gereksinim duyulduğunu hissetti. Biri onu arayana kadar da bunun ne olduğundan emin değildi. Kafası karışmış, telefonu elinde tutmaya çalışıyordu.

"Yo yo, Tasha!"

Ses garip, kısık ve heyecan doluydu. Kim olduğunu anlayamadı önce.

"Tash, hey, orada mısın? Ben Üç Parmak. Terör ile ilgili mesajını aldım, tamamdır, sorun yok. Seni de postere ekliyoruz. Kimse seni duymadığını söylemeyecek."

Telefondaki adam bir kahkaha attı.

Natasha mırıldanarak anlamadığını söyledi.

Uzun bir sessizlik oldu.

"Haydi, Tash, sen bana faks gönderdin – Jungle Terörü'nde bir şeyler çalmak istediğini söyledin ya... bir iki hafta önce değil miydi? Neyse, oldu. Hangi isimle çıkmak istediğini soracaktım, zira son dakika posterleri hazırlıyoruz. Camden'ı baştan aşağı bunlarla donatacağız, senin oralara kadar."

Hangi isim? Natasha kendisini toparladı, sanki neler olduğunu anlıyormuş gibi davrandı.

"*Rudegirl* K diye yaz adımı."

Bu kullandığı bir isimdi. Adamın istediği bu muydu? Yavaş ya-

vaş anlamaya başladı. Jungle Terörü, Elephant ve Castle'ın yanında. Şimdi anlamıştı. Sevinçle gülümsedi. Çalmak için bir fırsat mı istemişti? Bunu anımsamıyordu, ama *Rüzgârlı Kent*'i çalabilirdi...

Üç Parmak telefonu kapattı. Aklı karışmış gibiydi, ama Natasha ona söylenen tarihte geleceğine söz verdi ve etrafa yayacağını söyledi. Telefon kapandıktan sonra ahizeyi bir süre daha kulağında tuttu. Telefon kafasını karıştırmıştı yine. Biri arkasından gelip yavaşça onu telefonun yanından uzaklaştırdı.

Pete burada, diye sevinçle fark etti. Adam ahizeyi yerine bırakıp, Natasha'yı kendine çevirdi. Pete'in ne kadar zamandır orada olduğunu merak etti. Başını kaldırıp baktı ve neşeyle gülümsedi.

"Sana söylemeyi unuttum, Natasha," dedi Pete. "Dünyaya ne yaptığımızı göstermek için bence bu fırsatı değerlendirmemiz gerekiyordu. *Rüzgârlı Kent*'i çalacağız, değil mi?"

Natasha başını sallayıp gülümsedi.

Pete de ona gülümsedi. Yüzü; Natasha yüzünü görmüştü. Yaralanmıştı, uzun ince kabuklar sarmıştı yüzünü, ama nedense Natasha'nın *dikkatini* çekmedi. Mutlulukla gülümsedi. Yüzü solgundu. Yine de Natasha'ya, onun kendisinde görmeye alıştığı, gözleri kocaman açılmış, mutlu yüzüyle gülümsedi. *Ne tatlı şey*, diye düşündü Natasha, *çok toy*.

Pete onun ellerini tutarak geriye çekildi.

"Biraz müzik çalalım," diye önerdi.

"Tamam," dedi, soluk soluğa Natasha. Bu harika olacaktı. Biraz Davul ve Bas. Bu müziğin içinde kendisini kaybedebilirdi; kafasında sesleri ayırıp birlikte nasıl olduklarına bakabilirdi. Belki birlikte *Rüzgârlı Kent*'i çalabilirlerdi.

Saul'ün bütün arkadaşları, Kay dışında, incelenmişti. Elindeki kâğıdı düşündükçe, midesini bulandıran o önsezi artıyordu. Ne yazık ki Kay'ın nerede olduğunu tahmin edebiliyordu.

Kendisini gülünç hissediyordu, bazı Amerikan televizyon di-

zilerinde önsezileriyle iş görüp mantıksız içgüdülerini izleyen bir polis gibi. Tünelde bulduklarını parçalanmış ceset hakkında öğrendiklerini, Saul'ün günlerdir kayıp olan arkadaşı Kay ile ilgili bildikleriyle karşılaştırmıştı.

Bir süre bunların arkasında Kay'ın olabileceği düşüncesine kapılmıştı. Gördüğü vahşeti öteki kayıp adama yüklemek çok daha kolaydı. Varsayımlarını kendisine sakladı. Saul'ü katil olarak görmedeki isteksizliğini etrafındakiler anlamıyordu ve bunun nedenini de bilemiyordu. Bir şey vardı ama bir şey... düşünceler kafasında dönüp durdu... işe yaramadı; Saul'ü görmüştü o; başka şeyler oluyordu.

Bu kaygısıyla soruşturmanın yönetimini tehlikeye atıyordu. Yaptığı tek şey kendi kendisine notlar yazmak, laboratuar teknisyenleriyle bilgi alışverişi yapmak olmuştu; bildik kanalları kullanmak çok riskliydi. Yanında çalışanları toplayıp birlikte tartışamaz, olasılıkları görüşemezdi, çünkü onlar tam olarak kimi aradıklarını biliyorlardı. Onun adı Saul Garamond'du ve hapisten kaçmış, tehlikeli bir adamdı.

Crowley bu yüzden fikir alışverişinden, en iyi sonuç veren bu araçtan mahrumdu. Fikir alışverişi olmadan düşünceleri, artık hiç kimsenin temizleyemeyeceği kendi kafasının çamuruyla kaplanmış, kısır yarı gerçeklerden başka bir şey değildi. Ama başka çaresi yoktu. Kapana kısılmış gibiydi.

Katil olarak Kay. Vazgeçmesi gereken düşüncelerden biriydi bu. Kay dış çemberdeydi, bu dramdaki asıl kahramanların hiçbirine yakın değildi. Olanlardan sorumlu olması için Saul'e göre daha az nedeni vardı. Fiziksel olarak da Saul'den daha az etkileyiciydi.

Hem ayrıca, kan grubu, Mornington Crescent İstasyonu'nun duvarlarındaki kan ile uyuşuyordu.

Analiz edilebilen çene parçaları onunkine uyuyor gibiydi.

Hiçbir şey kesin değildi, hele böyle parçalanmış bir beden ile. Ama Crowley kimi bulduklarını bildiğinden emindi.

Yine de, ama *yine* de, aradıklarının Saul olduğundan emin değildi.

Kimseyle bunu konuşamıyordu.

Ne de duyduğu acıma duygusunu, içinde her gün artan bu acıma duygusunu, korkusunu, öfkesini, tiksintisini, dehşet duygusunu ve kafa karmaşasını bastıran bu acıma duygusunu. Saul'e duyduğu bu artan acıma duygusunu. Çünkü eğer haklıysa, eğer Saul Crowley'nin gördüklerinden sorumlu değilse, o zaman Saul tüyler ürpertici bir şeyin, garip ve kanlı bir cinayet kaleydoskopunun tam ortasındaydı. Crowley şimdi kendisini etrafındakilerden kopmuş, dışlanmış hissediyor olabilirdi, ama ya haklıysa, o zaman Saul... Saul gerçekten yalnızdı.

Fabian odasına döndü ve kendisini yeniden kötü hissetti. Dışlanmanın baskısını ancak bisikletine binip Londra'yı dolaşırken hissetmiyordu. Bu günlerde gittikçe daha çok zamanını yolda geçiriyor, yediği gereksiz şeylerin kalorisini yakıyordu.

Aslında sırım gibiydi ve yolda geçirdiği saatler boyunca yağlarının son gramlarını da yakıyordu. Deri ve kastan ibaret hale gelmek üzereydi.

Soğukta kilometrelerce yol tepmişti ve derisi ısı değişikliğinden dolayı kızardı. Yorgunluktan ter içindeydi ve teri buz gibi olmuştu.

Dosdoğru güneye doğru pedal çevirmişti; Brixton Hill'den aşağı, cezaevinin yanından, sonra Streatham'dan geçerek Mitcham'a doğru. Kenar mahalleler, basık evler, gitgide iç karartıcı hale gelen ruhsuz alışveriş merkezleri. Yokuş çıkmış, yokuş inmiş, göbeklerin etrafından dolaşmış, yan sokaklardan geçmişti: Trafiğe girmesi gerekmişti, yollarda sırasını beklemesi, arkasına bakıp geçmesine izin verene başıyla kısaca teşekkür etmesi, adamları sinir ettiğine aldırmadan bir Porche'nin önüne geçmesi...

Bu şimdi Fabian'ın sosyal yaşamıydı. Şu lanet asfaltın üzerinde insanlarla alışverişte bulunmuş, arabalarıyla yanından geçenlerle

iletişim kurmuştu. Kurabildiği en yakın ilişkiler olmuştu bunlar. Ne olduğunu bilmiyordu.

Ha bire pedal çevirmişti; durup cips, çikolata ve galiba portakal suyu almış, sonra sık sık gittiği gazete bayileri ve küçük dükkânların önünde, bisikletini dondurma ve ucuz fotokopi reklamlarıyla kaplı solmuş reklam tahtasına dayayarak, üzerinden inmeden aldıklarını yemişti.

Sonra yeniden yollara, yoldan geçen araçlarla rastgele konuşmalara, araba ve kamyonlarla tehlikeli flörtlere döndü. Toplumsal ilişki diye bir şey yoktu, artık yoktu, onun için yoktu. Böyle bir ilişki kalmamıştı, sinyal vermek, fren yapmak gibi sosyal ilişki kırıntılarını dilenir hale gelmişti, ulaşımın kabalık ve kibarlıklarını. Birilerinin ona dikkat ettiği, davranışlarını ona göre ayarladığı biricik anlardı bunlar.

Fabian öyle yalnızdı ki canı yanıyordu.

Telesekreteri yanıp sönüyordu. Düğmeye bastı ve polis Crowley'nin sesi duyuldu. Sesi umutsuzdu ve Fabian'a göre aradaki aletin etkisi değildi bu. Polislerle işi olduğunda hep duyduğu o küçümseme ve kızgınlıkla dinledi.

"... ettiş Crowley, Bay Morris. Şeyyy... acaba birkaç sorumu yanıtlayarak bana yardım edebilir miydiniz? Arkadaşınız Kay hakkında konuşmak istiyordum ve... şey... beni ararsanız sevinirim."

Bir sessizlik oldu.

"Siz flüt çalmıyorsunuz, değil mi, Bay Morris? Acaba Saul ya da siz çalan birini tanıyor musunuz?"

Fabian donup kaldı. Crowley'nin başka ne dediğini duymadı. Ses bir an daha devam edip kesildi.

Bir an tüyleri diken diken oldu, geçti. Geri sarma düğmesine bastı yine.

"...sanız sevinirim. Siz flüt çalmıyorsunuz, değil mi, Bay Morris?"

Geri sar.

"Siz flüt çalmıyorsunuz, değil mi, Bay Morris?"

Uyuşmuş parmaklarıyla hızla ileri sarıp Crowley'nin verdiği numarayı buldu. Numarayı çevirdi. Neden *bunu* bilmek istiyordu? Neden *bunu?* diye sürekli kendisine soruyordu.

Numara meşguldü, hoş bir kadın sesi sırada olduğunu söyledi ona.

"Hastir lan!" diye bağırdı ve elindeki ahizeyi hızla telefonun üzerine fırlattı. Ahize o hızla fırladı ve kordonun ucunda sallanmaya başladı; çevir sesi duyulabiliyordu.

Fabian şiddetle titriyordu. Bisikletini kaptı ve daracık antreden zorla geçirerek sokağa çıkardı. Dışarı çıkıp kapıyı çarptı. Adrenalin ve korku midesini bulandırmıştı. Yola fırlayıp hızla Natasha'nın evine doğru gitmeye başladı.

Kibarlığın sırası değildi. Korna seslerini ve küfürleri arkasında bırakarak, arabaların arasına dalıp çıktı. Köşelerden ani dönüşlerle kıvrılırken, yayalar fırlayarak yolundan kaçıştılar.

Tanrım aman tanrım, diye düşünüyordu, *neden bunu bilmek istiyor? Ne buldu? Flüt çalan biri ne yaptı?*

Şimdi nehrin üzerindeydi; tanrı bilir nasıl ve her saniye hayatını riske attığının farkındaydı. Düşünceleri gidip geliyor, köprüye gelmeden önce, bütün o caddelerden nasıl geçtiğini hiç anımsamıyordu.

Kanı damarlarından fışkıracak gibi akıyordu. Başı dönmeye başladı. Soğuk hava kendisine getirdi onu, yüzünü tokatladı.

Önünde sıra sıra telefon kulübeleri gördü. Yeniden dışlanmış hissetti kendisini. Frenlere bastı ve bisikleti hemen yanaştırıp daha tam durmadan üzerinden atladı. Düşen bisiklete aldırmadan, koşmaya başladı. En yakınındaki kulübe boştu, ceplerinde para aradı, yetecek kadar metal para bulup çıkardı. Crowley'nin numarasını çevirdi.

999'u çevir aptal herif! diye kendini azarladı, ama bu kez Crowley'nin telefonu çalıyordu.

"Crowley."

"Crowley, ben Fabian." Zor konuşuyordu; heyecandan sözcük-

ler birbirine karışıyordu. "Crowley, Natasha'nın evine git şimdi. Orada görüşürüz."

"Bir dakika dur. Neler oluyor?"

"*Oraya git dedik allahın cezası! Flüt, kahrolası flüt*!" Telefonu kapattı.

Natasha'ya ne yapıyor o herif? diye düşünüyordu bisikletine koşarken. Pedalları düştüğü yerde hafifçe dönüyordu. Nereden *çıktıysa,* kaçık herif! Tanrım! Natasha'nın onunla ilişkisi olduğunu düşünmüştü, garip davranışlarının nedeni bu olabilirdi, Pete'te fark ettiği meydan okuyucu tavrın. Ama ya... ama ya bütün hikâye bu değilse? Crowley ne biliyordu acaba?

Neredeyse oradaydı, hızla Natasha'nın evine yaklaşıyordu. Londra'nın ışıklarıyla sarılmış durumdaydı. Trafiği duymuyordu artık; canlı kalmak için yalnızca gözlerine güveniyordu.

Bir keskin dönüş daha ve Ladbroke Koruluğu karşısındaydı.

Ter içinde olduğunu fark etti. Hava bulutlu ve soğuktu; ıslak derisi buz gibi donmuştu. Ağlayacak gibiydi. Kendisini kaybetmişti; sanki bu dünyaya hiçbir katkısı olamazmış gibi hissetti.

Döndü ve Natasha'nın sokağındaydı. Her zamanki gibi ıssızdı sokak. Kulaklarındaki çınlama dağıldı, işte şimdi Davul ve Bası duymaya başladı, Natasha'nın evinin müziğini. Dingin ve yorgun, çok kasvetli bir şarkıydı. Ilık ılık içine aktığını hissediyordu

Bisikletinden indi ve bisikleti kapının yanına bıraktı.

Fabian zili çaldı. Parmağını zilin üzerine bastırdı ve buzlu camın arkasında birini görene kadar kaldırmadı.

Natasha kapıyı açtı. Fabian bir an onun uyuşturucu etkisinde olup olmadığını merak etti: Çok dalgın görünüyordu, gözleri puslanmıştı. Ama ne kadar soluk, nasıl zayıf göründüğünü fark edince bunun uyuşturucudan daha fazlası olduğunu anladı.

Fabian'ı görünce gülümsedi, odaklayamadığı gözlerle ona baktı.

"Hey, Fabe, arkadaşım, nasıl gidiyor?" Yorgun çıkıyordu sesi ama elini kaldırıp Fabian'ın yumruklarına dokundu.

Fabian ellerini tuttu. Natasha hafifçe şaşırarak baktı ona. Fabian dudaklarını onun kulaklarına yaklaştırdı.

Konuşmaya başladığında sesi titriyordu.

"Tash, Pete burada mı?"

Natasha merakla yüzünü buruşturup baktı, başını salladı.

"Hı. Prova yapıyoruz. Jungle Terörü için."

Fabian kolundan çekiştirmeye başladı.

"Tash, gitmemiz lazım. Benimle gelmeni istiyorum. Söz, açıklayacağım ama şimdi gidelim."

"Hayır." Kızgın ya da endişeli değildi sesi, ama yavaşça ondan uzaklaşıp kapıyı kapatmaya gitti. "Birlikte bazı parçaları çalmamız gerekiyor."

Fabian iterek kapıyı açtı ve onu tuttu. Ağzını sağ eliyle kapattı. Natasha, gözlerini kocaman açmış, kurtulmak için çırpınıyordu, ama onu kapıya sürüklemeyi başardı.

Gözleri batıyordu, fısıltıyla konuştu. "Tash, lütfen *uzak durmamız* gereken biri o. *Kaçmamız lazım*..."

"Selam Fabian! Ne haber?"

Pete merdivenin tepesinde belirmişti. Adım atmak üzereydi. Dostça gülümsedi.

Fabian ve kollarının arasındaki Natasha donup kaldılar.

Fabian, Pete'in suratına baktı. Yarı kapanmış derin, kanlı, bir sürü çiziklerle kaplı ve bembeyazdı. Her zamanki neşeli ifadesini taşıyordu, ama biraz fazla açılmış, biraz fazla sert bakan gözleri şimdi onu ele veriyordu.

Fabian ondan çok korktuğunu fark etti. Crowley'nin gelmesinin ne kadar zaman alacağını merak ediyordu.

"Selam, Pete... arkadaşım..." diye mırıldandı. "Hmm... şey... Tash'le biraz dışarı çıkmayı düşünüyordum... hmm."

Pete başını iki tarafa salladı, eğleniyor ve üzülmüş görünüyordu.

"Yo, Fabian, bence bir yere gitmemelisin. Gel de ne çaldığımızı dinle."

Fabian başını olmaz diye sallayıp geriye bir iki adım attı.

"Natasha?" dedi Pete ve ona döndü. Islıkla çok kısa bir şey çaldı. Natasha bir anda Fabian'ın kollarında fır diye dönüp bacağını kıvırdı ve Fabian'ın bacaklarına indirip tek bir hareketle arkasındaki kapıyı kapattı. Fabian kapıya çarpıp düşerken, o kenara çekildi. Fabian bakakaldı. Natasha'nın gözleri bir an yok olan odağını buldu yine.

Ağzı açık, bacakları tir tir titreyen Fabian eliyle arkasındaki sürgüyü bulmaya çalıştı.

"Bak bana, Fabe," dedi Pete sakince, merdivenden inerken. "Çok basit." Natasha kımıldamadan bekliyor ve yaklaşırken ona bakıyordu. "Neyi nasıl öğrendiğini bilemiyorum, etkilendim, gerçekten, ama şimdi ne olacak? Seni ne yapmalı? Öldürebilirim, Kay'ı öldürdüğüm gibi, ama benim daha iyi bir düşüncem var."

Fabian'ın boğazından öfkeli ve korkulu hafif bir ses çıktı. Kay... ona ne olmuştu ki?

"Her neyse, şimdi yukarı gelmeni istiyorum." Pete eliyle yukarıdaki odayı gösterdi. Merdivenlerden duyulan Jungle ezgileri dalga dalga yükseliyor gibiydi; dışarıdan duyduğu hüzünlü şarkı birden kafasında çağıldamaya başladı. Çok güzel bir şarkıydı, onu alıp götürdü.

Birçok şeyi düşündürdü ona...

Basamaklardaydı, sonra yatak odasında, ama nerede olduğu umurunda da değildi, önemli olan *bu şarkıyı* duyabilmekti. Bu şarkıda bir şey vardı...

Şarkı kesildi. Fabian bir soluk aldı, tökezledi, sanki boğuluyor gibiydi.

Oda sessizdi. Pete'in bir eli müzik sıralayıcının açma kapama düğmesindeydi. Natasha, kollarını iki yana sarkıtmış, gözlerinde aynı yüzer gezer bakışlarla, onun yanında duruyordu. Pete sol elindeki bir mutfak bıçağını kızın boğazına dayamıştı. O ise hiç karşı çıkmadan uzatmıştı başını.

Fabian dehşet içinde ağzını açıp cinayet anının balmumundan bir tablosu gibi donmuş duran bu ikisine bir şeyler söylemeye çalıştı. Anlamsız sesler çıkardı.

"Evet, evet, evet, Fabian. Yanıt ver yoksa onun boğazını keserim." Pete'in sesi ölçülü ve nazikti. "Başka birileri de geliyor mu?"

Fabian, durumu tartmaya çalışarak gözlerini odada gezdirdi. Pete bıçağı Natasha'nın boğazına bastırınca bir çığlık attı; yaradan kan fışkırmaya başladı.

"Evet! Evet! Polis geliyor!" Fabian bağırıyordu. "Gelip seni götürecekler *allahın belası, pis herif*..."

"Ihıh," dedi Pete. "Ihıh, götürmeyecekler."

Serbest bıraktığı Natasha eliyle boğazını yokladı ve kanı görünce şaşırarak yüzünü buruşturdu. Yastığı alıp boğazına bastırdı ve kıpkırmızı oluşunu izledi.

Pete gözlerini Fabian'a dikmişti. Klavyenin üzerini karıştırıp orada duran birkaç dijital ses bandı buldu.

"Tash?" dedi. "Plak çantanı ve birkaç otuzluk plağı yanına al. Jungle Terörü'ne kadar bende kalacağız." Fabian'a gülümsedi.

Fabian hızla kapıya koştu. Hafif bir fısıltı geldi kulağına ve sol baldırında şiddetli bir acı duydu. Düşerken çığlık attı. Mutfak bıçağı bacağına iyice derin saplanmıştı. Kanlı parmaklarıyla yoklayarak ne olduğunu anlamaya çalıştı ve bir soluk alarak yeniden bir çığlık attı.

"Gördün mü," dedi Pete; pek hoşuna gitmemiş görünüyordu. "Müziğimle seni dans ettirebilirim, ama boş ver, bazen başka yöntemler de bu işi görüyor." Fabian'ın tepesinde dikiliyordu.

Fabian gözlerini kapattı, başını yere koydu. Bayılıyordu.

"Jungle Terörüne *geliyorsun*, değil mi, Fabe?" dedi Pete. Arkasında Natasha sessizce bir şeyler topluyordu. "Şimdi dans etmek istemeyebilirsin, ama sonra isteyeceksin, inan bana. Hem bana da bir iyilik yapacaksın."

Bassett Sokağı'nda hafifçe duyulan Davul ve Bas'ın vuruş sesleri kaybolmuş, yerini sirenler almıştı. İki polis arabası evin dışında durdu. Üniformalı adamlar ve kadınlar fırlayıp kapıya koştular.

Crowley arabaların birinin yanında duruyordu. Arkasında, mahalle sakinleri kafalarını kapılardan, pencerelerden çıkarmış, merakla bakıyorlardı.

"Bağırtılara mı geldiniz? Çok çabuk geldiniz," dedi bir adam Crowley'e.

Crowley içinde bir boşluk hissiyle başını çevirdi. Önsezisi midesini bulandırdı.

Kapının yanında, kaldırımda bir bisiklet duruyordu. Ötekiler kapıyı kırarken, o da bisiklete baktı. Polis merdivenden karmakarışık halde çıkmaya başladı. Crowley silahların hazır beklediğini gördü.

Evin içinde, sokaktan duyulabilen ayak sesleri oldu. Hafif Jungle ritmi birden kesildi. Crowley önden giden grubun arkasından antreye yürüdü. Ağır adımlarla merdivenden çıkıp, dairenin ön kapısında bekledi.

Kurşun geçirmez bir yelek giymiş, kısa boylu bir kadın yaklaştı.

"Hiçbir şey yok, efendim."

"Hiçbir şey mi?"

"Gitmişler. Hiçbir şey yok. İçeri bir baksanız iyi olur, efendim."

Evin içine girdi. İri kıyım adamlarla doluydu. Havada araştırma yapanların sesleri, sert emirler uçuşuyordu.

Crowley oturma odasının çıplak duvarlarına baktı. Odanın girişinde hâlâ parlak ve yapışkan bir kan gölü duruyordu. Çekyat şiltesinin üzerindeki beyaz yastıklardan biri kıpkırmızı olmuştu.

Klavye, stereo, bir el çantası... hiçbir şeye dokunulmamıştı. Crowley pikaba doğru yürüdü. Üzerinde bir otuzluk plak duruyordu. İğne kaymış, polislerin postallarının titreşimiyle çizgisinden sapmıştı. Crowley küfretti.

Sesini yükselttiğinde, neredeyse ağzından öfke saçıyordu.

"Plağın ne kadarını çaldıklarını gören olduğunu sanmıyorum? Ya siz?"

Herkes anlamayarak baktı.

"Çünkü böylece ne kadar zaman önce gittiklerini bilebilirdik."

Suratlarını asıp başlarını çevirdiler. Bakışları ve hareketleriyle, bir dahaki sefere, not almayı bırakın da kahrolası bir kaçığın arkasından *siz* koşmayı deneyin, *efendim,* diyorlardı.

Canları cehenneme hepsinin, diye düşündü Crowley hiddetle. Canları cehenneme. Yerdeki kana ve yastığa baktı. Pencereden dışarıya baktı. Memurlar aşağıdaki kalabalığı tutmaya çalışıyorlardı. Bisiklet orada tek başına duruyordu, kimsenin dikkatini çekmeden.

Fabian, Fabian... diye düşündü Crowley. *Seni kaybettim, seni kaybettim. Benim ipucumdun, Fabian ve şimdi yoksun.*

Eğildi ve başını, pencerenin pervazına dayadığı kollarının arasına aldı.

Fabian, Natasha, nereye gittiniz? diye düşündü. *Kiminle gittiniz?*

23. BÖLÜM

Duvarlara çiziktirilmiş notlar belirmeye başladı.

Cahil bir elden çıktığı hemen anlaşılan gotik yazılar Saul'ü barışa çağırıyordu. Oyularak, tuğlaların üzerine kalemle yazılmış, boyayla püskürtülmüş yazılardı.

İlkini içinde uyumaya karar verdiği bir bacanın kenarında bulmuştu.

DİNLE EVLAT, diyordu, BİZ ET VE TIRNAK OLANLARI UNUT. İKİ KİŞİ TEK KİŞİDEN İYİDİRİ UNUTALIM. ASLINDA İKİ KİŞİ ŞEYTAN OLABİLİR.

Saul parmaklarıyla ince çizikleri yoklayıp etrafına bakınmıştı. Kral Fare'nin iğrenç kokusu havadaydı, kokuyu çok iyi duyabiliyordu. Yanındaki farelerin tüyleri diken diken olmuştu; ısırmaya ve koşmaya hazırdılar. Artık hiç yalnız değildi; aynı kişiler olmasa da sayısı hiç değişmeyen bir grup hep onunla birlikteydi.

Saul ve beraberindekiler çatıda çömelip havayı koklamışlardı. O sabah bacalarda uyumamıştı.

Ertesi akşam bir lağım borusunda uyanmış, başının üzerinde boyayla yazılı bir başka mesaj bulmuştu. Beyaz boyayla yazılmıştı bu. Boya duvarlardan aşağı süzülerek kirli suya akmış, geride ancak okunabilecek sözcükler kalmıştı.

BAK BURAYA BİLİYORSUN KAVALCIDAN BAŞKASINA YARAMAZ YAPTIKLARIN.

O uyurken yazılmıştı. Kral Fare konuşmaktan korkuyordu, ama barışmak için her şeyi göze almış, gizli gizli onu izliyordu.

Saul öfkeliydi. Kral Fare'nin bu kadar kolayca yanına sokulması canını sıkıyordu. Sadece küçük bir bebekti o daha, bir farecik.

Kral Fare'nin haklı olup olmadığını düşünemiyordu. Onu ilgilendirmiyordu bu. Yeterince ödün vermişti. Tecavüzcü, katil, ailesini yok eden Kral Fare onun işbirliğini hak etmiyordu. Kavalcı'yı ortalığa salıveren Kral Fare'ydi, Saul'ü bu hale getiren Kral Fare'ydi. Onu serbest bırakmıştı, ama yeni bir hücreye tıkmak için.

Canı cehenneme Kral Fare'nin, diye düşündü. Yem olmak canına tak etmişti. Kral Fare'ye güvenilemeyeceğini biliyordu.

Bu yüzden kendisi için ne yapabileceğini düşündü.

Kendisini özgür ve güçlü hissetse de ne yapacağını bilmiyordu. Kavalcı'nın nerede yaşadığını bilmiyordu. Ne zaman saldıracağını bilmiyordu. Bildiği tek şey kendisinin güvende olmadığıydı.

Arkadaşlarını daha sık düşünür olmuştu. Epey zaman farelerle konuşarak oyalanmıştı, ama yalnızca kurnaz yaratıklardı bunlar, akıllı değillerdi ve aptallıkları yüzünden onlardan uzaklaşmıştı. Kral Fare'den ayrıldığı gece aklından geçenleri, kendi dünyasının Fabian'ın ya da ötekilerinkiyle kesişip kesişmemesinin kendisine bağlı olduğunu düşündüğünü anımsadı.

En çok istediği şey Fabian'ı görmekti.

Bir akşam farelerine onu rahat bırakmalarını söyledi. Hemen boyun eğip hızla gözden kayboldular. Saul kentte yürümeye başladı, yine tek başına.

Kral Fare arkasından gelip onu gözetliyor mu, diye merak etti. Arada bir mesafe bıraktığı sürece umurunda değildi.

Kule Köprüsü'nün altından nehri geçti. Köprünün alt kısmını bezeyen kirişlerden, kıvrılmış tel ve borulardan bir maymun gibi sıçrıyordu. Tam ortasında, köprünün yüksek gemilerin geçmesi için açıldığı noktada durdu ve elleriyle tutunarak havada asılı halde, hafif hafif sallanmaya başladı.

Gökyüzü ile bağlantısı kesilmişti; göz hizasının üzerinde görebildiği tek şey tepesindeki köprünün devasa kütlesiydi. Görme mesafesinin hemen bittiği yerde, nehrin üzerinde yeniden bina-

lar boy gösteriyordu. Ama şehrin büyük kısmı baş aşağı dönmüş, nehirde yansıyordu; parçalanmış, yılankavi bir aynaya benzeyen Thames'te. Suya vuran ışıklar, nokta nokta yüzlerce ışıkla delinmiş karanlık şekiller, şehrin kuleleri, Güney Kıyısı Merkezi'nin uzaktaki ışıkları, onun için havadaki kopyalarından çok daha gerçekti.

Ayaklarının altında duran şehre baktı. Bir göz aldanmasıydı bu. Titreyen ışıklar gerçek şehir değildi. Onun bir parçasıydı, kuşkusuz, gerekli bir parçası... ama bu güzel ışıklar, tepesindekilerden çok daha canlı duran bu ışıklar bir kandırmacaydı. Yalnızca yüzeydeki gergin tabakada kalıyordu bunlar. Bu ince yaldızlı tabakanın altında su hâlâ kirli, hâlâ tehlikeli ve soğuktu.

Böyle düşünmeye devam etti. Şehrin şiirselliğine kapılmadı.

Hızlı hızlı yürüdü. Yanından geçenler onu fark etmediler. Bir varlığı yokmuş gibi, görünmeden sokaklardan geçti. Bazen durup izlenip izlenmediğini anlamak için kulak kabarttı. Kimseyi göremedi, ama buna inanacak kadar saf değildi.

Işıkta ve kalabalıkta yürümemek için Brixton'a arka sokaklardan ulaşmaya çalışıyordu. Nabzı hızlanmıştı. Tedirgindi. Fabian'la çok uzun zamandır konuşmamıştı; birbirlerini artık anlayamayacaklarından korkuyordu. Fabian'a nasıl görünecekti acaba? Garip? Faremsi?

Fabian'ın sokağına ulaştı. İki büklüm olmuş yaşlı bir kadın yanından geçti. Şimdi yalnızdı.

Tuhaf olan bir şeyler vardı. Havadan bir heyecan kokusu alıyordu. Fabian'ın odasının beyaz perdelerinin ardında birileri dolaşıyordu. Saul kıpırdamadan bekledi. Pencereye baktı; içerideki kadın ve erkeklerin küçük hareketlerini görebiliyordu. Bir şeyler arıyor, kararsız bir halde dolanıp duruyorlardı. Artan bir dehşetle, gözünün önüne açık çekmecelerin yanında duran, kitapları inceleyen, Fabian'ın sanat çalışmalarına bakanlar geldi. Kimlerin böyle davrandığını biliyordu.

Saul'ün duruşu değişti. Biraz önce omuzlarını kamburlaştırmış, küçülmüş, kendisi gören ama başkaları tarafından görülmeyen birine dönüşmüştü, sokaklardaki her zamanki hali buydu. Şimdi ise kat kat açılıp kaldırıma çöktü. Bir anda harekete geçip yan yan alçak duvar boyunca gitmeye başladı. Küçük bahçeyi, düzensiz küçük avluyu, sürünerek geçti.

Gerçekten de görünmezdi şu anda. Kendisi de bunu hissedebiliyordu.

Arada bu dünyaya ait olmayan bir sessizlikle bekleyip sonra birden fırlayarak duvar boyunca ilerledi. Burnu seğirdi. Havayı kokladı.

Fabian'ın evinin dışındaydı şimdi. Alçak duvarın üzerinden sessizce atlayarak pencerenin altındaki bir çıkıntıya bastı. Kulaklarını duvara dayadı.

Binanın mimarisi içeridekilere ihanet ediyordu. Çatlaklardan ve tuğlaların arasındaki açıklardan kaba sesler dışarı kadar sızıyordu.

"... bu resmi de hiç sevmedim yani..."

"...müfettiş bu olayla kafayı bozmuş bence. Yani diyeceğim, *kafayı yemiş* aslında!"

"... şu Morris denen herif, ona niye takmış ki? ... arkadaşı sanıyordum..."

Polisler sonu gelmeyen bayağı ve basmakalıp laflardan oluşan bir geyik muhabbetini sürdürüp durdular. Konuşmalarında hiçbir anlam yok, diye umutsuzca düşündü Saul, hiçbir anlam. Sohbet etmek, bir iletişim kurmak için içi gidiyordu ve sözlerin böyle ziyan edildiğini duymak... ağlayacak gibi oldu.

Fabian'ı kaybetmişti. Başını ellerinin arasına aldı.

"O yok, çocuk, gitti. Kötü adam yanında."

Anansi'nin yumuşak sesi hemen yanı başından geliyordu.

Gözlerini açmadan ovuşturdu. Derin bir nefes aldı. Sonra başını kaldırıp baktı.

Anansi'nin yüzü tam yüzünün önündeydi, baş aşağı asılı duruyordu. Garip gözleri tam burnunun dibindeydi ve Saul'ün gözlerine bakıyordu.

Saul sakince onun bakışlarına karşılık verdi. Sonra gözlerini kaydırıp Anansi'nin duruşunu inceledi.

Anansi çatıdan sarkan iplerinden birinden sallanıyordu. İki eliyle yapışmış, kolayca kendisini yukarıya çekmiş, çıplak ayakları ince ipe dolanmıştı. Saul bakarken, bacakları iplerden kurtuldu, Anansi yavaşça ve sessizce havada dönmeye başladı. Yüzü yüz seksen derece dönse de gözleri Saul'ün gözlerindeydi.

Ayakları hafif bir sesle beton zemine bastı.

"Sen çok iyi delikanlı. Seni bulmak kolay olmamak artık!"

"Neden zahmet ettin? *Babacım* mı gönderdi seni?" Saul'ün sesi bozuk çıkıyordu.

Anansi ses çıkarmadan güldü. Uyuşuk uyuşuk gülümsedi, avcı-büyük örümcek adam.

"Bırak şimdi. Ben konuşmak var seninle." Uzun bir parmakla yukarıyı gösterdi. Görünmesin diye sakladığı ipi önce bir eliyle, sonra öteki eliyle tuta tuta tırmanmaya başladı.

Saul sessizce binanın köşesine kayıp iki tarafına yapıştı. Kendisini yerden yukarı çekti.

Anansi bekliyordu. Düz çatıda bağdaş kurmuş, sanki tatsız bir şey söylemeye hazırlanıyor gibi ağzını oynatıyordu. Saul'ü selamlayıp başıyla karşısına oturmasını işaret etti.

Ancak Saul parmaklarını başının arkasında birleştirip arkasını döndü. Brixton'a bakmaya başladı.

Dört bir yandaki sokaklardan gelen sesler duyuluyordu.

"Bay Fare Adam nası beklerdir seni," dedi Anansi sessizce.

"Kahrolasıca beni yem gibi kullanmasaydı o zaman," dedi Saul sakince. "Eşşoğlu eşek tecavüzcü, babamı öldürmeseydi."

"Fare Adam senin baba."

Saul yanıtlamadı. Bekledi.

Anansi yeniden konuştu.

"Loplop geri geldi, kızgın ama çok sana. Seni ölsün ister."

İnanmayarak dönüp baktı Saul.

"Bana ne halt etmeye kızgınmış?"

"Sağır etmek sen onu, hem delirmek o yine senin yüzünden."

"Bırak canım, allah aşkına," diyerek tükürdü Saul. "İkimiz de öldürülmek üzereydik. O beni öldürecek, sonra da kendisini yok edecekti. Biliyor musun, bence o lanet Kavalcı bizimle yeterince oynadı ve şimdi hepimizin ölmesini istiyor, bütün kralların. Loplop ölecekti, ben onun *hayatını* kurtardım..."

"Öyle ama, arkadaş, o kurtardı seni. Kavalcı seni haklarken bırakmadı kenarda, o seni kurtarmak, sen onun kulağını patlatmak..."

"Hepsi saçma bunların, Anansi. Loplop beni tabii kurtarmak istedi... çünkü hepiniz... *siz* hepiniz Kavalcı'nın beni ele geçiremeyeceğini biliyorsunuz ve yine hepiniz onu yalnızca benim durdurabileceğimi de biliyorsunuz."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Şey, neyse, Loplop delirmiş. Ona yaklaşmak yapma sen şimdi."

"Güzel," dedi Saul.

Yine uzun bir sessizlik.

"Sen ne istiyorsun, Anansi? Hem Fabian hakkında ne biliyorsun?"

Anansi yüzünde nefret ifadesiyle dişlerini yaladı.

"Sen çok acemi hâlâ, ufaklık. Bütün fareler sen aldın yanına, ama ne yapmak gerek onlarla sen bilmiyor. Fareler her yerde, ufaklık. Örümcekler her yerde. Onlar senin *gözler,* fareler. Benim minik örümcekler söyler kötü adam ne yapar arkadaşlarına. Sen hiç sormaz. Sen aldırmaz şu ana kadar."

"*Arkadaşlar?*"

Anansi yüzünü buruşturdu ve küçümser gibi Saul'e baktı.

"O öldürdü şişman çocuk." Saul'ün yüzüne götürdüğü elleri titriyordu. Ağzı kapalıydı, ama o da titriyordu. "O aldı siyah oğlan ve küçük DJ kız."

"Natasha," dedi Saul soluk soluğa. "Ondan ne istiyor? Kim ol-

duklarını *nereden* biliyor? *Nasıl benim çevreme girebiliyor*?" İki eliyle başını tuttu, umutsuzluk içinde kendini yumruklamaya başladı. *Kay,* diye düşündü, *Natasha,* daha çok vuruyordu kendisine, *neler oluyordu?*

Anansi tepesinde durmuştu. Güçlü elleriyle onun bileklerini yakaladı.

"Kes artık!" Dehşete düşmüştü Anansi.

Hayvanlar kendilerini incitmez, diye aklından geçirdi Saul. İçinde hâlâ bir insan vardı demek. Kendisini toparladı ve durdu.

"Onları geri getirmeliyiz. Bulmalıyız onları..."

"Nasıl, ufaklık? *Gerçekçi ol.*"

Saul'ün başı dönüyordu.

"Kay'a ne yaptı?"

Anansi dudaklarını büzdü.

"Oğlanı parçaladı."

Bir süre koştular, sonra hızlı bir tırmanış, onun ardından Brixton Spor Merkezi'nin üzerinde durdular. Altlarındaki ağırlık odasından MTV'nin hafif gümbürtüsü geliyordu kulaklarına. Saul çatının tam kenarında, Anansi'den biraz uzakta durdu. Ellerini ceplerine soktu.

"Bana söyleyebilirdin, değil mi..." dedi. Kendi sesini duydu ve ağlamaklı tonuna sinir oldu. Hafifçe dönüp, kollarını çıplak göğsünde kavuşturmuş, kıpırdamadan duran Anansi'ye bakıyordu.

Anansi'nin ağzından küçümseyici bir ses çıktı.

"Bak ufaklık, hâlâ saçmalıyor sen. Fare Adam senin baba, nasıl bilmek ister sen?

Sen ne ister sana anlatmak ben?"

Saul ona bakıyordu. Anansi ısrarlıydı.

"Sen ne ister sana anlatmak ben? Ha? Dinle kuzum, dinle sen beni. Ben koca örümceğim, tamam? Fare Adam, o fare. Loplop kuş, Üstün Kuş. Sen garip bir yarı şey, doğrusu bu. Ben söyleyecek sana senin ne bilmen gerekir. Her zaman, söz bu. Artık yok olmak

ikiyüzlü, tamam ufaklık. Yok buna gerek. Benim gibi hayvan istemez böyle şey. Bunu geride bırakmak sen. Sen bana güvenmek, fazlası gerek yok, ama daha az olmaz. Anladın?"

Saul hiçbir şey söylemedi. Brixton İstasyonu'na gelen ve tekrar hareket eden bir treni izledi.

"Loplop Kavalcı'ya benim nerede olduğumu mu söyleyecekti? Beni öldürmeye çalıştığında hepiniz birlikte onu yakalamaya mı gelecektiniz?" diye sordu sonunda.

Anansi belli belirsiz omuzlarını silkti.

Demiryolunun, sokakların ve pazarın üstünden geçen hattın kenarında yan yana yürüdüler. Konuşmadan, Camberwell'e doğru gidiyorlardı. Saul, bu akşam için planladığıyla hiç ilgisi olmasa da, Anansi'nin yanında olmasından memnun olduğunu fark etti.

"Arkadaşlarımı nasıl buldu?" dedi. Gözlerden uzak bir okul bahçesindeki tırmanma demirinin üzerinde oturuyorlardı.

"O baktı senin kitaplara, her şeyine. Bir adres bulmuş, tabii ki."

Tabii, diye düşündü Saul. *Benim hatam.*

Uyuşmuş gibiydi. Hâlâ insan olsaydı, şimdi şok geçiriyor olacaktı. Ama değildi, artık değildi; yarı fareydi ve bu durumu kabullenmişti.

Anansi çok sessizdi. Saul'ü Kral Fare'ye dönmesi için kandırmaya hiç uğraşmadı; daha doğrusu hiçbir şey yapmadı.

Saul merakla ona baktı.

"Kral Fare burada olduğunu biliyor mu?" diye sordu.

Anansi başıyla onayladı.

"Bana bir şey söylemeni istedi mi senden? Beni geri getirmeni?"

Anansi omuzlarını silkti. "Sen geri gel ister, tabii ki. Sen faydalı ona, biliyorsun. Ama o bilir sen yapmaz bir şey istemezsen. Sen bilir o ne ister. Eğer sen dönmek ister, döner sen."

"An. . . anlıyorsun değil mi neden geri gelmeyeceğimi?"

Anansi gözlerine baktı. Yavaşça başını iki yana salladı.

"Hayır be kuzucuk. Hiç bilmiyorum. Onun yanında, bizimle, sen daha kolay hayatta kalır, tabii ki. Hem sen fare. Lazımdır geri dönmek. Ama ben bilir sen böyle düşünmez. Ben bilmiyor sen nesin, kuzum. Fare değil, insan değil. Seni hiç anlamıyor ben, ama tamam, çünkü şimdi biliyor ben seni *hiç* anlamayacak, ne de sen beni. Biz aynı *değiliz*.'

Gece yarısından sonra, karınlarını doyurup kanalizasyona açılan bir girişin önünde durdular. Anansi, biraz ötelerindeki eşya ambarına nasıl tırmanacağını planlayarak arkasına baktı. Sonra döndü Saul'e.

Saul elini uzattı. Anansi eli sımsıkı tuttu.

"Tek umut sensindir bize, ufaklık. Bize geri dön."

Saul, bu ani duygusallıktan rahatsız, başını iki yana salladı.

Anansi başını eğip, eli bıraktı.

"Görüşürüz."

Döndü ve iplerinden birini bir çıkıntıya doladı, dikey apartman bloklarının üzerinde hızla gözden kayboldu.

Saul onun gidişini izledi. Dönüp nerede olduğuna baktı. Izgara, hurda makine parçalarıyla dolu bir avludaydı. Karanlıkta ağırbaşlılıkla yükselen bu parçalarda anlaşılmaz bir zavallılık seziliyordu. Buradan hiçbir yol görünmüyordu. Saul bir süre yalnızlığın tadını çıkardı. Sonra eğildi ve ızgarayı kaldırdı.

Durakladı.

Natasha ile Fabian'ı aramanın anlamsız olacağını biliyordu. Şehir çok büyük, Kavalcı'nın güçleri olağanüstüydü ve iki insanı saklamak onun için zor bir iş değildi. Ama onları bu adamın elindeki güçlere teslim edemeyeceğini de biliyordu. Hâlâ yarı insan olduğunu kanıtlamak için olsa bile onları aramak zorunda olduğunu biliyordu. Hemen boyun eğmesi, kabullenişi, onların ortadan kaybolmalarını kaçınılmaz, olmuş bitmiş bir şey olarak görmesi kendisini kaygılandırmaya başlamıştı. Duygularını yiti-

riyordu. Kay'ın ölümü ona tamamen gerçek dışı gelmişti, ama bu insanca bir tepkiydi. Onu asıl rahatsız eden şey en iyi iki arkadaşını Kavalcı'nın kaçırmasına gösterdiği tepkiydi.

Kabul edilemez olanın kabullenilişi bir tür tepkisel stoacılık, başkaları için duyduklarını körelten bir dinamikti. Bunu içinde duyabiliyordu. Gitgide artan bir kurnazlıktı bu; içinde bulunduğu ana ve olaylara odaklanmasındaki aşırı gerçeklikti. Bu onu korkuttu. Bununla yüz yüze savaşamaz, ne hissedip ne hissetmeyeceğine karar veremezdi, ama davranışlarıyla karşı koyabilirdi buna. Sanki öyle hissediyormuş gibi davranmayı yadsıyarak onu değiştirebilirdi. Kendi tepkisinden, hissettiği şeyden tiksiniyordu.

Bu bir hayvan özelliğiydi.

24. BÖLÜM

Kanalizasyona adım atar atmaz bir şeylerin ters gittiğini anladı.

Sesler, içeriye girer girmez duymaya alışkın olduğu sesler yoktu. Ayakları damlayan sulara basınca, birdenbire yabanıl enerjiyle dolarak, çömeldi. Kulakları seğiriyordu. Eksik olan şeyin ne olduğunu biliyordu. Kanalizasyona girdiği an, güç bela duyulan tırmalama ve koşuşturma seslerinden oluşan bir iletişim ağının içine, kendi halkının sesler dünyasına girmiş olması gerekiyordu. Fare işitme duyusunun en ucunda kendi insanlarını işitmeli, onları içine almalı, kendi parçası yapmalı, karanlıkta zamanı tanımlamak için onları kullanmalıydı.

Sesler yok olmuştu. Etrafta hiç fare yoktu.

Organik pisliğin içinde kayarak kolayca aşağı indi. Hiç ses çıkarmıyor, kulakları seğiriyordu. Titriyordu.

Tünellerdeki kesilmeyen damlamayı, yapışkan suyun kalın sızıntısını, sıcak yeraltı rüzgârlarının hüzünlü uğultusunu duyabiliyordu, ama onun halkı gitmişti.

Gözlerini kapattı, tepeden tırnağa kadar hiç kımıldamadan bekledi. Eklemleri işlemez oldu; kanının sesini kesip kalbini yavaşlattı. Bedenin bütün küçük seslerini durdurdu. Lağım tabanının bir parçası oldu ve *dinledi.*

Tünellerin sessizliği onu dehşete düşürdü

Bir kulağını yavaşça yere dayadı. Şehrin her tarafından gelen titreşimleri duyabiliyordu.

Çok uzaktan bir ses geldi.
Tiz bir ses.

Saul birden ayağa kalktı. Şiddetle titriyor ve terliyordu.

Kavalcı *buraya* mı gelmişti? *Kanalizasyonda* mıydı?

Tünellerde koşmaya başladı. Nereye koştuğunu bilmiyordu. Bacaklarının titremesini durdurmak, duyduğu korkudan kurtulmak için koşuyordu.

Ne yapıyordu *burada?*

Bir merdivenin yanından hızla geçti. Belki de buradan çıkmalıydı, belki de kanallardan çıkmalı, yukarıdaki sokaklarda koşturmalıydı, ama, lanet olsun, burası onun yeriydi, onun güvenli limanı... bunu elinden almalarına izin veremezdi.

Birden durup başını uzattı ve yeniden dinledi.

Flütün sesi biraz daha yakındaydı, çevredeki tırmalama sesini duyabiliyordu, tuğlayı tırmalayan pençelerin sesini.

Flüt majör gam merdiveninde hızla inip çıkıyor, birbirlerini olmadık yönlerde izleyen seslerden bir kakofoni yaratıyordu. Garip, ama flüt ve pençelerin sesi ne yaklaşıyor ne uzaklaşıyordu.

Seste bir tuhaflık olduğunu fark etti Saul. Dinledi. Farkına varmadan tünel duvarına yapışmıştı, kollarından birini yukarıya kaldırmış, birini yana açmıştı. Bacaklarını da hafifçe açıp silindir şeklindeki tünelin içbükey yüzeyine tırmanmaya başladı.

Flütün titrek sesi sürüyordu, Saul şimdi bir başka ses daha duydu, acı içinde yükselen bir ses.

Loplop. Ciyak ciyak bağırıyor, anlamsız, umutsuz çığlıklar atıyordu.

Saul, labirent boyunca sesleri izleyerek ilerledi. Sesler aynı yerdeydi. Karanlıkta onlara doğru gidiyordu. Loplop durmadan bağırıyordu, ama bunlar acı çeken ya da işkence altındaki birinin çığlıkları değil, çok *mutsuz* çığlıklardı. Loplop'un sesi tırmalamayı –Saul'ün fark ettiği kadarıyla *düzenli*, olağanüstü bir zamanlaması olan bir tırmalama sesini– bastırdı.

Seslerle arasında yalnızca ince duvarlar vardı şimdi ve onun orada olduğunu biliyordu; köşenin ardındaydı. Bedeni yeniden titremeye başladı. Kendisini tutmaya çalıştı. Korku onu iyice pençesine almıştı. Kavalcı'nın insanı donduran hızını, darbelerinin gücünü anımsadı. Bedenindeki ağrı, unutmayı, göz ardı etmeyi becerdiği ağrı, uyanmış ve her tarafına yayılmaya başlamıştı.

Saul ölmek istemiyordu.

Ama bu seste garip olan bir şey vardı.

Kendisini duvara yapıştırıp birkaç kez yutkundu. Seslerin geldiği tünele doğru adım adım ilerledi. Çok korkuyordu. Çılgın flüt sesi, Loplop'un çığlıkları, hepsinden çok tuğlalardaki sürekli, düzenli tırmalama sesi – her şey dakikalarca sürdü. Sesin bu kadar yüksek ve yakınında olması onu iyice ürküttü.

Etrafına bakındı. Nerede olduğunu bilmiyordu. Ta içlerde bir yerdeydi, uçsuz bucaksız kanalizasyonların içinde bir yerlerde.

Cesaretini toparlayıp başını yavaşça, ses çıkarmadan tuğlanın ucundan uzattı.

Önce tek fark ettiği şey fareler oldu.

Bir fare tarlasıydı, milyonlarca fare; tünel girişinin hemen ucunda başlayan ve çoğalan bir kitle, birbirlerinin üzerine yığılan fareler, üst üste yığılmış fareler, sıcak küçük karınlardan, göğüs ve bacaklardan oluşan bir bayır. Düşenlerin yerini hemen yenileriyle dolduran, yerçekimine akıl almaz dik kenarlarıyla meydan okuyan, devinen bir dağ. Üst üste yığılmış fareler.

Aynı anda, birlikte hareket ediyorlardı.

Hepsi birlikte ön sağ ayaklarıyla yere basıyorlar, ardından sol ayaklarını atıyorlardı. Sonra arka ayaklarını, yine hepsi aynı anda. Birbirlerini tırmalıyor, derilerini yırtıyor, gençlerin ve ölenlerin üzerine tırmanıyorlardı – ama tek bir vücut halindeydiler. Çirkin müziğe uyarak aynı anda hareket ediyorlardı.

Kavalcı görünürlerde yoktu. Fare dağının öteki tarafında Kral Fare duruyordu. Saul onun yüzünü göremiyordu. Ama gövdesinin isyankâr halkınınkiyle birlikte tempoya uyarak hareket ettiğini,

hiç sektirmeden kasılıp aynı kayıtsızlık ve enerjiyle dans ettiğini görebiliyordu.

Loplop ha bire çığlık atıyordu. Saul bir an onu gördü, Kral Fare'nin önünde duran ve yumruklarıyla Kral Fare'nin göğsünü döven o umutsuz kişiyi. Kral Fare'yi itiyor, onu geri gitmeye zorluyordu, ama Kral Fare dimdik zombi dansına devam ediyordu.

Onların arkasında ise, sarkan bir şey... yukarıdaki kaldırımlara çıkan kuyuların birinden aşağı inen bir şey gördü Saul. Sapı kirli bir ipe bağlı, garip bir açı yaparak sallanan siyah bir kutuydu.

Büyük bir kasetçalar.

Saul'ün gözleri şaşkınlıkla açıldı.

Bok oğlu bok burada olmak zorunda bile değil, diye düşündü.

Sendeleyerek tünele girdi ve kaynaşan kitleye yaklaştı. Flütün sesi korkunçtu, çok yüksek ve hızlı ve çılgınca, sanki cehennemde çalan bir İrlanda havası. Saul adım adım yaklaştı. Sürüden kopmuş farelerin yanından geçmeye başladı. Radyo hafif hafif sallanıyordu. Saul, fare kitlesinin içine daldı. Etrafını bir anda bir sürü fare sardı. Buradan sonra en az iki metre daha yürümesi gerekiyordu. Kanalizasyondaki bütün fareler buraya gelmiş gibiydi; siyah, kahverengi, bir buçuk karış boyundaki korkunç canavarlar, viyaklayan bebekler, müziğe ulaşma heyecanı içinde birbirlerini eziyor, birbirlerini öldürüyorlardı. Saul, etrafında kaynaşan bedenlerin içinden ilerlemeye çalıştı. Binlerce pençe, düşmanlıkla değil ama müziğin esrikliği içinde, onu tırmalıyordu. Görebildiği farelerin ayaklarının altında ağır ağır hareket eden, yorgun ve ölmekte olan fare tabakaları, onların altında da hiç hareket etmeyen fareler vardı. Saul dizine kadar ölü farelerin içine bata çıka yürüdü.

Kral Fare dönüp bakmadı, olduğu yerde kalıp bir kez daha halkının başında dans etmeye devam etti. Loplop, Saul'ü gördü. Bağırıp Kral Fare'yi itti ve canlı duvarın içinden Saul'e doğru atıldı.

Perişan durumdaydı. Giysileri kirlenmiş, lime lime olmuştu. Öfke ve şaşkınlıktan yüzü allak bullaktı.

İki, üç adım attı ve büyülenmiş bedenlerin ağırlığı altında tökezledi. Kaynayan kalabalığın altında kaldı, boğuluyordu. Saul aldırmadı; onu önemsemiyor sadece tiksinti duyuyordu.

Ama o da yürümekte zorlanmaya başlamıştı; fareleri itiyor, her adımıyla, istemeden ama kaçınılmaz olarak öldürüyordu onları. Yalpaladı, sonra dengesini buldu. Flütün kakofonisi kulakları sağır ediyordu. Saul birden tek dizinin üzerine düştü ve fareler hemen onu atlama tahtası gibi kullanarak, sallanan stereoya ulaşmak için sıçramaya başladılar. Saul küfretti, ayaklarının üzerinde doğrulmaya çalıştı, yeniden düştü. Deliye döndü, üzerindeki fareleri silkeleyerek hızla ayağa fırladı. Biraz ötesinde Loplop'un zavallı bedenini gördü, farelerin oluşturduğu yüzeyin altında inip çıkıp duruyordu; adamcağız doğrulmaya çalışıyor, sonra yine düşüyordu.

Saul silkelendi ve havaya kahverengi bedenler savruldu. Cıstak kutusuna hâlâ erişememişti. Sanki insan yiyen kumlara saplanmış gibi ağırlaşan bacaklarını kaldırmakta zorlanıyordu. Birden delice bir hiddetle kükredi ve fare yığınının dışına attı kendisini. Tökezledi; zar zor Kral Fare'nin yanından geçip farelerin azaldığı ve stereonun yerden iki metre yukarıda sallandığı yere doğru ilerledi.

Sonunda ulaştı oraya ve Kral Fare'yi gördü. Şaşkınlık içinde, yürümeyi bırakıp durdu.

Kral Fare, büyülenmiş gibi duruyordu; anlamsız yüzü, hafif hafif sallanan kol ve bacakları, çenesinden akan salyasıyla zavallının zavallısı bir halde. Saul, şaşkın ve dehşet içinde bakakaldı.

Kral Fare'den nefret ediyordu, yaptığından nefret ediyordu, ama onu bütün gücünden yoksun görmek onu etkilemişti.

Döndü ve sallanan kutuyu yakaladı, sertçe çekip ipi kopardı.

Hızla duvara çarparak parçaladı.

Müzik anında durdu. Kırılan çerçevesinden metal ve plastik parçaları saçıldı. İki kez daha duvara çarptı onu. Hoparlörlerin gövdesi paralandı. Kırılan kaset bölmesinden dışarıya bir kaset fırladı.

Saul dönerek toplanmış yığına baktı.

Şaşkınlık içinde, kımıltısız duruyorlardı.

Ne olduğunu anlamaya başladıkları an anımsamaya da başladılar. Fareler, panik ve korku içinde koşuşturarak, ortak bir tıslama sesi yayıp gözden kayboldular.

Dağ ufalandı ve kayboldu. Sakatlanan ve yaralanan fareler de diğerlerini izlemeye çalıştı. İlk dalga uzaklaşmış; sonra onların arkasından topallayarak gelen ikinci dalga; sonra üçüncü dalga, ölmek üzere olanlar kanların üzerinde kayarak sürüne sürüne uzaklaştılar.

Yer ölü bedenlerle kaplıydı. İki üç kat halinde yığılmış cesetler. Loplop emekleyerek bir köşeye gitti.

Kral Fare Saul'e baktı. Saul bir süre bakışlarına karşılık verdi; sonra ilgisini parçalanmış stereoya çevirdi. Çamuru karıştırıp kaseti buldu.

Temizleyip, etiketine baktı.

Flüt 1, diye yazıyordu. Elle yazılmıştı. Natasha'nın el yazısıydı.

"*Lanet olsun*," diye bağırdı ve kolunu kıvırıp başını altına soktu. "*Lanet olsun, onları rahat bırak, eşek herif*," dedi soluk soluğa.

Kral Fare'nin yaklaşan ayak seslerini duydu. Hemen başını kaldırdı. Kral Fare huzursuz görünüyordu. Adımlarını saygılı bir şekilde atıyordu; ağzını büzüşünde bir hınç vardı.

Saul onun korktuğunu anladı.

Başını salladı.

"Benim için yalnızca *gürültü*," diye fısıldadı. Yine salladı başını, Kral Fare'nin gözlerinin açıldığını gördü. "Yalnızca *gürültü*."

Loplop, Saul'ü görünce bir çığlık attı, kollarını ve üzerindeki paçavraları savurta savurta ona doğru koştu, koşarken tökezledi.

Kral Fare birden ürktü. Saul akıllıca bir hareketle Loplop'un yolundan çekildi ve Üstün Kuş'un çamurda kayarak yarı denetimli bir düşüşle yere kapaklanışını ve kafasını duvara vuruşunu izledi.

Kral Fare'ye işaret ederek, birkaç adım geriye çekildi.

"Şu ağzına tükürdüğüm herife sahip olsana!" diye bağırdı.

Loplop hâlâ bağırıyordu, ayağa kalkmaya çalışırken hâlâ anlamsız çığlıklar atıyordu. Kral Fare Loplop'un çamur içinde kaydırak gibi kaydığı yere gitti ve yakasından yakaladı. Kaygan lağım tabanında onu sürüklemeye başladı. Loplop karşı koyuyor, söyleniyordu. Tünelin girişinde Kral Fare, Loplop'un önünde çömelip parmağını yüzüne tuttu. Saul, Loplop'la konuşuyor mu yoksa sadece gözleriyle mi onu yatıştırıyor anlayamadı. Ama aralarında bir tür iletişim olduğu kesindi.

Loplop, bakışlarını Kral Fare'den Saul'e çevirdi. Korkmuş görünüyordu ve öfkeliydi. Kral Fare onun bakışlarının yeniden kendisine çevrilmesini sağladı; bir şeyler söyler, işaret eder gibi oldu. Loplop'un gözleri yine Saul'e çevrildi ve yine önceki gibi öfkeyle doldu, ama sonra adam gerisin geriye dönüp ilerleyerek tünellerde gözden kayboldu.

Kral Fare Saul'e baktı.

Farelerin bedenleri arasında yürürken, Saul, Kral Fare'nin o sinsi yürüyüşüne yeniden kavuştuğunu fark etti. Sakinleşmişti.

"Döndün, demek?" diye öylesine sordu Kral Fare.

Saul yanıtlamadı. Stereoyu çekip aldığı kuyuya bakıyordu. Birkaç metre yukarıda bir ızgara görünüyordu, onun da üzerinde kentin donuk turuncu ışıklarla delinmiş gece karanlığı. Dar kuyunun iç kısmında bir şey takılıydı.

"Neden buradasın, peki, şopar?" diye sordu Kral Fare.

"Has...tir lan," diye sessizce yanıtladı Saul. Ayak parmaklarının ucunda yükselip elini dikey tünelin içine uzatmıştı. Rüzgârda dalgalanan bir kâğıdın köşesine dokunabiliyordu. Yakaladı, yavaşça çekti, ama yırtılan köşesini alabildi ancak.

Aşağıya çabucak bir göz attı. Kral Fare, elleri göğsünde, yakınında duruyordu.

Saul cesetlere baktı.

"Bu da liderlik becerilerinin bir başka güzel örneği, *Babacım.*"

"*Has...tir, seni budala küçük kırma, seni geberteceğim...*"

"Ah, bırak tanrı aşkına, babalık," dedi Saul tiksintiyle. "Bana

ihtiyacın var, bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum, bu yüzden kes bu aptalca tehditleri." İlgisini tünele çevirdi. Zıplayıp kâğıdın ucunu tuttu ve düşerken onu da çekerek aldı.

Eline gelen şey bir posterdi.

Biri Adobe Photo programını kullanıp, bir ortaokul öğrencisinin estetik duygusuyla ve uzun bir zaman harcayarak yapmıştı bunu. Cafcaflı ve karmakarışık bir şeydi, her boyda puntolar ve noktalar, sıkış tepiş doldurulmuş bilgi, üst üste binmiş, kendilerine yer açmaya çalışan ayrıntılar.

Kâğıdın çoğunu siyah bir çizgi resim kaplıyordu; çift çalarlı kocaman bir pikabın arkasında gururla dikilen, güneş gözlüğü takmış, kasları iyice abartılmış bir adam. Kollarını kavuşturmuş, etrafını çeviren göz alıcı yazı karmaşasının ortasında duruyordu.

JUNGLE TERÖRÜ!!! diyordu yazıda.

Bir Davul ve Bas Saldırısı Gecesi!

Giriş 10 pound, diyordu, Elephant and Castle'da, Güney Londra'nın tehlikeli sularındaki bir kulübün adresini veriyordu; tarih, Aralık başlarında bir Cumartesi gecesi.

"*Gecenin yıldızları da Cream of da Crop, Three Fingers, Manta, Ray Wired, Rudegirl K, Natty Funkah...*"

Rudegirl K. Bu Natasha'ydı.

Kısa bir çığlık attı. Hafifçe öne eğildi, soluğunu dışarı verdi.

"Bize *haber veriyor*," diye Kral Fare'ye fısıldadı. "Bizi *davet ediyor*."

Posterin altına bir şey karalanmıştı, tuhaf, süslü bir el yazısıyla. *Ayrıca özel bir konuk sunuyoruz!* diyordu. *Fabe M*!

Tanrım, hali ne kadar hazin! diye düşündü. Elinde sımsıkı tuttuğu kâğıtla, yavaşça duvara dayandı. Fabe M! *Oyun oynamaya çalışıyor*, diye düşünüyordu, *ama bu onun çevresi değil, ne yapacağını bilmiyor, bu sözcüklerle oynayamıyor...*

Garip biçimde rahatlattı bu onu. Arkadaşlarının bu yaratığın, bu canavarın, bu açgözlü kişinin elinde olduğunu bilmenin çaresizliği içinde bile, düşmanının bu dili kullanmadaki yetersizliği ona bir zafer kazanmış duygusu veriyordu. Davul ve Bas stiline

ekleme yaparken aldırmaz bir tavır takınmaya çalışmıştı, ama bu dil ona yabancıydı ve tökezlemişti. Fabe M! Aptalca ve zorlama görünüyordu. Fabian elimde, demek istiyordu Saul'e; kulübe geleceğini onun bilmesini istemişti, ama burası onun kendi sahası değildi. Beceriksiz tavrı da bunu gösteriyordu.

İçinden, neredeyse acımayla güldüğünü fark etti.

"Aşağılık herif artık oyun oynayamayacak." Kâğıdı buruşturdu, sinirli sinirli, öfkeyle dolaşıp duran Kral Fare'ye fırlattı. Kral Fare kâğıdı havada kaptı. O kâğıdı açarken, Saul, "Haydut herif gidip onları almamızı istiyor," diye devam etti.

Kral Fare'yi itip ölü fareleri ayaklarıyla kenara çekerek yürüdü.

"Bond filmindeki kötü adamlar gibi çalışıyor," dedi. "*Beni* istiyor. Gözümün önünde arkadaşlarımı sallandıracak olursa geleceğimi biliyor."

"Peki bir fare ne yapacak bu durumda?" diye sordu Kral Fare.

Saul dönüp dik dik baktı ona. Birdenbire, kendi gözlerinin de Kral Fare'den gizlendiğini anladı, aynı onunkilerin kendisine görünmediği gibi.

"Ne mi yapacağım?" dedi yavaşça. "Tuzak ancak bilmezsen bir tuzaktır. Eğer biliyorsan, bu *meydan okumadır.* Gideceğim tabii. Jungle Terörü'ne gideceğim. Arkadaşlarımı kurtarmaya." Onu daha önce de rahatsız eden aynı duyguya kapıldı bir an; içindeki bir ses *boş ver, gitme, senin sorunun değil artık bu* diyordu.

Bu Kral Fare'nin kanıydı. Saul onu dinlemeyecekti. *Ben ne yapıyorsam oyum*, diye düşündü hiddetlenerek.

İkisinin arasında uzun bir sessizlik oldu.

"Biliyor musun?" diye konuştu sonunda Saul. "Bence sen de gelmelisin. Bence geleceksin."

25. BÖLÜM

Fare bölükleri bütün Londra'ya yayılmıştı. Saul pis kokulu arka sokaklarda, büyük plastik tenekelerin arkasında onlarla konuşup duruyordu. Onları Kavalcı'ya karşı doldurdu, onların gününün geldiğini söyledi.

Büyük fare kitleleri, heyecanla, titreyerek beklediler. Burunları seğiriyordu; zaferin kokusunu alabiliyorlardı. Saul'ün sözleri dalgalar gibi onlara çarpmış, önüne katıp sürüklemişti onları. Kendisine özgü ses tonuyla konuşuyordu onlarla; *emir* aldıklarını biliyorlardı ve yüzyıllarca süren saklanma döneminden sonra, cesaretle ortaya çıkabileceklerdi artık, bin yıllık öfkeyle dopdolu olarak.

Saul onlara hazırlanmalarını söyledi. Kavalcı'yı aramalarını, Saul'e bilgi getirmelerini, arkadaşlarını bulmalarını emretti. Onları tarif etti, Kavalcı'nın elinde rehine olan siyah adamı ve kısa boylu kadını. Fareler rehine olarak tutulan insanları umursamıyorlardı. Onlar için yalnızca Saul'ün verdiği bir görevdi bu.

"Siz faresiniz," dedi Saul onlara, alt dudağını uzatıp kafasını Mussolini gibi arkaya atarak. Toplandıkları inşaat alanındaki bütün delikleri, çatlakları dolduran kıpır kıpır izleyicilerinin gözleri onun üzerindeydi. "Sinsi, sürüngen, hırsız farelersiniz. Görünmekten korkup Kavalcı'nın intikamından çekinip bana gelmeyin. Sizi neden görsün? Faresiniz siz... eğer görürse siz türünüzün ayıbısınız. Saklanın, bütün boşluklara girin, bulun onu, bana da nerede olduğunu söyleyin."

Fareler heyecanlanmışlardı. Onu izlemek için can atıyorlardı. Eliyle gidin işareti yapınca, kısa süreli bir özgüven duygusu içinde dağıldılar.

Saul, sesinin erişim alanının ötesinde, farelerin korkularının hemen geri geleceğini biliyordu. Duraksayacaklarını biliyordu. Duvarlara tırmanırken yavaşlayacaklarını, endişeyle bakınıp onlara bağırmasını bekleyeceklerini ve sonunda başarısız olacaklarını biliyordu. Lağımlara sıvışıp saklanacaklar, onları bulup yeniden çıkmalarını emredinceye kadar orada kalacaklardı, bunu biliyordu.

Ama belki içlerinden şanslı ya da cesur biri çıkacaktı. Belki farelerinden bir tanesi Kavalcı'nın sığınağını dışarıdan ayıran duvara tırmanacak, dikenli tellerden içeri girmenin bir yolunu bulup borular ve kablolar boyunca koşturarak ıssız alanların ötesinde onu bulacaktı.

Bir finans binasının en tepesindeki havalandırma bölmesinin ya da varoşlardaki bir demiryolu köprüsünün altında ziftle kaplı bir deliğin içinde ya da Neasden'in ötesinde boş bir hastanenin penceresiz bir odasında ya da Hammersmith'in batısındaki bir bankanın yüksek teknoloji ürünü kasalarının içinde ya da Tooting'deki bir bingo salonunun tavan arasında bir yerlerde, Kavalcı, Natasha ile Fabian'ı saklıyor, bir hafta sonraki Jungle Terörü'nü bekliyordu.

Farelerin, örümceklerin ve kuşların bakışlarından Kavalcı'nın kaçınacağını düşünüyordu. Düşmanlarından korkuyor değildi, ama varlığını ilan etmenin de anlamı yoktu. Meydan okumuş, ölecekleri geceyi söylemişti. Kavalcı onlara kendi ölümlerinin infaz davetiyelerini göndermişti.

Yalnızca Saul ile, sözünü geçiremediği yarım kan fare adamla ilgileniyor olabilirdi, ama Anansi'nin de orada olacağından kuşkulanmış olmalıydı, Kral Fare ile Loplop'un da. Cesur ya da gururlu değillerdi. Kendilerine meydan okuyanların davetini geri çevirmekten utanmıyorlardı. Ama Kavalcı'nın zapt edemediği tek kişinin ve ellerindeki tek şansın Saul olduğunu ve orada olup ona

yardım etmeleri gerektiğini biliyorlardı. Eğer ona bir şey olursa, onlar da yaşayamazdı.

Fareler bütün Londra'ya yayıldılar.

Saul molozların ve yapı iskelelerin arasında tek başınaydı.

Geniş, harap bir doğa parçasının tam ortasındaydı, Edgrave Yolu'na iki adım mesafede, Londra'nın tahta perdelerin arkasında gizlenen, harabeye dönmüş bir köşesinde.

Parçalanmış tuğlalar ve eski taşlarla kaplı, binaların arka cepheleriyle çevrili on ikiye on iki metrelik kare bir alandı. Karenin bir kenarındaki tahta perde, bölgeden geçen yolu saklıyor, perdenin üzerinde ise eski dükkân ve evlerin tuğla duvarları yükseliyordu. Saul başını kaldırıp baktı. O tarafa bakan pencerelerin, çürümeye yüz tutmuş, ama süslü, görülesi şekilde tasarımlanmış büyük tahta çerçeveleri vardı.

Öteki taraflardaki duvarlar ise korunaksızdı. Onlar binaların karınlarının altını, kabukların altındaki yumuşak bölümü oluşturuyordu. Binaların ön yüzlerini göremeyen Saul'ün dört yanı düz büyük tuğla satıhlarla çevriliydi, özelliksiz duvarlara gelişigüzel açılmış pencerelerle. Arkadan bakılıp hazırlıksız yakalandığında, şehrin işlevselliği ortaya çıkıyordu.

Bu bakış açısı, şehir için olduğu kadar şehri gözlemleyen için de tehlikeliydi. Yalnızca bu açılardan bakıldığında, Londra'nın tek tek tuğlalardan yapılmış olduğuna, Londra kendisi nasıl istiyorsa öyle yapılmadığına inanabilirdi. Ama şehir gerçeğin ortaya çıkmasından memnun değildi. Saul şehri en çıplak haliyle görürken bile, onun kendisine karşı geldiğini hissetti. Şehir ile ikisi yüz yüze gelmişlerdi. Londra'yı hiç bir hazırlığı yokken görüyordu, savunmasız bir anında. Bunu daha önce de hissetmişti, Kral Fare'den ayrıldığında, şehirle ilişkisi koptuğunda; işte o zaman şehri kendisine düşman ettiğini anlamıştı. Tepesinde yükselen pencereler, ona bunu anımsatıyordu.

Alanın köşesinde garip inşaat makineleri, malzeme ve kazma yığınları, mavi plastik çimento torbaları duruyordu. Bitkin ve savunmada görünüyorlardı. Tam önlerinde yıkılan binanın yıkın-

tıları duruyordu. Kalan tek şey ön cepheden bir bölümdü; ahşap, bir zamanlar pencerelerin takılı olduğu, boş, camsız, delikler. Hâlâ duruyor olması bir mucizeydi. Saul ona doğru yürüdü. Tepede ona bakan odaların bazılarında ışık vardı; yavaşça yürüyüşünü sürdürürken, sağda solda kımıltılar bile gördü. Korkmuyordu. Kimsenin onu görebileceğini sanmıyordu; damarlarında fare kanı vardı. Görselerdi bile, ay ışığında, yasak bir inşaat alanında yürüyen bir adam onları şaşırtırdı, ama kime ne söyleyeceklerdi? Biri polisi arayacak olsaydı, Saul çoktan tırmanıp kaçmış olacaktı. Damarlarında fare kanı vardı onun. *Polise Böcek İlaçlamayı aramalarını söyleyin,* diye düşündü. *Daha fazla şansları olabilir.*

Tek başına dikilen ön cephenin altında durdu. Kollarını uzattı, kentin tepesinde sürünerek ilerlemeye hazırlandı; araştırma yapan adamlarına katılacaktı. Natasha'yı ya da Fabian'ı ya da Kavalcı'yı bulamayacağını biliyordu, ama onları aramaktan vazgeçemezdi. Kavalcı'nın planlarına boyun eğmek, kendi gücünü yok etmek ve işbirlikçi olmak anlamına gelecekti. Kavalcı'nın istediği yerde buluşacak olsalardı, *ayakları geri geri gidecekti* çünkü bunu yapmak istemeyecekti. Çok öfkelenecekti.

Tam tepeden gelen bir ses duydu. Boş pencere pervazlarının birinde bir karaltı belirdi. Saul kımıldamadı. Kral Fare'ydi.

Şaşırmadı. Kral Fare onu sık sık izliyor, farelerin çekip gitmesini bekliyor, o zaman Saul'ün çabalarını küçümsüyor, alaya alıyor, bir zamanlar kendisine boyun eğen farelerinin davranışlarına duyduğu öfkeyle abuk sabuk konuşuyordu.

Kral Fare sağ eliyle küçük tüneğine tutunmuştu. Sol kolunu bacaklarının arasından sarkıtıp başını dizlerine doğru eğerek çömelmişti. Onu görünce bir çizgi roman kahramanını düşündü Saul: Batman ya da Korkusuz Adam. O harap penceredeki karaltısıyla, Kral Fare böyle bir çizgi romanın kapak sayfasını andırıyordu.

"Ne istiyorsun?" dedi sonunda.

Kral Fare pencereden yılan gibi kayarak, Saul'ün ayakları-

nın dibine indi. İnerken dizlerinin üzerine eğildi ve tam Saul'ün önünde yavaşça doğruldu.

Yüzünü buruşturmuştu.

"Ne haltlar peşindesin şimdi de?"

"Defol," dedi Saul ve arkasına döndü.

Kral Fare onu tutup yüzünü kendisine çevirdi. Gözleri öfkeden koca koca açılmış olan Saul, Kral Fare'yi iterek onun ellerinin arasından kurtuldu. Saul ile Kral Fare omuzlarını arkaya atmış, yumrukları kavgaya hazır halde birbirlerine bakarken korkulu ve gergin anlar yaşadılar. Saul yavaşça ve dikkatle uzanıp Kral Fare'yi hafifçe göğsünden itti.

İçindeki öfke büyüdü ve Kral Fare'yi bir daha itti, homurdandı, onu düşürmeye çalıştı. Birden, sert bir yumruk attı; gözünün önünden hızla babasının görüntüleri geçmeye başladı. Kral Fare'yi öldürmek için çılgınca bir istek duyuyordu. Nefretin bunca büyük bir hızla kendisini ele geçirmesine çok şaşırmıştı.

Kral Fare engebeli zeminde hafifçe sendeliyordu. Saul eğilip yerden yarım bir tuğla aldı. Kral Fare'nin üzerine atladı, elindeki silahla acımasızca vurmaya başladı.

Başına vurunca rakibinin ayakları yerden kesildi ve yere serildi. Kral Fare düşerken öfkeyle homurdandı. Yerde acı içinde yuvarlandı, sonra bacaklarını savurarak Saul'ü iki bacağının arasına alıp yere düşürdü. Şiddetli bir kavgaya tutuştular. Kollar, bacaklar, yumruklar, tırnaklar, hepsi birbirine karıştı. Saul hedef gözetmiyor, planlamıyordu; öfkeyle vuruyor, darbelerin ve tırmıkların onu yaraladığını, derisini yırttığını hissediyordu.

Gözünün altına gelen şiddetli bir darbe sonucunda kan fışkırmaya başladı ve başı döndü. Elindeki tuğlayı savurdu yine, ama Kral Fare orada değildi; tuğla betona çarpıp toprağa düştü.

Birbirlerine yapışıp yuvarlanmaya başladılar. Kral Fare, Saul'ün kıskacından kurtuldu, bir at sineği gibi etrafında dönmeye başladı. Yüzlerce acımasız tırmıkla onun derisini parçalıyor ve karşı saldırılardan kurtulmak için uzağa kaçıyordu.

Yaşadığı düş kırıklığı Saul'ü şaşkına çevirmişti. Birden küfre-

derek çılgın saldırısını kesti. Ağır ağır molozların üzerinde yürüdü.

Bir başka yarım kavga daha. Onu *öldüremiyordu.* Kral Fare çok hızlı, çok güçlüydü, Saul ile doğru dürüst dövüşmüyordu, onu öldürme riskini göze almıyordu. Kral Fare, Saul'ün fareler arasında destekçilerinin bulunması, kendisine boyun eğmemesi yüzünden Saul'den nefret ediyordu, ama yine de onu canlı istiyordu.

Kral Fare aşağılayıcı bir şeyler söyledi arkasından. Saul ne dediğini bile duymadı.

Yüzündeki derin kesiklerden kan akıyordu. Koşmaya başlarken kanları sildi ve zemine rağmen hiç tökezlemeden koşmayı sürdürdü. Kule gibi yükselen duvarlardan birinin üzerine fırlattı kendisini, duvarın o kaymak yüzeyine tırmandı, süssüz pencerelerin birinden içeriye kaydı, arkasında kanlı ve pis bir iz bıraktı.

Geriye bir göz attı. Kral Fare çimento torbalarının birinin üzerinde üzgün üzgün oturuyordu. Saul ondan uzaklaşıp Londra'nın tepesindeki yolculuğuna koyuldu. Giderken etrafına bakınıyor, bazen durup hiç ses çıkarmadan bekliyordu.

Paddington'un arkalarında bir yerde, bir okulun tepesinde, insanın gözünü alan güvenlik ışıklarını gördü. Binanın en tepesindeki çepeçevre parmaklıkların altından sarkan bir örümcek ağına vuruyordu ışık. Uzun zaman önce terk edilen o incecik şey boştu, ama Saul yere indi ve çevresine baktı. Altında başka, daha küçük ağlar vardı, içinde sakinleri olan, göze daha az batan. Dudaklarını bu ağlara yaklaştırdı; Kral Fare'ninki gibi soğuk ve senlibenli bir sesle konuştu. Örümceklerde bir kıpırtı olmadı.

"Söylediklerimi yapmanız gerekiyor," diye fısıldadı. "Anansi'yi, efendinizi, bulmanız lazım. Onu beklediğimi söyleyin. Onu görmem gerektiğini söyleyin."

Küçük yaratıklar uzun bir süre kımıldamadılar. Emin olamıyor gibiydiler. Saul yeniden eğildi.

"Haydi gidin," dedi, "herkese söyleyin."

Bir an duraksama oldu; sonra altı ya da yedi, minicik, heyecanlı örümcek aynı anda hareket etti. Ağlarından birlikte ayrıldılar. Küçük özel güçler gibi uzun ipliklerin üzerinde aşağı kayarak, binanın yan tarafında gözden kayboldular.

Fabian dalgaların üzerinde sürükleniyordu.

Tamamen kendi kafasına odaklanmıştı. Bedeni arada sırada, bir osuruk ya da bir ağrı ya da bir kaşıntıyla kendisini hissettiriyordu, ama çoğu kez bedeninin varlığını bile unutuyordu. Kesintisiz bir hareket, sürekli bir batıp çıkma, yalpalama duygusu dışında hiçbir şeyin ayrımında değildi. Sıvının hareketiyle uyuşan bedeni miydi yoksa başı mıydı, emin olamıyordu.

Bu hipnotik sallanmanın arka planında Davul ve Bas vardı. Müzik hiç kesilmemişti, Natasha'nın merdivenlerinde duyduğu aynı kasvetli, sıkıcı parçaydı.

Bazen kızın yüzünü görüyordu. Gözleri kaymış, ritme uygun başını sallayarak ona doğru eğilirken. Bazen Pete'in yüzü oluyordu bu. Boğazından aşağı ve ağzının çevresinden akan çorbayı hissettiğinde, yutmak zorunda kalıyordu.

Çoğu zaman arkasına yaslanıp kendisini kafasının içindeki bu sallantıya bırakıyordu. Arkasına yaslanıp yakında bir yerden gelen, küçük karanlık bir odada çevresinde dolanan, bunaltıcı ve kokuşmuş Jungle'ı dinlerken, neredeyse başka hiçbir şey göremiyordu.

Yapmakta olduğu çizimine bakarak epey bir zaman geçirdi. O müziğin varlığından her zaman emin değildi, ama onu düşündüğünde ve ritimle rahatladığında, kaçınılmaz olarak var oluyordu. O zaman planlar yapıyor, her köşeye karakalemle eklemeler karalıyordu. Taslağı değiştirmek çok kolay olmuştu. Onu çizdiği anı tam olarak asla anımsayamıyordu, ama yaptığı değişiklikler göze çarpıyordu, parlak ve kusursuz.

Değişiklikler onun için gitgide daha büyük bir tutku olmaya başladı; eski zeminin üzerinden gidiyor, resmin tam ortasına metni

yeniden yazıyordu. Kısa zamanda tanınmayacak kadar değişmiş, bilgisayar grafikleri gibi pürüzsüz ve kusursuz olmuştu. Eserinin, seçtiğini anımsamadığı adına baktı. *Rüzgârlı Kent*, diyordu.

Fabian ağzında bulduğu yiyeceği yuttu ve müziği dinledi.

Natasha zamanının çoğunu gözleri kapalı geçiriyordu. Açmasına gerek yoktu. Parmakları klavyenin her karesini ezbere biliyordu ve o andaki ruh haline uydurmak için üzerinde ince ayarlamalar, anlaşılmayan değişimler yaptığı *Rüzgârlı Kent* çalıyordu sürekli.

Arada bir gözlerini açıyor ve şaşkınlıkla, bilmediği bir ortamda, loş ve pis kokan bir mekânın merkezinde olduğunu, Fabian'ın ağzında kurumuş yiyecek artıkları ile yanı başında uzanıp yatay halde dans ettiğini ve klavyenin aslında önünde durmadığını görüyordu. Ama *Rüzgârlı Kent*'i düzenlediğinde o zaten değişmişti, istediği hale gelmişti. O yüzden de yine gözlerini kapatıp parmakları klavyede, devam etti.

Bazen Pete gelip onu besliyordu. O da, gözleri hâlâ kapalı, onun için yaptığı müziği çalıyordu.

Fareler korkmuş ve şaşkınlık içinde vazgeçmişlerdi. Gecenin başında yola çıkan kurmaylarının gücü tükenmiş, gizlice kanalizasyona, evlerine geri dönmüşlerdi; ama Saul'ün tahmin ettiği gibi, daha yürekli çıkanlar sağda solda aramayı sürdürüyorlardı.

Camberwell sokaklarında eski kiliselerin yeraltı mezarlarını araştırdılar. Isle of Dogs'da Blackwall Havzası'ndan geçtiler; terk edilmiş ticaret parkını karış karış taradılar. Fareler, tünel açan büyük makineleri geçtikten sonraki Jubilee Hattı uzantısının bulunduğu büyük yarığı taradılar.

Sayıları gitgide azaldı. Karanlık çöktüğünde çoğu açlığa, korkuya ve unutkanlığa yenildiler. Neden bu kadar hızlı koştuklarını anlayamıyorlardı. Aradıklarının neye benzediğini anımsayamıyorlardı artık. Birer birer kanalizasyona döndüler. Bazıları köpeklere ve arabalara yem oldu.

Sonunda yalnızca birkaç fare kaldı araştıran.

"Minik kuş söyledi sen benimle konuşmak ister, çocuk."

Saul başını kaldırıp baktı.

Tepesindeki bir ağacın dalından Anansi iniyordu. Hareketleri çok zarifti; kocaman bedenini ve şişmanlığını saklayarak iplerinin birinden aşağı kayıyordu.

Saul geriye yaslandı. Arkasındaki mezar taşının soğuğunu hissetti.

Acton'daki küçük bir mezarlıkta sessizce oturuyordu. Küçük bir sanayi bölgesinin arkasına sıkışmış, şehirlerarası tren yolunun iki tarafında uzanan küçük bir alandı burası. Dört bir yanı, konutların arasında olmaktan sıkılan, çirkin iş yerleri, basık, hantal fabrikalar, eşya ambarları ile çevriliydi.

Saul bir süre Batı Londra'da dolaşmış, mezarlığı tıklım tıklım doldurmuş şehirli ölülerin arasında bir şeyler yemek ve dinlenmek için bu mezarlığa girmişti.

Taşlar aleladeydi, özür diler gibiydi.

Anansi sessizce birkaç metre ilerisine indi. Alçak gri taşları geçerek yanına çömeldi.

Saul başıyla selam verdi. Tıkındığı meyvelerden Anansi'ye ikram etmedi. Almayacağını biliyordu.

Oturup yemeğe devam etti. "Doğruyu söyle, *gerçekten* küçük bir kuş muydu, Nansi?" diye yumuşak bir sesle sordu. "Loplop *nasıl*?"

Anansi başını salladı.

"O hâlâ kızgın, bağırıyor be. O deli. Anlamıyorlar onu, kuşlar anlamıyor artık onu. O kaybetti bir krallık daha, sen aldın sanıyor." Anansi omuzlarını silkti. "Yani artık kuşlar yok bizimle. Benim minik örümcekler, fareler ve sen ve ben."

Saul berelenmiş elmasını ısırdı.

"Ya Loplop?" diye sordu ve bekledi. "Ya Kral Fare? Bizimle olacaklar mı? Onu yakaladığımızda bizim yanımızda olacaklar mı?"

Anansi yine omuzlarını silkti. "Loplop'u *hiç sayma*, gelsin ya da gelmesin. Kral Fare? Sen söyle çocuk. O *senin* baban..."

"Gelecek," dedi Saul sessizce.

İkisi bir süre ses çıkarmadan oturdular. Anansi kalkıp önlerindeki parmaklıklara yürüdü, aşağıdaki tren hattına baktı.

"Kavalcı'yı bulmaları için fareleri gönderdim," dedi Saul, "ama bu işi beceremeyecekler. Büyük olasılıkla şimdi oturmuş tıkınmakla meşguldürler. Onlardan ne istediğimi unutmuşlardır..." Güldü. "Onunla *kendi* koşullarında karşılaşacağız."

Anansi bir şey söylemedi. Saul onun ne düşündüğünü biliyordu.

Anansi, Jungle Terörü'ne gelmek zorundaydı, çünkü Saul orada olacaktı. Kavalcı'yı yenmesi için tek şansı oydu, ama bunun çok küçük bir şans olduğunu biliyordu; *bir tuzağa düşeceğini*, orada olmakla tam Kavalcı'nın istediğini yapıyor olacağını da biliyordu. Başka şansı yoktu ama. Eğer orada olmazsa, Saul'ün Kavalcı'yı yenme şansı daha da az olurdu. Saul yenilgiye uğrayınca da Kavalcı hepsini ele geçirecek, Anansi'yi bulup öldürecekti.

Çelişkili bir durumdu. Anansi, Kral Fare, bunlar hayvandı. Kendini koru, onların yasası buydu. Bu yasa onları Jungle Terörü'ne gitmeye zorlayacaktı. Neredeyse kesin ölümlerine. Çünkü Saul insan arkadaşları yüzünden gitmek zorundaydı, çünkü Saul bir hayvan gibi davranmayı reddediyordu.

Saul, Anansi'yi ölüme sürükleyecekti.

İkisi de biliyorlardı bunu. Saul, Anansi'yi, Loplop'u ve Kral Fare'yi öldürecek ve ölecekti; bunların hepsi fare babasının oğlu olmadığını kanıtlamaya çalışırken olacaktı.

Anansi başını çevirip Saul'e baktı ve hafifçe başını salladı.

Saul bakışlarına karşılık verdi.

"Ne yapacağımızı konuşalım, Nansi," dedi. "Birkaç *plan* yapalım... *her şeyin* o pis herifin istediği gibi olmasına izin vermeyelim."

Örümcekler vardı, fareler vardı... Saul vardı. Kavalcı bir seçim yapmak zorunda kalacaktı. Hepsi bu savaşa girer girmez, ordu-

lardan biri bozguna uğrayacaktı; ama Kavalcı seçim yapmak zorundaydı. Anansi ve birliklerinin Kavalcı'nın esiri olmamak için yüzde elli şansları vardı. Farelerin de.

Bir avuç fare hâlâ Londra'da... bir şey... arıyorlardı.

Ne olduğunu tam olarak anımsayamıyorlardı.

Bunlar halklarının gururuydular. En yürekli, en besili, en güçlü, en çevik olanlardı, sürünün liderleri.

Suda yüzen foklar gibi kolaylıkla sokakları dolaşıyorlardı.

Bir tanesi tombul bir mermi gibi Albert Rıhtımı'nı hızla taradı.

St Thomas Hastanesi'nin mutfağından gelmişti; nehrin Güney Kıyı'sında, Waterloo'nun bitişiğindeki hastaneden. Güçlenmek için yiyecek aşırmış, kalın toz tabakasında ayak izlerini bırakıp garip, unutulmuş teşhis makinelerini kirleterek tavan arasını, mahzenleri araştırmıştı.

Ötekilerin bölgesinden de geçmişti, ama o büyük bir hayvandı ve *soylu* bir görev yapmaktaydı. Ona dokunmadılar.

Hiçbir şey bulamamıştı. Binadan çıktı.

Açık alanda, nehrin kıyısından tıp fakültesine doğru koşmaya başladı.

Thames Nehri yanı başında uğursuz bir şekilde ışıklar saçıyor, hantal hantal şehrin içinden akıyordu. Karşı kıyıda Westminster Sarayı, Londra'da gücün makamı olan ve abartıyla korunan bina yükseliyordu. Işıkları nehrin yüzeyi üzerinde yanıp sönmekteydi.

Fare durdu.

Lambeth Köprüsü tam karşısında, suyun üzerinde heyula gibi yükseliyor, Thames'in pisliğini gölgeliyordu.

Yanı başında suyun üzerinde, ne olduğu anlaşılmayan bir şey sessizce suyun üzerinde inip çıkmaktaydı. Eski bir mavna, nehri kirleten bir sürü tekneden biriydi, bakımsız, terk edilmiş. Akıntıda yavaş yavaş bir ileri bir geri gidip geliyor, küçük dalgalar yağlı tahtalarına huysuz çocuklar gibi vurup duruyordu. Cüzzamlı gibi

çürük siyah tahtaları, üzerine bir kefen gibi atılan kocaman muşambayla, bir tekne cesedi.

Fare hızla, tedirgin bir şekilde ilerledi; emin olamayarak durdu.

Kulaklarını zorladı. Hafif ve kötü bir şey duydu. Ağır, su geçirmez kumaşın altından sesler geliyordu.

Mavna ileri geri gidip gelmekteydi. Sanki suyun midesinde sindirilmekteydi. Ama bu arada, tahtalar parçalanıp Thames'in sularını boylamadan önce, biri tekneye çıkmış, uzun süren ölümünü engelleyerek kutsallığını bozmuştu.

İki eski iple kıyıya bağlanmıştı. Bir tanesi zarif bir kıvrımla su yüzeyinin altına iniyordu, ama öteki gergindi. Fare, çekinerek, ipin üzerine adım attı. Bir ip cambazı gibi suyun üzerinde yürümeye başladı.

Tekneye yaklaşırken yavaşladı. İçine kötü şeyler doğuyordu ve elinden gelse dönüp koşacaktı, ama ip çok inceydi. Fare, düşünmeden verdiği bu kararın sonucuna katlanmak zorundaydı.

İp, bir farenin ilerlemesini olanaksız kılacak koca koca düğümleriyle bir kolyeyi andırıyordu. Ama geri dönemeyen ve sudan ödü patlayan fare azimliydi. Bir iki metrelik yolu kalıncaya kadar, bu engellerin üzerinden aştı.

Şimdi, sinsice ve sessizce devam etti. Ses artık daha belirgin geliyordu; yinelenen hafif gümbürtü sesleri, ince, hüzünlü bir inilti, hareket eden insan bedenlerinin altında gıcırdayan tahtalar.

Neredeyse hiç duyulamayacak bir sesle fare tekneye adımını attı.

Sürünerek kenarına gidip muşambada açık kalmış bir yer aradı. Tahtalardan gelen ve suyla ilgisi olmayan titreşimleri hissedebiliyordu.

Ses çıkarmadan teknenin kenarına sokulan fare, kumaşın yukarı kıvrıldığı bir yer buldu. Kalın brandanın katları arasındaki tünellerden sürünerek geçebilirdi.

Yumuşak mırıltılar duyana kadar bu labirentte ilerledi. Seslerin çevresinde brandanın açıldığını hissedebiliyordu.

Burnu çılgınca seğiriyordu. İlerledi; teknenin içine kaçamak bir göz attı.

İnanılmaz bir koku vardı. Çürüme, yemek, beden ve bayat katran kokusunun bir karışımı. Muşamba bir çerçeveye gerilmiş ve tekneyi yüzen bir çadır haline getirmişti. Fare ancak çerçeveden sallanan bir el fenerinin zayıf ışığında görebiliyordu. Dosdoğru aşağıya bakan lambanın yaydığı ışık çok kötüydü. Bu yüzden odadaki her şeyi ancak bir anlığına, yarım yamalak görmek olasıydı. Bir an için görülebilen şeyler tekne sallandıkça ve lamba bir tarafa savruldukça yeniden görünmez oluyordu.

Alçak, çok sessiz bir bas gümbürtüsü küçük alanı doldurdu.

Bir köşede yatan bir adam vardı. Ateşlenmiş gibiydi; dans eder gibi kollarını bacaklarını oynatıyor, yüzünü huzursuzca iki yana çevirip duruyordu.

Yüzü öteki tarafa dönük bir kadın oturuyordu yakınında. Gözleri kapalıydı. Başını sallıyor, önünde tuttuğu elleri soyut ve belli kalıplar içinde hareket ediyor, parmakları uçuyor, birtakım karmaşık hareketleri sırasıyla yapıyordu.

Giysileri kir içindeydi. Yüzleri zayıflamıştı.

Fare kısaca baktı onlara. Saul'ün söyledikleri kafasında karmakarışıktı, ama bu ikisinin önemli olduğunu biliyordu. Onları bulduğunu Saul'e söylemeliydi. Koşmak için döndü.

Kumaşın açık ucuna basan bir ayak kaçış yolunu kapattı.

Fare korkuyla fırladı.

Odanın etrafında koşmaya başladı. Kadının bacaklarının arasından, yatan adamın kollarının altından geçiyor, korku içinde, çevresini saran kumaşı deliler gibi tırmalıyordu.

Derken birdenbire bir kaval sesi duydu, neşeli bir marş, büyük bir şaşkınlık ve hayranlık içinde koşmayı bıraktı. Kaval sesi hiç kesilmeksizin sevişme seslerine, yerlere saçılan yağlı yiyeceklerin seslerine dönüştü ve fare bütün bu güzel şeyleri bulmak için dönüp sesin geldiği yöne yürümeye başladı.

Derken kaval sesi kesildi.

Fare bir adamın gözlerinin içine bakıyordu. Sımsıkı tutmuştu

adam onu. Deliye dönüp onu ısırmaya başladı, kanattı. Onu tutan parmaklara saldırdı. Ama parmakları gevşetemedi.

Gözler bir delinin gözleri gibi dikilmiş bakıyordu ona. Fare korkuyla çığlık atmaya başladı.

Kısa ve ani bir hareket oldu.

Kavalcı farenin başını tahta döşemeye vurdu, vurdu, vurdu. Sonunda baş, tanınmaz pörsük bir uzantı haline geldi.

Küçük cesedi yüzünün hizasına kadar kaldırdı, dudaklarını büzdü.

Yerde duran küçük transistörlü radyoya uzandı, sesini daha da kıstı. *Rüzgârlı Kent* hâlâ duyulabiliyordu, ama neredeyse bilinçaltından geliyor gibiydi.

Fabian ile Natasha aynı anda döndüler. Şaşkın şaşkın, ne olduğunu anlamadan ona baktılar.

"Biliyorum, biliyorum," dedi sakinleştirici bir sesle. "Duymak için biraz zorlayın kendinizi. Sesini kısmak zorundaydım. Dikkat çekmeye başladık. Bunu istemeyiz, değil mi?" Gülümsedi. "Bunu kulübe saklayalım, öyle değil mi?"

Radyoyu ayağıyla iterek yaklaştırdı. Kullanılmış piller dalganın etkisiyle hareket edip duruyordu.

Natasha ile Fabian önceki durumlarına geri döndüler.

Fabian geriye yaslanıp resim yapmaya başladı.

Natasha *Rüzgârlı Kent*'i çalmaya devam etti. Kulaklarını biraz daha açtılar ve duymak istedikleri şeyi duydular.

Kavalcı, dikkatle örtünün kenarını kaldırdı. Solgun gözleriyle teknenin etrafındaki karanlığı taradı.

Albert Rıhtımı'ndan geçen yoktu. Parlamento Binası'nın ışıklarını gördü.

Uzanıp farenin cesedini Thames'e bıraktı.

Ceset dönmeye başladı, sudaki pek çok pis kara noktanın arasında bir nokta daha. Akıntı yavaşça sürükleyip Westminster'in ötesine, oradan da doğuya taşıdı küçük kadavrayı.

VI. KISIM

JUNGLE TERÖRÜ

26. Bölüm

Jungle gecesi.

Herkes bunun heyecanı içindeydi. Elephant and Castle'da toplanan özenle giyinmiş gençler bunu yaşamaya hazırlanıyorlardı.

Sokak lambasının ışığında kıpkırmızı olmuş alçak bulutlar, hızla hareket ediyor, dalga dalga ufuk çizgisinin arkasından çıkıyordu. Londra alev alev yanan bir şehre benziyordu.

Polis arabaları sokakları kolaçan ediyor, stereolarını avaz avaz bağırtarak Lambeth'e doğru giden arabaların yanından geçiyordu. Duygusuz ve bıkkınlık verici Reggae ve Rap; her yerde Davul ve Bas, ateşli ve tetikte, yabanıl ve karanlık.

Araba sürücüleri arabaların açık camlarından kollarını dışarı çıkarmış, tembel tembel müziğe kafa sallıyorlardı. Arabaların içi marka giysilerle, elektronik müzikle dolup taşıyordu. İçindekiler için gecenin keyfi yaya geçitlerinde ve kırmızı ışıklarda çıkıyordu. Motoru boşa alıyor, durabiliyor, müzik gümbür gümbür öterken bütün şıklıklarıyla görünebiliyorlardı.

Kavşaktan kavşağa gidiyor, durabilecekleri yerleri arıyorlardı.

Yüzlerce arabanın camından yüzlerce slogan yükseliyordu; çalan klasiklerden küçük örnekler bağırış çağırış söyleniyordu, geceye yüzlerce prelüt.

Hey Âşık Adam, diye geliyordu bağırtılar ve *Dikkat Et Kendine Yo Yo. Ganster. Zıpla. Yen İktidarı. Geç Karanlık Tarafa.*

Rastgele Öldürebilirim Bir Adamı.

Bilirim Ölümün Altı Milyon Adını.

O akşam yalnızca birbirleriyle ilgiliydiler. Karl Kani, Calvin Klein ya da Kangols giymiş fatihler gibi arabalarını sürüp sokaklardan geçtiler. Parfüm kokuları saçarak geçen bu arkadaş grupları, bu çeteler, Waterloo'nun güneyindeki sokakların sahipleri onlarmış da, korku içindeki asıl sakinleri sanki birer gölgeden farksızmış gibi yanlarından geçip gidiyorlardı.

Yumruklarını tokuşturup dişlerini öperek, sürüler halinde gösteri yerine doğru ilerlediler. İrlandalı oğlanlar, Karayipli kızlar, düzgün Pakistanlı çocuklar, kocaman ceketlerinin içinde eğilmiş telefonla konuşan Gangsta'lar, ellerinde plak çantalarıyla DJ'ler, kendilerinden büyüklerin kayıtsızlığına öykünmeye çalışan erken gelişmiş veletler...

Jungle'a gidiyorlardı.

Sağda solda köşelere sinmiş bekleyen polisler vardı. Işıklar yanıp arabalar yoluna devam etmeden, sürücüler alaycı, küçümseyici bakışlarla süzüyorlardı onları. Polisler onları izliyor, anlaşılmaz bir kodla telsizlerine bir şeyler fısıldıyorlardı. Ortalık polislerin elektronik fısıltıları, uyarı ve kehanetleriyle kaynıyordu. Oraya toplanmış olanlar şehrin düzensiz ritminde yok olan bu sesleri duymuyorlardı.

Uzun bakışmalarla dolu gecede bir gerginlik vardı.

O karanlık sokaklarda büyük hangar ışıl ışıl parlıyordu. Bir kiliseymiş gibi, deliklerinden ışıklar sızıyordu.

Girişin önünde upuzun kuyruklar oluşmuştu. İri yarı fedailer kollarını kavuşturmuş, ağzından sular akan, ürkünç heykeller gibi bekliyorlardı. Feodal hiyerarşi kendisini burada da gösteriyordu: Serfler kuyrukta, kapıda bağrışıp duruyor, yanlarından hiç aceleleri yokmuş gibi geçen ve fedailere bir şeyler mırıldanan DJ'lere, orada çalışanlara, Davul ve Bas sahnesini taşıyan ve hazırlayanlara kıskançlıkla bakıyorlardı. En asiller için misafir listesine bakmak bile gerekmiyordu.

Herkesin yüzlerce CD kapağı ve posterden tanıdığı Roy Kray ve DJ Boom, Nuttah ve Deep Cover hiç bekletilmeden içeri buyur edildiler. Akıl almaz irilikteki fedailer bile, hemen toparlanıp on-

lara saygıyla yol açtılar. O akşam Elephant and Castle'da, *Droit de seigneur* –ortaçağ derebeylerinin "ilk gece" hakkı– canlanmış, yeniden uygulanmaktaydı.

Toplananların içinden biri başını kaldırıp baksaydı, tepelerinde, kontrolünü kaybetmiş gibi yalpalayarak giden şeyi görecekti. Bir insan kadar büyük bir paçavra yığını, havayı yararak ilerliyordu. Rüzgârın işi değildi bu: Hiçbir rüzgâr bu biçimsiz kitle gibi sert ve hızlı bir şekilde yön değiştiremez, hiçbir rüzgâr böylesi bir yükü taşıyamazdı.

Üstün Kuş Loplop, altındaki kirli haritaya, ışıkların turuncuya boyadığı geceye bakarak sokakların üzerinde kavisler çizer, döner, iner, çıkarken kulakları çınlıyordu.

Kenti duyamıyordu. Arabaların yırtıcı homurtularını duyamıyordu. Hangardan yayılan *güm güm güm* seslerini duyamıyordu. Kulaklarının içindeki girift kemikler patlamış ve kurumuş kan kanalları tıkamıştı.

Loplop'un yalnızca gözleri vardı. Elinden geldiğince dikkatle etrafı araştırıyor, binaların arasında sessizce zikzaklar çiziyor, rüzgâr güllerinin üzerine tüneyerek gökyüzüne fırlıyordu.

Gökyüzü yavaş yavaş kuşlarla dolmaya başladı. Loplop geçerken uyanık olan birkaç tanesi seslendiler, bağlılık yemini ettiler, ama o bunları duymamıştı. Kafaları karışan kuşlar, saçaklardan ve ağaç dallarından havalandılar. Onun böyle delirmiş gibi uçmasından, onları fark etmemesinden korkarak, peşinden gitmeye başladılar. Büyük hantal kargalar etrafını çevirdi. Loplop onları görünce, yitirmiş olduğu otoritesine yeniden sarılarak sözsüz çığlıklar attı.

Sayıları gitgide artan kuşlar birbirlerinin etrafında zarif hareketlerle zikzaklar çiziyorlardı. Gözleriyle sürekli etrafı kolluyorlardı. O yavaş dönüşlerinin tam ortasından Loplop yükseldi ve hızlanıp bir zikzak çizdi, sonra düştü – bir joker gibi.

Kuşlar generallerine uyamadılar.

Londra'da bir başka yerde, başka ordular da toplanıyordu.

Evlerin duvarları ve köşeleri boşalıyordu. Şehrin her tarafındaki çatlaklardan ve deliklerden örümcekler akıyordu. Milyonlarcası, küçük lekeler halinde, bahçelerden, kirli döşemelerden koşarak geçiyor, bina tepelerinden sarkan ipliklere tutunarak iniyorlardı. Siyah ve kahverengi, birbirlerinin üzerine tırmanan endişeli örümcekler kitlesi.

Sağda solda, çocukların yatak odalarında, arka sokaklarda ortaya çıktıklarında gece ani çığlıklarla bölünüyordu.

Birçoğu öldü. Ezildi, başkalarına yem oldu, kayboldu. Geçtikleri yollarda ezilmiş kabuklar ve yapış yapış bedenler kaldı.

Örümceklerin minicik beyinlerinde bir şey yanıp söndü. Daha önce hep duydukları açlık, korku ya da hiçlik duygusundan farklı bir şey. Kaygı mı? Heyecan mı? Hınç mı?

Şehrin ışıkları örümceklerin petek gözlerinde parlıyordu. Birbirine yakın, anlaşılmaz gözlerinde, bir köpekbalığınınki gibi soğuk ve ilgisiz ... bu gece hariç...

Örümcekler titriyorlardı.

Güney Londra'nın ıssızlığında, Anansi çatılardan etrafı kolluyordu. Havanın değiştiğini hissedebiliyordu. Birliklerinin varlığının keyfini yaşıyordu.

Kanalizasyon fare kaynıyordu; kışkırtılmış, iyice heyecanlandırılmışlardı.

Veliaht Prensleri aralarından geçmiş, haber vermişti. Emretmiş, denetlemiş ve cepheye yollamıştı onları.

Fareler tünellerden ani bir sel gibi kabararak aktılar. Küçük dereler nehre katıldı, şişman ve hızlı bedenler üst üste bindi.

Caddelerin altından, ufuk çizgisinin üzerinden aktılar. Şehrin tepesinde, daha kim bilir nerelerde, fareler duvarların üzerinden, bölmelerin arasından sıçradı, taşlara ve bacaların arkasına tırmandılar.

Nehir bir engel değildi: neredeyse hiç duraksamadan karşıya geçtiler.

Farklı pislikler, farklı sürüler, yüzlerce farklı koku... Londra'nın bütün kabileleri güneye koşuyordu. Unutulmuş çöpleri kemiriyor, savaşa hazır bir halde, salgıladıkları adrenalinle titriyorlardı. Yıllardır genlerine işlemiş büyük haksızlık, onları bir kanser gibi yiyip bitiriyordu. İlk kez bir çarenin kokusunu alabiliyorlardı.

Fareler, binlerce delikten fırlayıp Güney Londra'nın boş alanlarına yöneldiler; tırmalayan, ısıran, aç ve korkmuş, cesur olmaya çalışan bir kitle.

Sinsice, gizlice, hangarın etrafında toplandılar ve beklediler.

Hangar bir ateşleyici gibiydi. Enerjiyle çıtırdıyordu. Görünmez halkalarla çevrilmişti; önde dalgalanan fare ve örümcek sıraları ve onları bir taç gibi saran şaşkın, dönüp duran kuşlar, aralara girmiş insanlar.

Bir mıknatıs gibiydi.

Loplop hâlâ tepeden izliyordu.

Anansi çatıları kolaçan ediyordu.

"Nerede bu lanet olası kız?"

Üç Parmak, yorgun ve huysuz, kapıdaki fedailerden birine soruyordu. Koca cüsseli adam başını iki yana salladı. Parmak canı sıkkın, iki yana sallanarak dans etmeye başladı. Arkasından basların gümbürtüsü geliyordu. Geriye, müziğe yaslanabileceğini, düşmeden, havada onun desteğiyle durabileceğini hissetti.

Hangarın girişinde durup ön avluya toplanmış kalabalığa baktı. En üst basamakta durmuş, Natasha'yı bekliyordu. Bütün öteki DJ'ler gelmişti. Parmak, Natasha belki gelmez diye, şimdiden sahneye çıkış sırasını biraz değiştirdi. Basamaklardan yavaş yavaş avluya indi; tel örgülerdeki bir aralıktan çıkıp sokağın iki tarafına göz attı.

Her taraftan iki dirhem bir çekirdek giyinmiş dansçılar geliyor, hangarın önünde buluşuyorlardı. Onların arasında son de-

rece renksiz kaçan birkaç mahalleli, ona bakıp donuk ışıkta bir canavar gibi görünen gürültülü hangara çekine çekine bir göz atarak geçip gittiler.

Uzun boylu biri köşeyi döndü ve ona yaklaştı. Hemen arkasında iki kişi vardı; zayıf, kara derili bir adam ve kısa boylu bir kadın. Parmak birden sıçradı, dikkatle baktı. Natasha'ydı bu.

"Nerde kaldın?" diye bağırdı. Zoraki gülümsedi, dostça ama canı sıkkın. Natasha ve yanındakilere doğru yürümeye başladı.

Natasha olağanüstü görünüyordu. Saçlarını tepesinde toplamış, bukleler halinde inen bir at kuyruğu yapmıştı. Bedenini kıpkırmızı, küçücük bir büstiyer sarıyordu. Bacaklarına boyanmış gibi duran daracık bir pantolon giymişti. Ceket giymemişti, kollarını ve karnını kapatan hiçbir şey yoktu. Donuyor olmalı, diye aklından geçirdi Parmak. Omzunu silkti sonra: Stil savaşında rahatlığa boyun eğmece yoktu. Ama şaşırmıştı da. Daha önce onu DJ'lik yaparken gördüğünde, hep bol, rahat, özensiz giysiler giyerdi. Bu akşam farklıydı. Kulaklarında ve boynunda altın takılar parıldıyordu.

Parmak durdu. Onun yaklaşmasını bekledi.

Garip bir şekilde yürüdüğünü fark etti; kibirli bir salınım ile şaşkın adımların tuhaf bir karışımı. Bir walkman taktığını gördü. Yanındaki adam sanki Fabian'dı. Onunla daha önce bir kez karşılaşmıştı. O da Natasha gibi çok şık giyinmişti. Aynı biçimde, yarı uçuk bir halde yürüyordu. Birden ikisinin de uyuşturucu almış olabilecekleri geldi aklına, dişlerini gıcırdattı. Eğer kendinde değilse ve gösterisini yapamazsa...

Uzun boylu adam yaklaştı, elini uzattı. Parmak o ele bir an bakıp üstünkörü sıktı. Kim bilir nerede buldu bu adamı, diye düşündü. Utangaç bir gülümseme, zorla at kuyruğu yapılmış sarı saçlar, modayla ilgisi olmadığını ilan eden giysiler. Yüzü ince, yarı iyileşmiş çiziklerle kaplıydı. Natasha ile olmasaydı, kapıdaki güvenlikçileri geçmesi olanaksızdı.

"Üç Parmak olmalısınız," dedi. "Ben Pete."

Parmak başını kısaca salladı ve Natasha'ya döndü. Geç kaldığı için ona çıkışacaktı, ama daha ağzını açmadan, Natasha'nın karanlıktaki yüzü sokak lambasının loş ışığın altında parlayınca ne diyeceğini unuttu.

Makyajı aşırı ve kusursuzdu, ama yine de yüzünün zayıflığını ve solgunluğunu kapatamıyordu. Doğru dürüst odaklayamadığı gözlerle ona bakıp dalgın dalgın gülümsedi. Kesin uyuşturucu, diye düşündü yine Parmak.

"Tash, kız," dedi huzursuzca, "İYİ misin?"

O konuşurken arkadaki hangardan gelen büyük gümbürtü duyuluyordu.

Natasha boynunu uzatıp kulaklığının birini çıkardı. Parmak sorusunu yineledi.

"Kesinlikle," diye yanıt aldı ve biraz rahatladı. Sesi kendinden emin ve soğuktu.

"Gitmeye hazırız."

Fabian'ın, gözleri kaymış halde, kulaklıklarından duyulan ritme uyarak hafif hafif başını salladığını fark etti Parmak.

Natasha onun bakışlarını izledi. "Biraz sonra duyacaksın," dedi yavaşça. "Sen de eşlik edebilirsin. Yemin ederim bayılacaksın. İçeride bir DAT çalar var mı? Pete ne olur ne olmaz diye benimkini getirdi." Durdu ve yine yorgun bir gülümsemeyle devam etti. "Yaptığım şeyi bir duymalısın. Çok özel bir şey, Parmak."

Bir sessizlik oldu. Parmak ne diyeceğini bilememişti. Sonunda başıyla kendisini izlemelerini işaret etti ve dönerek hangara doğru yürüdü.

Yol nedense çok uzun geldi.

Yürürken, birden bir ses duydu; bir anlık dalgalanma, silkelenen bir çarşafın sesi gibi.

Döndü, bir şey görmedi. Pete gülümseyerek gökyüzüne bakıyordu.

Heyecan ve korkuyla sersemleyen Loplop havada daireler çiziyor, binaların arasındaki dar geçitlerden geçerek Anansi'yi arıyordu. Bir binanın saçak altına tıkışmış çıplak bir gövdeye ilişti gözleri. Loplop bir sinek kuşu gibi karşısında durup ciyaklayarak anlaşılmaz bir şeyler söylemeye başladı. Anansi anladı. Öfkeyle ağzının içinde bir şeyler homurdandı.

O burada. Kavalcı burada.

Loplop başını salladı, bağırdı ve gözden kayboldu.

Anansi elinin içine bir şeyler fısıldadı ve orada tutuğu küçük örümceği serbest bıraktı. Örümcek hızla binanın yanından aşağıya, yağmur borusunun dibine, beş yoldaşının onu beklediği yere indi. Bekleyenler yeni gelene uzun güçlü bacaklarıyla sarıldılar, birbirlerine iyice yaklaşıp göz göze bakıştılar. Sonra altısı birden arkalarına dönüp gözden kayboldular; her biri kendisini bekleyen, kendi türünden birileriyle daha buluştu. Sonra kısa bir bilgi alışverişinin ardından sürüye, gitgide artan sayıda ve daha hızla yeni haberciler katıldı ve haber örümcekler arasında bulaşıcı bir hastalık gibi yayılmayı sürdürdü.

Hangarın tam karşısında yüksek, kırmızı bir duvar vardı; çoktan yok olmuş fabrikanın sınırı. Onun arkasında küçük bir fundalık ve onun da ötesinde, hangara ve avlusuna bakan, gri taşlardan yapılmış güdük bir blok.

Bu bloğun düz çatısında, eski karton yığınının altında bir şey kımıldandı. Aşağıdan uzanan kirli tırnaklı eller sinsi sinsi, yavaşça tırmanıp kendisine küçük bir alan açtı. Natasha, Fabian ve Pete, Üç Parmağın peşinden hangarın merdivenlerini çıkıp güvenlikçileri geçerek binaya girerken iki görünmez göz buradan onları izliyordu.

Saul ayağa kalkarken, kartonlar da havaya kalktı ve devrildi.

Bir an hiç kımıldamadan durdu. Derin derin soluyor, sakinleşmeyi ve kalp atışlarının yavaşlamasını bekliyordu.

Cezaevinden çalınmış giysileri üzerinde uçuşuyordu.

Kısa bir an için gözlerini kapattı. Topuklarının üzerinde sal-

landı. Sonra dikkatini topladı. Gökyüzünü tarayıp Loplop'un peşinde olup olmadığına baktı.

Kısmen böyle bir saldırıdan korunmak için saklanmıştı. Anansi ile konuşamamış, görüşememiş, daha başka plan yapamamıştı. Boş boş gülümsedi. Sanki herhangi bir plan yapmışlar gibi.

Her şeyin olacağı geceydi bu. Kurtulacağı ya da öleceği geceydi. Londra'da yalnız olmak istiyordu. Şehri bir tırmanma kafesi olarak kullanmak, gece kendisini ele geçirmeden önce tek başına kendisini kabul ettirmek.

Gece olmuştu.

Harekete geçme zamanıydı.

Saul öne eğildi, oluğa iki eliyle yapışıp hızla sallayarak sağlamlığını ölçtü.

Güç almak için bacaklarını biraz büktü, biraz bekledi ve binanın yan kenarında takla atarak döndü.

Ellerini birbirinin üzerinden aşırarak havada yön değiştirdi. Bu akrobatik dönüşünün ardından yana doğru kaydı ve oluktan yağmur borusuna geçti.

Yağmur borusunu bir itfaiyeci direği gibi kullanarak aşağıya indi, boruyu duvara tutturan cıvatalardan korumak için, ellerini ve ayaklarını akıl almaz bir hızla hareket ettiriyordu.

Kuru toprağa ayak bastı. Otların ve seyrek sepildek büyümüş hindibaların arasından geçip duvarın gölgesine yürüdü.

Emir verir gibi parmaklarını şaklattı. Anında eski tuğlaların arasından, topraktaki deliklerden, duvardaki çatlaklardan bir düzine küçük kahverengi kafa belirdi. Heyecan ve korkuyla titreyen fareler onu izlemeye başladılar.

"Zaman geldi," dedi. "Herkese hazır olmasını söyleyin. Orada görüşürüz sizinle." Durdu, son sözleri donuk bir heyecanı, kaderci bir coşkuyu yansıtıyordu. "Haydi içeriye."

Fareler ok gibi fırladılar.

Saul onlarla birlikte koştu. Önlerine geçti. Aralarında koşar-

ken bir zafer sancağı gibiydi. Fark edilmeden duvarın tepesine çıktı. Görünmeden yolu geçti, ya bir arabanın gölgesine sığınmış ya bir binaya yapışmış ya da yolda giden bir yaya gibi; lağımlara gire çıka, duvarın tepesinden ve hangarın yan tarafında bekleyenlere bakmadan geçti. Havada ağır bir alkol tadı ve parfüm kokusu vardı, ama Saul bu kokuları almadan geçti.

Birliklerini koklayabilmek için burnunu temiz tutuyordu.

Alçak bir garajın tepesine çıktı, göçmüş bir çatı penceresinin üzerinden geçti, gösteri yerinin ufalanan tuğla duvarlarına inen rampayı kullandı, eski ağır pencerelerin unutulmuş çivilerine ve alt taraflarına tutundu. Hafif bir eğimle inen çatının kenarına yapıştı ve bacaklarını kıvırarak duvara dayadı. Tuğlaların üzerinde basın titreşimlerini hissedebiliyordu. Sonra tıpkı Kral Fare'nin, uzun zaman önce, Saul'ün hayvanlar arasında geçirdiği ve henüz hâlâ insanken onların yemeğini yediği ilk gecesinde yaptığı gibi, ayaklarını savurdu ve kusursuz bir daire çizerek hangarın çatısına indi.

Hızla kiremitlerden yukarı sürünerek, büyük çatı pencerelerine doğru ilerledi. Hepsi çatlaklarla doluydu. Camı yana kaydırıp açmak birkaç saniyelik işti. Böylece aşağıdan gelen bas sesiyle zangırdayan tozlu tahta bir zemine, tavan arası boşluğuna giden yol açılmış oldu. Bina sanki karnındaki müzikle dans etmeye hazırdı.

Saul durakladı. Burnuna bir kitle hareketinin kokusu geliyordu. Küçücük fıçıcık bedenlerin göç hareketini sezebiliyordu. Lağımlardan ve sokaklardan ışıklı binaya doğru akan birliklerinin farkındaydı. Tuğlalarda deli gibi bir delik, çatlak arayan pençelerinin taşları tırmalayan sesini duyabiliyordu.

Fareler ile Saul, Londra'nın göreceli olarak daha güvenli gece ülkesini bırakmış, hangara, kudurmuş Davul ve Bas'ın ağzından içeriye girmişlerdi. Yanıp sönen ışıkların, dumanın ve Hardcore'un ülkesine, Kavalcı'nın barınağına, Karanlığın yüreğine, Jungle'ın ta içine.

Tahta döşemeler ayağının altında gümbürdüyordu; yerden kalkan toz zerrecikleri garip bir pus halinde ayak bileklerinin etrafında uçuşmaya başlamıştı. Uzun tavan arasını sürünerek geçti. Büyük karanlık boşluğun köşesinde kapak şeklinde bir kapı vardı.

Saul yere yapışarak, kapıyı yavaşça kaldırdı. Gözünü dayadığı aralıktan içeriye müzik, renkli ışık ve dans edenlerin kokusu doldu.

Altındaki ışıklar dönüp renk değiştiriyor, ortalığın bir aydınlanmasına bir kararmasına yol açıyor, tavandan sarkan toplardan yansıyıp salona dağılıyordu. Karanlığı yarıp geçerken aydınlattıkları kadar ortalığı karman çorman ediyordu da. Dans pisti epey altındaydı. Bir halüsinasyon manzarasından farksızdı pist. Durmadan yanıp sönen ışıklarla şekil değiştiriyor, ateşli gövdeler bin bir farklı biçimde hareket ediyordu. Köşelere sinmiş müziğe yalnızca kafalarını sallayan, o ezici müziğe başka bir tepki vermeyen bazı bıçkın tipler görülüyordu. Pistte ise hevesli takımı, kollarını ve bacaklarını gevşek gevşek, aksak bir ritimle sallıyor; amfetamin ve kokain alanlar komik biçimde ritme ayak uydurmaya çalışarak, ayaklarını deliler gibi oynatıyor, *rudegirl* takımına giren kızlar ise kollarını açmış, kalçalarını yavaşça bas ritmiyle sallıyorlardı. Renk ve giysilerden bir duvar vardı orada. Dans pisti tıklım tıklımdı, insan bedenleriyle kaynıyordu. Yozluk ve enerji, coşku, aynı camiaya ait olma ve hayvanilik, hepsi vardı.

Onları izlerken, elektronik bir flaş patladı. Oda bir an donmuş insan figürlerinden oluşan tablolar sergisine dönüştü. Saul neredeyse oturmuş onları tek tek inceliyor gibiydi. Aşağıdaki yüzlerdeki ifadelerin çeşitliliği onu etkilemişti.

Davul ve Bas sanki tavan kapağını yerinden söküp havaya fırlatacak gibiydi. Bağışlaması yoktu, özgün Hardcore temposunun bir cezalandırma saldırısı.

Biraz aşağıda dar uzun demir bir balkon, duvarın sonunu işaret ediyordu. Kimse yoktu orada. Köşede, balkonun altına yerleştirilip zincirle bağlanmış bir merdiven duruyordu. Biraz altında-

ki benzer bir çıkıntıya inilebilecek şekilde yapılmıştı. Burası beş metre aşağılarında dans edenlere bakan insanlarla doluydu.

Saul gözlerini salonda gezdirdi. Karşısındaki köşede hafif bir hareketlenme oldu. Kırmızı ve yeşil ışıklar yukarıdan sarkan bir karaltının etrafında dönüyordu. İplerin birinden Anansi sallanıyordu. Kollarını ve bacaklarını ipe akıl almaz biçimde dolamıştı. Tutmaktan iyice gerilmiş hareketsiz parmakların eklemleri görünüyordu ancak.

Sonik titreşimlerle hafif hafif iki yana sallanıyordu. Saul, Anansi'nin ordusunun yanında olduğunu biliyordu; burada etraflarında, görünmez ve hazır halde.

Anansi'nin tam altında Saul, dans pistinin üstünde yüksekçe bir sahanlık şeklindeki sahneyi gördü. Soluğu biraz hızlandı: Oradaydı işte, iki devasa hoparlörle çevrilmiş müzik çalarlar.

Sahnenin arkasında büyük bir duvar yazısı asılıydı: Posteri süsleyen aynı gülünç DJ, kocaman yazılarla *Jungle Terörü!!!!* yazısı. Bezin üzerindeki akıl almaz insan figürünün yanında cüce kalan DJ, müzik sistemlerinin arkasında bir şeylerle uğraşıyor, hızla plak kabinine gidip geliyordu; bir kulağında büyük bir kulaklık vardı. Denetimli ve ateşli bir enerji ile koşuşturuyordu. Saul'ün tanıdığı biri değildi. Saul onu izlerken, adam ustalıkla bir parçadan diğerine geçiş yaptı. İyiydi.

Arkasında yavaşça elini yalayan bir farenin dilini hissetti. Artık yalnız değildi.

"Tamam," diye fısıldadı ve bakmadan küçük kafayı okşadı. "Tamam."

Yerdeki kapağı açtı. Baş aşağı içeri uzandı ve müziğin yüzey gerilimini kırarak içine daldı. Kendisini yavaşça altındaki demir ızgaraya bıraktı. Müziğin temposu eziciydi. Köşe bucak bütün odaya yayılıyordu. Suyun altında gidiyor gibi hissetti kendisini. Neredeyse solumaya korkuyordu. Gözünün ucuyla Anansi'nin onu fark ettiğini gördü ve elini kaldırdı.

İçerisi çok bunaltıcı, bir yağmur ormanı gibi nemliydi ve havası ağırdı. Dans edenlerin yoğunlaşmış ısısı, onu bir kılıf gibi

sarmıştı. Gömleğini çıkardı. Yağlı bir kir tabakasıyla kaplıydı bedeni. Haftalardır kendi bedenini görmemiş olduğunu fark etti. Gömlek onun derisi olmuştu.

Yukarıdaki fareyi anımsadı, uzandı, gömleğinin bir kolunu açık kapağın menteşesine sıkıştırdı. Öteki kolu iyice çekerek gerdi, demir balkonun korkuluğuna bağladı. Neredeyse aynı anda, iki fare bu kumaş köprüden koşturarak gelip demirin üzerine sıçradılar.

Ötekiler de katılacak, diye düşündü Saul, bu ikisinin ızgaralarda hızla koşturarak aşağıya inmelerini izlerken.

Yamyassı duvara yapıştı ve gözlerini aşağıdaki sahneden ayırmadan, müzik çalarlara doğru sürünerek ilerlemeye başladı. Bu arada çömeldikçe çömeliyordu. Duvarın yarısına geldiğinde, soğuk demirde bir yılan gibi gitmekteydi. Yüzünü ızgaraların arasındaki boşluklara yapıştırdı; gözleriyle iki tarafı taradı. Yavaş yavaş öne doğru emekledi.

Her tarafa yayılan losyon, ter, uyuşturucu ve seks kokusuna rağmen, Saul farelerinin kokusunu alabildi. Birlikleri ulaşıyor ve onun işaretini bekliyordu.

Yukarı baktı. Anansi yanıp sönen ışıklarda bir görünüp bir yok oluyordu.

Sahnenin arkasında bir kapı açıldı.

Saul kaskatı kesildi.

Natasha binanın ta dibinde bir yerden çıkarak, bu ses ve çılgınlığın içine girmişti.

Saul nefesini tuttu. Üzerinde emeklediği ızgarayı parmaklarını acıtana kadar sıktı. Natasha nefes kesiciydi. Ama zayıflamış, çok zayıflamıştı, sanki rüyadaymış gibi yürüyordu.

Kavalcı neredeydi? Natasha buraya kendi isteğiyle mi gelmişti? Saul dehşet içinde bakakaldı. Natasha'nın kulaklık taktığını gördü ve bir an şaşırdı –bir kulübün ortasında nasıl müzik dinleyebiliyordu?– ama hemen anladı. Soluğunu tuttu, onun başını aşağı yukarı sallayışını, dans eden öteki kişilerden daha farklı bir

ritimle hareket edişini izledi. Ne dinlediğini, kimin müziği olduğunu biliyordu.

Bir elinde plaklarla dolu bir çanta vardı, ötekindeyse derin bir kutu, telleri sarkan elektronik bir şey. Ne olduğunu göremiyordu. Natasha DJ'in omzuna vurdu. Adam dönüp onunla yumruk tokuşturdu; bağırarak kulağına bir şeyler söyledi. O konuşurken, Natasha elindeki kutuyu ses sistemine bağlamakla meşguldü. Arada bir ya adamı yanıtlamak için ya da kulağındaki müziğe tepki olarak başını sallayıp duruyordu.

DJ kulağındaki koca kulaklıkları çıkarıp Natasha'nın kulaklarına yerleştirdi, onun kendi küçük walkman kulaklıklarını çıkarmasını bekledi. Çıkarmayınca, omuzlarını silkti ve bunları ötekilerin üzerine taktı, güldü. Natasha'nın çıktığı kapıdan çıkarak kayboldu.

Natasha getirdiği plakları karıştırdı. Bir tanesini seçti, zarifçe çevirip üzerindeki tozu üfledi. Pikaba yerleştirdi ve üzerine eğildi. Döndürmeye, parmaklarını üzerinde kaydırarak geri almaya, walkman'deki melodinin içinden bunu dinleyip ritimleri birbiriyle karıştırmaya başladı ve sonunda parmağı havada doğruldu. Şu anda sonuna gelmekte olan parçanın içine eklediği müziğin içinden fışkıran bir piyano sesi yayıldı.

Nerede biri başlayıp öteki bitiyor, söylemek olanaksızdı. Bileşimde ek yeri yoktu. Plağı geri aldı, biraz çalmasını bekledi, geri aldı. Eski okul mensubu bir rapçi gibi eğlenerek cızırdattı ve sonunda elini kaldırıp ilk melodiyi yumuşak bir hareketle keserek yeni bas dizisini gönderdi.

Yüzünde hiç bir gülümseme belirtisi olmaksızın geriye çekildi.

Saul onun yanına inmesi, kulaklıklarını çekip çıkararak içinde bulunduğu tehlikeyi anlamasına yardım etmesi gerektiğini biliyordu. Ancak Kavalcı'nın da onu düşürmek istediği tuzak buydu. Tuzağına da peyniri koymuştu.

Kapı yeniden açıldı ve iki kişi daha belirdi. İlk gelen Fabian'dı. Saul şaşkınlıktan neredeyse yerinden fırladı. Fabian, Natasha'dan

daha fazla zayıflamıştı ve yorgun görünüyordu. Şık giysileri bunu gizleyemiyordu. Topallıyordu. Natasha gibi o da walkman kulaklıkları takmıştı. Yalnızca onun duyduğu bu melodinin, bu ritmin itici gücüyle yürüyordu.

Arkasında Kavalcı vardı.

Odaya girdiğinde durdu, derin bir soluk aldı, koca koca gülümsedi. Sanki aşağıda dans eden herkesi kucaklayacakmış gibi kollarını iki yana açtı.

Fabian hemen onun yanı başındaydı.

Saul başını kaldırıp Anansi'ye baktı. İpin ucunda sarkaç gibi sallanıyor, ani gerginliği bedeninden okunuyordu.

Saldıralım mı?

Ona saldırsak mı? diye öfkeyle aklından geçiriyordu Saul.

Ne yapmalı?

Anansi ve Saul üzerlerine düşen ışıkta bir an donup kaldılar. Kavalcı onları görememişti daha.

Natasha dönüp iki arkadaşını gördü. Elini uzattı ve Kavalcı cebinden bir şey çıkararak ona fırlattı. O şey havada yay çizerek giderken kısa bir an beyaz bir ışık çizgisine yakalandı. Işıkta donmuş gibi oldu ve bu Saul'e onu inceleyecek zaman verdi. Parlayan, küçük bir plastik kutu, bir kasete benziyor ama ondan daha küçük, daha kare...

Bir DAT.

Dijital Audio Teyp. Natasha parçalarını kaydetmek için onları kullanıyordu.

Natasha'nın eli kaseti yakaladığında, Saul bağırarak ayağa fırladı.

Koca salon ağzına kadar ses doluydu ve onun bu önemsiz çığlığına yer yoktu. Bu vuruşların, basların kakofonisi içinde kendisi bile sesini duyamamıştı. Dansçılar aldırmadan devam ettiler, Natasha müzik çalarlara döndü, Fabian ayaklarını sürüyerek dönmeye devam etti... Ama Kavalcı kafasını hızla bu fark edilmeyen sese çevirdi. Bakışları ışık ışınlarından oluşan kedi merdivenlerinin

arasından geçip alt balkondaki o muhteşem bedenlerin ilerisinde, yukarıda, çatının gölgesine duran Saul'ün gözlerini buldu.

Kavalcı sevinçle elini salladı ve sırıttı. Zafer heyecanı içindeydi.

O sahnede gülerken, Saul demir ızgarada ilerledi. Dans edenler hiçbir şeyin farkında değildiler. Tempo yavaşlamış gibiydi, her şey yavaşlamıştı, Saul aşağıdaki bedenlerin ağır ağır inip kalktığını fark edebiliyordu.

Anansi'nin asılı olduğu köşeye doğru ilerlemeye çalıştı. Parmaklıkların arasından, Natasha'nın yavaş yavaş daha önce fişe soktuğu DAT çalara doğru gidişini, kaseti tutan elini uzatışını izledi. İki tarafa doğru döne döne, işe yaramaz bir sarkaç gibi gidip gelen Anansi'ye yaklaşırken kafasını yukarı çevirdi.

Bağırmaya devam ediyordu. Koşarken dehşet içinde uluyordu. Anansi başını çevirip baktı. Natasha kaseti yerine yerleştirip kulaklıklardan birini omzuna atarken, Saul sol eliyle parmaklığı yakaladı ve altındaki gürültücü kitleyi oluşturanların yüzlerini görebilecek şekilde yavaş bir hareketle sıçradı. Ayaklarını parmaklıkta yan yana getirdi, öne eğildi ve atladı. Dans edenlerin üzerinde havada bir süper kahraman gibi uçuyordu.

Onun, bir uzun atlamacı gibi bacaklarını önüne çekmiş kollarını sallayarak kendisine doğru atıldığını gören Anansi'nin gözleri kocaman oldu. Saul kollarını ve bacaklarını iyice açtı ve sahnenin yerden on iki metre yukarısında Anansi'yle çarpıştı.

Ona tutundu ve onu kendisine çekti. Havada deli gibi ileri geri gidip geldiğini hissetti, Anansi'nin bağırarak bir şeyler söylediğini duydu. İkisini tutan ip tehlikeli biçimde gerilmiş, titreşiyordu. Saul, Anansi'ni kulağına bağırmaya başladı.

"Aşağı!" diye bağırdı. *"Aşağı in artık!"*

Birden düşmeye başladığını hissetti ve midesi bulandı. Anansi elindeki ipi kullanarak inişi düzenledi. Örümcek adam ve yükü, herhangi bir dağcıdan daha kolay bir şekilde sahneye doğru hızla alçaldı.

Yere inerlerken, Anansi ile Saul ağırlık merkezlerinin çevresinde dönmeye başladılar; oda da onlarla birlikte dönüyordu.

Saul'ün gözüne, havadan düşenlere bakakalan, taş kesilmiş gibi duran dansçılar ilişti. Bazıları korkmuş ya da şaşkındı, ama çoğu bu yeni eğlenceye bayılmıştı, gülüyorlardı.

"Koşun! Çıkıp gidin buradan!" diye bağırdı Saul, ama Jungle geçit vermiyordu ve onu Anansi'den başka duyan olmadı.

Saul aşağıya baktı. Sahneye iki buçuk metre kadar kalmıştı. Elini bıraktı ve Anansi'den ayrılıp bir bomba gibi yere düştü.

Kaskatıyd; tam altındaki avı ölmüş olmalıydı. Davul ve Bas vuruşlarının arasında bile Saul bir anda herkesin soluğunun tıkandığını duyar gibi oldu. Tam yere düşerken yüzü gerildi, bacaklarını uzattı. Ama Kavalcı onu izliyordu; dans ederek hafifçe yana çekildi, Saul'ün cezalandıran botlarından kaçtı ve Saul tahta sahneye çarptı.

Sendeledi, ama ayaklarının üzerinde kaldı. Müzik çalarlar o denli iyi yerleştirilmişlerdi ki o düştüğünde çalan plak atlama bile yapmadı. Natasha'nın DAT çaların ses düğmesini tutan eline dehşet içinde baktı. Natasha yüzünü buruşturmuş, kayıttan kasete ekleme yapmaya hazırlanıyor, tempodaki doğru anı bekliyordu.

Saul onu müzik çalardan uzaklaştırmaya, gerekirse canını yakmaya hazırlanarak, öfke ve korkuyla Natasha'ya doğru fırladı, ama tam yaklaşırken arkasından bir şey hızla ona çarptı ve savrularak sahnenin kenarına uçurdu. Natasha bakmadı bile.

Saul yerde yuvarlandı, döndü, yeniden ayağa kalktı.

Fabian üzerine geliyordu.

Arkadaşı ona bakmıyordu, Saul'ün omzunun gerisine –Loplop'un o gece evde yaptığı gibi– bakıyordu. Duraklamadan, kollarını filmlerdeki bir zombi gibi ileri uzatmış, Saul'e doğru yürüyordu.

Fabian'ın arkasında Anansi'nin sahneye indiğini ve Kavalcı'nın hemen ağzına sert bir yumruk atarak onu yere serdiğini gördü. Ama Saul'ün ilgisini, oradaki en küçük hareket çekmişti: Natasha'nın elinin sesi yavaşça açması.

Saul hızla Fabian'ı itti. Onu etkisiz hale getirerek yanından geçip gitmeye kalktı, ama arkadaşı onu sımsıkı yakalayıp çevir-

di. İkisi birlikte yere düştüler. Saul'ün elleri uzandı; Natasha'nın ayakkabısına bir iki santim kalmıştı.

Natasha aradığını bulmanın sevinciyle başını sallayıp DAT çaların sesini açtı.

Her şey dondu.

Olağanüstü bir şeydi. Herkes donup kalmıştı: Dans edenler, gördükleri kavgayı durdurmak için sahneye atlayan adamlar, umutsuzluktan kaskatı kesilmiş Saul.

Hoparlörlerden gizlice taşan tempoların hepsi en tiz uçta çalan zillerin temposuydu, baslar duyulmuyordu. Arada ise hüzünlü bir piyano sesi geliyordu.

Ama dikkatleri toplayan flüttü.

Ani bir patlama şarkıyı müjdeledi, odadakilerin ortak bilincinin içine püsküren ve dinleyenlerin kafasının içini temizleyen titrek bir ses. Natasha walkman ve kulaklıklarını çıkarırken, Saul onu izledi. Onlara gerek yoktu artık. Dinlemekte olduğu müzikti bu. Arkasında duran Fabian da doğruldu ve aynısını yaptı.

Dans etmekte olan ve flüt sesini duyan insanlar şaşırıp ona boyun eğmişlerdi. Şimdiyse bu ses susmuş, geride yankılar ve radyo parazitleri, temponun, ruhsuz piyanonun üzerinde yuvarlanan ölü radyo istasyonlarının hayaletleri kalmıştı. Hâlâ bas sesi gelmiyordu. Saul ayağa kalkamıyordu. Dans edenlerin kafalarını sallamaya ve flütün tuzağından kurtulmaya çalıştıklarını gördü. Sonra odada kusursuz bir zamanlama ile bir patlama daha oldu ve kalabalık yine kendisinden geçti; gözler kaydı.

Sonra bir daha. Bir daha.

Kavalcı, Saul'e bakıyor, koca koca açılmış, duyduğu zevkle vahşileşmiş, solgun gözleri sevimli görünümünü yalanlıyordu.

Saul'e, dudaklarıyla, "Sen kaybettin," dedi.

Saul kötü kötü baktı. Kolunu gösterişle kaldırdı, ayağa kalkmaya çalışan Anansi ile göz göze geldi. Titreyerek, Anansi de onun gibi yaptı. Birlikte kollarını indirdiler.

"*Haydi!*" diye bağırdı Saul.

Tahta döşemenin ve boruların üzeri fare kaynıyordu. Saul'ün öncü birlikleri odaya dalıp dans edenlerin kaskatı kesilmiş bacaklarının arasından deli gibi geçerek sahneye koştular. Duvarlar, binanın deliklerinden fırlayıp bir akışkan gibi Kavalcı'ya doğru yayılan örümceklerle dolup taşıyordu.

O anda, *Rüzgârlı Kent*'in kısa ve basit bas ritmi odayı doldurdu. Sonra o ritmin üzerinde gezinen, temponun ve basın boşluklarında ve zirvelerinde dolaşan flüt geldi.

Dans edenler tek bir beden gibi deviniyorlardı.

Aynı anda, inanılmaz bir koreografi ile dans ediyorlardı; kollarını sarkıtmış, önce bütün sağ ayakları sonra sol ayakları aynı anda kaldırıp garip biçimde ağır ve sert bir şekilde indiriyor, dimdik duran bacaklarını tempoya göre indirip kaldırarak, Kavalcı'nın flütüne ayak uyduruyorlardı. Her adım bir fareyi hedefliyordu.

Bu savaştı.

Fareler bedenlerin üstüne, sırtlarına sıçrayarak savaşıyorlardı şimdi. Dans edenlerin bu doğaüstü birliği, gözlerindeki o şaşkın bakış kaybolmaksızın, küçük, acımasız düşmanlarıyla savaştıkça, yavaş yavaş bozulmaya başladı.

Örümcekler şimdi, farelerin öncülüğünde, sahnedeydiler. İki ordu da Kavalcı'ya doğru akıyordu. Anansi, Kavalcı'nın arkasına geçip öne eğilerek kollarını sırtına indirdi, ama üzerine atlayıp onu tutmaya çalışanlar yüzünden gücü azalıyordu. Ona bakmıyorlardı. Kafalarını müziği duymak için yana çevirmişlerdi ve müzik ne derse onu yapıyorlardı. Kendilerine ait olmayan bir güçle Anansi'yi gerisin geriye duvara fırlattılar. Anansi birliklerine seslenip ellerini kollarını sallamaya başladı.

Saul yerde sürünerek müzik çalarlara, DAT çalara yaklaştı. Natasha hemen dönüp yüksek topuklarıyla eline bastı. Saul acıyla bağırdı, sürünerek ilerleyip Natasha'nın yanından geçmeye çalıştı, ama o art arda ve gittikçe hızlanarak eline basmayı sürdürdü, ayakta durması olanaksız hale gelene kadar.

Saul'ün arkasından biri onu yakalayıp kaldırdı ve Saul birden içinde kabaran haklı bir öfkeyle dönüp bu yüze dirsek attı. Kafa ileri geri gidip geldi; sendeleyen beden nasılsa müzikle ayakta durabildi. Saul'ün elleri pençeleşmiş, duyduğu dehşet karşısında öfkesi yok olmuştu. Saldırgan on yedi yaşlarında, şu anda eli yüzü kan içinde, en güzel Jungle giysilerini giymiş, tıknaz bir Uzakdoğuluydu. Burnu yamyassı olmuş, ama o hâlâ müziğin temposunu yakalamaya çalışıyordu.

Saul sertçe kavganın dışına itti onu.

Dans edenlerin dövüşüp tırmalayarak, fare ve örümcekleri duvarlara savurup onları dişleriyle parçalayarak, bu arada da kafalarını uzatıp *Rüzgârlı Kent*'in notalarını, şu lanet flütü duymaya çalışarak, yavaş yavaş sahneye yaklaştıklarını fark etti.

Çok katmanlı, yabancı, korkutucu bir curcunaydı.

Giysileri insan ve fare kanına bulanmış, üzerlerine küçük deri parçaları yapışmış, yüzleri minik pençelerle parçalamış bir sürü dansçı daha sahneye fırlamıştı. Saul havadaki fare kanının kokusunu alabiliyordu. Bu adrenalinini arttırdı.

Örümcek ve fareler sahneyi kaplamış, Fabian ile ötekilerin bacaklarının çevresine üşüşmüşlerdi. Fabian farelerin şişman gövdelerini ayağıyla itiyor, ayak tabanıyla üstlerine basarak onları eziyordu. Bacakları, omurgaları ve kafaları kırılan fareler sürünerek ölümlerine gidiyorlardı. O ise ezdiği örümcekleri tahtaya yapıştırarak, dans etmeye devam etti.

Saul, Anansi'nin çığlığını duydu.

Saul dönüp yine müzik çalarlara yöneldi. Fabian arkasından gelip kasıklarına bir tekme attı, Natasha omzundan bastırdı. Saul yakalanmadan ilerlemek istedi, ama eller bacaklarına yapışıp onu fare kanı ve ezilen örümceklerle kayganlaşmış döşemenin üzerinden hızla çekti, Natasha ile DAT çaların yanından uzaklaştırdı ve bir duvara fırlattı. Üzerine bedenler düşmeye başladı. Hayvanca güçlü dizlerin altında sırtı ezildi. Pek çok kol ve bacak onu sımsıkı yere yapıştırıldı.

Anansi'nin çığlıklarını duyabiliyordu.

Başını kaldırıp baktığında, bir sürü dansçının sımsıkı yakalayıp yere yatırdığı Anansi'nin üzerine Kavalcı'nın eğildiğini gördü. Kafası yerde döşeme tahtalarının üzerinde olduğundan, Saul'ün dans pistinde bütün görebildiği dans edenlerin sallanan kafalarıydı.

Bir cehennem görüntüsüydü bu; kan revan içindeki lanetlilerin üzerine üşüşmüş fareler, örümcekler.

Fabian sendeleyerek görüntüye girdi. Saul başını kaldırıp ona ve Natasha'ya baktı. İkisi de ikinci bir deri oluşturan örümceklerin, bu kaygan kalın tabakanın altında görünmüyorlardı. Örümcek dalgası Kavalcı'ya doğru aktı. Anansi hâlâ bağırıyordu.

Kavalcı yukarı baktı. Saul'le göz göze geldi ve ona yaklaşan örümceklere kaydırdı gözlerini.

"Sana yeni parti numaramı göstereyim mi?" dedi. Saul'ün duyduğu ses yakından gelen ve samimi bir sese benziyordu, Jungle müziğinin ve flüt sesinin arasında duyduğu bu fısıltı.

Kavalcı gözlerini kırpıştırarak müzik çalarlara baktı.

Flütün sesinde bir değişiklik oldu.

Önceden kaydedilmiş bölümler dönerek birbirinin üzerine binmişti. Saul dinlerken dizilerden birinin yükselişe geçtiğini, değiştiğini, kesik kesik ve soluksuz bir staccato'ya dönüştüğünü duydu. Anansi birden sessizleşmişti.

Kavalcı'nın ayaklarının dibine kadar gelen örümcek dalgası birden durdu.

Müziği değiştiriyor! *Seçimini değiştiriyor*! diye aklından geçirdi Saul. *Örümceklere saldırıyor şimdi.*

Ancak, örümcekler hep birlikte, ritme uyarak, akıl almaz biçimde, dalgalanarak hareket etmeye başladıklarında bile, dansçılar danslarını sürdürdüler. Kavalcı'nın ayaklarının çevresine toplanmış örümcekler çekilerek, ona yer açtı.

Dans devam ediyordu. Dans edenlerin bedenlerini kaplayan örümcekler kendilerini yere atıp piste koşmaya başladılar. Natasha ile Fabian'ın üzerinden örümcek örtüsü kalktı; derileri çizik

içindeydi ve ağızlarından ve giysilerinden ölü örümcekler dökülüyordu. Farelerle savaşa geri dönmüşlerdi.

Kavalcı hoplamaya başladı; gözlerini Saul'den ayırmadan, ayak değiştire değiştire, gittikçe daha yükseğe zıplıyordu. Saul eğilip ayaklarına baktı. O sıçrarken küçük bir örümcek grubu dansı bırakıyor, müziğe uyarak onun tam altına geliyor ve her bir ayakkabısının tabanının şekline uygun şekilde diziliyorlardı. O ayağını havaya kaldırıp indirerek onları yok ederken sabırla bekliyorlar, katliamdan boşalan yeri doldurmak için yenileri sıraya giriyorlardı.

"Gördün mü, Saul?" diye fısıldadı Kavalcı. Kaygan, kanlanmış sahnenin öteki tarafından. "Jungle'ın eğlenceli tarafı bu. Bütün bu katmanlar... Flütümle istediğimi çalabilirim, *hepsini birden*..."

Dans edenler dansını sürdürüyor, örümcekler hâlâ ölmek için sıraya giriyorlardı.

Anansi, gözleri *Rüzgârlı Kent*'teki örümcek müziğinden duyduğu zevkle donuklaşmış olarak doğruldu. Yüzüne aptal bir gülümseme yayıldı. Sol kolu omzundan kopmuş, yüzü kan revan içinde kalmış, omzu parçalanmış et ve kemiklerden bir kütle haline gelmişti.

Kavalcı, Saul'ün yüzünü inceliyordu.

"Evet, biliyorum, örümceklerin bacaklarını koparmak çok haince bir şey, ama bu örümcek benim başıma çok dert oluyordu."

Anansi'nin başını sahneye bastırdı yine.

Saul'ün haykırışları Davul ve Bas ile Flüt sesinin içinde kayboldu. Saul deli gibi çırpınıyordu, ama dansçıların arasında sıkışmıştı. Kendisine yaslananların, müziğe uyarak hafif hafif hareket ettiklerini fark etti.

Kavalcı sıçradı, bacaklarını iyice kıvırdı ve bütün gücüyle yere indi.

Anansi'nin kafasındaki kemikler ezilip parçalandı.

Saul uluyarak kendisini yere attı.

Sahnenin tahtaları dalga gibi kabardı. Kavalcı'nın tam önünde, tahtaların arasından bir şey fırladı. Saul, siyah, zayıf kolların kamçı ipleri gibi uzanıp Kavalcı'yı ayak bileklerinden yakalayarak hızla çektiğini, sahnenin altında kaybolduklarını gördü.

Kavalcı gitmişti. Müzik hâlâ bangır bangır ötüyor, Saul hâlâ sıkıştığı yerde kımıldayamıyor, fareler hâlâ dövüşüyor, ısırıp tırmalıyor, dansçılar hâlâ onları eziyorlardı. Ama Kavalcı gitmişti.

Saul altında süregelen büyük bir savaşın titreşimlerini hissedebiliyordu. Kendisini tutan kolları itti. Akıl almaz bir güçleri vardı, ama bir şey yapmaya kalkmadılar. Onu sımsıkı tutmaya devam ediyorlardı, ancak boşuna çabası için de cezalandırmadılar.

Karnının altındaki tahta, bir şeyle itiliyormuş gibi kabardı. Bir taraftan gelen sistematik vuruşları duydu, durup durup tahtaya çarpan bir şey. Sahnedeki deliğin çevresinde tahta parçaları yavaş yavaş aşağıdaki karanlığa dökülmeye başladı.

Örümcekler deliğe akıyorlardı. Saul karanlığa düşen bir dansçının sırtını gördü.

Altındaki tahtaya vurmaya başladı. Sıyrılan derisine aldırmayarak iki tahta arasındaki küçücük aralığa parmaklarını geçirdi. Bir dayanak noktası yoktu, yanlış bir açıdan tutuyordu, ama adrenalinin verdiği güçle altındaki tahtaları çekip parçaladı. Parmakları küçük bir boşluğa girdi, bir dayanak arandı. Direnen tahtayı zorlanarak yukarı kaldırmaya çalıştı, derken eski çiviler yerlerinden fırladı ve tahta yerinden çıktı.

Kafasını karanlığa soktu.

Aşağıda, toprağın içinde, gözleri öfkeden çakmak çakmak olmuş, hiddetinden damarları kabarmış, yuvarlanan Kavalcı'yı gördü. Bir de, Kavalcı'ya bir midye gibi yapışmış, bir yandan sağ elinin ayasıyla onun ağzını tıkarken, bir yandan da dişlerini göstererek Kavalcı'nın yetişebildiği bütün uzuvlarını ısıran, canlı bir varlık gibi ikisinin etrafında uçuşan eski pardösüyü pençeleriyle tırmalayan Kral Fare'yi.

Kavalcı'nın ısırdığı elinden kan akıyordu, ama yine de Kavalcı'nın ağzından çekmedi elini. Üzerine örümcekler üşüş-

müştü. Arkasında belli belirsiz gölgesi seçilen dansçı, sahnenin altında iki büklüm eğilmiş, kollarıyla ona saldırıyordu. Kral Fare kurtulmak için iki yana kaçıyor, onun saldırılarından kurtulamıyordu.

Başını kaldırıp Saul'e baktı. Gözleri yardım dileniyordu.

Saul, dansçının kollarıyla Kral Fare'nin boynuna sarılıp onu geriye doğru çektiğini gördü.

Saul kendisini tutan ellere yapışıp sırtını yay gibi bükerek, bütün gücüyle onlardan kurtulmaya çalıştı. Kollar onu öyle bir güçle ittiler ki birdenbire, hafifçe yuvarlanarak tahtadaki ince yarığa sıkıştı, böylece onu tutmaya çalışan kollar özgürlüğüne doğru itmişti onu. Aşağıya, Kavalcı'nın ayaklarının dibine düştü.

Bir zafer çığlığı atarak döndü.

"Yardım et," diye fısıldıyordu Kral Fare dişlerinin arasından. Kafası garip bir açıyla geriye çekilmiş, eli Kavalcı'nın ağzını kapatmakta iyice zorlanmaya başlamıştı ve Kavalcı'yı tutan kolları güçlerini yitirmek üzereydi. Arkadan onu tutan adam yavaş yavaş yeniyordu onu, çevrelerini saran müzik doğaüstü bir güç kazandırmıştı ona.

Saul dans eden örümceklerin arasından bir fırtına gibi geçerek Kral Fare'yi tutan adamın suratına şiddetli bir yumruk attı.

Tam yumruğu inerken, bunun Fabian olduğunu gördü.

Bütün fare gücünü kullanarak çok sert vurmuştu. Fabian'ın kafası omuzlarının üzerinde hızla döndü, dişleri ağzına döküldü, ama yine de Kral Fare'yi bırakmadı ve geri çekmeyi sürdürdü.

Kavalcı kurtuluyordu, dişlerini Kral Fare'nin eline geçirmişti, ağzından kanlı baloncuklarla zafer homurtuları çıkıyordu.

"*İmdat*," diye yineledi Kral Fare. Saul, umutsuzca Fabian'ı yakaladı, bütün gücüyle sağa sola çekiştirmeye başladı, ancak flüt Fabian'ın ruhuna işlemişti ve hiçbir şey onu durduramazdı. Eğer o yumruk iş görmediyse, Saul, onu Kral Fare'nin üstünden çekmenin tek yolunun onu öldürmek olduğunu biliyordu.

"*İmdat*," dedi Kral Fare bir kez daha.

Ancak Saul çok uzun süre durakladı ve Fabian, Kral Fare'yi Kavalcı'nın üzerinden çekti.

"*Evet*!" Kavalcı, Saul'ün önünde dikiliyor, kir içinde, her tarafı tırmalanmış, titriyor ve üzerindeki örümcekleri silkeliyordu. Saul'ün yakasına yapıştı, olağanüstü güçlü kollarıyla onu havaya kaldırıp fırlatarak sahnedeki delikten dışarı, kulübün sıcak, gürültülü ve kanlı ortamına geri gönderdi.

Saul biçimsiz bir iniş yaptı ve parçalanmış tahtaların üzerinde kaydı.

Arkasından, Kral Fare'yi saçlarından sürükleyerek Kavalcı çıktı.

Rüzgârlı Kent tekrar tekrar çalıyordu. Saul bütün DAT'ın, bununla dolu olduğundan ve en az bir saat daha sürebileceğinden emindi.

"*Kaybettiniz*!" diye bağırdı Kavalcı. "Sen ve babacığın, örümcek amcacığın ve kuş adam, siz *kaybettiniz*, çünkü ben flütümü şimdi artık istediğim zaman çalabilirim. Arkadaşın bana nasıl olacağını öğretti, Saul..." Elini, örümceklerin küçük daireler halinde dans ettiği duvarlara doğru salladı. *Rüzgârlı Kent*'in müziğine ayak uydurarak hoplayıp sıçrayan, ölmekte olan farelerin üzerinde tepinen, kan revan içindeki kişilerin dans ettikleri dans pistini işaret etti.

Kral Fare'yi sahnede dans edenlerin kollarına bıraktı. Kral Fare zayıf ve savunmasız, süklüm püklümdü.

Saul yorgundu. Daha fazla sayıda elin kendisini sıkı sıkı tuttuğunu hissediyordu. Kavalcı ona doğru ilerleyip erişemeyeceği bir mesafede önüne çömeldi.

"Anladın, değil mi Saul," diye fısıltıyla konuştu. "Yalnızca öldürmekle kalmayacağım seni. Ölmeden önce, benim için dans edeceksin. *Çok özel* olduğunu sanıyorsun, öyle değil mi? Hmm, ben Dansların Kralı'yım, Saul. Sen de ölmeden önce benim için dans edeceksin. Sence neden bu *zavallı* küçük ordunun son nefeslerine kadar savaşmalarına izin verdim?" Dans pistini gösteriyordu. Orada hâlâ bazı iştahsız küçük savaşlar sürmekte, dans

devam ettikçe bozguna uğramış fareler sistemli biçimde yok edilmekteydi.

"Anlıyorsun değil mi? Sana *açıklamak* istiyordum, Saul. İnsanları ve örümcekleri nasıl dans ettirdiğimi görüyorsun. Nasıl yaptığımı gördün? Fareleri de dans ettirebilirim. Sen de o ünlü *yüzde elli yüzde ellilik*, değil misin? Ha? Fare-oğlan, ha? Şu anda insanlar için zaten çalıyorum; senin yarın dans ediyor, sen anlamasan bile. Şimdi fareler için de çalmaya başlayınca, Saul, iki yarın için de çalıyor olacağım. Anladın mı? Anladın mı seni küçük budala? Seni bulmak için adres defterini karıştırdığımda ne bulduğumun farkında değildim. Yanına bir şeyler yazılı bir adrese baktığımda... ne buldum bil bakalım. Flütümle bir sürü örneği nasıl çalabileceğimi gösteren arkadaşın Natasha'yı."

Kavalcı sırıtarak Saul'ün yüzünü okşadı; sonra geriye müzik çalarlara doğru gitti. Arkasında Natasha duruyordu; giysileri perişandı, yüzü petrol gibi koyu kanla kaplıydı.

Dans pisti hâlâ dalgalanıyordu, ancak sahneye garip bir dinginlik çökmüştü.

"Senin iki yarın için çalacağım, Saul," dedi. "Seni dans ettireceğim."

Yukarı baktı, parmağını bir orkestra yönetmeni gibi havaya kaldırdı ve müzik yeniden değişti.

Tempo devam etti, bas değişmedi, statik ve kararsız piyano sürdü... ama flüt yükseldi.

Dansçıları ve örümcekleri baştan çıkaran akıcı ve nokta nokta tarzı flüt seslerinin üzerinden atlayarak, üçüncü bir ses yükseldi. Yarım tonların ve minör akorların, gerçeküstü ses patlamalarıyla noktalanan duraklamaların emekleyen, huzursuz edici demokrasisi; tüyleri diken diken eden bir müzik. Fare müziği.

Dans pistinin üzerinde henüz kaçmamış ya da ölmemiş olan fareler sessizleştiler.

Saul gözünün ucuyla Kral Fare'nin kaskatı kesildiğini gördü.

Gözleri cam gibi parlıyor, görünmeyen bir şeye bakıyordu. Bunu gördüğü sırada Saul, *kendisinin* hop diye havaya sıçradığını, müziği dinlediğini, bir şaşkınlık dalgasıyla müziği duyduğunu çevresindeki ışık patlamalarına fal taşı gibi açılmış gözleriyle bakakaldığını, hoparlörlerin ve duvarların ötesini görebildiğini, bilincinin açıldığını fark etti.

Çok çok ötelerde bir yerde tiz bir sesle gülen birini duydu. Dans edenlerin havaya kalkmış kolları üzerinde Kavalcı'nın odada sırt üstü taşındığını gördü, ama bu onu şimdi rahatsız etmiyordu. Onu tutan eller yok olmuştu. Doğrulup sahnenin ortasına yürüdü. Bütün dikkatini müziğe vermişti.

Uzanamadığı bir şey vardı.

Uzanamadığı bir şey... yiyecek...

Kokusunu alabiliyordu... havada tadını alabiliyordu. Bir de seks; aleti sertleşmiş, ağzı sulanıyordu. Ayakları onu götürüyordu. Nereye gittiğini düşünmek zorunda değildi. Sorumluluk ondan alınmıştı. O müziğe, aynı anda iki melodiye boyun eğiyordu; fare ve insan, yumuşak ve kızgın, birbirinin üzerine taşarak kafasını dolduran iki melodiye. Yanında duran ve hantal ama istekli adımlarla odayı arşınlayan Kral Fare'nin hayal meyal farkındaydı.

"*Dans et*!" Emir sahnenin karşısından, kalabalığın kollarında bir sporcu, bir kahraman, bir diktatör gibi dolaştırdığı Kavalcı'dan geldi.

Kolaylıkla boyun eğdi Saul. Dans etti.

Güçlü adımlarla.

Kavga kesildiği için, içerideki herkes dans edebiliyordu, canlı kalan insanlar, örümcekler ve fareler, hepsi aynı anda, Kavalcı neşeyle gülerken, hepsi tek bir beden gibi eğiliyorlardı. Saul, aklında yiyecek, seks ve müzik, bu pistin, bu büyük *gestaltın* parçası olmaktan gurur duyarak, sıkışık bir dairenin içinde deviniyordu.

Kavalcı, dansçıların kollarında bütün salonu bir zafer duygusuyla, şeref turunu atarak dolaşmıştı ve mutlu bir pus içinde, Saul, uzun boylu adamın yavaşça piste indiğini gördü.

Saul kollarını sonuna kadar açmış, neşeyle dans ediyordu. Bu

onun sırrı kavradığı andı. Müzikle, iki melodiyle dolup taşıyordu. Kafası rahatlamıştı. Bulutlarda yüzer gibiydi. Ayakları dansla mest olmuştu. Gözleri arada bir çevresini saran, sallanan bedenlere, tapınanların yüzlerine kayıyordu... Saul kendisinden geçmişti.

Kavalcı gülümsedi; Saul de ona gülümsedi.

Söylenen sözlerin ayrımına varamıyordu. Ayakları onu büyük sahnenin karşısına, elinde uzun ve parlayan bir şeyle bekleyen Kavalcı'ya doğru sürüklüyordu.

"...bana..." Saul arada bunları duyabildi. "...benim için dans et... gel..."

İlerledi. Duyduğu iki melodiye göre adımlarını atıyor, yerinde duramıyordu.

Ama bir şeyler ters gitti.

Bir anlık bir tedirginlik oldu. Saul durakladı.

İki flüt melodisi arasında uyumsuzluk vardı.

Saul ayağını sahneye koydu ve dans etmeye çalıştı, ama sanki duymasını gölgeleyen bir şey vardı.

Flütler birbiriyle uyumsuz çalıyorlardı.

Birdenbire bozuk akorların farkına vardı.

Açlığı ve cinsel isteği hâlâ güçlüydü, ancak göremiyordu, kör olmuştu, iki flütün estetik zıtlıklarıyla sarsılmış, farklı yönlere çekiliyordu.

Birdenbire müziğin dışında kalıp umutsuzca geri dönmek isteyerek dinlerken flütlerin arasındaki büyük boşluğu fark etti.

O boşluğun içinden bas geçiyordu, kendisinin bağırsaklarında titreşen, her zaman var olmuş olan, müziğin temeli olan, Jungle'ın başlangıcı ve sonu olan bas.

Saul dimdik, ortada durdu.

Flüt ve bas içinde kabarıyordu.

Flüt melodisi kendisinin çevresinde dört dönerek onun savunmasını kırmaya çalışıyor, onu baştan çıkarıyor, dans etmeye zorluyor, sırasıyla fare aklına ve insanlığına sataşıyordu.

Ama içinde bir şeyler katılaşmıştı. Saul başka bir şey duymaya zorluyordu kendisini. Basın gelmesini bekliyordu.

Yüzlerce sloganın sözleri aklından geçmeye başladı, Hip Hop ve Jungle'dan bir sürü örnek.

DJ! Bas nerede?

Bas! Ne kadar inebilirsin?

Bası ç-ç-çalsana!

Bas çok gizemli..

İşte bas.

İşte bu kadar inebiliyor bas.

Ben de... bas çalacağım.

Çünkü bas çok gizemli...

Çünkü bas bunun için çok gizemli, diye düşündü Saul, birdenbire şaşırtıcı bir berraklıkla. Bas buna, başkaldıran sopranoya dayanamayacak kadar gizemli, *kahrolsun soprano, kahrolsun kısa ömürlüler, kahrolsun tiz sesler, kahrolsun flüt* ve bunu düşünürken kafasının içindeki flüt melodisi kaybolmaya başladı, ince, uyumsuz bir kakofoniye dönüştü. *Kahrolsun flüt*, diye düşündü, çünkü Jungle ile dans ederken izlediğin şey *bastır*...

Saul kendisini yeniden keşfetti. Kim olduğunu biliyordu. Yine dans etti.

Bu farklıydı ama. Yüzü öfkeli, kollarını ve bacaklarını silah gibi savuruyordu. Bas melodiyle dans ediyor, ritmi izliyor... flütü boş veriyordu.

Gündemi belirleyen bastı. Şarkıyı yapan bastı. Jungle hayranlarını birleştiren, birbirine bağlayan, dans edenlerle dolu bir odayı inşa eden bastı. Bu sürü akıllılardan çok daha güçlü bir şeydi.

Kavalcı hâlâ onu bekliyordu. Saul yüzüne yeni bir gülümseyişin yayıldığını gördü. O da Saul'ün duraksadığını fark etmişti. *Dans etmemi istiyordun, değil mi*? diye düşündü Saul. *Dans ederek sana gelmemi, ölümüme vals yaparak koşmamı istedin... ve işte dans ediyorum. Sen de tiz sesin kazandığını sanıyorsun, değil mi?*

Saul dans ederek Kavalcı'ya yaklaşıyordu. Kavalcı flütünü ken-

disine yakın, bir Samuray kılıcı gibi bedeniyle aynı hizada tutuyordu. Kolları gergindi.

İki flüt yeterli değil, diye düşünüyordu Saul, gücün sarhoşluğu içindeydi. Dans ederek düşmanına yaklaştı. Kavalcı gülümsedi ve flütü tutan sağ elini kaldırdı, titreyerek yukarıda tuttu, sonra indirmeye hazırlandı.

Saul değecek yakınlığa geldi.

"Şimdi burada dans et, farecik," dedi Kavalcı yumuşak sesle.

Flütü savurdu.

Kendisinden emin, laubali ve kötü zamanlanmış bir vuruştu. Kavalcı avının uğursuz gümüş sopanın yolunun üzerine çıkmasını bekledi.

Onun yerine Saul, öldürücü darbeye doğru atıldı.

Bütün korkusunu ve gücünü işe koşup kalmış yemeklerin kalorilerini yakarak, bir fare gücüyle fırlamıştı. İlerlerken döndü ve uzanarak sağ eliyle flütü yakalayıp çevirerek, tam bir daire çizdi, soğuk metali Kavalcı'nın kendisinden çok emin parmaklarının arasından çekip aldı. Sol kolunu kaldırıp döndürdü ve dönerken sol omzunun üzerinden bakıp dirseğini Kavalcı'nın boğazına indirdi.

Kavalcı geriye sendeledi. Gözleri yerinden fırlamıştı ve inanamayarak bakıyordu Saul'e. Öğürdü ve boğazını tuttu, havayı içine çekti. Saul flütü tutarak ona doğru yürüdü. Davul ve Bas kulaklarında çınlıyordu. Artık Kavalcı'nın şarkısı değildi; Davulları duyuyordu, davulları ve bası.

"Bir artı bir, *bir* yapar, lanet herif," dedi ve flütü Kavalcı'nın çenesinin altına sertçe dayadı. Kavalcı gerisin geriye sendeledi yine ama düşmedi. "Ben fare artı insan değilim, anladın mı bunu? Ben her birinden büyüğüm *ve ikisinin toplamından da büyüğüm.* Yeni bir şeyim ben. *Sen istedin diye dans etmem.*" Flütü Kavalcı'nın şakağına indirdi ve bir vuruşta yüzünden kanlar fışkıran uzun adamı sahnenin karşı ucuna, Kral Fare'nin dans ettiği yere gönderdi.

Kavalcı çirkin bir piruet yaparak döndü, ama yine düşmedi.

Saul yaklaşıp büyük bir acımasızlık ve bağışlamazlıkla flütle ona vurmaya devam etti. Saldırısını arada bir yaptığı açıklamalarla süslüyordu.

"Beni öldürmeliydin. Benim için çok güçlüsün sen, ama böbürlenmek zorundaydın, değil mi? Eh, ben yeni kanım, pislik herif. Ben iki parçamın toplamından fazlayım. Benim müziğimi çalamazsın sen; senin flütünün *benim için hiç anlamı yok*."

Son darbeyi yediği zaman Kavalcı, Kral Fare'nin gölgesinin düştüğü yere düştü. Bacakları kıvrıldı ve hızla yere oturdu; sırtı duvara dayanmıştı. Başını kaldırıp Saul'e baktı. Dehşet içinde, perişandı. Yüzü ezilmiş, berbat olmuştu. Flütünden kan süzülüyordu. Kavalcı'nın bakışları kendisinin müziğiyle dans etmeyen bu adama duyduğu hiddetle, acı ve aşağılanmayla donuklaşmıştı.

Soluk alıp verirken, boğazından garip hırıltılar çıkıyordu. Konuşmaya çabaladı, başaramadı.

Saul başını kaldırıp baktı. Odayı dolduran dansçılar yavaşlamaya başlamışlardı. Flüt sesi bozularak değişmeye başladı. Kavalcı'nın isteği olmadan flüt devam edemiyordu. Yüzler şaşkındı; kafalarını huzursuz bir uykudaymışlar gibi döndürüyorlardı. Fareler ve örümcekler flüt sesi bozuldukça titremeye başlamışlardı.

Kral Fare yere düşmüş, acı içinde kıvranıyor, kendisini bu büyüden kurtarmaya çalışıyordu.

Her zaman en güçlü olan, diye düşündü Saul.

Dönüp yere yığılmış Kavalcı'ya baktı. Şişmiş dudakları ve kan içindeki dişleriyle gülümsüyordu.

Saul flütü bir hançer gibi tuttu ve başının üzerine kaldırdı.

Duvarların arasında kim bilir nerede cehennemi bir gümbürtü oldu. Sahne sallandı. Saul sendeledi.

"N'oluyo be...?" diyebildi.

Yer kabardı, şiddetle sarsıldı. Saul arka üstü düştü.

Kavalcı'nın kafasının üstüne gelen yerde, duvarda bir yarık açılmıştı; ince ve sanki kocaman bir jiletle çizilmiş gibi dümdüz bir yarık. Sahne bütün dans edenler düşene kadar sallandı. *Rüzgârlı*

Kent, DAT üzerine kaydedildiği için, pikap iğnesinin kaprislerinden, sarsıntılardan etkilenmediği için, hiç duraksamadı.

Yarık genişleyip aşağı doğru yayıldı. Kavalcı'nın arkasındaki duvar yarıldı. Duvardaki gediğin gerisi zifiri karanlıktı.

Kavalcı gözlerini Saul'e dikmiş, hafifçe gülümsüyordu.

Karanlık genişleyip içerideki havayı içine emdi. Sanki bir uçağın içinde pencere patlamış gibi, kâğıtlar, giysiler ve örümcek cesedi parçaları havada döne döne karanlığa doğru uçtu.

Daha önce bir dağı yarmıştı, diye düşündü hemen Saul, duvarı yarması iş değil. Evine gidiyor.

Kavalcı, arkasındaki delik, yani odayı dolduran enkaz kasırgasının gözü büyürken, sessizce bekliyordu. Saul bacaklarını iyice açıp dizlerinin üzerine çöktü; Kavalcı'nın bu dünyadan kaçmasına izin vermemekte kararlıydı.

Sonra kendisini toparlayıp vurmaya hazırlanarak bir kez daha flüte yapıştığında, açılan delikten gelen ince, umarsız bir ağıt duydu.

Bir çocuk sesi.

Dehşet içinde donup kaldı. Kavalcı hâlâ ses çıkarmıyordu. Bakışları hâlâ Saul'ün üzerindeydi. Arkasındaki yarığın boyu otuz santimi bulmuştu, gözlerini Saul'den hiç ayırmadan, solucan gibi kıvrıla kıvrıla yarıktan içeri girmeye çalışıyordu. Acıklı ağıt sesi birden kesildi.

Yine aynı anda karanlıktan bir dehşet korosunun sesi, korkudan çılgına dönmüş, çığlıklar atan yüzlerce minik ses fışkırmaya başladı.

Fareli Köyün Kavalcısı'nın kayıp çocukları ışığı görebiliyorlardı.

Saul dehşet içinde geriledi. Kocaman açılmış ağzından kesik sesler çıkıyordu ancak. Duvardaki yarığa uzandı, güçsüzce ve boş yere.

Kavalcı ondaki çöküşü gördü ve göz kırptı.

Sonra, dedi ağzını oynatarak, ellerini yarığın iki yanına koydu ve el salladı.

Homurdanan bir şey şimşek hızıyla Saul'ün üzerine atladı; elindeki flütü çekip aldı.

Kral Fare flüte iki eliyle yapıştı ve olanaksız görünen bir açı yaparak, Saul'ün kucağından Kavalcı'nın yanına sıçradı. Dişlerini sıkmış, hayvani kükremesini zor zapt ediyordu. Üzerindeki pardösü rüzgârın anaforunda uçuşuyordu. Kavalcı başını kaldırıp aptal aptal ve şaşkınlıkla ona baktı.

Kral Fare'nin homurtusu büyük bir patlamayla öfkeli bir havlamaya dönüştü. Flütü bir mızrak gibi tutarak kollarını arkaya çekti.

Hayvansı gücüyle flütü Kavalcı'ya indirdi.

Kavalcı, müzikle ve arkasında ağlaşan çocukların sesleriyle gülünç bir duygusallık kazanan bir hayret çığlığı attı.

Flüt göbeğini bir balon gibi delerek içine girdi. Kanların altında yüzü bembeyaz oldu ve Kral Fare'nin kollarına yapışıp onun flütü tutan ellerini tuttu. Kral Fare'nin gözlerinin içine bakarak bütün gücüyle asıldı.

Her şey bir an durdu. Her şey bir an dengede bekledi.

Kavalcı arka üstü karanlığa düştü.

Kral Fare de onunla birlikte düştü.

Saul'ün tek görebildiği şey öne fırlayıp birdenbire duran Kral Fare'nin kamburlaşmış sırtıydı. Yarık, sırtının çevresinde kapanmaya başlamıştı; çocukların sesleri gittikçe daha ağlamaklıydı ve uzaklaşmıştı.

Kral Fare yılan gibi kıvır kıvır kıvranıyordu, kafasının üzerinde kolları göründü. Deliğin yarım saniye daha açık kalması için çabalayarak hazırlandı ve gövdesini kenardan geriye doğru savurarak Saul'ün karşısına düştü.

Yarığın iki kenarı birleşip hafif bir çıtırtıyla kapandı.

Kavalcı gitmişti. Çocukların çığlıkları yok olmuştu.

Yalnızca Davul ve Bas duyuluyordu.

27. BÖLÜM

Saul bitkin bir halde ve Kral Fare'nin soluk seslerini dinleyerek sessizce uzandı.

Sonra yuvarlanarak oradan uzaklaştı ve sahneye tırmandı. İçeriyi gözden geçirdi.

Disko ışıkları hâlâ dönüyor, yanıp sönüyordu. Salondaki enkaz inanılmazdı. Kan, ter, ölü fareler, ezilmiş örümcekler, yere yığılmış dansçılardan oluşan bir kıyım tablosu. Duvarlar binlerce farklı lekeyle kirlenmişti. Yer kaygan ve iğrenç bir haldeydi. Dansçılar dirilmiş cesetler gibi iki yana sallanıyorlardı; perişan haldeydiler, gözleri kapalıydı. *Rüzgârlı Kent*'in ritmi sürer, flütün sesi azalırken, ağırlıklarını sırayla bir ayaktan ötekine aktarıyorlardı.

Saul sendeleyerek müzik çalarlara gitti ve DAT çalardan gelen kabloyu kopardı. Hoparlörler sustu. Aynı anda, bütün salondaki dansçılar durdukları yerde tek tek bayılıp yere düşmeye başladılar. Bir katliam sonrası gibiydi.

Örümcekler ve fareler müzik kesildiğinde bir an durdular, sonra hızla kaçıştılar. Salonu terk ederek Londra'nın gece karanlığında kayboldular.

Saul etrafına bakınıp arkadaşlarını aradı.

Orada, iri yarı bir dansçının altında Natasha'yı gördü. Tatlı sözler mırıldanarak çekip çıkardı onu.

"Tash, Tash," diye fısıldadı, yüzündeki kanları silerken. Her tarafı tırmalanmış ve yırtılmıştı. Derisi milyonlarca örümceğin bıraktığı zehrin izleriyle çizik çizik olmuş, fare ısırıkları ve morluklarla kaplıydı, ama soluk alıyordu. Uzandığı yerde onu kucakladı, gözlerini sımsıkı yumdu.

Arkadaşlarından birine dokunmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Onu yavaşça bırakıp Fabian'ı aramaya başladı.

Kral Fare'nin sahnede açtığı delikten başını uzatmış bakarken buldu onu. Neredeyse ağlayacaktı onu görünce. Felaket haldeydi, yüzü eziklerle doluydu, derisi Natasha'nınki kadar berbattı.

"Yaşayacak."

Kral Fare'nin sesini duyan Saul dönerek sert sert baktı.

Kral Fare tepesinde durmuş, ağırlığını sol bacağına vermiş, Fabian'la ilgilenen Saul'ü izliyordu.

Saul yeniden arkadaşına baktı.

"Biliyorum," dedi. "Nabzı atıyor. Soluk alıyor."

Zor konuşuyordu. Duygusallıktan boğazı tıkanmıştı. Kral Fare'ye baktı, başıyla duvarı gösterdi.

"Çocuklar..." daha fazla konuşamadı.

Kral Fare başıyla onayladı. "Aileleri bizi alkışlarla şehirden kovan piç kuruları," diyerek tükürdü.

Saul'ün yüzü buruştu. Bir şey söyleyemiyor, Kral Fare'ye bakamıyordu. Kızgınlık ve tiksintiyle yumruklarını sıktı. Karanlıkta yankılanan acıklı çığlıkları hâlâ duyabiliyordu.

"Fabian," diye fısıldadı. "Beni duyabiliyor musun, sevgili arkadaşım?"

Fabian hafifçe kıpırdadı ama yanıt vermedi. *Böylesi daha iyi,* diye düşündü birden Saul. *Onunla şimdi burada konuşamam, bunları açıklayamam. Buradan çıkması gerek. Bunu görmemeli.* Saul yalnızlığa dayanamıyordu. Arkadaşını deliler gibi özlüyordu, ama beklemesi gerektiğini biliyordu.

Zamanı gelince, diye düşündü ve cesur olmaya çalıştı.

Ayağa kalktı, topallayarak Kral Fare'nin yanına yürüdü. İkisi bir süre birbirlerine baktılar, sonra ilerleyip birbirlerinin kollarını tuttular. Bir kucaklaşma ya da uzlaşma değildi bu, ama aralarında bir bağın kurulduğu andı. Birbirine tutunmuş duran, hâlâ birbirinin rakibi olan, ama her biri karşısındakine biraz soluk alacak zaman tanıyan ve ikisi de bunun için birbirine teşekkür borcu duyan yorgun boksörler gibi.

Saul derin bir soluk alıp geriye çekildi.

"Öldürdün mü onu?" diye sordu.

Kral Fare sessizdi. Döndü.

"Sen?"

"Bilmiyorum..." Sözcükler salonun sessizliğinde bir süre havada asılı kaldı. "Galiba... flüt çok derine girdi, boğazı ezilmişti... bilmem..."

Saul ellerini saçlarının arasından geçirdi; kavganın pisliğine bulaşan ağır gövdesine baktı. Belirsizliğin yarattığı düş kırıklığıyla soluğu tıkandı. *Ama*, diye birden düşündü, *benim için önemli değil ki. Bana dokunamaz. Ölü ya da ölüyor ya da işi bitmiş, yaralıysa ve iyileşecek olursa, ben şu andaki ben olacağım, üstelik daha da fazlası. Bana dokunamaz.*

"Sana dokunamaz," dedi Kral Fare ve dudaklarını yaladı.

Anansi'nin cesedi yok olmuştu. Kral Fare şaşırmadı. İki tarafına, sahnedeki ve dans pistindeki ezilmiş örümceklerden oluşan halıya baktı.

"Onu asla bulamazsın," diye düşünceli düşünceli konuştu.

Saul ona ve etrafına bakındı. Deli gibi titriyordu. Havada yoğun bir fare kanı kokusu vardı. Her adımıyla Anansi'nin ölülerinin bedenlerine basıyordu. Dans edenlerin bazıları kımıldanmaya başlamışlardı.

Duvarlardaki kan izleri soyut resim gibiydi.

"Buradan gitmeliyim," diye fısıldadı Saul.

İkisi de konuşmadan tavan arasına tırmandılar. Kral Fare önden gitti. Saul cezaevi gömleğini çıkardı, sırtına aldı. Sıçrayarak kapağın kenarlarına yapıştı, kendisini yukarı çekerek dışarı çıktı.

Kafasını büyük, sessiz salona uzatarak bir kez daha arkada kalanlara baktı.

Kırmızı, yeşil ve mavi ışıklar karmaşık eksenlerde dönüyor, artık tempo diye bir şey kalmadığından rastgele yanıp sönüyordu.

Yer, birkaçı hâlâ hafifçe titreyen bedenlerle doluydu. Saul, Natasha ve Fabian'ı bıraktığı sahneye baktı. Yan yana uzanmış, sakin sakin uyuyor gibiydiler. Natasha uykusunda kolunu kaldırdı ve Fabian'ın göğsüne koydu.

Saul tıkanır gibi oldu. Daha fazla bakamadı.

Kral Fare'yi izledi. Gözlerini kırpıştırarak dışarı çıktı ve soğuk temiz havayı içine çekti. Bu yoldan gelip içeri gireli sanki günler geçmişti, ama gökyüzü hâlâ karanlık, sokaklar hâlâ her zamanki gibi ıssızdı.

Aynı gecenin erken saatleriydi. Elephant and Castle'da neler olduğundan habersiz, şişman ve tehlikeli Londra uyuyordu; tasasız bir uyku çekiyordu. Şehrin bu gevrek umursamazlığı ona bir canlılık verdi. Ne olursa olsun, o yaşamına devam ediyor, diye düşündü. Bunu bilmek büyük rahatlık veriyordu.

Kral Fare ile ikisi hiç zaman yitirmeden bu apartman bloklarını geride bırakmak niyetindeydiler. Yaralı kolları ve bacaklarıyla sürüklene sürüklene, acıyla yüzlerini buruşturarak, ama coşku ve neşe içinde hızla hareket ederek çatılardan geçiyorlardı. Hangar ile aralarına birkaç bina girince Saul durdu.

Arkada bıraktıklarına yardım istemek için telefon edecekti. O salonda kaç kırık kemik ve parçalanmış akciğer olduğunu tanrı bilirdi. Kendi birliklerinden hastalık kapabileceklerinden de korkuyordu. Ölebileceklerini düşünmeye korkuyordu. Bu geceden sonra. Böyle bir şeyi, bu esrimeyi, aklını yitirmeyi, "dansı atlat ve sonra yatağında fare ısırığından öl..." bunu aklına getirmek bile istemiyordu.

Bir ganyan bayiinin düz çatısında, Kral Fare'nin biraz ilerisinde durmuştu. Etraflarında çepeçevre özensiz yapılmış alçak binalar vardı. Görünümün bayağılığı, gri taşlar, eskimiş ve yırtık, ruhsuz reklamlar, garip duvar yazıları onu eğlendiriyordu. Çok uzaklarında olmayan bir yerden geçen trenin sesini duydu.

Kral Fare ona bakıyordu.

"Sen gidiyorsun herhalde?" dedi.

Saul vedalarını böyle hafife almanın saçmalığına kahkahalarla güldü.

"Hı." Başını salladı.

Kral Fare de başını salladı. Dalgın görünüyordu.

"Onu *ben* öldürdüm, biliyorsun," dedi birden. "Onun işini *ben* gördüm. Sen değil, sen donup kaldın. Toz olmasına izin verecektin, ama ben engel oldum! Keskin dişlerimi geçirip zorbanın hakkından ben geldim!" Saul hiçbir şey söylemedi. Kral Fare gözlerini ona dikmiş bakıyordu. Heyecanı yatışmaktaydı. "Ama tek bir fare bile görmedi bunu," dedi yavaşça. "Kızlarım ya da oğullarımdan hiç biri. Hiçbir şey görmediler; dans ediyorlardı, ölmüşlerdi ya da ölmek üzereydiler."

Uzun bir sessizlik oldu.

Kral Fare eliyle Saul'ü işaret etti.

"Senin yaptığını sanacaklar."

Saul başıyla onayladı.

Kral Fare titremeye başladı. Kendisine hâkim olmaya çalıştı, parmaklarını ağzına soktu, sonra elleriyle kalçalarına vurdu, ama üzüntüsünü ve telaşını saklayamadı.

Elleri titreyerek Saul'ün kollarına yapıştı.

"*Onlara söyle*," diye yalvardı. "*Sana inanırlar. Ne yaptığımı onlara anlat.*"

Saul o kirli, karanlık kişiye baktı. Durduğu yerden baktığında Kral Fare'nin arkasında kalan Londra'yı hiç göremiyordu. Gökyüzünün, soluk yıldızların ve kaygan bulutların çevrelediği ince, belirsiz yüzü görebildiği tek şeydi. Kral Fare onun görüş alanının içinde, kendi kurallarıyla işleyen bir adaydı. Gözlerinin saklı olduğu karanlık boşluklarda öfke vardı ve gözler Saul'ü bırakmıyordu. Kral Fare'nin kafasının arkasındaki bulutlar pembeleşmiş, üzerlerinde şehrin lekesi belirmeye başlamıştı.

Kral Fare bağışlanmak için yalvarıyordu. Krallığını geri istiyordu.

Saul ise istemiyordu bu krallığı. Farelerin Veliaht Prensi olmayı istemiyordu. İnsan olduğu kadar fare değildi artık.

Ama Kral Fare'nin yüzüne bakarken, bir sokakta yaşanan aşağılık bir vahşeti gördü. Onu seven şişman bir adamın yağmur gibi yağan camların arasından yere uçtuğunu gördü.

Gözlerini kapattı ve babasını anımsadı. Onun yanında olmasını istedi. En çok onunla konuşmayı istedi.

Onunla bir daha hiç konuşamayacaktı.

Gözlerini açmadan yavaş yavaş konuştu.

"Birliklerime," dedi, "senin nasıl Kavalcı'nın önünde eğilip hayatını bağışlaması için ona yalvardığını, öldürmesi için ona bütün fareleri getirme sözü verdiğini, ben seninle cesurca kavga etmeyip flütünü, onu kazığa geçirir gibi karnına batırmasaydım bunlar şimdi gerçek olacaktı diye anlatacağım.

Hepsine nasıl yalancı alçak bir Yahuda olduğunu söyleyeceğim."

Kral Fare ciyaklamaya başlayınca gözlerini açtı.

"*Bana Krallığımı ver*," diye bir çığlık attı ve Saul'ün yüzünü tırmalamaya çalıştı. "Seni küçük pislik, öldüreceğim seni..."

Saul onun pençelerinden kaçınırken geriye doğru tökezledi ve Kral Fare'yi eliyle göğsünden itti.

"Ne yapacaksın bakalım?" diye fısıldadı. "Beni öldüreceksin öyle mi? Hem biliyor musun? *Kavalcı'yı öldürdüğünden emin değilim ben*! Bir daha gelecek olursa seni bir mikrop gibi *yok edecek*, dans ettirecek, ölmeden önce yalvartacak seni, ama beni *öldüremeyecek*..."

Kral Fare yavaşladı, kollarını deli gibi savurmayı bıraktı. Omuzları çökmüş, üzgün, Saul'den uzaklaştı.

"Anlıyorsun değil mi? Bana dokunamaz o..." dedi Saul. Kral Fare'nin göğsüne parmağını batırdı. "Beni sen bu dünyaya sürükledin, katil, tecavüzcü, *Baba*, babamı sen öldürdün, Kavalcı'yı üzerime sen saldın... Seni öldüremem, ama sen o lanet Krallığını

istemeyi sürdürebilirsin. O *benim* artık, hem bakarsın Kavalcı bir gün geri gelebilir, bu yüzden ben sana gerekliyim. Bu yüzden beni öldüremezsin." Soğuk soğuk güldü. "Senin, sen hayvanın nasıl düşündüğünü biliyorum. *Über alles* ben! Beni öldür, kendini de öldürmüş olursun. Söyle bakalım ne yapmak istiyorsun? Ha?"

Saul geriledi ve kollarını iki yana açtı. Gözlerini kapattı.

"Öldür beni hadi. Darbeni indir."

Kral Fare'nin soluklarını dinleyerek bekledi.

Sonunda gözlerini açtı ve Kral Fare'nin yumruklarını açıp kapayarak, ileri geri adımlarla, önce ona yaklaşıp sonra gerileyerek, sinsice yaklaştığını gördü.

"Seni küçük *piç*!" diye umutsuzca hırıldıyordu

Saul acı acı ve yorgun, yine güldü. Sırtını Kral Fare'ye döndü ve çatının kenarına doğru yürüdü. İnmeye başladığında Kral Fare yine fısıldadı.

"Arkanı kolla, pis herif. Arkanı kolla!"

Saul eski tuğla duvardan aşağı indi ve bir varilin arkasındaki labirentte kayboldu. Dar sokakta ilerleyip sağa sola kıvrılarak Güney Londra'da ortaya çıktı.

Kebapçı, gazeteci ve ayakkabıcılarla dolu karanlık bir pasaj, sonunda insaf edilip parçalanmamış bir telefon kulübesi bulana kadar sokaklarda koştu. 999'u tuşladı, hangar binasına polis ve ambulans gönderdi. *Onları bekleyen görüntüyü nasıl açılayacaklar kim bilir*, diye düşündü.

Bu konuşmadan sonra ahizeyi kulağına dayayıp uzun bir süre bekledi; içgüdüsüyle hareket edip etmemeye karar vermeye çalıştı.

Bilinmeyen numaralar servisini arayıp Willesden Karakolu'nun numarasını istedi. Santrali arayıp parasının telefona sıkıştığını ve acil bir konuşma yapması gerektiğini söyledi. Santral memuru yalan söylediğini anladığını belirten bir sesle Saul'ün isteğini kabul etti.

Telefona gece vardiyasındaki aksi bir çavuş yanıt verdi.

Acaba Müfettiş Crowley orada mıydı? Bu saatte mi? Saul aklı-

nı mı kaçırmıştı? Çavuş'un yardım edebileceği önemli bir şey var mıydı?

Saul kendisini Crowley'nin telesekreterine bağlamalarını istedi. Crowley'nin ölçülü tonlamalarını duyunca yaşadığı *deja vu** ile kaskatı kesildi. Yeniden doğuşundan, babasının öldürülüşünün ertesi geceden bu yana duymadığı seslerdi bunlar.

Boğazını temizledi.

"Crowley, ben Saul Garamond. Şimdiye kadar Elephant and Castle'daki katliamı duymuş olmalısın. Seni aramamın nedeni, orada olduğumu, boşuna oradakilere neler olduğunu sormamanı, çünkü hiçbirinin bunu bilmediğini söylemek. Bunu nasıl rapor edeceksin bilemiyorum... Canım işte, feci şekilde çığırından çıkan bir sanat gösterisi falan de. Bilmiyorum. Neyse, ayrıca babamı ben *öldürmedim*. Senin polislerini de ben öldürmedim. Otobüs bekçisini ben öldürmedim. Deborah'ı ben öldürmedim ve arkadaşım Kay'ı ben öldürmedim.

Sana asıl suçlunun gittiğini söylemek istemiştim.

Onu bir daha görebileceğimizi sanmıyorum.

Bu olayda bir suçlu daha var Crowley, ondan kurtulamadım, henüz kurtulamadım. Ama gözüm onun üzerinde olacak. Sana söz veriyorum.

Geri gelmek isterdim, Crowley, ama bunu yapamam. Natasha ve Fabian'ı rahat bırak. Hiçbir şey bilmiyorlar, beni de görmediler. Bu akşam herkese bir iyilik yaptım aslında, Crowley. Olanların öteki yarısını asla öğrenemeyeceksin.

Eğer şanslıysak birbirimizden bir daha haber almayız.

İyi şanslar Crowley."

Telefonu kapattı.

Bana babandan söz et, demişti Crowley, haftalar önce. *Ah, Crowley*, diye düşündü Saul, *işte bunu yapamam.*

Anlayamazsın.

Karanlık sokaklara dalıp evine doğru yürüdü.

* "Bunu daha önce yaşadım" duygusu. *-çev.*

SONSÖZ

Londra'nın ta altlarında bir yerde, elli yıl önce terk edilmiş bir metro hattının biraz ötesinde, yüzlerce binanın kanalizasyonundan ve borularından ulaşılabilen eğri büğrü bir odada Saul farelerine Büyük Savaş'ın öyküsünü anlatıyordu.

Büyülenmiş gibiydiler. Hepsi onun etrafında, iç içe daireler halinde toplanmışlardı, Londra'nın dört bir yanından gelmiş fareler. O geceden sağ çıkmış bir tanesi gösterişle yaralarını yalıyor, bir başkası serüvenleriyle övünüyor, ötekiler de onaylayarak sohbet ediyorlardı. Hava kuruydu, çok soğuk değildi. Herkese yetecek yiyecek yığılmıştı. Saul ortada durmuş, iyileşen yaralarını göstererek öyküsünü anlatıyordu.

Toplananlara Kral Fare'nin ihanetini, pisliklere bulanıp kendisini küçük düşürerek, Kavalcı'ya kendisini bağışlaması karşılığında bütün fareleri ona teslim edeceğine söz verdiğini anlattı. Kendisinin nasıl ölenlerin yakarışlarını duyup Kavalcı'nın büyüsünü bozduğunu, şeytani kavalını karnına batırıp onu boşluğa ittiğini anlattı ve bunu yaparken nasıl aşağılayarak Kral Fare'yi ayağıyla çiğnediğini ekledi.

Fareler dinleyip başlarını sallıyorlardı.

Gözlerini dört açmaları, Kavalcı'ya dikkat etmeleri ve Büyük Hain Kral Fare'nin baştan çıkarıcı yalanlarından kaçınmaları için uyardı onları.

"Hala kanalizasyonda," dedi. "Çatılarda, etrafımızda. Sizleri yeniden kazanmayı deneyecek, yalanlar söyleyecek, onu izlemeniz için yalvaracak sizlere."

Fareler dikkatle dinlediler. Onu düş kırıklığına uğratmayacaklardı.

Saul öyküsünü bitirince poposunun üzerine yere oturdu ve çevresini saran yüzlere baktı. Sıra sıra dizilmiş endişeli yüzler ona bakıyor, onları yönetmesini istiyor, ona baskı yapıyorlardı.

Saul'ün yapmak istediği bir sürü şey vardı. Cebinde Fabian'a yazdığı bir mektup duruyordu. Yakında hastaneden çıktığında mektup onu bekliyor olacaktı; pek bir şey söylemeyen, işler biraz yatışınca onu arayacağını ve açıklama yapacağını ima eden bir mektup.

Saul sürekli kalacağı bir yer arıyordu. Haringey'de bakmak istediği boş bir kule vardı. Alışveriş yapması gerekiyordu. Çok şık bir taşınabilir Apple Mac'da gözü kalmıştı. İnsanların dünyasını arkada bırakmak, paranın söz konusu olduğu durumlarda, birçok şeyi kolaylaştırıyordu.

Ama fareler her sözünü dinler, onu her yerde izlemeyi sürdürür ve çaresiz onun emirlerini beklerlerse hiçbir şey yapamazdı. Kral Fare'den alacağı intikam, onun şimdi bu kurtulmak istediği, kendisine tapan ordusuna bağlanmasına yol açıyordu. Hem farelerin yine Kral Fare'yi dinlemeye başlamaları da olmayacak şey değildi. Kral Fare oralarda bir yerlerde saklanıyor, planlar yapıyor, ortalığı kırıp geçiriyordu. Saul intikamının süreceğinden emin olmalıydı.

Kuralları değiştirmesi gerekiyordu.

"Kendinizle gurur duymalısınız," dedi. "Ulus büyük bir zafer kazandı."

Dinleyenler neşelendi.

"Fareler için yeni bir gün doğuyor," dedi. "Farelerin kendi güçlerinin ayrımına varma zamanı geldi artık."

Bir heyecan dalgası yayıldı. Bu ne demekti?

"Bu nedenle ben çekiliyorum."

Büyük şaşkınlık! Fareler iki yana koşturmaya başladılar, ona yalvardılar. *Bizi yönet,* diyordu gözleri, ciyaklamaları ve pençeleriyle, *bizi al.*

"Dinleyin! Neden Kral Fare ile bu adı kullanmaya hakkı olup olmadığını tartışmıyorum? Beni dinleyin! Çekiliyorum çünkü fa-

reler bir Kral'dan *daha iyisini* hak ediyorlar. Köpeklerin kraliçeleri var, kedilerin kralları, örümcekler yeni bir yönetici seçecekler; bütün ulusların yaltaklandığı bir lider var, ama size bir şey söyleyeyim mi? Kavalcı'yı siz olmasanız defedemezdim. Sizin kahramanlara gereksiniminiz yok. Devrim yapma zamanınız geldi."

Saul babasını düşündü, onun ateşli tartışmalarını, kitaplarını, yükümlülüklerini. *Bu senin için, Baba,* dedi burukça.

"Devrim zamanı geldi artık. Yıllarca bir hükümdar tarafından yönetildiniz. O sizi felakete sürükledi. Derken yıllar süren bir anarşi, korku ve yeni bir lider arayışı, sizin hepinizi yalnızlığa mahkûm eden korku; sonunda kendi halkınıza inancınız kalmadı." Sırtından aşağı akan heyecan dalgasını hissetti. Birden korktu. *Tanrım,* diye düşündü, *neler yapıyorum ben?* Ama durmak için çok geçti ve devam etti. Tarihin bir temsilcisi gibi hissetti kendini.

"Şimdi neler yapabileceğinizi biliyorsunuz, fareler bir daha asla kralların önünde eğilmeyecekler. Ben bir başkasının lehine çekilmiyorum." Sahnedeymiş gibi durakladı.

"Bunu Fare Cumhuriyetinin İlk Yılı ilan ediyorum."

Bir kıyamet koptu. Fareler dehşet içinde, heyecanlı, özgür ve şaşkın ağlaşmaya başladılar. Curcuna ve karmaşa içinde Saul konuşmasını sürdürdü; konuşmasının sonuna geldi.

"Herkes eşit, herkes birlikte çalışacak. *Hak edene* saygı duyulacak, onu isteyene değil... Özgürlük, Eşitlik... ve 'Farelerin' Kardeşliği," diye sırıtarak bitirdi konuşmasını. *Bu şekilde,* diye düşündü, *belki biraz rahatlarım.*

"Ben Prens Fare değilim, Kral Fare değilim... O hain isterse, geçmişe acınası bir özlem duyarak, bu modası geçmiş unvana yapışsın. Bundan sonra kral yok," dedi Saul.

"Sizlerden biriyim ben de," dedi.

"Ben Vatandaş Fareyim."

Yine yalnızım.
Daha önce de yaşadım bunu.
Beni engelleyemezsin.
Arkanı kolla evlat.

Ben hep orada olanım. Gitmeyenim. Elinden her şeyi alınanım ve yine geleceğim. Benim yüzümden yatağında rahat uyuyamıyorsun. Bildiğin her şeyi sana ben öğrettim; daha bir sürü numaram var. Ben inat eden, dişlerini geçiren, vazgeçmeyen, asla bırakmayanım.

Ben yenilmem!

Ben Kral Fare'yim.

Londra'nın karanlıklarında bir şey kıpırdanıyor; kan ve tuğla tozuyla kendi alanının sınırlarını belirliyor. Birileri, Saul'ün babasını öldürüyor ve suçunun cezasını çekmeyi Saul'e bırakıyor.
Ancak kentin atıkları arasından çıkan bir gölge, cezaevindeki hücresine gizlice girerek Saul'ü özgürlüğüne kavuşturuyor. Bu gölgenin adı Kral Fare.
Londra'nın görünen yüzünün arkasındaki gece dünyasında, kanalizasyonlarda ve varoşlarda, kokuşmuş mekânlarda dolaşarak, Saul, gerçek kişiliğini bulmak zorunda.
Garip cinayetler şehrin üzerine bir lanet gibi çöküyor. Gizemli güçler bir gösteriye hazırlanıyor. Arka planda, arka sokaklarda gümbürdeyen Davul ve Bas. Saul tuhaf mirasıyla yüzleşiyor; Güney Londra'nın tehlikeli alanlarında, karanlığın göbeğinde, Jungle'cı Kitlesi'nin toplanma mekânlarında.
DJ'in söylediği gibi: "Kötülerin Zamanı."

"Çarpıtılmış şehir efsanesi ile çağdaş gotik dehşetin ilginç bir karışımı olan Kral Fare, *Miéville'i göz ardı edilemeyecek bir yazar olarak tanımamızı sağlıyor."* **The Times**

"Düş, peri masalı ve bir dedektif öyküsü özelliklerini bir araya getiriyor... Miéville'in bir mitos yaratmadaki garip ve büyüleyici becerisine hayran oldum." **Daily Telegraph**

"China Miéville, İngiliz fantezisinde yeni ve şaşırtıcı bir ses. Hem eski hem de şehrin geleceğinin bir parçası olan Jungle Londra'sı için yeni bir dil yaratıyor." **Christopher Fowler**

"Kral Fare bizi peri masallarındaki bahçelerden çıkarıp kanalizasyonlara götürüyor... Heyecan dolu olağanüstü bir roman. Dili şakıyor, düşünceler özgün ve sürükleyici... Sonsuz bir zevk." **Charles De Lint**

KİTAP
SKB 0462284 VTA

17 TL. KDV DAHİL
ISBN 978-994412288-7
9 789944 122887
Yordam Kitap